

เมื่อสิ่งที่เหลืออยู่
มีเพียงลมหายใจ

สามล ฟิล กับตัวคนที่สูญหายไป

ศศิภานต์ เขียน

ฮามัล ฟูล
กับตัวต้นที่สูญหาย

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กฉบับที่
๒๕๖๕

ฮามูล์ พิลู กับตัวตอนที่สูญหาย

วรรณกรรมเยาวชน แนวแฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๕

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักพิมพ์ ช้างปอกรอเล่น

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน ๒๕๖๖

จำนวน ๓๑๔ หน้า

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อนุสรา ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์
อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ และ อ. ดร. พิชญานี นิลรุ่งรัตนนา

เรื่องและภาพ : ศศิกานต์

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๖๒๐๙๐๙๗๗๗

E-Mail : sasikanjontapa@gmail.com

ฮามัล ฟูล
กับตัวต้นที่สูญหาย

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กฉบับที่
๒๕๖๕

คำนำ

ตัวตน คือสิ่งที่วัยรุ่นเริ่มสร้างและออกตามหาในช่วงวัยที่สนุกที่สุดในชีวิต เป็นช่วงวัยที่ซื่ออนาคต ทั้งที่ยังใสซื่อและยังอายุน้อย แต่ก็ต้องค้นหาตัวตนและเดินหน้าใช้ชีวิตในสังคมต่อไป

ตัวตนของวัยรุ่นสร้างและค่อย ๆ ประกอบรวมกันมาจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวหรือใกล้ตัว ในสังคมครอบครัว สังคมโรงเรียน สังคมไทย หรือสังคมโลก จนบางครั้งเกิดความสับสนว่าตัวตนที่เหล่าวัยรุ่นกำลังสร้างคือ *ตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง* หรือ *ตัวตนที่ทำให้คนอื่นพอใจ*

ฮามูล์ ฟิลู กับตัวตนที่สูญหาย เกิดจากคำถามง่าย ๆ ว่า หากคนคนเดิมที่กำลังสร้างตัวตนอยู่ในโรงเรียน กลับไม่ได้อยู่ในโรงเรียนอีกแล้ว ไม่มีคนอื่นมาตัดสินด้วยผลการเรียน ความสามารถ ฐานะ หรือด้วยรูปร่างหน้าตา แล้วเรายังต้องทุ่มเทสร้างตัวตนให้คนอื่นยอมรับอยู่ไหม เมื่อสิ่งที่อยู่รอบตัวเปลี่ยนแปลง ความคิดของเราจึงเหมือนเดิม หรือจะเปลี่ยนไปด้วย

คำถามชวนคิดนี้ทำให้ตัวละครทั้งหกคนในเรื่องถือกำเนิด พวกเขาเป็นนักเรียนอายุสิบสี่ปีทั่ว ๆ ไป แต่ทุกอย่างกลับไม่เหมือนเดิมเมื่อต้องไปติดเกาะแห่งหนึ่งด้วยกัน ทีแรกมันเหมือนเกาะร้างว่างเปล่าตั้งโดดเดี่ยวอยู่กลางมหาสมุทรจนมองไม่เห็นเกาะใกล้เคียง แต่แล้วก็เริ่มมีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น

“...เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่พร้อมคล้อยตามเพื่อนสนิททุกอย่าง แม้แต่การวิจารณ์รูปลักษณ์ของเพื่อนร่วมห้องด้วยถ้อยคำทำร้ายจิตใจ เพียงเพื่อให้เพื่อนสนิทยอมรับ เมื่อเธอติดอยู่ในเกาะ เธอยังต้องเอาใจเพื่อนของเธออยู่ไหม หรือเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกสั่งไม่ให้อ่อนแอ และต้องทำทุกอย่างให้สมบูรณ์แบบเพราะมีคนจับตามองเขาอยู่ เมื่อเขาอยู่ห่างไกลจากผู้คนเหล่านั้น เขาควรทำอย่างไร...”

คำตอบของตัวละครทั้งหกคนอยู่ในหนังสือเล่มนี้แล้ว แต่คำตอบของผู้อ่านคงต้องให้เป็นหน้าที่ของคุณในการค้นหาด้วยตัวเอง

ศศิกานต์

ผู้เขียน

๓ ไร่ ๓๖๕

“ปู่ดีขึ้นไหม”

ปู่ไม่ตอบเพราะเร็วแรงเหลือน้อยเต็มที ใบหน้าที่มีเส้นสีขาว วาดเป็นริ้วรอยที่หว่างคิ้วและหางตาตัดกับผิวสีน้ำตาลอมเทาอย่าง ชัดเจน รวมถึงเส้นผมสีดำสลับขาวที่ยาวเลยข้อเท้า เพราะปู่ไม่เคย ตัดผมเลยตั้งแต่เกิด แสดงถึงอายุของปู่ที่มากกว่าใครในหมู่บ้าน

ปู่ลั่นนั่งมองพี่สาวใช้ฝ่ามือหยาบด้านบิบนวดตามแขนของปู่ ปู่ลั่นช่วยนวดขาของปู่เป็นพัก ๆ แต่หยุดทำเพราะคิดว่าคงไม่ช่วยให้ปู่ ดีขึ้น ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้กล้าบอกพี่สาว เพราะซินตายังคงมีหวังว่าเมื่อ พระอาทิตย์ขึ้นปู่จะตื่นขึ้นมา และยังหวังว่าถ้าปู่นอนพักมากพออีกสอง หรือสามพระอาทิตย์ ปู่จะลุกขึ้นเดินได้เหมือนเดิม

“ไม่ไปนอนกันหรือ” เสียงปู่แหบแห้งมีแต่ลมจนแทบฟังไม่ออก ปู่ลั่นยัดตัวเข้าไปหาปู่เพื่อฟังใกล้ ๆ

“ไม่นอนหรือ จะอยู่กับปู่” ตอนที่พี่สาวตอบ ปู่ลั่นถึงรู้ว่าปู่พูด อะไร

“ซินตา หลานเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่” ปู่ใช้เร็วแรงน้อยนิดของปู่ใน การยืมขณะพูดกับหลานคนโต

“ใช้จะปู่ หนูโตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ”

เมื่อไม่นานมานี้ปู่ลั่นกังวลว่าพี่สาวของเธอจะป่วยร้ายแรง เพราะปวดท้องจนไม่ยอมออกจากบ้านไปทำงานทั้งที่ปกติซินตาเป็น คนขยัน ที่แท้คืนนั้นซินตามีเลือดออกจนเลอะขา เป็นสัญญาณของ

การเป็นผู้ใหญ่สำหรับผู้หญิง ทันทีที่เห็นเลือด สองพี่น้องร้องดีใจ บูลันรีบวิ่งไปบอกแม่ เพราะการเป็นผู้ใหญ่เป็นเรื่องน่ายินดีของเผ่า

“ยังไม่ทันได้เห็นอย่างอื่นนอกเกาะเลยแท้ ๆ”

ครั้งนี้บูลันได้ยินสิ่งที่ปู่พูดชัดเจน เพราะปู่เคยพูดแบบนี้มาแล้ว ปู่มักแสดงออกว่าเสียดายยามรู้ว่าเด็กในเกาะเดิบโตเป็นผู้ใหญ่ และมักพูดเรื่องต้องห้ามถึงสิ่งอื่นนอกเกาะแห่งนี้ อย่างที่ไม่มีใครในเกาะพูดถึง

“ไม่อยากเห็นเกาะของมนุษย์แล้วหรือ”

ซินดาเงียบหลังปู่พูดจบ ก้มหน้านวดแขนยาวของปู่ไล่ตั้งแต่ข้อมือถึงต้นแขน บูลันรู้จักพี่สาวของเธอดีเพราะทั้งคู่เกิดไล่เลี่ยกัน และเดิบโตมาด้วยกัน ปู่มักเล่าเรื่องสนุกเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ นอกเกาะแห่งนี้ให้ฟังตั้งแต่เล็ก ทั้งบูลันและซินดาชอบเรื่องเล่าของปู่จินตนาการถึงเกาะของมนุษย์ที่งดงามกับพื้นแผ่นดินใหญ่กว้างขวาง

กฎของเผ่าคือห้ามออกไปนอกเกาะเด็ดขาด และห้ามยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นนอกเกาะหลังจากเดิบโตเป็นผู้ใหญ่ ซินดาจึงเสียใจ บูลันก็เสียใจไม่ต่างกับซินดา

“ซินดา หลานรู้จักพวกปลาราคาหรือเปล่า”

“ต้องรู้จักปู่”

ซินดาตอบอย่างกระตือรือร้น เพราะไม่มีใครไม่รู้จักปลาราคามันเป็นปลาหวงอาณาเขตที่อาศัยอยู่รอบเกาะแห่งนี้ มันนิสัยซี้หวงคิดว่าตัวเองเป็นใหญ่ที่สุดจึงเรียกมันว่าราชาแห่งมหาสมุทร รูปร่างของมันแบนคล้ายปลากะเบน แต่ตัวใหญ่มากจนขึ้นไปเกาะหลังตอนมันว่ายน้ำได้

“ฤดูนี้ พวกปลาราชจะไปหากินที่เกาะของมนุษย์”

ปู่ใช้พลังรวบรวมเรี่ยวแรงของตัวเอง ต่อให้เป็นแรงเหวี่ยงสุดท้ายของชีวิตก็ตั้งใจใช้มันบอกเรื่องนี้กับหลานสาวโดยไม่นึกเสียดายที่ผ่านมาปู่เคยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเกาะของมนุษย์อย่างละเอียดเหมือนปู่เคยไปเห็นด้วยตาตัวเอง แต่ไม่เคยบอกวิธีออกไปนอกเกาะเลย

“ตามพวกมันไปสิ”

“แต่หนูเป็นผู้ใหญ่แล้วนะปู่ หนูออกไปไม่ได้”

“ยังพอมีเวลาก่อนพระจันทร์เต็มดวง รีบไปซินดา หลานมีเวลาเสมอ”

บุลันเห็นปู่ยิ้มกว้างที่สุดตั้งแต่ป่วยจนต้องนอนในกระท่อม เธอไม่ได้เห็นใบหน้าแบบนี้ของปู่มานานแล้ว ดวงตาสีดำสนิทของปู่เป็นประกายตื่นเต้นราวกับมีเรื่องสนุกสนานมากมายรอคอยปู่อยู่ แหวตาแบบนี้ทำให้บุลันตื่นเต้นตามเสมอ

“บุลัน ไปกับพี่ด้วยนะ”

บุลันสะดุ้ง แล้วรีบพยักหน้าตอบปู่ เธอตกใจเพราะไม่ค่อยได้พูดคุยกับปู่มากนัก ส่วนใหญ่ปู่จะพูดกับซินดา บุลันเป็นเหมือนน้องสาวที่เดินตามติดซินดา เธอยังคงดีใจทุกครั้งที่ได้มีส่วนร่วมเล็ก ๆ ในบทสนทนา

“ต้องไปให้ได้ ไปให้ได้ซินดา”

ปู่พูดย้ำหลายครั้งกับพี่สาว บุลันแอบมองใบหน้าของซินดาจึงรู้ว่าทำไมปู่ถึงย้ำนักย้ำหนา เพราะแหวตาของซินดาว่างเปล่า คล้ายกับว่า

พร้อมเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว และจะลืมภาพจินตนาการตามเรื่องเล่าของปู่ไปหมด

“ซินดา บูลัน ให้ปู่นอนพักเถอะ ลูกออกมาได้แล้ว”

เสียงแม่เรียกสองพี่น้องดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อปู่ได้ยินเสียงผู้อื่นนอกเหนือจากหลานสาวทั้งสอง ปู่ก็เงิบและไม่พูดเรื่องเกะของมนุษย์ต่อ เพราะแม่จะห้ามไม่ให้ปู่พูดเรื่องนี้กับหลาน

บูลันมองพี่สาวบอกลาปู่ด้วยการวางใบหูแนบกับอก แต่บูลันไม่ได้ทำตาม แค่มองปู่นิ่ง ๆ แล้วเดินตามพี่สาวออกไปเท่านั้น เพราะเธอไม่สนิทกับปู่แบบซินดา

คืนนั้นบูลันนอนไม่หลับ มัวแต่คิดเรื่องเกะของมนุษย์ตามเรื่องเล่าของปู่ และคิดเรื่องว่ายน้ำตามฝูงปลาราวาออกไปนอกเกาะตลอดทั้งคืนจนแสงอาทิตย์ลอดผ่านกระท่อมเข้ามา

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นจนท้องฟ้าสว่างจ้า

ปู่ของบูลันก็ไม่ตื่นขึ้นมาอีกแล้ว

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

บทกวี

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ฉบับ ๒๕๖๕

ไม่รู้ว่ตั้งแต่สวมชุดนักเรียนและก้าวเท้าออกจากบ้าน โยถอนหายใจไปแล้วก็ครั้ง

เมื่อเดินผ่านครูที่หน้าประตูโรงเรียน สายตาของครูมองโย หัวจรดเท้า จ้องจับผิดว่าแต่งตัวผิดกฎของโรงเรียนหรือเปล่า ถึงไม่เห็น ว่าโยทำผิดอะไรก็สั่งทำโทษวิ่งรอบสนามฟุตบอลของโรงเรียนห้ารอบ เพราะโยมาโรงเรียนสายจนเพื่อนคนอื่น ๆ เข้าแถวเคารพธงชาติ เสร็จแล้ว

“ถึงเวลาคาบแรกแล้วนะครู ถ้าให้วิ่งอีกผมขึ้นไปเรียนไม่ทัน แน่ ๆ” นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โยมาโรงเรียนสาย เขามาเรียนเวลานี้จนชิน ส่วนครูเวรหน้าประตูก็เอือมระอา

“วิ่งให้มันเร็ว ๆ สิ”

โยถอนหายใจอีกรอบ เขาวางกระเป๋าเป็นนักเรียนที่ข้างในแทบ ไม่มีอะไรลง แล้วเริ่มวิ่งรอบสนามครั้งที่หนึ่ง วิ่งได้แค่ครึ่งเดียวครูเวร หน้าประตูก็เดินขึ้นอาคารเรียนไปแล้ว โยจึงลดบทลงโทษของตัวเอง เหลือแค่วิ่งรอบสนามครึ่งรอบ และเดินขึ้นอาคารเรียนม. ต้น

โยถอนหายใจอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงนักเรียนคนอื่น ๆ ดังลั่น วุ่นวาย ถอนหายใจซ้ำแล้วซ้ำเล่ากระทั่งมาถึงห้องเรียนม. ๒/๓

โยเพื่อการมาโรงเรียน เพราะที่นี่ไม่มีอะไรสนุก และไม่มีใครเต็มใจต้อนรับเขา เริ่มตั้งแต่ครูเวรหน้าประตูที่ยิ้มแยมุขกับเพื่อนครูอยู่ดี ๆ

แต่ดำเนินโดยด้วยสายตาทันทีที่เดินเข้าโรงเรียน ทุก ๆ คนคิดว่าโยเป็นเด็ก
เกเร และเด็กเกเรน่ารังเกียจเสมอ

“โย ทำการบ้านยัง”

“การบ้านอะไร”

“ว่าแล้ว”

ญาติที่นั่งโต๊ะข้างหน้าโยทำเอวทำหน้าหงุดหงิด หลังรู้ว่าโยไม่
แม้แต่จะจำได้ว่ามีการบ้าน และการบ้านที่ว่าต้องส่งในคาบเรียนต่อไป

“จะส่งอยู่แล้วเนี่ย ยังไม่รู้อีก”

“ขอลอกหน่อยได้ไหม”

ญาติทำเหมือนไม่เต็มใจ แต่หยิบสมุดวิชาคณิตศาสตร์ที่อยู่ใต้โต๊ะ
ส่งให้โยลอกเหมือนทุกครั้ง โยรีบหยิบสมุดของตัวเองออกมาลอกตาม
สมุดของญาติทุกตัวอักษรทันที

ระหว่างที่ใช้ปากกาเขียนตัวเลขและสูตรคำนวณ โยระลึกได้ว่า
ไม่มีอะไรอยู่ในหัวของเขาเลย เขาไม่เข้าใจว่าตัวเองกำลังเขียนอะไร
ตัวเลขผลลัพธ์ออกมาได้อย่างไรแม้มีเฉลยวางอยู่ตรงหน้า เขาแค่ลอก
สมุดตัวเองไม่ให้มีปัญหาเรื่องไม่ยอมส่งการบ้านเท่านั้น

เขาทั้งเรียนไม่เก่ง มาโรงเรียนสาย ชอบชวนเพื่อนคุยเสียงดัง
ลั่นห้อง แล้วยังตัวโต มุมปากคิ้ว ดูเหมือนอารมณ์ไม่ดีอยู่ตลอดเวลา
บางทีแค่มองหน้าโดยยังไม่ทันคิดอะไรเขาก็ชอบคิดว่าโยมองหาเรื่อง
แบบพวกอันธพาล ทำให้บางครั้งเขายังสับสนว่า เขาเป็นเด็กเกเรจริง ๆ
อย่างที่ทุกคนคิด

“โย”

หัวหน้าห้องชื่อว่าสิ่งที่ไม่ค่อยถูกชะตากับโยเท่าไรนัก ใช้มือเคาะโต๊ะของโยสามสี่ครั้ง และเพียงเท่านั้นก็เริ่มทำให้โยโมโห

“อะไร”

“วันนี้จ่ายค่าไปค่ายวันสุดท้ายแล้ว ครูอ้อยจะมาเดือนนายคาบโฮมรุม แต่นายดันมาสายอีก”

โยถอนหายใจอีกครั้ง ยาวและดังที่สุดในวันนี้ เพราะเรื่องที่เสียงพูด และเพราะเสียงเป็นคนพูด

“เออ ฟรุ้งนี่เอามาให้”

“เพิ่งบอกไปว่าวันนี้วันสุดท้าย ศุกร์ที่แล้วครูมาเดือนแล้วนี่ทำไมวันนี้ไม่เอามา”

เสียงกับโยทะเลาะกันประจำอย่างไม่รู้สาเหตุ ญานั่งพูดคุยกับหมิงอยู่แถวด้านหน้าหันมามองผู้ชายเจ้าอารมณ์สองคนตาขวางด้วยความรำคาญ

“น่ารำคาญเนอะ โตแล้วยังจะตีกันเหมือนเด็ก ๆ ไม่เข้าใจ” หมิงพูดพร้อมแบ่ปาก ญาก็พยักหน้าเห็นด้วย ซึ่งญามักเห็นด้วยกับทุกอย่างที่หมิงพูดเสมอ

“เป็นประเภทไม่ถูกชะตากันมั้ง โยเรียนไม่เก่ง ส่วนเสียงก็บ้ากฏพอเสียงเป็นทหารไร” ญาพยายามหาเหตุผลที่สองคนนี้มักทะเลาะกันมาบอกหมิง

“เราไม่เหมือนพ่อ” เล็งไต้ยีนประโยคนั้นพอดี เล็งจึงจ้องญาพร้อมพูดเสียงแข็งขัดจังหวะ รวากับถูกจี้จุดอ่อนและจะไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ไปง่าย ๆ

อาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์เดินเข้ามาในห้องพอดี เล็งจึงจำใจเดินกลับไต้ะเรียนของตัวเอง ไม่อย่างนั้นคงยืนเถียงกับญาอีกสักพัก เพราะเล็งไม่ชอบให้ใครต่อใครเอานิสัยของเขาไปเปรียบเทียบกับพ่อที่เป็นทหารยศสูง

“เสร็จยัง”

“ใกล้แล้ว ๆ” ญาหันไปเร่งให้โยริบลอกการบ้าน โยริบเขียนจนตัวอักษรในสมุดดูขยุกขยิกอ่านไม่รู้เรื่อง

“ญา ๆ ดูลิ”

หมิงสะกิดแขนของญา แล้วชี้นิ้วไปที่เพื่อนร่วมห้องที่นั่งแถวที่สองนับจากแถวหน้าสุด ผู้หญิงคนนั้นหุ่นท้วม ผิวขาวซีด ผมสีดำมันเยิ้มยาวถึงคอเสื้อนักเรียน ชอบไ่ว้มหน้าม้าปิดหน้าปิดตา

“สระผมหรือเปล่าก็ไม่รู้”

หมิงพูดพร้อมขำคิกคัก ชี้ให้ญาดูผมมันเยิ้มของเธอคนนั้น เธอชื่อยี่หว่า เป็นคนพูดน้อย ไม่ชอบคุยกับใคร เอาแต่ตั้งใจเรียน และมักแบกกระเป๋าหนัก ๆ กลับบ้านทุกวัน ไม่เหลือหนังสือหรือสมุดทิ้งไ่ว้ไต้ไต้ะเลยสักเล่ม และเป็นคนที่หมิงชอบใช้คำพูดร้าย ๆ ด้วยมากที่สุด

“หมิง อย่าว่าเพื่อนลิ”

ส่วนญา ที่เป็นเพื่อนสนิทของหมิง และมักคล้อยตามหมิงทุกอย่างก็ใช้คำพูดร้าย ๆ กับยี่หว่าไม่ต่างกัน

“เสาร์อาทิตย์บ้านเพื่อนน้ำไม่ไหลหรือเปล่า”

ทั้งสองหัวเราะอารมณ์ดี สลับกับมองผู้หญิงผมมันเยิ้มประจำห้อง จนเจ้าตัวรู้สาเหตุของเสียงหัวเราะได้ไม่ยาก

ยี่หวาดถอนหายใจ ตาของเธอมองกระดานสีขาวหน้าห้องเรียน แต่หูได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักข้างหลังชัดเจน และรู้ว่าสายตาสองคู่ของหมิงกับญากำลังมองตัวเองอยู่เสมอ

ทั้งคู่คอยมอง ทั้งพูดนินทา ทั้งหัวเราะ ต่อให้หมิงกับญาไม่ได้คุยกันเรื่องยี่หวาดแล้ว แต่เธอยังคงระแวงไม่สบายใจตลอดเวลา และยี่หวาดทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งถอนหายใจเสียบ ๆ แล้วเปิดหนังสือเรียนตามคำสั่งของครูเพื่อทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป

“อัน เย็นนี้เล่นบาสกัน”

เมื่ออาจารย์วิชาคณิตศาสตร์เดินออกจากห้องหลังหมดเวลาคาบเรียนที่หนึ่ง เล็งรีบหันไปสะกิดอันที่นั่งข้างกันทันที น้ำเสียงของเล็งฟังดูตื่นเต้นเมื่อพูดถึงกีฬา

“มาเล่นด้วยกันนะ นักกีฬาที่เราขาดคนด้วย อันตัวสูงน่าจะเล่นดี”

“เราไม่ค่อยชอบเล่นบาส”

อันสายหน้าปฏิสเตรศาชวณ แม้ร่างกายของตนเองจะสูงแขนขา ยาวเหมาะกับการเป็นนักบาส แต่อันไม่ชอบเล่นกีฬาชนิดไหนเลย เพราะ ไม่ชอบเวลาเหงื่อออกแล้วมีกลิ่นตัว

“ไม่เคยเห็นชอบอะไรสักอย่าง มาเล่นด้วยกันหน่อยเหอะ เพื่อได้ เข้าทีมบาสม. ต้นด้วยกันไง รู้ยังว่าถ้าปีนี้มี. ๑ ขึ้นเชียร์ไม่เต็มสแตนดร์เรา ต้องขึ้นแทนให้เต็ม ถ้าเราเป็นนักกีฬาก็ไม่ต้องขึ้น”

อันจำกีฬาสี่เมื่อปีก่อนได้ดี นักเรียนม. ๑ ทุกคนจะต้องขึ้น สแตนดร์เชียร์ของตัวเอง ต้องซ้อมร้องเพลงเชียร์ ซ้อมท่าปรบมือ ตาก แดดร้อน ๆ จนผิวไหม้เปลี่ยนสี ยิ่งอันเป็นคนผิวเข้มอยู่แล้วรุ่นพี่ก็ไม่ค่อย สนใจหาอะไรมาบังแดดให้เหมือนเพื่อนคนอื่นที่ผิวขาว กลายเป็น ความทรงจำไม่ดีที่พูดถึงที่ไรก็ขุ่นลุก

“ไปก็ได้”

อันตอบตกลงส่ง ๆ ปล่อยให้ตัวเองว่ายอมเล่นบาสให้เหงื่อท่วม จนตัวเหม็นยังดีกว่าขึ้นสแตนดร์เชียร์ซ้ำอีกหนึ่งปี และถึงปฏิสเตรศาชวณ ไปเล่นก็ จะหาคำพูดมาโน้มน้าวจนอันยอมตกลงเหมือนทุกครั้ง

เส็งเป็นคนที่ใครก็ปฏิสเตรศาชวณ เขามีใบหน้ายิ้มแย้มอารมณ์ดี ท่าทางเป็นมิตรกับทุก ๆ คน ทั้งเพื่อนวัยเดียวกัน รุ่นน้อง รุ่นพี่ และ อาจารย์ เส็งโดดเด่นในทุกด้านทั้งเรื่องเรียนและกิจกรรม มีอารมณ์ขัน จนใครต่อใครก็ชอบ มีเพื่อนฝูงรายล้อมมากมาย

ความเป็นผู้นำที่โดดเด่นของเส็งทำให้เพื่อน ๆ เลือกเป็นหัวหน้า ห้องตั้งแต่ตอนม. ๑ แม้ต่างคนต่างเพิ่งย้ายโรงเรียนมา และเพิ่งรู้จักกัน แค่ไม่กี่วัน

แต่ความเป็นผู้นำของเล็งมีจุดอ่อนที่เล็งไม่รู้ตัว แต่อันรู้ดี คือเล็งชอบใช้ทักษะในการพูดของตัวเองทำให้คนอื่น ๆ ยอมโอนอ่อนตาม และกตความคิดเห็นของคนอื่นให้ดูไร้ค่า เป็นกับทุกเรื่องไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ การทำงานกลุ่มบางครั้งใช้คำว่าหัวหน้า จนแทบไม่ฟังเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนบางคนคิดว่าดีแล้วที่ทำตามคำสั่งเล็งอย่างเดียว ไม่ต้องคิดอย่างอื่น แต่สำหรับอันที่เจอเหตุการณ์แบบนี้บ่อยที่สุดรู้สึกคัดค้านในใจ

หลาย ๆ คนในโรงเรียนรู้ว่าพ่อของเล็งเป็นทหารยศใหญ่ เจ้าเผด็จการจากในข่าว แต่เล็งไม่ชอบให้คนเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับพ่อ ถึงขั้นไม่ยอมยกยอมรับว่าเป็นลูกของพ่อ

หากเล็งรู้ว่าตัวเองมีนิสัยเอาตัวเองเป็นใหญ่ ออกคำสั่งและมักไม่ฟังใครแบบพ่อที่เป็นทหาร เล็งคงจะเสียใจมากทีเดียว อันจึงเจียบ ไม่เถียงอะไร แล้วยอมทำตามที่เล็งโน้มน้าวหลายครั้งจนถึงตอนนี้

สำหรับเด็กนักเรียนที่มีความสุขกับการมาโรงเรียนแล้ว เวลามักเดินไวกว่าเด็กคนอื่น ๆ หมิงเป็นหนึ่งในนั้น

ไม่ใช่ว่าหมิงชอบเรียนหนังสือ แต่เธอชอบมาเจอเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน เวลาของคาบเรียนสุดท้ายในวันนี้จึงจบลงอย่างรวดเร็วจนใจหาย

หัวใจว่างเปล่าของหมิงยังคงว่างเปล่าอย่างเดิมและต้องการเติมเต็ม เธออยากอยู่คุยหรือเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ต่อ แต่เพื่อนทุกคนกำลังเก็บของใส่กระเป่านักเรียนเตรียมจะกลับบ้าน หมิงเริ่มร้อนใจที่แม้แต่ญาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทยังเก็บของ

เธอไม่อยากจะกลับบ้านเลยสักนิด เพราะบ้านของเธอเงียบไร้เสียง
ผู้คน ไม่มีใครรอหึงกลับบ้าน มีแต่หึงที่รอให้พ่อแม่เลิกงาน แต่กว่าจะ
ถึงตอนนั้นเธอก็ง่วงจนหลับไปก่อน

“ไปกินไอติมกันไหม”

“วันนี้เลยเหรอ”

“ใช่”

ญาทำหน้าที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เพราะพรุ่งนี้มีการบ้านที่ต้องส่ง
หลายอย่าง แล้วการไปเที่ยวกับหึงต้องใช้เงินหลายบาท ญาไม่อยากใช้
เงินค่าขนมรายสัปดาห์ที่พ่อแม่ให้จนเกือบหมดตั้งแต่วันจันทร์

“คิดนานจัง จะไปก็ไป อย่าคิดเยอะเลย”

“พรุ่งนี้ต้องส่งส่งคะนะ”

“เอาไปนั่งทำด้วยกันที่ร้านสิ ทำไปกินไป”

ญายังคงลังเลไม่ต่างจากเดิม เพราะเธอรู้นิสัยของเพื่อนสนิท
ว่าพอถึงร้านทั้งคู่จะนั่งคุยกับตลอดเวลาจนไม่ได้หยิบใบงานวิชาสังคม
ออกมาทำ

“เออ ไม่ไปก็ไม่ไป”

หึงพูดน้ำเสียงประชดประชัน หน้าหงิกอึ้งตึง หยิบกระเป๋า
นักเรียนของตัวเองจะเดินหนีเพื่อนสนิท ญาอ่อนรนเพราะไม่ชอบให้หึง
โกรธ

“ไป ๆ ไปด้วยก็ได้”

เมื่อตกลงกันแล้วหมีหายโกรธทันทีเหมือนกับที่ผ่านมา สองเพื่อนซี้เดินลงจากอาคารเรียนไปด้วยกัน พูดคุยกันไม่หยุดตามประสา ระหว่างทางมีเพื่อนห้องอื่นมาทักทายหมีอย่างเป็นมิตรตลอดทาง

หมีเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ตากลมโตสองชั้น ผิวขาว อมชมพู จมูกโด่ง ปากเป็นกระจับ ตัวสูงหุ่นดีไม่อ้วนและไม่ผอมเกินไป อย่างน่าอิจฉา ไม่ว่าใครก็อยากเป็นเพื่อนกับหมี พอญาเป็นเพื่อนซี้ของหมีอย่างนี้ ญาจึงได้รู้จักเพื่อนห้องอื่น รุ่นน้อง และรุ่นพี่กว้างขวางขึ้นอย่างไม่เคยเป็นตอนอยู่โรงเรียนเก่า

ระหว่างเดินออกจากโรงเรียน ญามองเห็นยี่หว่าเดินอยู่คนเดียว ยี่หว่ามักอยู่คนเดียวเสมอ ไม่เคยมีใครเห็นว่ายี่หว่ามีเพื่อนสนิทที่ไปไหนมาไหนด้วยกันเลย

“ถ้าต้องอยู่คนเดียวแบบยี่หว่านะ เราอยู่ไม่ได้หรอก ไม่มาเรียนยังดีกว่า”

ญาพูดขึ้นมาตอนเดินอยู่ข้างหมี และขอบคุณเหลือเกินที่ตัวเองมีเพื่อนสนิทแบบหมีอยู่

ยี่หว่าเสียบหูฟังเข้ากับโทรศัพท์มือถือ ฟังเพลงของนักร้องคนโปรด แค่เสียงร้องขึ้นมาท่อนแรกเธอก็อารมณ์ดีได้ง่าย ๆ ยิ่งใส่หูฟังทั้งสองข้างแล้วเปิดเสียงดัง ๆ ตัดเสียงรบกวนภายนอก ยิ่งทำให้ยี่หว่ามีความสุข

ระยะทางระหว่างบ้านของยี่หวากับโรงเรียนไม่ไกลมากนัก เพียงแค่ขึ้นรถประจำทางหนึ่งต่อ แล้วเดินเข้าซอยหมู่บ้านอีกไม่นานก็ถึง ที่หมาย เธอชอบฟังเพลงของนักร้องคนโปรดไปตลอดทาง

เวลาในโรงเรียนของยี่หวาเดินช้าเหมือนเข็มนาฬิกาไม่ขยับ เธออดทนรอมาทั้งวันให้ถึงเวลาเลิกเรียน เสียงกระดิ่งหมดเวลาคาบเรียนสุดท้ายจึงเหมือนเสียงสวรรค์ ส่วนเสียงของนักร้องคนโปรดเหมือนเสียงของเทวดา

แต่ความสุขเล็กๆ ของยี่หวามักถูกก่อกวนด้วยหลาย ๆ อย่าง หนึ่งในนั้นคือเพื่อนร่วมห้องชื่อว่าญาที่เพิ่งตั้งใจเดินชนไหล่ของเธอ ยี่หวามัวแต่ฟังเพลงจึงไม่ทันระวังและแทบเสียหลักล้มลง เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นญากับหมิงหันหลังมามอง แล้วหัวเราะคิกคักด้วยกัน

ยี่หวาถอนหายใจ กระชับหูฟังให้เข้าที่แล้วเดินช้าลงอีกนิด ให้หมิงกับญาขึ้นรถไปก่อน จะได้ไม่เจอกันที่ป้ายรถเมล์อีกรอบ

ยี่หวาจำได้ว่าตอนเรียนปรับพื้นฐานก่อนเปิดเทอมม. ๑ ญาไม่ได้เป็นคนแบบนี้ ตอนนั้นญาขี้อาย แต่พยายามชวนเพื่อนใหม่คุย เคยมาทักยี่หวาก่อนด้วยรอยยิ้ม เคยชวนไปกินข้าวด้วยกันตอนพักกลางวัน แต่พอญาเป็นเพื่อนสนิทหมิง ญาก็ไม่เหมือนเดิม

ตอนขึ้นม. ๑ ยี่หวาเคยพยายามยิ้มแยม แล้วพูดคุยกะยยะ ๆ เพื่อให้ได้เพื่อนใหม่ แต่เธอเหนื่อยกับการฝืนทำสิ่งที่ไม่ใช่ตัวเอง เวลาเพื่อนชวนไปกินข้าวหลังเลิกเรียนยี่หวาก็มักปฏิเสธ เพราะเธออยากกลับบ้านไปดูการแสดงของนักร้องคนโปรดมากกว่า พอปฏิเสธนัดเพื่อนบ่อย ๆ มีเรื่องพูดคุยกั้่นน้อยลง ก็เริ่มสนิทกันน้อยลงตาม จนยี่หวาไม่มีกลุ่มเพื่อน หรือเพื่อนสนิทเลยสักคน

แต่ยี่หว่าไม่เดือดร้อน เธอมีความสุขกับการกินข้าวกลางวันคนเดียว เดินกลับบ้านคนเดียว นั่งเงียบ ๆ อยู่สักมุมหนึ่งในโรงเรียนคนเดียว เธอยอมอยู่คนเดียวอย่างมีความสุข ดีกว่าฝืนยิ้ม ฝืนพูดคุยให้มีเพื่อน แม้หมิงกับญาซอบแก้งอยู่บ่อย ๆ แต่ถ้าทำเป็นไม่ได้ยินให้เรื่องจบไปคงไม่มีปัญหา

ช่วงเวลาของความสุขได้เริ่มต้นเมื่อยี่หว่ากลับถึงบ้าน เธอเข้าห้องนอนที่ใช้ร่วมกับพี่สาว แต่พอพี่ขึ้นมหาวิทยาลัยแล้วไปอยู่หอพัก ห้องนี้จึงเป็นของเธอคนเดียว

ยี่หว่าดึงสายหูฟังออก กดเพิ่มเสียงเพลงของนักร้องคนโปรดให้ดังจนสุด แล้วร้องเพลงตามด้วยรอยยิ้ม

“มีปัญหาอะไรบอกครูได้นะ จะได้มาช่วยกันแก้”

โยนั่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ โต๊ะของครูอ้อยในห้องพักครู ซึ่งเป็นครูประจำชั้นของห้องม. ๒/๓ ใบหน้าของครูอ้อยยังดูสาว มองปราดเดียวก็รู้ว่าเพิ่งเป็นครูได้ไม่กี่ปี ครูอ้อยเป็นคนเดียวที่พยายามช่วยโย และไม่มองว่าโยเป็นเด็กเกรเหมือนคนอื่น

ครูพยายามช่วยอย่างเต็มที่ เรื่องเงินไปค่ายที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาสามวันสองคืน ครูอ้อยก็เป็นคนเดียวที่ไม่ทวงเงินจากโยด้วยถ้อยคำรุนแรง เพราะรู้ฐานะการเงินของครอบครัวโย

โยมีปัญหาอยู่อย่างเดียว คือเรื่องเงิน ครอบครัวของโยหาเข้ากินค่า มีน้องชายอยู่ป. ๖ อีกหนึ่งคนที่ต้องใช้เงินเข้าเรียนที่นี่ในปีหน้า

พ่อแม่กำลังเครียดเรื่องนี้กันอยู่เพราะกลัวส่งลูกสองคนเรียนไม่ไหว โยจึงไม่กล้าขอเงินแม่เพื่อไปค่ายของโรงเรียน

“ไม่มีครับครู”

โยไม่พูดปัญหาของตัวเอง เพราะถึงพูดไปครูอ้อยก็ไม่สามารถแก้ปัญหาค่านี้ได้ ครอบครัวของโยยากจน ขยันทำงานเท่าไรก็ไม่มีวันสบายกว่านี้

“ครูดูเกรดของโยเทอมที่ผ่านมาสิ อีกแค่นี้เดี๋ยวจะถูกย้ายไปอยู่ห้องห้าก็จริง แต่ถ้าเทอมนี้โยพยายามตั้งใจเรียนมากขึ้นอีกหน่อยจะถึงเกณฑ์ขอทุนการศึกษาได้”

โรงเรียนแห่งนี้มีห้องเรียนทั้งหมด ๕ ห้อง ห้อง ๑ จะเป็นหลักสูตรพิเศษสายวิทย์-คณิตฯ ที่เสียค่าเทอมแพงกว่าห้องอื่นหลายเท่า ห้อง ๒ จะเป็นห้องรวมเด็กที่มีผลการเรียนดีที่สุด ห้องอื่น ๆ จะเป็นห้องที่มีผลการเรียนต่ำลงมา

โยเกือบถูกย้ายไปอยู่ห้อง ๕ เพราะผลการเรียนแย่ง แต่ได้ญากับครูอ้อยช่วยติวช่วยสอน เขาจึงได้อยู่ห้องเดิมเพราะผลการเรียนถึงเกณฑ์พอดี และต่ำสุดในห้อง

โยได้แต่คิดว่าภาคเรียนที่แล้วเขาทรมาณมากแค่ไหนกับการตั้งใจเรียนไม่ให้ถูกย้ายไปอยู่ห้องท้าย พอผลการเรียนดีขึ้นแล้ว ครูอ้อยกลับบอกให้เขาตั้งใจขึ้นอีกเพื่อให้ถึงเกณฑ์ขอทุนการศึกษา เหมือนความพยายามของโยยังไม่มากพอ เขาได้เกรดสองมาแล้ว แต่เขาต้องได้เกรดสาม เมื่อถึงตอนได้เกรดสาม โยอาจจะต้องพยายามให้ได้เกรดสี่ ความทุกข์ทรมาณของโยจะไม่มีวันสิ้นสุด

“เอาให้คนอื่นที่เขาฉลาดเถอะครู”

“ทำไมพูดอย่างนั้น”

“ผมโง่” ครูอ้อยถอนหายใจ เริ่มเหนื่อยที่จะพูดคุยกับนักเรียนแบบโย

“พยายามอีกนิดเดียว อย่างน้อยทำการบ้าน ส่งงานครบเราจะมีคะแนนเก็บ สอบคะแนนไม่ติดจะได้มีคะแนนส่วนนี้ช่วย แค่นิดเดียวเอง”

แค่นิดเดียวของครูอ้อยกับแค่นิดเดียวของโยไม่เท่ากัน เขาไม่อยากทรมานเพราะการเรียน เขาไม่เคยเข้าใจสูตรคำนวณ ไม่เข้าใจหลักภาษา ไม่เข้าใจภูมิศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ หรือแม้แต่ศิลปะ ดู ๆ แล้วไม่มีวิชาไหนเลยที่โยถนัด กีฬาก็ไม่มีความโดดเด่น รู้กฎแค่ผิวเผินแต่เป็นคนแข็งแรงจึงทนเหนื่อยได้นาน

“ไม่เป็นไร ก็ดู ๆ กันต่อไป” โยนั่งเงิบจนครูอ้อยยอมแพ้

“แล้วเรื่องไปค่ายนะ” ครูอ้อยเว้นวรรคหายใจอยู่ครู่หนึ่ง รวบรวมเป็นเรื่องยากที่จะเอ่ยเรื่องนี้ออกมาจากปาก “ถ้าไม่ไป ครูจะไปคุยกับหัวหน้าระดับชั้นให้ อาจจะต้องทำรายงานส่งแทนนะ”

ครูอ้อยไม่บอกให้โยหาเงินมาจ่ายอีกแล้ว แต่หาวิธีให้โยไม่ต้องไปและผ่านหลักสูตรแทน

“ครับ”

“กลับบ้านได้แล้วละ ส่งการบ้านให้ครบนะ ง่ายที่สุดแล้วการทำ การบ้านนะ”

“ครับ หวัดดีครับครู”

โยยกมือไหว้ครูอ้อยแบบส่ง ๆ ตามนิสัย เขาหยิบกระเป๋านักเรียนที่วางเปล่าไม่มีใบงานการบ้านวิชาสังคมศึกษาอยู่ในนั้น และเดินออกจากห้องพักครู

โยเดินทอดน่องไม่รีบร้อน ภายในหัวคิดถึงแต่ภาพทะเลน้ำใส ๆ อุดมสมบูรณ์ มีปะการัง มีปลา มีหาดทรายขาว ๆ ที่เพื่อน ๆ ของโยจะได้ไปเที่ยวในเดือนตุลาคม

เขาอยากไปเหมือนกัน เพราะตั้งแต่เกิดยังไม่เคยเห็นทะเลฝั่งอันดามันเลยสักครั้ง เคยแต่ติดรถเพื่อนของพ่อไปแหลมตะลุมพุกซึ่งอยู่ฝั่งทะเลอ่าวไทยเมื่อตอนเด็ก ที่นั่นสวยและเดินทางง่ายเพราะอยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราช แต่โยอยากไปเที่ยวเกาะ ได้ยินว่าที่ตะรุเตาอุดมสมบูรณ์เพราะอยู่ห่างแผ่นดินใหญ่

“โย!” เสียงเรียกดังลั่นจากสนามบาสดึงโยออกจากความเศร้าและน้อยใจชีวิต เพื่อนห้องสองโบกมือทักทายโยอย่างกระตือรือร้นเหี่ยวท่อมจนหัวเปียก เพื่อนนักเรียนสี่ขาจุ่มจนเหมือนตักน้ำ

“ว่าไง!”

“มาเล่นด้วยกันสิ”

เขาทิ้งกระเป๋านักเรียนที่พื้นข้างสนาม เดินไปรับลูกบาสทันทีอย่างไม่ลังเล

โยเล่นกับเพื่อนอยู่นานจนเหงื่อชุ่ม และท้องฟ้าเริ่มมืดจึงกลับบ้าน โยเจออันระหว่างทางหน้าโรงเรียนพอดีจึงเดินกลับด้วยกัน อันย่นจุมุกเวลาโยเดินมาใกล้ เอนิ้วถูปลายจุมุกหลายครั้งจนเปลี่ยนเป็นสีแดง ๆ แต่ไม่พุดถึงสาเหตุให้โยรู้

“ครูอ้อยเรียกไปคุยเรื่องอะไรเธอ” อันถาม

“เรื่องค่าย แต่เราบอกครูแล้วว่าจะไม่ไป”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

สีหน้าอันแปลกใจปะปนเสียดายที่โยจะไม่ได้เห็นทะเลสวย ๆ แสบทุกคนในชั้นม. ๒ มองค่ายนี้เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญที่สุด แม้ว่าจังหวัดนครศรีธรรมราชจะมีหาดสวย ๆ ไม่แพ้กันก็ตาม

“ไม่อยากไป” โยพูดพร้อมยกไหล่ราวกับเกาะตะรุเตาไม่ใช่เรื่องพิเศษสำหรับเขา

“เสียดาย”

“ไม่ต้องเสียดายหรอก อยู่ที่นี่ก็มีทะเล เห็นมาเยอะแยะ”

โยโกหกอันอีกครั้ง ถึงจะอยู่จังหวัดติดทะเลมาตั้งแต่เกิด แต่เขาไปเที่ยวแหลมตะลุมพุกแค่สองครั้ง คือตอนอายุสองขวบที่ยังจำอะไรไม่ได้ กับตอนเจ็ดขวบที่ความทรงจำไม่ชัดเจนเริ่มจางหายไปตามกาลเวลา

หลังจากนั้นพ่อแม่ไม่มีเวลาพาโยกับน้องชายไปเที่ยวทะเลอีก เพราะต้องหาเงิน เพื่อนของพ่อที่เคยให้นั่งท้ายกระบะไปเที่ยวด้วยกันก็ย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว

“ได้ไปกับเพื่อนมันไม่เหมือนกันนะ แกรมค้ำคืนด้วย มีกางเต็นท์ มีเล่นรอบกองไฟ ไม่ได้มีโอกาสไปกันง่าย ๆ เสียหน่อย จะเก็บเงินไปเที่ยวเองก็แพง ครูเก็บเงินเราถูกจะตาย”

โยเจียบไม่พูดอะไรต่อ เพราะคำว่าถูกของอันกับของโยไม่เท่ากัน เงินสามพันบาทเป็นเรื่องง่ายสำหรับหลายครอบครัวในโรงเรียนนี้ แต่เป็นเรื่องยากมากสำหรับโย เขาไม่คิดว่าแม่จะหาเงินเท่านี้มาได้แค่เพื่อให้เขาไปค่ายกับเพื่อน เพราะเดิมทีพ่อกับแม่ก็ลำบากมากอยู่แล้ว

“เราไม่มีเงินไปหรอก” เขาเหนื่อยที่จะปิดบังอีก อันรู้สึกลึบที่ก่อนหน้านี้เผลอพูดแบบคิดง่าย ๆ ออกไป

“นี่กว่าครูบังคับให้ไปทุกคน”

“ครูอ้อยบอกว่าทำรายงานส่งแทนได้”

“ช่วยทำไหม” อันรีบเสนอทันที “เดี๋ยวช่วยทำ จะถ่ายรูปไปแล้วก็มาเล่าให้ฟังเยอะ ๆ แล้วยกกัน”

“ขอบใจ”

โยเปลี่ยนความคิดของตัวเองที่เกิดขึ้นเมื่อเช้านี้ เขาพบแล้วว่าอะไรในโรงเรียนที่ทำให้โยสนุก ใครในโรงเรียนที่ต้อนรับเขา

คำตอบคือเพื่อน ญาติูราคาญที่โยไม่ทำการบ้าน แต่กลับเป็นคนเตือนก่อนถึงเวลาส่ง เพื่อนห้องสองที่โบกมือเรียกชวนให้มาเล่นบาสรวมถึงอันที่พร้อมช่วยเหลือเขาตลอด เพื่อน ๆ เหล่านี้ และอีกหลาย ๆ คนทำให้โรงเรียนสนุกขึ้น

เพื่อน ๆ ทำให้โยกลับไปคิดเรื่องค่ายอีกครั้ง และคิดทบทวนเรื่องผลการเรียนของตัวเองอีกเช่นกัน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ปัญหาทั้งสาม

วัฒนธรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

“กลับมาแล้วหรือ ขอโทษที่ หิวไหม พี่หุงข้าวก่อน”

ความรู้สึกผิดเข้าปะทะทันทีที่โยกลับถึงบ้าน เพราะเห็นน้องชาย
กางโต๊ะนั่งอ่านหนังสืออยู่คนเดียว และยังไม่ได้อะไรเพราะแม่ยังไม่กลับ

“ไม่หิวเท่าไร กินไก่ทอดหน้าโรงเรียนแล้ว”

ยอร์ชปฏิเสธโดยที่ดวงตายังจ้องเนื้อหาในหนังสือเรียนอย่าง
ตั้งใจ โยรู้นิสัยของน้องชายตัวเองดี คำว่า *ไม่หิวเท่าไร* หมายถึงเริ่มหิวขึ้น
มาแล้ว โยจึงรีบหุงข้าว เพราะยอร์ชจะหิวพอดีตอนข้าวสุก

“พี่ไปทำอะไรมาถึงกลับช้าล่ะ”

“เล่นบาสกับเพื่อน พรุ่งนี้พี่จะไม่เล่นแล้ว ปวดตัวไปหมด”

โยโกหกยอร์ช อันที่จริงการเล่นกีฬาให้เหงื่อออกจนชุ่มทั้งตัวทำให้
โยหายใจวลจากทุกปัญหา แต่การเล่นบาสกับเพื่อนจนกลับบ้านช้าทำให้
น้องชายต้องรอนานและจะหิว โยจึงเลือกน้อง

“พี่กลับช้าก็ดีเหมือนกันนะ ตอนบ้านเงียบ ๆ ผมอ่านได้
ตั้งเยอะ”

บ้านหลังเล็กของโยมีอยู่แค่สองห้อง คือห้องนอนที่ใช้นอน
รวมกันทั้งสี่คน กับห้องนั่งเล่นที่มีทีวี เชื่อมไปสวนครัว ผนังกันบาง ๆ
ทำให้เสียงของคนในบ้านรบกวนยอร์ชตอนอ่านหนังสือ การรีบกลับบ้าน
มาก่อนพี่ชายจึงเป็นข้อดีอย่างหนึ่ง

“อ่านอะไร”

โยยีนจ้องตัวหนังสือมากมายบนโต๊ะพับ ข้าง ๆ กันมีสมุดที่ยอร์ชใช้จดข้อความลงไปเกือบเต็มหน้า ถึงเป็นเนื้อหาของเด็กประถมแต่โยจำไม่ได้เลยว่าเคยเรียนมาแล้วหรือยัง

“เตรียมสอบโอเน็ต ผมเพิ่งได้หนังสือติวจากรุ่นพี่มา เขาไม่ใช่แล้วเลยเอามาให้”

โยนั่งลงข้างยอร์ช และสังเกตหนังสือติวสอบชุด ๆ อีกครั้ง ตามเนื้อหาที่มีปากกาเน้นข้อความสีสดใสขีดเอาไว้ มีทั้งลายมือเขียนด้วยปากกาสีสด และตัวอย่างข้อสอบที่มีรอยคำตอบกาไว้แล้ว

“อยากได้เล่มใหม่ไหม อ่านอย่างนี้ก็เหมือนดูเฉลย” โยพอมิเงินเก็บอยู่ไม่กี่ร้อย อาจซื้อหนังสือติวสอบให้ยอร์ชได้สักเล่ม

“ไม่ต้องหรอก เล่มนี้ดีมากเลย มีสรุปครบทุกวิชาด้วย พวกตัวอย่างข้อสอบผมไปเปิดดูจากคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนก็ได้”

ท่าทางของยอร์ชดูตื่นเต้นดีใจกับหนังสือติวสอบเล่มหนามากเป็นพิเศษ โยจึงไม่ต้องทุบกระปุกเอาเงินมาซื้อหนังสือเล่มใหม่ให้น้อง

“ตั้งใจอ่านนะ”

โยมองน้องชายด้วยความภูมิใจ ยอร์ชเป็นเด็กเรียนเก่ง หัวดีชอบเรียน ชอบอ่าน ต่างจากโยลิบลับที่เรียนอย่างไรก็ไม่เข้าหัว พ่อกับแม่จึงฝากความหวังไว้ที่น้องชาย เพราะทั้งสองคนเชื่อว่าถ้าลูกได้เรียนจบสูง ๆ จะทำงานหาเงินได้มากกว่านี้ และไม่ลำบากเหมือนพ่อกับแม่

โยกับยอร์ชฟังพ่อแม่สอนอย่างนี้มาตั้งแต่ขึ้นชั้นประถม ทั้งคู่พูดบ่อยจนจำขึ้นใจ แต่ผลการเรียนของเขาแย่ โยเสียดายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ

ทั้งชุดนักเรียน ค่าอุปกรณ์การเรียน และอีกหลายอย่างที่โรงเรียนเรียกเก็บ ความลำบากของพ่อแม่ที่หาเงินมาส่งเขาเรียนเปล่าประโยชน์

โยหลบเข้ามาในห้องนอน ถอดชุดนักเรียนและใช้ความคิดทบทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาเจียบกริบแทบไม่พูดไม่จา อ้างว่าอยากให้ออร์ซมีสมาธิอ่านหนังสือ

แม่โทรศัพท์มาบอกโยว่าคืนนี้จะกลับมิด ส่วนพ่อต้องอยู่เวรยามกะดึกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สองพี่น้องจึงออกไปซื้อกับข้าวง่าย ๆ แล้วมานั่งกินด้วยกันก่อนเข้านอน

โยได้ยินเสียงออร์ซกรนเบา ๆ และได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอก เขาไม่เห็นว่าเป็นใคร แต่จำได้ดีจากจังหวะและน้ำหนักการย่างเท้าว่าเป็นแม่ เขาจึงลุกจากที่นอน แล้วย่องออกจากห้อง

“แม่”

“อ้าว นี่กว่ากลับกันแล้ว”

“ออร์ซหลับคนเดียว”

ตาของแม่ว่างเปล่า เธอทิ้งกระเป๋าไว้แล้วทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้พับในห้องนั่งเล่น แม่ไม่ได้พูดอะไร แต่ร่างกายบ่งบอกว่าแม่เหนื่อย

“แม่ ที่โรงเรียนมีค่ายนะ ปีนี้ไปตระรุเตา ตอนปิดเทอมเดือนตุลา”

“ตระรุเตา ที่ไหนนะ”

“เป็นเกาะไงแม่ ที่มีหลิเบ๊ะ ดึงมากเลยนะ อยู่ที่สตูล”

“อยู่ที่นี่ก็มีทะเล จะไปไกล ๆ ทำไม”

“เห็นเพื่อนบอกว่าทะเลที่ตะรุเตาสวยกว่า”

“ปีนี้เก็บเท่าไรละ”

แม่ถามเพราะรู้ดีอยู่แล้ว เธอก็มหันหน้าถอดถุงเท้าบาง ๆ แล้วจับตาปลาที่ฝ่าเท้าของตัวเอง ทำทางเหนียวล้าทำให้โยอีกอักไม่กล้าพูด ปีก่อนก็มีค่ายแบบนี้เหมือนกันแต่เป็นสองวันหนึ่งคืน โรงเรียนเรียกเก็บหนึ่งพันบาท แม่ก็หามาให้อย่างยากลำบาก แม้แค่แผ่นกระดาษสีเทาใบเดียว

“สามพัน”

มือของแม่ที่นิ้วข้อเท้าตัวเองอยู่ชะงัก โยสังเกตเห็นเพราะจ้องอยู่ตลอดเวลา จากนั้นแม่ก็บิบนวดต่อไป

“เดือนหน้าได้ไหม เดือนนี้แม่หมดแล้ว”

“แม่” โยเรียกแม่น้ำเสียงนิ่ง ๆ คำเดียว แม่ก็รีบตอบอย่างรวดเร็ว

“พຽຽນີ້ແມ່ໂທຣບອກຄຽຽງ” หากเป็นเรื่องเรียน พ่อกับแม่ของเขาเต็มใจให้เสมอ

“แม่เอาเงินค่าเทอมของผมจ่ายไปเลย”

โยได้ยินพ่อกับแม่คุยกันเมื่อสัปดาห์ก่อนว่า เงินใช้จ่ายของที่บ้านแทบไม่เหลือเพราะต้องใช้หนี้ และแบ่งเก็บเป็นค่าเทอมลูก พ่อยอร์ชต้องขึ้นมัธยมค่าใช้จ่ายก็เพิ่มขึ้นตาม แม่จึงแบ่งเก็บไว้แต่เนิ่น ๆ

“อะไรนะ”

“เงินที่แม่เก็บไว้เป็นค่าเทอมผม เอาอันนั้นมาจ่ายก็ได้”

“ได้ยังไง นันมันค่าเทอม พอถึงวันจ่ายแล้วหาไม่ทันจะลำบาก
เอานะ”

“ผมจะไม่เรียนแล้วแม่”

แม่นิ่งเงียบ เช่นเดียวกับโย บ้านหลังเล็กไร้เสียงพูดคุย มีแต่
เสียงพัดลมสายไปมาในห้องนั่งเล่น

“ไม่ได้หรอกโย เรียนให้จบสูง ๆ ลี จะได้หางานดี ๆ ทำ”

“ผมไม่อยากเรียนแล้ว เรียนไปก็ไม่เข้าหัว”

แม่ถอนหายใจ ใบหน้าแม่ที่เหี่ยววนดูแกยิ่งกว่าคนรุ่นราวคราว
เดียวกันเพราะทำงานหนักจึงดูเหนื่อยล้ากว่าเดิม เธอรู้ดีว่าการเถียง
ลูกชายที่เข้าวัยรุ่นมีแต่ทำให้ทะเลาะกัน เธอจึงเงียบ

“ให้น้องเรียนเถอะแม่ น้องฉลาดกว่าผมเยอะ โรงเรียนนี้ชอบ
เก็บเงินแม่ ถ้ายอร์ชขึ้นม. ๑ แม่กับพ่อจะจ่ายได้หรอก”

คำพูดของโยทำให้แม่เจ็บปวดที่ช่วยอะไรไม่ได้ ตั้งแต่โยรู้เรื่อง
หนี้สินและเงินเดือนน้อยนิดของพ่อแม่ โยก็เอาแต่พูดทำนองนี้บ่อย ๆ

“โยไม่ต้องสนใจเรื่องนั้น ตั้งใจเรียนก็พอ”

“ตั้งใจแล้วไม่เห็นจะได้อะไรเลย ผมออกมาทำงานดีกว่า”

แม่ถอนหายใจอีกครั้ง ก้มหน้ามองพื้นบ้านอย่างหนักใจ

“ก็ได้ เตี่ยวพอกับแม่หาค่าเทอมมาให้ใหม่ ไม่เป็นไรหรอก มี
เวลาอีกสองสามเดือน”

“ไม่เอา เอาไปให้น้องเหอะ ผมไม่เรียนแล้ว”

“ให้ถึงตอนนั้นแล้วค่อยคุยกัน ไปนอนได้แล้วไป พรุ่งนี้เช้าแม่เอาเงินให้”

โยนอนไม่หลับ เขาได้ยินเสียงแม่ค่อย ๆ เดินเข้าห้องมานอนบนที่นอนริมสุดอีกฝั่ง และได้ยินเสียงพอกกลับมาตอนเช้า เมื่อยอร์ชลุกไปอาบน้ำ เขาจึงลุกบ้างแกล้งทำเป็นเพิ่งตื่นนอน

“โย” แม่กระซิบเรียกเพื่อไม่ให้ยอร์ชได้ยิน ในมือถือกระเป๋าเงินลายปักไว้

“ฮือ”

“อย่าฮือสิ”

“ครับ” แม่ยิ้ม วางมือบนไหล่ของโยแผ่วเบา

“ถ้าไม่ไปค่ายโรงเรียนจะว่าอะไรหรือเปล่า จะสอบตกไหม แม่จำไม่ค่อยได้ ปีที่แล้วโยเคยบอกแม่ว่ายังไงนะ”

“ผมอยากไปกับเพื่อน”

โยคิดว่าค่ายนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายในฐานะนักเรียน การลาออกจากโรงเรียนไม่ทำให้เขาอาลัยอารมณ์อะไรเลย ยกเว้นเพื่อน ๆ ที่เรียนมาด้วยกัน

แม่พยักหน้า แล้วเปิดกระเป๋าเงิน หยิบธนบัตรสีเทาสามใบส่งให้โย

“ญา ๆ ขอบากกาดำหน้อย”

“เอาไปทำอะไร”

“เออหนา ยืมหน้อย”

ถึงคาบเรียนวิชาภาษาไทยที่ไรโยต้องพับหลับทุกครั้ง ยิ่งเป็นเช้าของวันที่โยนอนไม่หลับยิ่งทรมาณ เขาต้องทำให้ตัวเองตื่นเช้าไว้ด้วยการทำอะไรทำ เพราะเขาชอบตกตอนสออบกลางภาคที่ผ่านมาครูจึงเฟ่งเล็งเป็นพิเศษ

โยรับปากกาตัดเส้นสีดำจากญาที่ส่งให้อย่างไม่เต็มใจ โยดึงปลอกปากกาออกด้วยรอยยิ้ม จับแขนเพื่อนข้าง ๆ ที่วังงพอกันมาวาดรูปตามภาพในโทรศัพท์ที่เพื่อนเปิดให้ดู

เมื่อหมดเวลาคาบเรียนภาษาไทย ญารีบหันมาทวงปากกาคืน พอเห็นโยใช้ปากกาดำมนั้นวาดแขนเพื่อนอยู่ เธอจึงอ้าปากเตรียมโวยวายที่เอาของของเธอไปใช้สิ้นเปลือง แต่ต้องหุบปากจับเมื่อเห็นภาพที่โยวาด

“โห นี่วาดเองหรือ”

“ใช่” โยยิ้มภูมิใจอย่างปิดไม่มิด

“เท่วะ ชอบใจนะ” เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ ตบไหล่โยเบา ๆ แล้วยกแขนข้างขวาอวดรอยสักปลอมที่โยวาดให้เพื่อนในห้องดู

“ไม่ลองวาดบนกระดาษดูละ โยวาดสวยนะ” ญาไม่รีบขอปากกาของตัวเองคืนอีก แต่อยากเห็นโยวาดรูปต่อแทน

“ลองแล้ว แต่ไม่สวยเหมือนวาดบนผิวหนังคน”

คำพูดของโยฟิงดูประหลาดสำหรับญา เพราะเธอมองว่ามัน น่ากลัว รวากับโยจึงจะใช้ผิวหนังของคนเป็นกระตาดาวรูป

ญาละสายตาจากโย เพราะเห็นนักเรียนชายไม่คู้หน้าเข้ามาในห้อง และพุ่งตรงมาที่โต๊ะของหมิงพร้อมกล่องขนมช็อกโกแลต หมิงเงยหน้าจากโทรศัพท์มือถือถือ มองนักเรียนชายต่างห้องคนนั้นด้วยสายตาดูถูกชัดเจน เพราะมีผิวสีเข้ม จมูกโต ใบหูกางและใหญ่ดูน่าขน

“หมิงหมิง เพื่อนเราฝากมาให้” คนหูกางพูดเสียงเบาอย่างเขินอาย หมิงเหลือบมองที่หน้าประตูห้องทันที จึงเห็นกลุ่มนักเรียนชายจากห้องห้ำกำลังยืนอกรันอยู่

“ขอบใจ”

พอหมิงรับกล่องขนม คนหูกางก็รีบเดินดุ่ม ๆ ออกจากห้องไปสมทบกับเพื่อน ๆ ทันที หมิงไม่สนใจนักเรียนชายพวกนั้นเลย แคววกล่องขนมลงบนโต๊ะ และสนใจโทรศัพท์มือถือต่อ

“คนนั้นนั่นแหละที่เอามาให้ ไม่ใช่เพื่อนฝากหรอก ดูกี่รู้” คนตื่นเต็นกลับเป็นญา

“น่ารักดีนะหมิง เอาขนมมาให้ด้วย” หมิงเบ้าปากอย่างไม่เห็นด้วย

“ไม่ชอบอะ หูกาง หน้าตาตลก”

“ฮ่า ๆ ๆ ไซ่ ๆ เหมือนตัวการ์ตูนตลก ๆ เลยอะ” จากที่เอ๋อซมญารีบเปลี่ยนเป็นเอ้อออตาม

เพื่อนซี้ทั้งสองคนใช้เวลาสั้น ๆ ระหว่างรอครูคาบต่อไปเข้ามาสอนในการดูโซเชียลมีเดียของรุ่นพี่ม. ปลาย เสียงหัวเราะคิกคักดังเป็น

ระยะ พร้อมแก้มของเด็กสาวสองคนที่ขึ้นสีแดงระเรื่อเพราะแอบชอบ
รุ่นพี่ในโรงเรียน

“เรากดพอลที่ม่อนไปเมื่อคืน พี่ม่อนพอลเรากลับด้วย”

หมีงพูดยิ้ม ๆ ญาจึงรีบหยิบโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาดูบ้าง
และพบว่ารุ่นพี่คนนั้นไม่ได้กดติดตามเธอกลับ

“เพราะหมีงน่ารักไง”

หมีงเป็นคนน่ารัก สวย ผิวขาว ตาโต พอดีรูปแล้วยิ่งขึ้นกล้อง
ปรับสีนิด ๆ หน่อย ๆ ก็โพสต์ได้ ญาจึงไม่แปลกใจที่รุ่นพี่ในโรงเรียนจะ
กดติดตามกลับ

ญาเก็บความอิจฉาของตัวเองเอาไว้ แม้ไม่มีความรู้สึกด้านลบ
กับหมีง แต่เลือกเก็บซ่อนมากกว่าเปิดเผยตรง ๆ ว่าอิจฉาที่หมีงทั้งสวย
ทั้งน่ารัก มาเน็ก ๆ ดูแล้ว ญายังไม่เคยได้ยินคนชมว่าญาสวยเลย

ญากดลบโพสต์รูปภาพที่เห็นหน้าของตัวเองออกจาก
แอ็กเคานต์เจียบ ๆ โส่ลบจนไม่เหลือภาพที่เห็นใบหน้า ในช่อง
ความคิดเห็นแต่ละรูปไม่มีเพื่อนหรือรุ่นพี่มาชมว่าเธอสวย

เว้นแต่แอ็กเคานต์หนึ่งที่เป็นของพ่อญา พ่อจะมากดถูกใจ และ
ชมว่าญาน่ารักในช่องความคิดเห็นแทบทุกรูป บางครั้งญาอายเพื่อน ๆ
จนต้องแอบลบความคิดเห็นของพ่อออกเจียบ ๆ

แม่ของญาก็มีแอ็กเคานต์โซเชียลมีเดียเช่นกัน แต่ญากดบล็อก
แอ็กเคานต์ของแม่เอาไว้ เพราะแม่ชอบโพสต์รูปญาและแอ็ก
เคานต์ของญา บางรูปก็เป็นตอนไปเที่ยวกับครอบครัว บางรูปก็เป็น

ตอนกำลังไปโรงเรียน ญาอายุกลัวว่าเพื่อนจะมาเห็น ทะเลาะกับแม่เรื่องนี้หลายต่อหลายครั้งแม่ก็จะตอบญาว่า ลูกแม่สวย แม่อยากลงรูปลูกแม่

แต่ญาไม่เคยเชื่อแม่กับพ่อเลยสักครั้ง ญาตาเล็กไม่มีชั้นตา ไม่ตากลมโตเหมือนหมิง สันจมูกของเธอแบน ผิวตัวก็เป็นสีเหลือง ไม่ขาวใส เธอไม่เคยเชื่อว่าใบหน้าอย่างเธอจะเรียกว่าสวยหรือน่ารัก

วันสอบปลายภาคของภาคเรียนแรก อันไม่ได้ตั้งใจเตรียมตัวอ่านหนังสือมากนัก เพียงแค่อ่านทบทวนให้ผ่านตาและสร้างความสบายใจให้ตัวเอง แต่อันเป็นคนหัวไว และเข้าใจเนื้อหาตั้งแต่ในห้องเรียนจึงไม่ต้องใช้เวลาอ่านหนังสือนาน ๆ

เมื่อเห็นโจทย์ อันใช้เวลาไม่นานในการหาคำตอบ เขาก็ออกจากห้องสอบเป็นคนแรก ๆ แต่มีคนที่ออกมาก่อน คนคนนั้นคือโย

“ทำไมออกมาเร็วจัง ได้อ่านโจทย์บ้างหรือเปล่าเนี่ย” อันแสวงโยจึงหัวเราะเสียงดัง แล้วถูกครูไล่ลงโปรอชั้นล่างเพราะรบกวนเพื่อนคนอื่นในห้องสอบ

“รอบนี้เราตอบข้อละห้า” ในวันสอบโยมักจะหงุดหงิดทั้งวัน แต่ครั้งนี้โยกลับพุดคุยกับอันด้วยรอยยิ้มอย่างน่าแปลกใจ

“อะไรคือข้อละห้า”

“ตั้งใจ หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง แล้วก็สอง สอง สอง สอง สอง ไล่ไปเรื่อย ๆ แล้ววนมาที่หนึ่งใหม่”

“ทำอย่างนั้นจะไม่โดนว่าเหรอ จะมั่วก็อย่าให้ครูรู้สิ” โยัยกโหล่
ราวกับการมั่วข้อสอบแบบให้เห็นโด่ง ๆ ไม่ใช่เรื่องแปลก

ยังเหลือเวลาอีกพอสมควรก่อนจะถึงเวลาสอบช่วงบ่าย อันกับ
โยจึงไม่รีบไปกินข้าวที่โรงอาหาร ทั้งสองนั่งเล่นเกมในโทรศัพท์มือถืออยู่ที่
ใต้ถุนอาคาร แต่เล่นได้ไม่กี่ครั้งโยก็ขอหยุดเพราะโทรศัพท์ร้อน

“โย ๆ วาดรูปให้มั่งสิ”

“จะมาเป็นลูกค้าร้านสักลายเราเหรอ”

“ไอ้” อันหัวเราะเพราะคำพูดที่เล่นที่จริง จากนั้นโยก็หยิบปากกา
ดำของญาติที่ยังไม่ยอมคืนมาเตรียมพร้อม

“ช่วงนี้อายากวาดรูปเสือ เอาเสือได้ไหม”

“ไม่เอา มันโหดไป” อันรีบส่ายหน้าทันที แล้วกดหารูปภาพเป็น
แบบให้โย เสือนหาจนเจอภาพรอยสักลายดอกกุหลาบที่ตัวเองถูกใจ

“เออลายนี้”

“ดอกไม้เหรอ”

“ไอ้”

โยเปิดบล็อกปากกา ถ้ามตำแหน่งบนแขนที่อันต้องการให้วาด
อันรีบชี้ที่ข้อมือข้างซ้าย พร้อมบอกให้วาดเล็ก ๆ ซึ่งโยตั้งอกตั้งใจวาด
เหมือนทุกครั้งที่เคยขอ อันนั่งจ้องปากกาที่ลากไปมาบนผิวหนังตัวเองอย่าง
ตื่นเต้นราวได้สักลายจริง ๆ

“เสร็จแล้ว”

“เหมือนลักจริงเลยอะ”

โยใช้เวลาวาดรูปดอกกุหลาบแค่มิ่ไม่กี่นาทีเท่านั้น เวลาว่างที่เหลือจึงไม่ต่างจากเดิม เขาเริ่มดึงแขนเพื่อนมาวาดรูปหน้าเสือโคร่งด้วยปากกาดำอย่างที่ตั้งใจ อันปล่อยให้โยวาดถึงแม้ไม่ชอบเท่าไรนัก แล้วค่อยไปบอออกทีหลัง

“อัน กินข้าวกัน”

เส็งเอ่ยเรียกเพื่อนเสียงดัง เขย่าไหล่ของอันจากด้านหลังจึงไม่ทันได้ตั้งตัว พอดีกับที่โยกำลังตั้งใจวาดดวงตาของเสือโคร่งบนแขนอันพอดี มันจึงบิดเบี้ยวและเลอะเทอะ

“เบี้ยวหมดเลย เห็นไหมเนี่ย”

แม้แต่อันที่เรียบร้อยและสุภาพเสมออย่างร้องโวยวาย เพราะเสียดายภาพสวย ๆ ที่โยตั้งใจวาดอยู่นาน

“โทษที กินข้าวหะ หิวแล้ว” เส็งขอโทษโยแบบส่ง ๆ แล้วรอรอันลุกจากโต๊ะเพื่อเดินไปโรงอาหารพร้อมกัน

ถึงภาพเสือโคร่งที่แขนยังไม่สมบูรณ์และบิดเบี้ยวอย่างไม่ตั้งใจ แต่รายละเอียดตรงลายของเสือกก็สวยงามน่าชื่นชม อันมองแขนตัวเองตลอดทาง ยิ้มอารมณ์ดีแล้ววาดรูปเสือโคร่งขนาดเท่าฝ่ามือที่แขนขวาให้เส็งดู

“ขนาดเส็งมาทำเบี้ยวยังสวยเลยคูลี” เส็งเหลือบมองเพียงเดียวเดียวและหันหน้ากลับ

“ดูสกปรก เหมือนพวกติดยา”

“ทำไมต้องว่าขนาดนั้น คนสักไม่ได้ติดยากันทุกคนหรือเงีง”
อันถอนหายใจ แล้วเปลี่ยนมาอวดรูปกุหลาบที่ข้อมือแทน

“ลายนี้ละเป็นเงี เราอยากสักมานานแล้ว ถ้าโตคงได้สักแบบนี้
แหละ”

“ผู้ชายที่ไหนสักดอกไม้อย่างนี้”

รอยยิ้มหายวับจากใบหน้าของอันตันที อันดึงข้อมือของตัวเอง
กลับมามองอยู่พักหนึ่ง แล้วปล่อยมันไว้ข้างลำตัว เขาก็มหันามองเท้า
ตัวเองตอนเดิน เปลี่ยนจากก่อนหน้านั้นเหมือนเป็นคนละคน

“ขอเข้าห้องน้ำก่อน เสิ่งไปซื้อข้าวเลย เดี๋ยวลากยาว”

“เออ ๆ โอเค”

อันรองเงีเดินผ่านหน้าห้องน้ำไป แล้วรีบเปิดก๊อก ให้สายน้ำ
ถูกรอยสักปลอมรูปกุหลาบ และรีบฉม้นออกจากผิวหนังอย่างร้อนรนจน
ผิวสีน้ำตาลเข้มของอันขึ้นเป็นรอยแดง

“เสีง! สอบเป็นเงีมั้ง ข้อสุดท้ายตอบอะไร”

เพื่อนจากห้องสองมาทักทายเสีงระหว่างต่อแถวซื้อข้าวในโรง
อาหาร เสีงอ้าอึ้งไม่ยอมตอบ เพราะเป็นข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ที่เขา
มักทำไม่ทัน ครั้งนี้ก็ไม่งต่างจากเดิม แม้พยายามแบ่งเวลาแล้วแต่เสีง
พลาดไปถึงหกข้อ

“จำไม่ได้แล้ว นายตอบอะไร” เล็งโกหก เพราะเขาจำได้แม่นยำ
ตอบข้อสี่

“ตอบหนึ่งไป เราไม่มั่นใจเท่าไรนะ แต่เพื่อนในห้องส่วนใหญ่ก็
ตอบหนึ่ง”

“อ้อ ๆ จำได้แล้ว เราตอบข้อหนึ่งเหมือนกัน” ยิ่งเพื่อนพูดเสียงยิ่ง
หน้าเสียว เขาก็มกลบเกลื่อน และโกหกอีกครั้ง

ข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ทำให้เล็งเสียสมาธิจนถึงวิชาในช่วงบ่าย
เขาอ่านใจทย์วิชาภาษาอังกฤษที่ตัวเองถนัดหลายรอบ แต่มีหลายอย่าง
กวนสมาธิของเขา เสียงพัดลมในห้องสอบดังกว่าปกติ เสียงดินสอของ
เพื่อนข้าง ๆ ดังลั่น เสียงขาโต๊ะกระทบกับพื้นห้องเวลาเพื่อนใช้ยางลบ
ดังจนน่ารำคาญ

หลังออกจากห้องสอบเล็งไม่พูดกับใคร แต่หลบไปอยู่ในห้องน้ำ
คนเดียวเพราะเสียงพูดคุยเรื่องข้อสอบของเพื่อนทำให้เขาปวดหัวและ
หงุดหงิดตัวเอง

วันนี้อะไรอะไรก็ไม่ได้ตั้งใจเล็งเลยสักอย่างเดียว เขารีบกลับ
บ้าน นึกอยากทุบหัวตัวเองแรง ๆ ไปตลอดทางให้มีสมาธิมากกว่านี้ เล็ง
อ่านหนังสือเตรียมสอบมาอย่างดี ทบทวนบทเรียนทุกอย่างที่ครูสอน แต่
เมื่อเห็นข้อสอบ เขากลับจำไม่ได้ว่าเคยเรียน

เขาใช้เวลาทำข้อสอบมากเกินไป โจทย์ง่าย ๆ ข้อเดียวแต่อ่าน
วนอยู่หลายครั้งเพราะสมองไม่จดจ่อ เล็งหงุดหงิด โมโห

เมื่อกลับบ้าน เล็งเขวี้ยงกระเป๋านักเรียนสุดแรงจนกระเด็นไปชน
ชั้นรองเท้าหล่นลงมา แค่นั้นยังไม่เพียงพอให้ความโมโหของเขา

ผ่อนคลายลง เสียงถอดรองทำนักเรียนและเขวียงสะเปะสะปะถูกระถาง
ต้นไม้ของแม่จนเกิดเสียงดังโครมคราม

เมื่อได้สติกลับมาและความโมโหลดลง เสียงกวาดตามองดินสีดำ
ที่เลอะพื้นปูนในมุมทำสวนเล็ก ๆ ของแม่ มองชั้นรองเท้าที่เกือบโคลนลง
มากับรองเท้าหลายคู่เกลื่อนพื้น

เสียงระลึกได้ว่า เขาไม่ต่างจากพ่อตอนโมโหเลยสักนิด...

หลังเสร็จสิ้นการสอบปลายภาค เด็กนักเรียนพากันฉลอง
ปิดภาคเรียน ดูเหมือนว่าไม่มีเด็กคนไหนไม่ตั้งใจเมื่อได้ตื่นสาย เพราะไม่
ต้องไปโรงเรียน ยกเว้นหมิง

เธอไม่ชอบอยู่บ้านที่เงียบเหงาและมีเธออยู่เพียงลำพัง พ่อกับ
แม่ออกไปทำงานที่บริษัทแต่เช้าแล้วกลับมิดค่ำทุกวัน วันเสาร์พ่อยัง
ทำงาน ส่วนแม่อยู่บ้านแต่กลับคุยเรื่องงานทางโทรศัพท์ทั้งวัน

วันเดียวที่พ่อกับแม่ของหมิงหยุดอยู่บ้านคือวันอาทิตย์ หมิงรอ
คอยวันสุดสัปดาห์อย่างใจจดใจจ่อ เพราะวันจันทร์หน้าเป็นวันเข้าค่ายที่
อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

หมิงนั่งอ่านบันทึกการท่องเที่ยวของคนอื่น ๆ ที่เกาะตะรุเตา
จากเว็บไซต์ และดูวิดีโอเที่ยวเกาะหลีเป๊ะมากมายจนเริ่มตื่นเต้น

ในคืนวันเสาร์ หมิงนั่งเขียนรายการของที่ต้องใช้สำหรับไปค่าย
ลงในกระดาษ เพราะอยากให้พิเศษกว่าการพิมพ์บันทึกในโทรศัพท์

เธอตั้งใจจะชวนพ่อกับแม่ไปเดินห้างและซื้อของเหล่านี้ด้วยกันในวันอาทิตย์ จากนั้นก็กินข้าวด้วยกันที่ร้านอาหารสักร้าน

หมิงเดินลงชั้นล่างไปหาแม่ แต่ไฟกลับมืด มีแค่บันไดที่ยังเปิดไฟไว้อยู่ หมิงจึงเดินไปห้องนอนของพ่อกับแม่แทน เธอเปิดประตูเข้าไปโดยไม่เคาะ ชูกระดาษรายการของที่ต้องซื้อให้แม่ที่นอนเล่นมือถือบนเตียงดู

“แม่ หนูต้องซื้อของไปค่าย” เสียงของหมิงแข็งและห้วน แต่แม่ไม่เอ่ยว่าอะไรเพราะหมิงเป็นเช่นนี้จนชิน แม่ยื่นมือมารับกระดาษ แล้วมองเพียงผ่าน ๆ ก่อนจะสนใจมือถือต่อ

“ไปซื้อเมื่อไร”

“พรุ่งนี้ พ่อกับแม่พาไปหน่อย”

“เดี๋ยวแม่ถามพ่อให้”

หมิงเดินออกจากห้องนอนพ่อกับแม่ด้วยรอยยิ้ม ตื่นเต้นที่พรุ่งนี้จะได้ไปเดินห้าง นอกจากรายการของที่จำเป็นเหล่านั้นแล้ว เธอคิดว่าจะซื้อเสื้อผ้ากับกระเป๋าสะพายน่ารัก ๆ ใบบาง

แต่เด็กสาวไม่รู้เลยว่าแม่ของเธอวางกระดาษแผ่นนั้นทิ้งไว้บนตู้หัวเตียง และไม่สนใจอ่านมันอีกเลย

เช้าวันต่อมาหมิงตื่นเช้าทั้งที่ไม่ได้ตั้งนาฬิกาปลุก เธอรีบเดินลงมาชั้นล่าง แต่พบเพียงความว่างเปล่า พ่อกับแม่ของเธอยังไม่ตื่น หมิงจึงกลับขึ้นห้องอีกครั้ง แล้วเลือกเสื้อผ้าใส่ไปห้างในวันนี้

หมิงได้ยินเสียงฝีเท้าของพ่อกับแม่เดินลงบันไดไป เธอจึงออกจากห้องนอน เก็บความดีใจไว้ไม่มีดจนยิ้มหน้าบาน

“จะไปกับกี่โมงเธอ” เมื่อหมีงอเอ่ยถามพ่อก็เงยหน้าจากโทรศัพท์มือถือ มองหมีงอย่างสงสัยราวไม่รู้เรื่องไปข้างมาก่อน

“แม้อยังไม่ได้บอกพ่อเธอ” หมีงหันไปถามแม่ที่ทำขนมปังปังอยู่ในครัว

“พ่อเขาเพิ่งได้หยุดวันนี้วันเดียว ค่อยไปวันอื่นได้ไหมหมีง ให้พ่อเขานอน แม่ก็เหนื่อย อยากนอนพัก”

“ใช่หมีง วันอาทิตย์หาที่จอดรถในห้างยาก” พ่อพูดเสริมแม่ เพราะเพิ่งนึกออกกว่าหมีงหมายถึงอะไร

หมีงกำมือแน่น เพราะไม่มีวันอื่นหรือครั้งหน้าแล้ว ค่าจะมีวันพรุ่งนี้ และข้ออ้างของพ่อก็ไม่มีเหตุผล เพราะถ้าเป็นวันอื่นนอกจากวันอาทิตย์ พ่อต้องทำงานและพาหมีงไปห้างไม่ได้

“หนูเข้าค่ายพรุ่งนี้นะ”

“อ้าวเธอ พรุ่งนี้หรือเธอ พี่ แล้วใครจะไปส่งลูก” แม่หันไปถามพ่อ

“พี่ไปส่งไม่ได้หรอก เดี่ยวไปทำงานสาย”

พอกับแม่คุยเรื่องอื่น ไม่สนใจเรื่องการไปซื้อของ หมีงมองทั้งสองสลับกันด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง ภายในใจมีทั้งความผิดหวัง เสียใจ และความโกรธ

“เอาอย่างนี้แล้วกัน หมีงเอาเงินไปซื้ออะ” แม่ตัดปัญหาด้วยการให้เงินหมีง และไม่ใช่ครั้งแรกที่แม่ทำแบบนี้

หมิงกลับขึ้นห้องนอนพร้อมเงินกับกระดาษจดรายการของที่ต้องซื้อในมือ เธอโกรธ แต่เก็บความรูสึกเอาไว้แม้อยู่ลำพัง

หมิงคว้ามือถือมาส่งข้อความหาญาชวนให้ไปห้างด้วยกันวันนี้ แต่ญาไม่ตอบ หมิงจึงโทรศัพท์แทน รออยู่นานญาก็ไม่รับ จึงกดวางสายและกดโทรออกใหม่ซ้ำ ๆ หลายครั้ง กระทั่งเสียงสัญญาณรอสายสิ้นสุด

“ญา ทำไมไม่รับ โทรตั้งนาน” หมิงกำลังโกรธเป็นทุนเดิม จึงเปลอระบายใส่เพื่อนสนิท

“น้องหมิงเธอருก นี่แม่ญาเองจะ ญายังไม่ตื่นเลย”

“อ้อ สวัสดีคะ” หมิงตอบเสียงตะกุกตะกักเพราะตกใจ

“มีอะไรรูก เดียวญาตื่นแล้วแม่บอกให้”

“หนูจะชวนญาไปซื้อของไปค้าด้วยกันคะ”

“อ้อ จะทันไหมเนี่ย พอดีไม่ได้อยู่บ้านกัน แม่พาญามาเที่ยวอยู่รูก น่าจะถึงเย็น ๆ เลยจ้ะ”

“งั้นไม่เป็นไรคะ ขอบคุณนะคะแม่”

“จ้า ๆ แม่ขอโทษทีนะ”

“คะหนูขอวางนะคะ”

สุดท้ายแล้วหมิงก็ต้องมาห้างคนเดียว พ่อไม่มาส่งเพราะxononกลางวันลักพัก แต่จะมารับหลังจากซื้อของเสร็จ เธอเดินเตร็ดเตร่ไปมาในห้าง แม่มีเป้าหมายอยู่ในรายการของที่ต้องซื้อ แต่หมิงเหมือนคนเหม่อลอยและเดินดูนั่นนี่ไปเรื่อย ๆ

หมิงยังคงเก็บอารมณ์ได้ดี เธอเดินไล่ซื้อของที่ละชั้นจนเกือบครบ แวะดูหนังสือออกใหม่ที่กำลังดูตใจอยู่สักพัก และคิดว่าจะซื้อกระเป๋าเดินสอกับปากกา

“แก้ไขแบบนี้ด้วยหรออี”

เสียงเรียกชื่อที่หมิงคุ้นหูดังมาจากชั้นขายปากกาเน้นข้อความ หมิงจึงหยุดเพื่อเฟื่องมอง และเป็นไปอย่างที่เขาคิด ยี่หว่า เพื่อนร่วมห้องของหมิงอยู่ที่นี้ กับผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาเดาว่าเป็นพี่สาว

“ไซ่ ซื่อให้หน่อยสิ”

“อะ ะ ให้สิเดี๋ยวนะ”

“เย่!”

หมิงหลบอยู่หลังชั้นวางของสูง ๆ ไม่ให้ยี่หว่าเห็น และแอบฟังทั้งคู่อยู่ไม่ไกลนัก เวลาอยู่กับพี่สาวยี่หว่ายิ้มกว้างอย่างที่หมิงไม่เคยเห็น ดูร่าเริงสดใส ส่วนพี่สาวก็สวย ดูเป็นคนอารมณ์ดี

รอยยิ้มของสองพี่น้องที่หมิงเห็น ทำให้เธอนึกอิจฉาขึ้นมา

เมื่อยี่หว่าเลือกสีปากกาเน้นข้อความที่ชอบได้หนึ่งแท่ง สองพี่น้องจึงไปจ่ายเงิน หมิงรีบเดินก้มหน้าไปข้างในร้านทันที หัวใจของเธอเต้นรัวเพราะกลัวยี่หว่าเห็นว่าเธออยู่คนเดียว

หมิงหลบอยู่หลังชั้นวางสมุด แอบมองสองพี่น้องที่ต่อแถวจ่ายเงิน รอยยิ้มของยี่หว่าตอนคุยกับพี่สาวทำให้หมิงเจ็บปวดใจ เพราะยิ่งทำให้เธออิจฉา

ยี่หว่าที่อยู่โรงเรียนเป็นคนเงียบ ๆ ไม่มีเพื่อนนั่งกินข้าวโต๊ะเดียวกัน ไม่ค่อยพูดจากับใคร และมักไปไหนมาไหนคนเดียว กับหมิงที่มักมีเพื่อนรายล้อมเสมอ อย่างน้อยก็มีญาอยู่ข้าง ๆ คอยพูดคุยหัวเราะคิกคักด้วยกัน

แต่วันนี้ราวกับทั้งสองสลับกัน หมิงเดินอยู่ในห้างคนเดียว ถือของพระรุงพระรังเพราะพ่อแม่ไม่มาซื้อด้วย ส่วนยี่หว่ามีพี่สาวอยู่ข้าง ๆ และดูสนิทสนมกันดี หมิงจึงไม่กล้าสู้หน้ายี่หว่า ไม่กล้าเดินออกไปจากชั้นวางสมุดให้ยี่หว่าเห็น

จู่ ๆ น้ำตาก็ไหลออกจากขอบตาของหมิงเสียดื้อ ๆ เธอก้มหน้าแล้วรีบเช็ดออก เก็บซ่อนความเหงาของตัวเองเอาไว้เหมือนที่ผ่านมา

“พี่หย ขอไปดูอีกร้านได้ไหม”

“ร้านไหน พี่เดินขาลากแล้วนะ”

“ร้านเดียว ครีมทาหน้ายี่หมด”

ยี่หว่าไม่ได้ต้องการครีมทาหน้า แต่เธอต้องการอย่างอื่น เธอจูงมือพี่สาวไปร้านขายเครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์ดูแลผิว เมื่อใกล้ถึงร้านพี่สาวก็รู้เหตุผลทันที

“อ้อ นี่จะมาดูไอ้พี่กองทัพอของแกไซ่ใหมยี่” พี่สาวซึ่งรูปนักร้องคนโปรดของยี่หว่าที่ตั้งอยู่หน้าร้าน ภายในร้านมีรูปนักร้องคนนี้อยู่แทบทุกชั้นวางสินค้า

“พี่เขาซื้อจอมทัพ กองทัพอะไรล่ะ”

“ไหนจะซื้อครีมอะไร”

“เปล่า แค่มาท่าถ่ายรูปเฉย ๆ”

ยี่หวาอมยิ้ม หยิบโทรศัพท์มาถ่ายรูปป้ายของนักร้องคนโปรด เธอเดินเข้าไปดูของในร้านด้วย แต่ไม่ได้ซื้ออะไรเลยเพราะมีอยู่ที่บ้านแล้ว เธอซื้อด้วยเงินเก็บจากค่าขนมตั้งแต่ที่นักร้องคนโปรดเป็นฟรีเซนเตอร์ให้แบรนต์ วันนี้ยี่หวาแค่มาดูรูปของนักร้องที่ชอบเท่านั้น

“ยี่หวา พี่เหนื่อยแล้ว กลับกัน”

“ก็ได้ ๆ”

ยี่หวามองรูปในโทรศัพท์มือถือที่ตัวเองถ่าย อมยิ้มอยู่คนเดียวอย่างอารมณ์ดี ไม่นานจากนั้นหน้าจอโทรศัพท์ของยี่หวาแดงแจ๋เตือนว่านักร้องคนโปรดเพิ่งโพสต์รูปภาพในโซเชียลมีเดีย เธอรีบกดดูแล้วหันไปยิ้มกว้างกับพี่สาว กริटर้องในลำคอเสียงเบา ๆ พร้อมย่าเท้ารัว ๆ หลายครั้งอย่างร่าเริงเกินเหตุ

“เป็นอะไร ไร้สาระ”

พี่สาวมองยี่หวาหัวจรดเท้า ถอยไปยืนห่าง ๆ พลังมองซ้ายมองขวาว่าไม่มีใครมองทั้งคู่อยู่ ซึ่งก็ไม่มีใครสนใจสองพี่น้องคู่นี้เลย

ยี่หวากลับมาทำหน้าที่อีกครั้ง อาการตื่นเต้นดีใจเมื่อครู่หายวับไปทันตา เธอดีใจที่พี่สาวกลับมานอนที่บ้านจนแสดงความรู้สึกออกมาอย่างไม่ปิดบัง ยี่หวาลืมเสียสนิทว่าพี่สาวก็มองว่าความชอบของเธอไร้สาระเหมือนคนอื่น

ยี่หวาล้มเลิกความคิดที่จะแสดงอาการตื่นเต้นดีใจอย่างลึงโลด
เพียงแค่นักร้องที่ชอบโพสท์รูปภาพหล่อ ๆ ในโซเชียลมีเดีย เพราะการ
ทำแบบนี้คนเดียวเสียบบ ๑ ในห้องดีที่สุดสำหรับเธอแล้ว

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

หอยเมรุท

“เอาของไปครบยังลูก”

“ครบแล้วแม่”

วันจันทร์ช่วงปิดภาคเรียนที่ท้องฟ้ายังไม่ทันสว่างดี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราชมารวมตัวกันที่ลานหน้าเสาธง เพื่อไปเข้าค่ายประจำปีการศึกษาของโรงเรียน

ทุกคนมีกระเป๋าเสื้อผ้าของตัวเอง บางก็เป็นเป้ใบใหญ่ใส่ของใช้กับเสื้อผ้าเพียงพอสำหรับสามวันสองคืน ดูทะมัดทะแมงเหมาะกับสถานที่ตั้งของค่ายในครั้งนี้ บางคนเป็นกระเป๋าลากล้อเลื่อนเพราะไม่อยากแบกของหนัก และกระเป๋าของญาเป็นแบบถือใบใหญ่ทรงยาวที่มีสายยาวสำหรับสะพายคาดลำตัว

ทั้งพ่อและแม่มาส่งลูกสาวคนเดียวที่บ้าน ทั้งคู่ลงจากรถมาส่งถึงลานหน้าเสาธง แม่ถือถุงใส่ขนมขบเคี้ยว ขนมปัง และน้ำหวานสำหรับกินบนรถ ส่วนพ่อถือกระเป๋าทรงสูงตาข่ายที่ด้านในมีผ้าห่มนุ่ม ๆ กับหมอนรองคอทรงกลม ญาเป็นคนถือกระเป๋าใส่เสื้อผ้าด้วยตัวเอง

“นี่ไง! เกือบลืมแล้วเชียว”

เสียงก้องกังวานของพ่อทำให้หลายคนบริเวณนั้นสะดุ้ง พ่อรีบส่งถุงตาข่ายให้ลูกสาว เอาถุงใส่ขนมจากแม่มาผูกไว้ด้วยกัน เพราะกลัวว่าญาจะลืมและหิว หรือหลับในรถบัสไม่สบาย

“พอกับแม่ไปได้แล้ว หนูจะไปเข้าแถวแล้ว”

พ่อกับแม่ของญาเป็นคนพูดเสียงดังจนญาอายุที่พ่อแม่มาส่งถึง
ที่นี่ เธอพยายามโบกมือให้ทั้งสองรีบกลับไป หันซ้ายหันขวามองเพื่อน
เป็นระยะ ตอนนี่คนอื่นตื่นตื่นก็จริง แต่ง่วงเกินกว่าจะสนใจใคร มีแค่ญา
ที่กังวลว่าเพื่อน ๆ จะจับตามอง และกลัวว่าเธอเป็นลูกไม่ยอมโต

“เพื่อนยังไม่มากันเลย เดี่ยวแม่กับพ่อค่อยกลับตอนญาขึ้นรถ”

ญาหน้าบึ้ง ถอนหายใจเพราะทำอะไรไม่ได้ เดินสะบัดหน้าหนี
ไปลงชื่อกับครู้อยที่นั่งรออยู่พร้อมกระดาษรายชื่อนักเรียนห้องม. ๒/๓
ในแผ่นนั้นมีคนมาลงชื่อไว้ไม่ถึงสิบคน และเพื่อน ๆ กำลังทยอยมา

“ญา!”

เสียงหมิงดังมาจากข้างหลัง เมื่อหันไปมองก็เห็นหมิงใส่เสื้อแขน
ยาวสีชมพูทับชุดพละ กำลังโบกมือเรียกให้ไปนั่งด้วยกัน ซ่าง ๆ หมิงมี
กระเป๋าเดินทางล้อลากสีขาวยาวสะอาดแทบไร้รอยเปื้อน ญารีบไปหาเพื่อน
หลังลงชื่อเสร็จ และหันไปโบกมือไล่พ่อแม่กลับบ้าน เพราะเพื่อนสนิท
ของญามาแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้พ่อแม่อยู่รอส่งขึ้นรถ

แน่นอนว่าพ่อแม่ของญาไม่ฟัง ทั้งคู่เดินออกไปจากลานหน้า
เสาธง แล้วไปหาม้านั่งนั่งเล่นรอ ญามองจากตรงนี้เห็นทั้งคู่พูดคุยกันไม่
หยุด ซ้ำตามตึกอาคารเรียนแล้วชวนกันคุย บางครั้งทั้งคู่มองมาที่ญา แล้ว
หันไปพูดคุยกัน ญากระวนกระวายอยู่ในใจเพราะอยากรู้ว่าพ่อแม่พูดถึง
เธอว่าอะไร แต่เก็บซ่อนเอาไว้ไม่ให้เพื่อนเห็น

“หมิงมาตั้งแต่เมื่อไรเราคิดว่าเรามาเข้าแล้วนะ”

“สักพักนี้แหละ”

หมิงหลบตาตอนตอบคำถาม ความจริงแล้วเธอมาถึงตั้งแต่ฟ้า
ยังเป็นสีดำ มาก่อนครูอ้อยและครูประจำชั้นห้องอื่น ๆ เสียอีก เพราะพ่อ
ของเธอกลัวว่าจะไปทำงานสายจึงรีบมาส่งแล้วรีบออกไป หมิงต้องยืน
คอยครูอยู่ใกล้ ๆ ป้อมยาม

หมิงนั่งเหงาอยู่นาน อึดอัดเพราะไม่มีนักเรียนคนอื่นมาแต่เช้า
เหมือนเธอเลย พอมีนักเรียนหญิงห้องสองมดัดเส้นใส่วุ่นหนา ๆ เดิน
เข้ามาในลานหน้าเสาธงหมิงก็ไม่อยากชวนคุย เพราะไม่ชอบคนหน้าตา
และทรงผมแบบนั้น เข้าใจเธอไม่ชอบอะไรเลยสักอย่างเหมือนกับไม่มี
อะไรถูกใจ พอญามาหมิงถึงได้อารมณ์ดีขึ้น

“กระเปาะอะไรอะ” หมิงถามและขมวดคิ้ว แสดงออกทางสีหน้า
อย่างไม่ปิดบังขณะมองกระเปาะเสื้อดำสีด้าของญา

“แม่ได้แถมมาจากอะไรสักอย่างมั้ง”

ญาคิดว่ากระเปาะใบนี้เทดี เพราะเคยเห็นเชียร์ลีดเดอร์ใน
ภาพยนตร์วัยรุ่นของอเมริกาใช้ตอนไปค่าย แทบทุกคนสะพายกระเปาะ
แบบนี้แล้วต่อแถวกันขึ้นรถบัส

“เหมือนใส่กรอก”

คำพูดของหมิงเปลี่ยนความคิดญาอีกครั้ง เธอหน้าเสีย และ
หัวเราะกลบเกลื่อน

หมิงสังเกตเห็นสีหน้าภูมิอกภูมิใจของญาในตอนแรก และ
เปลี่ยนไปทันทีหลังจากหมิงพูดจบ เธอรู้ตัวว่าพูดไม่คิด เพียงแค่อะไรพูด
ขึ้นมาในหัวก็จะพูดมันออกมาทันที

เธอรู้สึกผิดที่ทำให้ญาติหน้าเสียแบบนั้น แต่สุดท้ายญาติก็หัวเราะไปกับเธอ หมิงจึงโยนความคิดนั้นทิ้งไปและเปลี่ยนเรื่องคุย ขณะที่ญาติจับกระเป๋าสีดำ ดันไว้ขีดลำตัวอย่างเขินอาย และหวังว่าคงไม่มีใครสังเกตเห็นว่ามันเหมือนไส้กรอก

เสิ่งมาถึงลานหน้าเสาธงถัดจากญาติ เขารีบไปลงชื่อกับครูอ้อย แล้วรับกระดาษกับปากกามาไว้กับตัว อาสาเป็นคนจัดการเรื่องนี้เอง ระหว่างที่ครูอ้อยไปดูความเรียบร้อยของรถบัสที่จอดรอในโรงเรียน

เสิ่งนับชื่อเพื่อน ๆ ที่ลงชื่อไว้แล้ว จากนั้นนับจำนวนเพื่อนที่นั่งต่อแถวของห้องสาม และพบว่าหายไปคนหนึ่ง

“ญาติ หมิง เพื่อนหายไปไหนคนหนึ่ง ลงชื่อไว้แต่ตัวไม่อยู่”

เสิ่งถามทั้งสองคนเพราะอยู่ใกล้ที่สุด ญาติกับหมิงหันมามองหน้ากัน แล้วมองที่ท้ายแถว จากนั้นส่ายหน้าไม่รู้และคุยกันต่อ

เสิ่งถอนหายใจ แล้วเริ่มมองหารอบ ๆ ลานหน้าเสาธง เมื่อเห็นเพื่อนร่วมห้องเพิ่งเดินมาก็รีบตะโกนบอกให้มาลงชื่ออย่างคล่องแคล่ว ทำหน้าที่หัวหน้าห้องด้วยสีหน้าและท่าทางจริงจัง

ตามกำหนดการที่โรงเรียนแจ้งคือรถบัสจะออกเดินทางเวลาเจ็ดโมงครึ่ง ขณะนี้เวลาเจ็ดโมงยี่สิบนาที เป็นเวลาที่ควรจะเรียงแถวขึ้นรถ แต่นักเรียนยังมาไม่ครบ แถวของห้องสอง ห้องสี่ และห้องห้ายาวขึ้นเรื่อย ๆ แต่ของห้องสามสั้นที่สุด เสิ่งร้อนรนทั้งที่ครูอ้อยยังไม่ทักซ้ำร้อน

“ญาติ หมิง มีเบอร์เพื่อนที่ยังไม่มาไหม โทรตามหน่อย แบ่งกันคนละครึ่ง”

“อะไรเนี่ย เดี่ยวก็มาเองแหละ จะเร่งทำไม” หมิงหงุดหงิดที่เสียงมาขัดจังหวะและชอบสั่งให้ทำนั่นนี่อยู่ตลอด เธอส่งกระดากขยี้คิ้ว

“อีกสิบนาที่ที่ต้องออกรถแล้ว ห้องเรามากันแค่นี้เอง”

“ส่งข้อความในกลุ่มก็ได้มั้ง” ญาเรียบเสนอ เธอไม่อยากไล่โทรศัพท์หาเพื่อนทีละคนเหมือนกันเพราะเธออยากนั่งคุยเล่นกับหมิงมากกว่า

“อ่านกันที่ไหน ส่งอะไรไปไม่เห็นจะอ่านกันเลย โทรให้หน่อย”

“แล้วทำไมเสียงไม่โทรล่ะ” หมิงไม่ยอมแตะกระดากขยี้คิ้วที่เสียงพยายามยัดใส่มือ กอดอกแสดงออกว่าไม่ยอมเด็ดขาดตามนิสัยของเธอ

“เราต้องคอยเรียกเพื่อนมาลงชื่อ”

“โห งานหนักมากเลยเนอะ”

หมิงถนัดเรื่องการพูดจาร้าย ๆ และถนัดที่สุดเรื่องพูดประชดประชัน เสียงถอนหายใจอีกครั้งเพราะไม่รู้ว่าจะเถียงอย่างไรต่อ เขาตั้งกระดากขยี้คิ้วนักเรียนห้องม. ๒/๓ มาไว้ที่ตัว แล้วหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงตั้งใจว่าจะตามเพื่อน ๆ เอง

แต่เพื่อนหลายคนทั้งห้องสามและห้องอื่น ๆ เดินเข้ามาที่ลานหน้าเสาธงพอดี มาเป็นกลุ่มใหญ่พร้อมกันและถือกระเป๋าเสื้อผ้าคนละใบ ทั้งหมดนี้นั่งรถประจำทางจึงเพิ่งมาถึง

“ห้องเรามาสายกันเยอะมาก ห้องอื่นจะครบกันแล้ว”

เสียงพูดใส่เพื่อน ๆ ที่มาลงชื่อ และไม่มีใครตอบ เพราะแค่ตื่นเข้าแบกกระเป๋าจากบ้านขึ้นรถมาที่โรงเรียนก็เหนื่อยมากพอแล้ว แต่ไม่

สำหรับโยที่มีเรื่องทะเลาะกับเสียงตลอดเวลา ถึงเหนื่อยจนหอบหายใจแรงก็ต้องเถียงกับเสียงให้ได้

“ไม่ได้มีคนมาส่งกันทุกคนหนิ นั่งรถมาเองก็ถึงเวลานี้แหละ รีบมากนักรู้มันดั่งตั้งแต่เมื่อวานล่ะ”

“แล้วไม่รู้จักเผื่อเวลา ก็รู้ว่านัดเช้า แต่ไม่แปลกใจหรอก เห็นมาสายตลอด”

“ไม่เคยนั่งรถเมล์ล่ะถึงได้ไม่รู้ว่าเผื่อยังไงก็สาย ทีหลังนะ ไม่รู้จักหุบ—”

“โอ๊ย! หนวกหู ๆ”

หมิงตะโกนดั่งลั่นพร้อมยกมือสองข้างปิดหูตัวเอง เพราะเธอนั่งอยู่หัวแถวกับญาจึงได้ยินเสียงเถียงกับโยมาตั้งแต่เริ่ม ทั้งสองหยุดเถียงกันทันทีและทิ้งสายตาอาฆาตไว้ให้กันก่อนจะแยกย้าย

ความวุ่นวายตอนแย่งที่นั่งในรถบัสกลายเป็นเรื่องธรรมดาเวลาพานักเรียนออกนอกสถานที่ เมื่อได้ที่นั่งบางคนจะเริ่มพูดคุยกับเพื่อนเสียงดัง บางคนแต่งตัวซึ้น ๆ ลง ๆ ไม่อยู่นิ่งอย่างตื่นเต้น บางคนเริ่มหยิบขนมออกมากิน คนคนนั้นคือญา เธอแบ่งขนมให้หมิงที่ไม่ได้กินข้าวเช้าด้วย บางคนหยิบหูฟงออกมาฟังเพลงที่ชอบขณะเดินทางและจัดทำทางให้หลับสบาย คนคนนั้นคือยี่หว่า

“ตรงนี้ว่างไหมยี่หว่า ขอนั่งด้วยสิ”

อันเดินขึ้นรถบัสมาเป็นคนท้าย ๆ เพราะมาสาย เอ่ยถามยี่หว่าด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร ยี่หว่าที่หลงดีใจว่าจะได้นั่งสงบ ๆ คนเดียวจึงรู้สึก

ห่อเหี่ยว แต่พยักหน้าให้อันนั่งตามสบาย เพราะอย่างน้อยอันก็เป็นเพื่อนร่วมห้องที่อึดยามักดี และไม่พูดจារ้าย ๆ กับยี่หว่า

ล้อหมุนออกเดินทาง รถคันใหญ่ขับออกนอกรั้วประตูโรงเรียน เสียงเครื่องยนต์ดังพอ ๆ กับเสียงหัวใจของนักเรียนที่เต้นระรัวอย่างตื่นเต้น บางคนแทบเก็บอาการเอาไว้ไม่อยู่จนแสดงออกมาเป็นการพูดเสียงดังลั่นรถ

รถบัสคันที่สองของนักเรียนห้องสามก่อนข้างอิสระ เพราะครูประจำชั้นคือครูอ้อยที่อายุยังน้อย หน้าตาใจดีพูดเสียงค่อย และไม่เคยดุนักเรียน จึงไม่มีใครกลัวครูอ้อย บางคนเดินไปเดินมาไม่อยู่หนึ่ง ส่วนนักเรียนเบาะหลังสุดพากันเล่นเสียงดังตามประสา

ปกติโยจะเป็นหนึ่งในนักเรียนที่เสียงดังและอยู่ไม่หนึ่งที่สุด มักเดินไปเดินมาในรถ ของขนมเพื่อน ๆ มากินบ้าง หรือไม่ก็ชวนคุยชวนเล่นตลกบ้าง เพราะเขาตื่นเต้นกับการเดินทางเสมอ

แต่ครั้งนี้โยกลับนิ่ง เขานั่งเบาะหลังสุดในรถบัสที่ประจำยามออกเดินทางกับโรงเรียน ท่ามกลางเพื่อนที่ตะโกนคุยกันเสียงดัง เขามองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างรถบัส มองรั้วโรงเรียนที่ห่างออกไปเรื่อย ๆ มองตึกที่เขาเคยเรียน มองต้นไม้รอบ ๆ

เขาตัดสินใจแล้วว่าจะไม่เรียนต่อ แม่ยังพยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาอดทนจนจบมัธยมต้นอยู่ตลอด แต่เขาเพียงแค่ฟังคำพูดของแม่ให้ผ่านหูไปเฉย ๆ

เขาแน่วแน่กับตัวเองแล้วว่าต่อไปให้พยายามตามที่คนอื่นต้องการอย่างไร เขาก็เก่งไม่พอ เขาจะต้องทรมานกับความพยายามซ้ำ ๆ ที่มีแต่จะหนักหนาสาหัสขึ้น หากเขาไม่หยุดมันเสียเดี๋ยวนี้

โยมีเป้าหมายที่คิดว่าจะไปช่วยงานที่ร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ในตลาด เขาทำอะไรไม่เป็น แต่โยคุยกับลุงเจ้าของร้านตุ๊กคอก ลูกชายของลุงที่ต้องมาดูแลร้านต่อกำลังหาคนช่วยพอดีและยินดีสอนงานให้

ถึงค่าจ้างจะถูกแต่ต้องยอม เพราะการจ้างงานเด็กอายุน้อยกว่า ๑๕ ปีผิดกฎหมายจึงต้องแอบทำ โยจะทำงานที่นั่นไปก่อนจนถึงปีหน้าเมื่ออายุครบ ๑๕ ปีแล้วจะไปสมัครงานร้านอาหารในห้าง

“โย วันนี้ร้านสักเปิดไหม”

เพื่อนในห้องเห็นโยเหม่อลอยอยู่จึงร้องทัก โยหลุดจากความคิดเรื่องออกจากโรงเรียนมาทำงานได้เพราะคำพูดที่เล่นที่จริงของเพื่อน ๆ

“ไม่เปิด ๆ วันนี้ปิดร้านก่อน”

เพื่อน ๆ ต่างหัวเราะออกมาอย่างง่ายดาย เพราะทุกคนตื่นเต็นที่ได้ไปเที่ยวจนอะไรเล็กน้อยเข้ามาสะกิดก็ทำให้มีความสุข

กลุ่มนักเรียนห้าหกคนที่นั่งแถวหลังสุดพากันเล่นเกมง่าย ๆ อย่างเอปี้ซี คือการผลัดกันทำมือเป็นท่าต่าง ๆ ถ้าหากทำเหมือนกับคนพูดก็จะโดนตีหลังมือทำโทษ เกมง่ายแบบนี้แต่ทำให้รถบัสของห้องสามเสียงดังดูสนุกสนาน จากผู้เล่นห้าหกคน เพิ่มเป็นเจ็ด เพิ่มเป็นแปด และเกือบจะเป็นสิบ

เวลาผ่านไปราวชั่วโมงที่รถบัสออกเดินทางจากโรงเรียน จู่ ๆ ภายในรถของนักเรียนห้องสามก็เงียบกริบ มีเพียงเสียงพูดคุยเบา ๆ เท่านั้น แต่ไม่ดังไปกว่าเสียงเครื่องยนต์ ครูอ้อยรีบหันไปมองที่เบาะหลังอย่างประหลาดใจ เธอลุกจากที่นั่งของตัวเองที่อยู่แถวหน้าสุดเพื่อเดินสำรวจ และพบว่านักเรียนของเธอหลับคอพับ เธอยิ้ม และกลับไปนั่งประจำที่

ใช้เวลาราวสี่ชั่วโมงในการเดินทางจากโรงเรียนมาที่ท่าเรือปากบารา จังหวัดสตูล จากนั้นนักเรียนจะเรียงแถวขึ้นเรือข้ามฟากไปที่เกาะตะรุเตา ขึ้นฝั่งที่ท่าเรือพันตะมะละกา ซึ่งใกล้ที่ทำการของอุทยาน และเป็นจุดบ้านพักกับลานกางเต็นท์

วันแรกของค่ายไม่มีอะไรพิเศษ เพราะที่แรกคิดว่าทุกคนคงเหนื่อยจากการเดินทางจึงไม่จัดกิจกรรมอะไรมากนัก แต่กลับไม่เป็นอย่างที่คิด เด็กนักเรียนแทบทุกคนตั้งใจที่ได้เห็นน้ำทะเลสีใสมหาสมุทรละเอียดเหมือนแป้งจึงวิ่งไปที่หาดท่ามกลางแดดร้อนยามบ่ายแก่ ๆ อย่างร่าเริงเหมือนกับว่าในจังหวัดของพวกเขาไม่มีทะเล

กิจกรรมสำรวจเกาะตะรุเตาจะเริ่มขึ้นในวันที่สองของค่าย นอกจากทะเลแล้วเกาะตะรุเตายังมีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ในป่าจึงมีสัตว์อาศัยอยู่มากมาย นอกจากสัตว์น้ำที่เหล่านักเรียนคิดว่าจะได้มาเห็น พวกเขาก็ได้เดินป่าสำรวจสัตว์ที่อยู่บนบกด้วย

หลังจากกินอาหารเข้ามีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยตามห้อง เพื่อสลับกันไปสำรวจเกาะตามจุดต่าง ๆ

โย หมิง ญา ยี่หว่า เติ้ง และอันได้สำรวจเส้นทางประวัติศาสตร์ตะโละวาก่อนเป็นที่แรก ญาตื่นเด่นเป็นพิเศษเพราะชอบสถานที่ที่มีประวัติศาสตร์และเรื่องเล่าอยู่ เธอตั้งใจมองเส้นทางมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ

ญาอ่านข้อมูลมาล่วงหน้าตอนที่รู้ว่าจะได้มาค่ายที่นี้ว่า เกาะตะรุเตาในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ เคยเป็นคุกขังนักโทษมาก่อน ญาจึงรอคอยว่าคนนำเที่ยวจะมีเรื่องเล่าอะไรระหว่างเดินสำรวจสถานที่จริง

“นี่คือท่าเรือทะเลาะวาว เวลาฝั่งพันธมิตรทะเลกาที่พวกเราตากัน
เมื่อวานมีคนล้มแรงก็จะมาขึ้นที่ท่าเรือฝั่งนี้แทน”

เจ้าหน้าที่นำเที่ยวพาไปทางท่าเรือที่ทอดยาวออกไปทาง
ทะเล เป็นทางเดินยาวก่อด้วยปูนที่ดูเก่าจนขึ้นเป็นสีดำ ๆ เทา ๆ เกือบ
สุดทางท่าเรือมีโขดหินสูงขนาดใหญ่ จากตรงนี้มองออกไปทางทะเลจะ
เห็นโขดหินและเกาะน้อยใหญ่หลายเกาะ

ยามนี้คลื่นสงบ ไร้ซึ่งเรือมาจอดที่ท่าเพราะไปใช้อีกฝั่ง กับ
ความเก่าของท่าเรือก่อด้วยปูนทำให้ดูวังเวงลึกกลับพิลึก แต่ตอนนี้กลับ
เปลี่ยนไปด้วยเสียงพูดคุยกะจอบของนักเรียนมัธยมต้นหลังจากได้รับ
อนุญาตให้ไปถ่ายรูปที่ท่าเรือนี้ได้

“ไม่เห็นมีอะไรเลย แค่ว่าเรือเก่า ๆ หรือเปล่า”

หมิงพูดหลังจากยกโทรศัพท์มือถือมาถ่ายภาพเก็บไว้ แต่ภาพที่
ออกมามืดดำเกินไป ไม่เหมือนสิ่งที่เธอคาดหวังไว้หลังจากดูวิดีโอ
เที่ยวเกาะหลีเป๊ะในอินเทอร์เน็ต

“ก็ใช่”

ญาติตอบเสียงค่อย เธอตื่นเต็น่ง่ายเสมอเมื่อมาเที่ยว แค่วิวทะเล
ที่มีเกาะกับโขดหินและท่าเรือที่ดูลึกกลับแบบนี้ก็ทำให้เธอตื่นเต็น แต่เป็น
อีกครั้งที่คำพูดหวานผ่าซากของหมิงลดทอนความตื่นเต็นของเธอลง

สุดทางของท่าเรือ โยถ่ายรูปเพื่อน ๆ ไม่หยุด และแทนที่จะ
ถ่ายภาพที่มีตัวเองอยู่ในนั้นด้วย โยกลับพยายามถ่ายภาพเพื่อนให้
ได้มากที่สุด ทั้งตอนที่ตั้งใจมองกล้อง และตอนเผลอ

ด้วยนิสัยชนไม่ชอบอยู่หนึ่งของโย เขาจึงแกลังผลักอันที่ยืนมอง น้ำทะเลสีใสบา ๆ ตั้งใจจะแกลังให้ตกใจเท่านั้น จากนั้นก็หัวเราะลั่น แข่งกับเสียงลมเสียงคลื่น อันรื่องตกใจในทีแรกก็หัวเราะตาม

จากนั้นเจ้าหน้าที่นำนักเรียนเดินเข้าป่าตามทางเดินที่มีรอยย่ำ เต็มอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่ยากสำหรับคนที่เพิ่งเดินป่าครั้งแรก นอกจาก นักเรียนยังมีครูอ้อย กับครูวิมลซึ่งเป็นครูประจำชั้นห้องสอง

เจ้าหน้าที่นำทางมาดูท่าเรือที่นักโทษในอดีตเคยใช้ ถึงจะเห็นแค่ เศษไม้เก่า และแทบมองไม่ออกว่าเคยเป็นท่าเรือหากไม่มีป้ายติดอยู่ แต่ถ้ายังคงตั้งใจฟังเจ้าหน้าที่อย่างเดิม ขณะที่นักเรียนคนอื่น ๆ เริ่มบ่น และเริ่มหัวเราะที่ไม่เห็นอะไร แล้วต้องเงิบกริบเพราะสายตาตำหนิของ ครูวิมล

จากนั้นก็เดินเข้าป่าอีกครั้ง ที่นี้อุดมสมบูรณ์มาก เจ้าหน้าที่จึง ชี้ให้ดูสัตว์ป่าบนต้นไม้เป็นระยะ ที่เห็นบ่อยคือค้างแวนขนสีเทาเข้ม ส่วน สัตว์ที่อยู่บนพื้นดินมักวิ่งหนีเมื่อได้ยินเสียงนักเรียน

“ตรงนี่คือเรือนนักโทษ ซากที่เห็นคือมีการจำลองจากของจริง มาสร้างบนสถานที่จริง ๆ”

ซากเรือนไม้ที่หลังคาพังลงมา มีร่องรอยต้นไม้หักทับอยู่ด้านบน ที่เห็นตรงหน้า หากไม่มีป้ายบอกว่าเป็นเรือนนักโทษ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่ อธิบายก็คงคิดว่าเป็นเรือนไม้ที่ถูกพายุทำลายแสนธรรมดา นักเรียนต่าง ผิดหวังอีกครั้ง เพราะมองไปทางไหนก็เห็นแต่สิ่งทีเก่าจนพังไปแล้ว ถึง จะจำลองขึ้นมา แต่ก็พังไปอยู่ดี

ญาที่ตื่นเต้นตลอดการสำรวจเส้นทางประวัติศาสตร์เริ่มผิดหวังบ้าง เพราะเธอรอฟังเรื่องเล่าที่คุกในเกาะตะรุเตา แต่เจ้าหน้าที่แทบไม่พูดอะไรอีกนอกจากที่ตรงนี้เป็นอะไรมาก่อน

“ในห้องเรียนไม่เห็นมีสอนเลยครับ แปลกจัง ผมว่าเป็นเรื่องสำคัญนะ อย่างนักโทษทางการเมืองที่มาที่นี่โดนคดีอะไรบ้าง แต่ละคดีคืออะไร ผมจำไม่ได้เลยว่ามีอยู่ในหนังสือเรียนไหม”

เสียงพูดคุยกับเจ้าหน้าที่อย่างเป็นทางการเป็นมิตรในเวลาอันรวดเร็วด้วยรอยยิ้มใส่ช็อกกับดวงตาเป็นประกายอยากรู้ อยากเห็น ญาเห็นด้วยกับเสียงแต่ไม่ได้พูดออกมา

“มีแต่เรื่องไม่น่าจำ จะเรียนให้รู้ไปทำไมละ”

ครูวิมลพูดสวนขึ้นมาด้วยเสียงแหลมกังวานของเธอ นักเรียนที่กำลังเปื้อนจิ้งห้นมามองหน้ากัน ยิ่งเห็นครูวิมลโมโห เรื่องประวัติศาสตร์ที่ไม่มีสอนในห้องเรียนอย่างที่เสียงพูดก็ยิ่งน่าสนใจในความคิดของพวกเขา

“นักเรียน ถ้าอยากรู้ก็ลองถาม—”

“ไปต้องถามหรือก ไป ๆ เดี่ยวหมดเวลา”

ครูอ้อยกำลังบอกให้นักเรียนถามกับเจ้าหน้าที่ แต่ยังไม่จบครูวิมลก็รีบแทรก และให้เจ้าหน้าที่พาไปดูจุดอื่น ซึ่งเรียกว่าตึกแดง เป็นที่ทรมานนักโทษ คือการขังเดี่ยวแบบไม่ให้เห็นแสงอาทิตย์นานหลายวัน

เมื่อเจ้าหน้าที่เล่าบทลงโทษของนักโทษที่ถูกขังในเกาะตะรุเตาในอดีต นักเรียนก็เริ่มสงบ ไม่คุยเล่นหยอกล้อ หรือหัวเราะขำขันกับซากปรักหักพังอีก

ดวงตาเป็นประกายของพวกเขาชมองอย่างสงสัยใคร่รู้ บางคนไม่รู้จักคำว่านักโทษทางการเมืองมาก่อน ก็ได้รับแรงกระตุ้นบางอย่างจากที่นี่ให้พวกเขาไปค้นหาเพิ่ม

“อัน เคยได้ยินมาก่อนไหม”

ยี่หว่าไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน และเพิ่งมาสนใจเมื่อได้ยินคำว่าคุก ตะรุเตา ดึกแดง และคำว่านักโทษทางการเมือง แม้ไม่ค่อยพูดคุยกับใคร แต่ความใคร่รู้ผลักดันให้ถามอัน

“เคย จากในเน็ต เวลาที่มีคนไม่พอใจความเห็นเกี่ยวกับการเมืองของใครก็จะบอกว่า เขาไปขังที่คุกตะรุเตา ตอนแรกไม่รู้หรอก พอมาเห็นที่นี้ถึงได้รู้” อันทำหน้าที่แหง ยี่หว่าก็เช่นกัน

“มันใช่เรื่องที่เอามาพูดแบบนั้นได้ด้วยเหรอ” ยี่หว่าพิมพ์พาดระหว่างทางเดินกลับ

หลังเสร็จจากการสำรวจเส้นทางประวัติศาสตร์นักเรียนต่างคาดหวังว่าการสำรวจจุดอื่นจะสวยงามเหมือนภาพที่เห็นในอินเทอร์เน็ต ทั้งเกาะหลีเป๊ะที่เกี่ยวข้องดัง และซุ้มประตูหินมูมถ่ายรูปที่ใคร ๆ ก็อยากมาในเกาะไข่

แต่นักเรียนต่างตกใจที่ต้องฟังข่าวร้ายระหว่างพักกินม็อกกลางวัน

เกาะอาดังที่มีขนาดใหญ่รองจากเกาะตะรุเตา ซึ่งมีปะการังอุดมสมบูรณ์งดงาม เกาะระวี เกาะไข่ เกาะหลีเป๊ะ และอื่น ๆ ในแถบนั้นยังไม่เปิดให้ท่องเที่ยว

เสียงโห่ร้องอย่างเลียดตายดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง ครูที่ทราบเรื่องนี้คืออยู่แล้วยังอดเสียดายไม่ได้ เพราะอุตุสำหมาถึงที่

ครูอ้อยแหม่มปาก ก้มหน้ากินม้อกลางวันของตัวเองเงียบ ๆ เพราะรู้เหตุผลที่พาเด็ก ๆ มาค่ายก่อนเปิดเกาะดี

ครั้งนี้โรงเรียนเรียกเก็บเงินนักเรียนเพิ่มคนละสามพันบาท และใช้อย่างประหยัดที่สุด เพื่อให้ใช้งบประมาณของโรงเรียนน้อยที่สุด การจัดค่ายสามวันสองคืนในช่วงที่ยังไม่เปิดฤดูท่องเที่ยวแถบเกาะอาดังและเกาะระวีช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายได้มาก แลกกับการเที่ยวแค่ในเกาะตะรุเตาเท่านั้น

“แล้วเมื่อไรจะเปิดเทรอรครับ” เสียงนักเรียนจากห้องสองคนหนึ่งถามเจ้าหน้าที่

“ปกติแล้วจะปิดถึงวันที่ ๑๔ ตุลาคมเพราะหน้าฝนคลื่นลมแรง แล้วเปิดอีกที่วันที่ ๑๕ ตุลาคมนะ”

“๑๕ ตุลาคมเทรอร อีกแค่สี่วันเองนี่!”

เมื่อรู้ว่าอีกแค่สี่วันจะถึงวันเปิดเกาะ นักเรียนก็เริ่มร้องขอให้พาไปเที่ยวที่นั่น บอกว่าวันนี้ฝนไม่ตก ท้องฟ้าแจ่มใส คลื่นไม่สูงมากนัก บางทีฤดูฝนก็ไม่แน่นอนและจากไปก่อนถึงวันที่ตามปฏิทิน

ด้วยเสียงเรียกร้องของนักเรียนที่ไม่มีโอกาสมาที่นี่บ่อย ๆ สุดท้ายทั้งครูและเจ้าหน้าที่จึงยอม เพราะเห็นตรงกันว่าหมดฤดูฝนแล้ว และวันนี้อากาศดี

เกาะตะรุเตามากเงียบสงบ ไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวมามากเท่าที่อื่น แต่ที่นี่คึกคักขึ้นด้วยเสียงจอแจของเหล่านักเรียนที่เป็นนักท่องเที่ยว

กลุ่มแรกของฤดูกาล เจ้าหน้าที่และชาวบ้านจึงอยากให้นักเรียนเหล่านี้ประทับใจ

มีการแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ อีกครั้ง ผลัดกันนั่งเรือเล็กไปที่เกาะอาดังและเกาะรอบ ๆ ใช้เวลาตั้งแต่บ่ายจนถึงเย็นก่อนฟ้ามืดก็จะเวียนได้ครบคน

“อ้อย ดูแลเด็กห้องเธอดี ๆ ละ โดยเฉพาะตัวปัญหานั่น”

“คะพี่วิมล”

ครูวิมลเข้ามาทำซ้ำครูอ้อย ตาเรียวของเธอมองโย นักเรียนชายห้องม. ๒/๓ ที่ขึ้นชื่อเรื่องความเกรงในสายตาของเธอ ครูอ้อยไม่ชอบที่ครูคนอื่นเรียกโยว่าตัวปัญหา เพราะเธอเชื่อว่าลูกศิษย์ของเธอไม่ใช่คนอย่างนั้น แต่ต้องก้มหน้ารับคำครูวิมลที่อายุมากกว่าหลายปี

เมื่อได้รับคำสั่งมาเช่นนั้น ครูอ้อยจึงเดินไปขึ้นเรือลำเล็กของตาเจิม ลำเดียวกับโย นอกจากนั้นยังมีหมิง ญา และมีที่ว่างให้นักเรียนคนอื่นอีกสามคน

“หัวหน้าห้อง! ทางนี้ว่างอีกสามที่นั่งะ”

ครูอ้อยโบกมือเรียกเสียงที่มองหาที่ว่างอยู่พอดี เมื่อหันมาสบตาโยที่อยู่บนเรือก่อน เขาไม่สบอารมณ์เล็กน้อย แต่เรือลำอื่นเต็มเกือบหมด เสียงไม่มีทางเลือกจึงเรียกอันมาขึ้นเรือของตาเจิมด้วยกัน ตอนนี้เหลือที่ว่างอีกหนึ่งที่

“ต้องพอดีสิ ใครยังไม่ได้ไปอีก” ครูอ้อยพูดเพิ่มพ้ำ

รอบนี้เป็นการออกไปรอบสุดท้าย นักเรียนส่วนใหญ่ไปเที่ยวที่
เกาะอาดังมาแล้วยิ้มหน้าบานกลับมา เหลือนักเรียนอยู่ไม่กี่กลุ่มที่รออยู่
ส่วนใหญ่เป็นห้องสองและห้องสาม

“ยี่หว่า! ทางนี้ ะ”

อันเห็นยี่หว่ายิ้มมองซ้ายมองขวาอยู่คนเดียวจึงรีบเรียกให้ขึ้น
เรือ ตั้งแต่นั่งข้างกันบนรถบัสอย่างบังเอิญเมื่อวานนี้ฉันกับยี่หว่าก็ได้
พูดคุยกันมากขึ้น ฉันค้นพบว่าหากมีเรื่องที่คุณกันได้ ยี่หว่าก็ไม่ใช่ว่า
คนเข้าถึงยากเลย

หมิงกับญาหันมาสบตากันอย่างรู้ใจกันดีโดยไม่ต้องพูดอะไร
จากที่หมิงตื่นเต้นเพราะจะได้ไปเกาะสวย ๆ และถ่ายภาพสวย ๆ เธอก็
อารมณ์เสียทำหน้าที่ขี้ขี้ขึ้นมาเสียคือ ะ

“ใส่เสื้อชูชีพกันด้วยนะ ครูก็ใส่ด้วยนะครับ”

ตาเจิมบอกทุกคนเมื่อขึ้นเรือครบ เขาเป็นคนผิวสีเข้ม ยิ้มกว้าง
จนเห็นฟันขาวแทบทุกครั้งทีพูดอะไรบางอย่าง ตาของตาเจิมก็ยิ้มตาม ดู
เป็นคนใจดีและอารมณ์ดีมากที่สุดทีเดียว และถึงแม้ตาเจิมมีผมสีขาวยาวทั้งหัว
แต่ตาเจิมกลับบังคับเรืออย่างคล่องแคล่ว ดูเชี่ยวชาญราวใช้ชีวิตบนเรือ
มากกว่าบนบกทำให้โย หมิง ญา เส็ง อัน ยี่หว่า และครูอ้อยไว้ใจ

เรือไม้ติดเครื่องยนต์ขนาดเล็กลำนี้บรรทุกหลากหลายความรู้สึก
ความตื่นเต้นของฉันกับยี่หว่า การละทิ้งปัญหาและจดจ่อกับสิ่งที่อยู่
ตรงหน้าของโย ความฮึดฮัดขัดใจของเส็ง ความไม่สบายอารมณ์ราวกับ
รำคาญทุกสิ่งบนโลกของหมิง ความใคร่รู้โลกกว้างของญา

แต่ไม่มีใครแบกความกังวลอยู่เลย

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

เรื่องอวกาศเข็มและปลาราก

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

หัวใจของนักเรียนทั้งหกคนเต้นระรัวแข่งกับเสียงคลื่นที่กระทบ
ท้องเรือ ตาเจิมจิกยิ้มลู่แดดอยู่ที่ท้ายเรือ ภูมิใจนำเสนอภาพเกาะและ
ทะเลฝั่งอันดามันอันงดงามให้เด็ก ๆ ที่เห็นแต่ทะเลฝั่งอ่าวไทยได้เชยชม

พวกเขามาขึ้นฝั่งที่เกาะหลีเป๊ะ ตาเจิมดับเครื่องยนต์ เมื่อเรือนิ่ง
ไร้พองคลื่นมากระทบท้องเรือ ทุกคนจึงได้เห็นน้ำใสสะอาดจนมองทะลุ
ไปถึงทรายสีขาวนวลและหินด้านล่าง

ตาเจิมม้วนซากางเกงเลสีน้ำตาลเข้มขึ้นเหนือหัวเข่าทั้งสองข้าง
แล้วกระโดดลงน้ำทะเลสีใส มือหยาบหยิบเชือกเส้นใหญ่ที่ท้ายเรือแล้ว
เดินลุยน้ำตื้น ๆ ลากเรือขึ้นให้เข้าใกล้ชายฝั่ง เพื่อให้เด็ก ๆ และครูเดิน
สะดวกขึ้น

ขณะนั้นไหวพริบของโยเริ่มทำงาน เขาม้วนซากางเกงวอร์ม
สีกรมท่าของโรงเรียนขึ้นเหนือหัวเข่า ก่อนจะถอดรองเท้าทิ้งไว้บนเรือ
และกระโดดลงมาลุยน้ำตื้น ๆ ไปช่วยตาเจิม เล็งกับอันจิงทำตาม

“ขอบใจนะหนู ขอบใจ ๆ ฮ่า ๆ”

หลังจากยัดเรือไว้เรียบร้อย ตาเจิมทั้งขอบคุณ ทั้งเอามือตบไหล่
ของโย ทั้งอวดรอยยิ้ม ริ้วรอยของวัย และตาขีดเป็นเส้นตรงอย่าง
อารมณ์ดี

“ครูพาเด็ก ๆ เดินเล่นที่หาดเลยนะครับ แล้วมาเจอกันที่เรือ
ครับ”

“ตาเจิมไม่ไปด้วยกันหรือคะ” ครูอ้อยถาม เพราะถ้ามีเธอคนเดียวก็กลัวจะคุมนักเรียนหกคนตอนตื่นตื่นไม่ได้

“ผมรออยู่นี้แหละครับครู เตรียมเรือไว้ให้พร้อมตอนกลับมาเดี๋ยวผมจะพาไปเกาะอาดังตรงโน้นอีกที”

“คะ ขอบคุณนะคะตาเจิม”

“ตาเจิม ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณคะตาเจิม”

พอนักเรียนจากเรือของตาเจิมได้ยินเสียงขอบคุณของครูอ้อย พวกเขารีบอ้าปากกล่าวขอบคุณตาเจิมเสียงดังฟังชัดอย่างพร้อมเพรียงเช่นกัน

ทุกคนกำลังตื่นตื่นจึงทำอะไรเสียงดังกว่าปกติและออกทำออกทางใหญ่โต ครูอ้อยมองพวกเขาแล้วหัวเราะลั่น เป็นอีกครั้งหนึ่งในชีวิตครูประจำชั้นของเธอที่มองว่าลูกศิษย์น่าเอ็นดู ถึงแม้จะชนและอยู่ไม่ห่างไปบ้าง

“นั่นเกาะอะไรอะ”

ญาติที่เกาะฝั่งตรงข้ามกับหาดที่พวกเขาเ็นอยู่ ต้นไม้สีเขียวอ่อนสลบเขียวเข้มขึ้นปกคลุมทั้งภูเขาขนาดใหญ่โตมโหฬารสำหรับมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ที่ยอดของภูเขามีส้มอกคลุมไว้เหมือนเกาะที่สวมหมวกปีกกว้าง ต้นไม้สีเขียวด้านใต้กลายเป็นสีดำ เพราะหมอกหนาจนแสงแดดลอดผ่านลำบาก

“เกาะอาดังหรือเปล่า เขาบอกว่าจากหลิเป๊ะจะมองเห็นเกาะอาดัง” เสียงตอบ

“น่าฟังนะ ฟังนี้แดดเบรียงเลย แต่ผั่งนั้นมืดมาก”

ไม่รู้ว่าคุณอื่นมองเห็นเกาะตรงหน้าที่มีหมอกปกคลุมเป็น
อย่างไร แต่สำหรับญา เกาะนั้นดูลึกลับ เมื่อเทียบกับผั่งหลึปะที่แดดจัด
จนสว่างทั่วทั้งเกาะจึงเหมือนสีขาวกับสีดำ เหมือนเวทมนตร์ด้านสว่าง
กับด้านมืด บรรยากาศลึกลับนำค้นหาทำให้เธอตื่นเต้น

“ทิ้งเธอ ตรงไหนของแกเนี่ย”

หมิงยกมือบังแดด มองไปที่เกาะผั่งตรงข้ามที่ญาพูดถึง
พยายามทำความเข้าใจสิ่งที่น่าฟังสำหรับญา แต่เธอไม่เข้าใจเลย

พวกเขาทั้งหกคนแยกย้ายกันไปเดินเล่นริมหาดไม่ไกลจาก
ครูอ้อยมากนัก มีนักเรียนจากเรือลำอื่นเดินเล่นอยู่ด้วยเกาะแห่งนี้จึงไม่
เงียบเหงา เสียงของพวกเขาทำให้ที่นี่สดใสพอ ๆ กับแสงแดดที่ตก
กระทบผิวน้ำทะเลจนเป็นประกายระยิบระยับ

หมิงกับญาลัดกันถ่ายรูปตามมุมต่าง ๆ แล้วหมิงก็พาญาไปหา
ที่ร่ม ๆ ยืนรอ เพราะญาไม่มีเสื้อคลุมแขนยาวแบบที่เธอสวม ทั้งคู่
ผิวขาวจึงระมัดระวังเป็นพิเศษ

ส่วนยี่หวาผู้มีผิวขาวเหลืองซีดไร้เลือดฝาดนั่งยอง ๆ อยู่กับ
พื้นทราย มองจากที่ไกล ๆ ยี่หวาดูเหมือนก้อนหินสีฟ้าเพราะเสื้ออวรัม
ของโรงเรียนที่สวม และเพราะการนั่งขัดตัวจนกลายเป็นทรงกลม ๆ บน
หาดทรายสีนวล

เธอกำลังจ้องปูลมอย่างเอาจริงเอาจัง เวลามีคนเดินผ่านหรือ
ขยับเพียงนิดเดียว พวกมันจะวิ่งหนีลงรูที่ขุดเอาไว้ แต่เมื่อนั่งนิ่ง ๆ
สักพัก พวกปูลมจะค่อย ๆ ไต่ขึ้นมาจากรู แล้วเริ่มปั่นทรายเป็นก้อน
กลม ๆ อยู่ทั่วรูของมัน

“โย! ไม่ ๆๆ เดี่ยวเปียก โย!”

เสียงโวยวายของอันดั่งลั่นมาขัดจังหวะ พวกปุลมวังหนีลงรูอย่างพร้อมเพรียง ยี่หวาดถอนหายใจเสียดายแล้วเงยหน้ามองค้อนทั้งโยและอันที่เล่นกันเสียงดัง แต่สองคนนั้นไม่รู้ตัว ทั้งคู่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ายี่หวานั่งอยู่ตรงนั้น

โยพยายามอุ้มอันแล้วโยลงน้ำแต่ค้อนข้างทุลักทุเล เพราะอันตัวสูงแขนยาวกว่าโยแต่โยแข็งแรงมากกว่า ขณะที่คนหนึ่งใช้พละกำลัง อีกคนใช้แขนยาว ๆ ป้องกันตัวแล้วเกาะยึดพื้นทรายเอาไว้

“เลิกเล่นได้แล้ว ต้องไปที่อื่นต่อ”

เสียงเดินมาเรียกทั้งสองด้วยเสียงจริงจัง เขามวดคิ้วชนกันไม่ต่างกับตอนอยู่ในห้องสอบทั้งที่รอบกายมีแต่ธรรมชาติดั่งดงาม แต่เสียงกลับไม่ได้ซึมซับเพราะห่วงเรื่องเวลา

“ไปกันเถอะ ยังมีอีกเกาะ” ครูอ้อยเดินมาเรียกอีกคน

“ครู แล้วจะได้เล่นน้ำตอนไหน” โยถาม โดยที่ขาแกงตั้งแต่หัวเข่าลงไปจนถึงข้อเท้าเปียกน้ำทะเลเรียบร้อยแล้ว

“รอดอนเย็น ๆ หลังกลับไปทีตะรุเตานะ เล่นตอนนี้อันไป”

พวกเขาหกคนกับครูอ้อยขึ้นเรือลำเดิมที่มีตาเจมียืนยิ้มหน้าบานรอรับ ใช้เวลาเดินทางด้วยเรือเล็กอีกสักพักเพื่อไปที่เกาะอาดัง ข้างกันเป็นเกาะระวี ซึ่งเป็นจุดดำน้ำดูปะการังชื่อดังเพราะความอุดมสมบูรณ์ พวกเด็ก ๆ แคร้ก้มหน้ามองจากด้านบนเท่านั้น เพราะน้ำทะเลสีใสสะอาดจนมองทะลุผ่านได้หากเป็นน้ำตื้น

ตาเจมให้พวกเขาเลือกระหว่างเดินชมหาดที่เกาะอาดัง กับนั่งเรือออกไปดูเกาะหินซ้อนที่อยู่ใกล้กับปากทางช่องแคบมะละกา และเกือบสุดขอบประเทศไทย

“หาดมันก็น่าจะคล้าย ๆ กันนะ เรานั่งเรือไปเกาะอื่นดีกว่าไหม” เสียงเสนอขึ้นมาจากคนแรก แล้วมองหน้าเพื่อนทีละคน ทุก ๆ คนนิ่ง ไม่มีใครออกความเห็น ความเงียบแค่ไม่กี่วินาทีทำให้เสียงอี๊ดอัดเพราะตาเจมกำลังรอคำตอบอยู่

“ถ้าทุกคนเห็นด้วย งั้นไปเกาะหินซ้อนนะ”

“อือ เอาตามนั้นก็ได้” อันตอบ

“โอเค เรายังไงก็ได้อยู่แล้ว” ญาช่วยเสริมอีกคน และพวกเขาก็พยักหน้าตกลงกันจนครบ ครูอ้อยตามใจนักเรียนของเธอจึงบอกให้ลุงเจมพาไปเกาะหินซ้อน

ที่นั่นแทบไม่มีอะไรเลย นอกจากหินซ้อนกันอย่างน่าอัศจรรย์ที่ไม่ใช่ฝีมือของมนุษย์ หินก้อนใหญ่สี่เทาทรงสี่เหลี่ยมวางซ้อนกันโดดเด่นตามชื่อ ส่วนรอบ ๆ เกาะมีแต่หินสี่เทาคล้ายกัน เป็นเพียงเกาะเล็ก ๆ ที่เดินไม่กี่ก้าวก็วนครบรอบเกาะ

มีแค่ญาคคนเดียวที่ตื่นเต้น เธอยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมาถ่ายรูปหินซ้อนแล้วตกใจที่แบตเตอรี่เหลือน้อยจึงเก็บใส่กระเป๋า เธอได้ออกจากโลกเล็ก ๆ ของตัวเองในขณะนั้น และเพิ่งสังเกตเห็นว่าคนอื่นบนเรือแสดงสีหน้าผิดหวังกันหมด ไม่เว้นแม้แต่ครูอ้อย

“ตาเจมคะ นี่ใช่ไหมเกาะหินซ้อน” ครูอ้อยหันไปถาม

“ใช่ครับครู ครูเห็นตรงนั้นไหม มีก้อนหินสองก้อนซ้อนกันอยู่ ไม่ใช่คนทำไว้ด้วยนะ มันอยู่อย่างนั้นมาตั้งนานแล้ว ถ่ายรูปกันสิ ถ่ายรูป ๑”

ตาเจมเห็นแววตาที่มีเพียงความผิดหวังไม่มีสิ่งอื่นเจือปนของเด็ก ๆ หกคนรวมถึงคุณครู ใบหน้าของตาเจมที่มักยิ้มเห็นฟันกับดวงตาเป็นขีดจิงหายไปอย่างช้า ๆ ตาเจมหันซ้ายหันขวามองหาสิ่งอื่นที่อาจช่วยทำให้ทุกคนกลับมาตื่นเต้นเหมือนเดิม

เมื่อดวงตาของตาเจมมองไปที่ทะเลกว้างใหญ่ทางฝั่งช่องแคบมะละกา ตาเจมเห็นบางอย่างสีดำ ๆ ผลุบขึ้นลงจากผิวน้ำ เขาพยายามเพ่งมองเพราะคิดว่าตัวเองตาฟาด จึงยกมือเหยี่ยว่นมาบังแดดแล้วลองจ้องอีกครั้งจนได้คำตอบ ว่าเงาดำ ๆ นั้น คือครีบของโลมาที่กำลังว่ายน้ำเล่นอย่างสบายใจ และไม่ใช่แค่หนึ่งตัว แต่อยู่ด้วยกันเป็นฝูง

“เด็ก ๆ ดูทางนั้นสิ!”

ทุกคนหันหน้ามองตามที่ปลายนิ้วของตาเจมชี้บอก ต้องใช้เวลาเพ่งมองอยู่สักพัก และทันใดนั้นเองเจ้าโลมาซี่อวดตัวหนึ่งก็กระโดดขึ้นมาเหนือผิวน้ำอย่างสง่างามเหมือนภาพในสารคดีราวกับรู้ว่ามีคนมองมันอยู่

“โลมานี้! หมิง เมื่อกี้เห็นไหม” ญาเขย่าแขนหมิงเสียงแรงแต่ครั้งนี้หมิงไม่ว่าอะไรเลยเพราะตื่นเต้นไม่ต่างกัน

“เห็น! เสียตายถ่ายเก็บไว้ไม่ทัน”

“มากขึ้นเป็นฝูงเลย เห็นไหม” ตาเจมบอกเด็ก ๆ และครูอ้อย

เขาขับเรือเข้าไปใกล้อีกเล็กน้อยแค่ให้พอมองเห็น แล้วมองเด็ก
หกคนบนเรือที่กำลังตื่นเต้นดีใจอีกครั้ง คราวนี้ตาเจมจึงกลับมายิ้มกว้าง
ได้ในที่สุด

ฝูงโลมาว่ายน้ำเล่นอย่างสุขใจ มีตัวหนึ่งกระโดดขึ้นเหนือผิวน้ำ
อีกแต่ไม่สวยเท่าตัวแรก และยี่หวาถ่ายวิดีโอไว้ทันพอดี ในขณะที่คนอื่น
เก็บโทรศัพท์หมดแล้วเพราะกลัวแบตเตอรี่จะหมดก่อน

หมิงใช้หางตามองยี่หวาไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว ใจเธอนั้นอยากขอดู
วิดีโอที่ยี่หวาถ่าย แต่โยนความคิดนี้ทิ้งไปเพราะการพูดคุยกับยี่หวา
ช่างน่าอึดอัดสำหรับเธอ

ฝูงโลมาว่ายน้ำจากไปทางช่องแคบมะละกาแล้ว พวกมันหายไป
อย่างรวดเร็วสมกับที่มีครีบแข็งแรงเพื่อแหวกว่ายในทะเลกว้างใหญ่ แม้
มันจากไปแล้วแต่เธอยังมองที่เดิมที่มันเคยกระโดดขึ้นมา ภาพนั้นติดอยู่
ในใจของญาและคงไม่จางหายไปง่าย ๆ

พอได้มาเห็นโลมาในทะเลจริง ๆ ญาจึงคิดถึงโชว์โลมาใน
สวนสัตว์ที่พ่อกับแม่เคยพาไปดู พวกมันน่ารัก ทำตามคำสั่งของครูฝึกได้
ดี แต่พวกมันกลับไม่อดทนเท่าโลมาในทะเล

“อะไรอะ”

ญาเห็นบางอย่างบนผิวน้ำทะเลแปลกไปจึงเอ่ยขึ้นมา หมิงหันไป
จ้องตรงนั้นเพราะคิดว่าถ้าเป็นโลมาอีกเธอจะได้ตั้งกล้องถ่ายวิดีโอไว้ แต่
กลับไม่ใช่อย่างที่เธอคิด

บนผิวน้ำทะเลมีคลื่นต่ำ ๆ เป็นเส้นตรงเรียงแถวต่อกันอย่างเป็น
ระเบียบ และยังมีคลื่นจากอีกทิศหนึ่งเป็นเส้นตรงเรียงแถวมาชนกันพอดี
ทำให้ผิวน้ำบริเวณนั้นมีคลื่นเป็นรูปสี่เหลี่ยมอย่างน่าอัศจรรย์

“ตาเจิมครับ ตรงนั้นคืออะไรหรือครับ”

เสียงนั่งหัวเรือตะโกนถามตาเจิมที่ท้ายเรือ รอยยิ้มบนหน้าของตาเจิมค่อย ๆ จางหายอีกครั้ง ดวงตาสีดำเพ่งมองอย่างตั้งใจ และแปลกใจไม่ต่างจากเด็ก ๆ เพราะเพิ่งเคยเห็นคลื่นแบบนี้เป็นครั้งแรก

“เพราะลมหรือ ไม่รู้สิ”

“สวยดีนะ ตาเจิมครับ ไปดูใกล้ ๆ อีกหน่อยได้ไหม” โยหันไปขอร้องกับตาเจิม

ชายที่มีอายุและประสบการณ์ในทะเลแถบนี้อยู่มากก็ใคร่รู้เหมือนกับเด็ก ๆ ตาเจิมขับเรือที่นี้มาหลายปี พานักท่องเที่ยวมาแถวนี้หลายต่อหลายครั้ง แต่น่าแปลกที่ไม่เคยเห็นคลื่นดำ ๆ จากสองทิศทางมาชนกันจนผิวน้ำเป็นสีเหลี่ยมแบบนี้มาก่อน

“สวยอะ โห สุดยอดเลย” อันพูดเมื่อเห็นคลื่นสีเหลี่ยมใหญ่ตระการตา

“ต้องถ่ายรูปไว้เยอะ ๆ เลยนะ” เสียงหันไปบอกเพื่อน ๆ เพราะโทรศัพท์ของเขาแบตเตอรี่ใกล้หมดแล้ว

พวกเขากำลังตื่นเต้นกับภาพตระการตาตรงหน้า คลื่นสีเหลี่ยมแผ่ขยายวงกว้างกว่าเดิม และมาใกล้กับเรือลำเล็กของตาเจิม เด็ก ๆ ยกโทรศัพท์มาถ่ายรูปกันยกใหญ่ พุดคุย ยิ้ม และหัวเราะ ขณะที่ตาเจิมยังคงสงสัยไม่หาย

คลื่นที่เห็นดูดำและสงบ ท้องฟ้าก็เป็นสีฟ้าสดแทบไร้เมฆ ไม่มีวีแววของฝน สายลมก็จับทิศทางยากเหมือนปกติ ตาเจิมคิดหาสาเหตุไม่ออกเลยจริง ๆ

คลื่นแผ่ขยายอีกครั้ง ขยายจนกระทบใต้ท้องเรือลำเล็กของตาเจิม มันเบาเสียจนไม่รู้สึกรู้สียง คนบนเรือเริ่มชินกับความโคลงเคลงจึงไม่อะใจ รู้ตัวอีกที คลื่นสี่เหลี่ยมจากสองทิศนั้นก็ล้อมรอบเรือเอาไว้แล้ว คลื่นเป็นเส้นตรงต่อแถวกันมาซัดกระทบท้องเรือไม้ ยังไม่ทันทรงตัวได้ คลื่นจากอีกทิศก็มากระทบอีก ตาเจิมเริ่มเห็นว่าไม่สู้ดีจึงจะหันหัวเรือกลับ แต่ก็สายเกินไป

“ตาเจิม ไหวไหมคะ”

“ไหวครับครู”

ทุกคนไว้อใจตาเจิม แม้แต่ตาเจิมก็มั่นใจในฝีมือและประสบการณ์ ขับเรือของตัวเอง พวกเขาไม่รู้ว่าคุณคลื่นดำ ๆ เหล่านี้อันตรายเพียงใด

เรือโคลงเคลงหนักขึ้น นักเรียนหกคนเริ่มหวาดกลัวเมื่อน้ำกระเด็นเข้ามาที่ใต้ท้องเรือ หัวใจเต้นระรัวอีกครั้ง ไม่ใช่เพราะความตื่นเต้นและระแวงอีกต่อไป มีเพียงความกลัวเท่านั้นที่เรือลำนี้กำลังแบกอยู่

ตาเจิมพยายามพาเรือออกจากตรงนี้แต่เหล่าคลื่นต่อต้าน มุ่งแต่จะพัดพาเรือออกห่างไกลไปเรื่อย ๆ เครื่องยนต์เรือส่งเสียงดังลั่นพอก ๆ กับเสียงฟองคลื่นแตกเป็นสีขาวยามกระทบกับท้องเรือ ตาเจิมบิดบังคับหางเสือจนมือพองและเริ่มเจ็บ

เมื่อพยายามหนี คลื่นก็ยิ่งซัดให้ออกห่างเรื่อย ๆ เมื่อคิดว่าอีกนิดเดียวจะหนีพ้นก็พบว่า คลื่นแปลกประหลาดนั้นแผ่ขยายไปไกลสุดลูกหูลูกตาเรียบร้อยแล้ว ตาเจิมยกใบพัดขึ้นจากน้ำเพื่อให้เรือหยุดนิ่งและลองว่าวิธีใดจะได้ผลมากกว่ากัน แต่ยกขึ้นได้ไม่กี่วินาทีเรือก็เอียงจนแทบจะตั้งฉาก

นักเรียนและครูอ้อยจับเรือไม่ไวแน่นอน ใบหน้าดกกลั่นราวกับถูก บังคับให้กลืนความกลัวก้อนใหญ่ลงคอ น้ำที่ขังอยู่ในท้องเรือสูงชันจนถึง ข้อเท้า ความสดใสและร่าเริงหายไปจากเด็ก ๆ อย่างสิ้นเชิง

“ทุกคน! จับเรือชูชีพไวแน่นอน ๆ นะ เหยหน้าขึ้นไว้!”

คนบนเรือทำตามที่ตาเจิมบอก ผ่อนคลายความกลัวและกังวล เมื่อสวมเสื้อชูชีพไว้อยู่แล้ว พวกเขาทำใจว่าเรือคงล่ม ทำใจว่าข้าวของ ในกระเปาะสหายจะต้องเปียกน้ำ แต่เวลานี้ไม่มีอะไรสำคัญกว่าชีวิต

มีเพียงอันคนเดียวเท่านั้น ที่เห็นว่าตาเจิมไม่ได้สวมเสื้อชูชีพ

“ตาเจิม!”

อันตะโกนเรียกแล้วปลายเสียงก็หายไปกับเสียงคลื่นที่ซัดกระทบ ท้องเรือจนเรือเอียงแทบตั้งฉาก โยกระโดดลงน้ำเสียงดังตุ้ม เพราะหาก อยู่รอดจนเรือคว่ำจะทำให้เอาตัวรอดยากกว่าเดิม คนอื่น ๆ จึงรีบกระโดด ตาม

ภาพที่จินตนาการไว้ตรงกันข้ามกับความจริงลิบลับ จากที่คิดว่า สวมเสื้อชูชีพแล้วก็ไม่มีอะไรต้องกลัว แต่เมื่อลงน้ำท่ามกลางคลื่นแปลก ประหลาดเข้าจริง ๆ พวกเขากลับทุลักทุเล และดิ้นรนสุดชีวิตเพื่อพลิก ตัวให้นอนหงาย

ยี่หวาเผลออ้าปากกลืนน้ำเค็ม ๆ ลงคอไปหลายอีก หัวใจสั่น ระรัวจากความกลัวทำให้เธอไม่มีสติพอจะควบคุมการหายใจ น้ำทะเล เข้าจมูกของเธอทั้งแสบทั้งส่ำลักรุนแรง มือและขาสองข้างสะบัด พยายามดิ้นตัวให้หงายท้องแต่คลื่นซัดจากทั้งสองฝั่งไม่หยุด

ตัวล็อกเสื้อชูชีพที่แสนประหลาดเพราะใช้งานมานานหลุดออกจากกัน ยี่หว่าจึงพลิกตัวขึ้นยากยิ่งกว่าเดิม เธอหนีบแขนสองข้างไม่ให้ตัวหลุดออกจากเสื้อ เท้าของยี่หว่าแหวกว้ายไร้ทิศทาง ทะเลกว้างใหญ่จนวาดแขนวาดขาเท่าไรก็ไม่เจอขอบกันทำให้เธอกลัว

ยี่หว่าค่อย ๆ หมดแรงแต่คลื่นยังซัดเธอไปมาราวคลื่นแกล้ง

ลมหายใจของเธอใกล้จะหมดลง เธอลืมตามองใต้ทะเลที่ปราบบลอบและเป็นสีเข้ม เห็นบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ไม่ไกล แต่มองไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร

กระทั่งร่างกายของเธอหยุดนิ่ง เปลือกตาปิดลงเชื่องช้า

“พีชีนตา เร็วสิ เดียวมีใครมาเห็นหรอก”

บุลันย่อตัวหลบหลังโขดหินสีน้ำตาลอมเทาไม่ต่างจากสีผิวของเธอ เมื่อมองเพียงผิวเผินก็อาจไม่เห็นว่าเป็นบุลันนั่งอยู่ตรงนั้น

เธอโบกมือเร่งพี่สาว ระหว่างที่ชีนตาก้าวเท้า แขนยาวของเธอพยายามม้วนผมสีดำยาวถึงเข่าของตัวเองเป็นมวยแล้วเสียบด้วยกระดุกโลมาให้เรียบร้อย แต่เธอทำก็ครั้งต่อก็ครั้งผมก็หลุดร่วงลงมาถูกรอบ

“มานี่ หนูทำให้”

บุลันทนมองไม่ไหวจึงดึงกระดุกโลมาออกจากผมของพี่สาว แล้วค่อย ๆ ม้วนผมให้พี่อย่างประณีตบรรจง จากนั้นจึงเสียบกระดุกโลมาเพื่อยึดให้ไม่หลุด แต่ผมของชีนตาทั้งยาวและหนาเกินไป บุลันจึงหยิบ

สำหรับยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาจากกระเป๋าสานข้างเอวเพื่อผูกผมให้พี่สาวอีกชั้นจนแน่น

“เฮ้! เสร็จแล้ว ทีหลังพี่ก็อย่าปล่อยผมบ่อย ๆ นะ จะได้ไม่ต้องมัดใหม่”

“ขอบใจนะ ปะ ไปกันเถอะ”

บุลันและซินดาเดินลัดเลาะตามแนวโขดหินสูงที่มีน้ำตกขนาดใหญ่เพื่อออกไปชายหาดทางทิศเหนือของเกาะฮามูล์ พิฐู ทั้งสองมองรอบตัวอย่างระมัดระวังเป็นระยะ เพราะไม่ควรมีใครเห็นว่าพวกเขา กำลังไปที่ไหน

บุลันวางแผนทุกอย่างไว้แล้ว เธอกำลังทำเป็นเบื่อเมล็ดพีชกับสำหรับมาสองพระอาทิตย์ ปนกับแม่ว่าอยากกินเนื้อปลา แต่ช่วงนี้ไม่มีใครในเผ่าจับปลามาได้เลยสักตัว ปลาช่อนทรายแก้วตากแห้งก็กินหมดตั้งแต่พระจันทร์เต็มดวงที่แล้ว เธอจึงจะออกไปจับปลากับพี่สาวเอง

แผนการของบุลันแยบยลเสียจนแม่ไม่สงสัยหรือซักถาม ปล่อยให้เธอกับพี่สาวมาหาปลาง่าย ๆ แม้รู้ว่าหาไม่ได้สักตัว

“บุลัน แล้วถ้าแม่ถามว่าจับปลาได้บ้างไหม เราจะตอบแม่ยังไง ไหนจะถามว่าไปหาตรงไหนบ้างอีก ต้องโกหกอีกเยอะเลยนะ”

“พี่คิดว่าหนูจะโกหกปากเปล่าไปเรื่อยหรือไง” บุลันยิ้มอวดดี ยกแขนกอดอกขีดหน้ารอคอยให้พี่สาวถามว่าตัวเองเตรียมอะไรไว้

“อะไร มีแผนอะไรอีกบุลัน”

“หนูตื่นตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นเพื่อออกไปจับปลา แล้วรู้อะไรไหมพี่ซินดา ที่ถ้าแถว ๆ แหลมฝั่งตะวันตกนะ เป็นที่นอนของปลากระพง

แดง! ดินะที่หนูรีบไปก่อนสว่าง มันยังหลับกันอยู่เลย หนูเลยจับมาได้ตัวหนึ่ง ใหญ่เท่านี้แหละ”

บุลินกางฝ่ามือหยาบด้านสองข้าง ทำท่าทางเป็นขนาดปลากะพงแดงที่จับได้เมื่อเช้า

“แล้วไงต่อ ตอนนี้อยู่ไหนแล้ว”

“หนูเอาไปซ่อนไว้ในช่องลับเล็ก ๆ ในถ้ำนั่นแหละ มันยังไม่ตายนะ แต่ว่ายอยู่ในแอ่งน้ำแคบ ๆ หนีไปไหนไม่พ้น พอเราเที่ยวเสร็จค่อยไปเอามาอวดแม่”

“พี่กลัวว่าใครจะมาเห็นแล้วฉกไปก่อนนะสิ อดกินกันหมด ต้องโกหกแม่อีกรอบด้วย”

“ไม่หรอก หนูบอกปู่ไว้แล้วว่าขอให้ไม่มีใครมาเจอกะพงแดงของหนู หนูกับพี่ชินตาจะกลับมากินหลังจากไปเที่ยวเกาะมณูษย์”

“บุลิน! อย่าพูดคำนั้นเสียงดังสิ”

ชินตาโวยวายเสียงดังกว่าบุลินเสียอีก แต่น้องสาวอย่างเธอถึงยิงอะไรไม่ได้จึงปิดปากเงียบแต่โดยดี แล้วก็มลงหลบหลังพุ่มไม้เมื่อมาถึงชายหาดพระจันทร์เสี้ยวทางทิศเหนือ ทั้งคู่มองออกไปที่ทะเลเพื่อหาปลาราคา

“แล้วขอปู่เนี่ยนะ ต้องขอฮามูล์ ฟิลูสิ”

ชนเฒ่าของบุลิน มีชื่อว่าเฒ่าอาชาย โดยปกติแล้วพวกเขาจะนับถือฮามูล์ ฟิลู แปลว่าเห็ดสีน้ำเงิน มันขึ้นเป็นแนวอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะ จึงเอามาตั้งเป็นชื่อของเกาะนี้ด้วย

ชนเผ่าอาชายจะขอพรกับฮามูล์ พิลู สมหวังบ้างไม่สมหวังบ้าง แต่ถ้าเป็นการทำพิธีโดยมีพระจันทร์เต็มดวงเป็นพยานคำอธิษฐานจะเป็นจริงอย่างแน่นอน

“ขอได้สิ ปู่ตายไปเป็นผู้คุ้มครองพวกเราไง” ดูเหมือนว่าในชนเผ่าอาชายมีเพียงบุลันคนเดียวที่เชื่อแบบนี้ แม้แต่ชินตาที่เติบโตมาด้วยกันยังส่ายหัวเพราะไม่เชื่อ

“เรากำลังทำตามที่ปู่บอกนะ ปู่ต้องคุ้มครองเรา ให้แผนของเราราบรื่น”

“ให้มันจริงก็แล้วกัน” ชินตาพูด

สองพี่น้องนั่งจ้องทะเล และรอคอยเพียงไม่นาน ผุงปลารากก็ปรากฏ พวกมันขึ้นมาแผ่ลำตัวแบนราบไปกับผิวน้ำสีน้ำเงิน มันเปลี่ยนสีตัวเองเป็นสีเหลืองนวลเพื่อให้โดดเด่นอย่างโอ้อวด ริมขอบรอบตัวมันดูบางและพลิ้วตามน้ำราวกับสาหร่าย แต่หางยาวเป็นเส้นตรงและแหลม สะบัดซ้ายขวาอย่างแข็งแรงแรง

“ไปกันเถอะพี่ชินตา”

ปู่บอกสองพี่น้องเอาไว้ว่าฤดูกาลนี้ปลารากจะไปหากินแถวเกาะของมนุษย์ เพียงแค่เกาะหลังตามมันก็ไปเที่ยวนอกเกาะ แหกกฎต้องห้ามของเผ่าได้สบาย ๆ

แต่สำหรับบุลัน เธอคิดว่าการไปเที่ยวนอกเกาะครั้งนี้ไม่ได้ผิดข้อห้ามเลยสักนิด ตามหลักแล้ว หลังสมาชิกชนเผ่าอาชายเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะต้องเข้าพิธีเบอเซมบุนยี่ในคืนพระจันทร์เต็มดวงครั้งถัดไป พร้อมสาบานว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นนอกเกาะฮามูล์ พิลู

บุลันยังเป็นเด็ก ยังไม่เคยมีเลือดออก ส่วนซินตาถึงจะมีเลือดออกแล้วแต่ก็ยังไม่ถึงคราวต้องเข้าพิธีสาบานในคืนพระจันทร์เต็มดวง เพราะฉะนั้นไม่ถือว่าทำผิดกฎข้อไหนเลย

สิ่งต่อไปที่ต้องทำเมื่อเจอฝูงปลาราวจา คือการทำให้พวกมันยอมรับ เพราะปลาชนิดนี้ซี้หวง คิดว่าตนเองยิ่งใหญ่เป็นเจ้าของท้องทะเล และเป็นอันตรายต่อทุกสิ่งที่มีมันคิดว่าจะมีมาล้าเส้นอาณาเขตของมัน

ชนเผ่าอาชายที่เติบโตบนเกาะล้อมรอบด้วยทะเลกว้างใหญ่แล้วไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิดที่จะทำให้ปลาราวจายอมรับ บุลันกับพี่สาวเดินลงน้ำ หายใจเข้าลึก ๆ และกลั้นหายใจเอาไว้ ดำน้ำลงไปหาฝูงปลาซี้หวงเหล่านั้น

บุลันเห็นปลาราวจาตัวหนึ่งกำลังเปลี่ยนสีตัวเล่นอย่างสนุกสนาน เธอว่ายน้ำเข้าไปใกล้อย่างช้า ๆ และหยุดอยู่ตรงหน้ามันนิ่ง ๆ รอคอยจนกว่ามันจะสนใจ จ้องดวงตาสีดำสนิทเป็นประกายของมันอยู่นาน แล้วจึงโค้งคำนับ เพื่อแสดงความภักดีอย่างจริงใจเหมือนผู้รับใช้ของพระราชินี และเมื่อมันยอมรับใคร มันจะว่ายมาหาผู้ยื่นด้วยตนเอง

ผู้ที่กลั้นหายใจได้น้ำได้ไม่ถึงนาทีไม่มีทางทำสำเร็จ เพราะกว่าปลาราวจาจะยอมรับต้องใจเย็นรออนาน แม้แต่ชาวอาชายที่กลั้นหายใจได้นานพอ ๆ กับเต่าทะเลบางคนยังหมดความอดทนไปก่อน

เมื่อทำสำเร็จแล้ว บุลันขึ้นไปเกาะลำตัวของปลาราวจา ตัวมันใหญ่จนนั่งบนหลังได้สบาย ๆ และเมื่อมีอันตรายก็สามารถลงไปหลบใต้ท้องให้มันกำบังตัวจนมิดได้

เธอหันมองรอบ ๆ เพื่อหาพี่สาว ชินตาเพิ่งทำให้ปลาราคาตัวหนึ่งยอมรับสำเร็จและขึ้นมาเกาะบนหลัง ทั้งสองพยักหน้าให้กัน แล้วเริ่มออกเดินทางไกลที่สุดในชีวิตไปกับฝูงปลา

ทั้งที่ทะเลไม่ต่างจากรอบเกาะฮามูส์ ฟิลู ทั้งที่สัตว์น้ำและปะการังระหว่างทางใช้ชีวิตเหมือนเดิม แต่บุลันกลับตื่นตื้นตันกับทุกสิ่งที่คุณมองเห็น หัวใจเต้นระรัวเมื่อฝูงปลาราคาชะลอความเร็วลงพร้อม ๆ กัน

บุลันหันไปมองพี่สาว ชินตาส่งสายตาว่างเปล่าและยักษ์ไหล เพราะเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะอะไรทำให้ฝูงปลาหยุดเดินทาง

แล้วครีบของโลมาที่สะบัดไปมาเป็นคำตอบ ที่พวกปลาราคาหยุดนิ่งเป็นเพราะด้านหน้ามีฝูงโลมากำลังว่ายน้ำเล่นอย่างสบายใจ ในฝูงมีตัวลูกโลมาติดตามแม่อยู่สามตัว

อาหารที่ปลาราคาชอบมากที่สุด คือลูกโลมา พวกมันจึงนั่งพรางตัวด้วยการเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มให้กลมกลืนกับน้ำทะเล ครีบบน ๆ ทั้งสองข้างปล่อยให้พลิวไหวรากับสายน้ำ

แต่พวกโลมาฉลาด ตัวหนึ่งที่คล้ายกับหัวหน้าว่ายน้ำเฉไปอีกทิศหนึ่งเพื่อหนีอย่างรวดเร็ว และตัวอื่น ๆ ก็ว่ายตามทันที แม้แต่ลูกโลมาก็ตามแม่มันไปติด ๆ

ฝูงปลาราคาไล่ต้อนตามไป บุลันมองเห็นกองหินใต้น้ำอยู่ข้างหน้า ทะเลตื้นขึ้นเรื่อย ๆ เธอจึงคิดว่าปลาราคาอาจล่าไม่สำเร็จ

แต่แล้วมีบางอย่างเบี่ยงเบนความสนใจของพวกปลาราคาไป มันหยุดไล่ตามโลมา และหันหน้าไปทางทิศเดียวกัน พวกมันจ้องเรือไม้ที่

ลอยอยู่เหนือน้ำ เรือลำนี้เป็นสิ่งแปลกปลอมสำหรับมัน รูปร่างประหลาดกับการลอยบนผิวน้ำเหมือนที่พวกมันชอบทำทำให้มันโกรธ

บุลันมองเห็นเรือแล้ว เธอตกใจจนเผลอปล่อยฟองอากาศ และรีบว่ายน้ำไปหาซินตาทันทีด้วยความหวาดกลัวเพราะที่อยู่บนเรือลำนั้นคงไม่พ้นพวกมนุษย์ที่เป็นตัวละครแสนโหดร้ายในเรื่องเล่าของชนเผ่าอาชาย

เวลาที่พวกปลารাজาโกรธก็มากแล้วไม่ต่างจากมนุษย์ สองพี่น้องว่ายน้ำมาหลบแถวโขดหิน มองฝูงปลารাজาที่ค่อย ๆ พรางตัวเปลี่ยนร่างกายให้เป็นสีใสจนมองทะลุผ่านได้ แต่ยังมีเงากลาง ๆ ไว้อยู่หากเพิ่งมองให้ดี

พวกมันเริ่มจัดตำแหน่ง ยกครีบแหลม ๆ ทั้งสองฝั่งตั้งชันขึ้น แล้วว่ายน้ำแบบเรียงแถวสวนกัน ใช้ครีบสร้างคลื่นต่ำ ๆ ที่ผิวน้ำ ปลารাজาทำเพื่อเป็นบตลงโทษให้กับใครก็ตามที่บุกรุกอาณาเขตของมัน และทำให้มันไม่พอใจ

บุลันกับซินตาทำได้แค่มองและรอ เพราะทั้งคู่ว่ายน้ำกลับเกาะเองไม่ไหวจึงต้องคอยเกาะครีบปลารাজาให้นำทาง

พวกมันสร้างคลื่นสี่เหลี่ยมล่อให้เรือลำนั้นจมดิ่งลงสู่ก้นทะเล คลื่นแผ่ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ และสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนเรือโคลงเคลง บุลันจ้องเรือลำนั้นไม่วางตา เห็นมนุษย์บนเรือพยายามทรงตัวสุดชีวิตอยู่เหนือน้ำ

จนกระทั่งเรือคว่ำในที่สุด

บุลันนับได้ทั้งหมดแปดคน เธอคิดว่าพวกมนุษย์ก็ว่ายน้ำเก่ง เหมือนกับเผ่าอาซาย เพราะเมื่อโดดลงน้ำทุกคนก็อยู่ที่ผิวน้ำทั้งหมดและไม่จมนลง

มนุษย์ไม่มีผิวสีน้ำตาลอมเทาแบบอาซาย มนุษย์ห่อตัวปิดเนื้อหนังแทบทั้งหมดด้วยบางอย่างคล้ายหนังของสัตว์แต่มีสีสีกว่าจन्दู พระรุพระรังเทอะทะเกินจำเป็น มนุษย์มีแขนขาสั้นกว่าเผ่าอาซาย และมีลำตัวยาวกว่าเผ่าอาซาย

ระหว่างที่บุลันแอบมองพวกมนุษย์แล้วพิจารณาอย่างละเอียด เธอสังเกตเห็นว่าทุกคนไม่ได้ว่ายน้ำเก่งอย่างที่คิดในตอนแรก แต่ทุกคนกำลังดิ้นสุดแรงอย่างทุรนทุรายอย่างที่ชาวอาซายรู้กันดีว่าทำให้เสียแรงไปเปล่า ๆ โดยไม่ช่วยอะไรเลย

พวกเขาว่ายน้ำไม่เป็น บุลันคิดในใจ

ทันใดนั้น มนุษย์คนหนึ่งที่ไม่ทำอะไรเทอะทะสีส้มห่อตัวก็วิ่งไปแล้วค่อย ๆ จมนลงสู่ก้นทะเล

บุลันได้เห็นมนุษย์คนนั้นชัดขึ้น มีตา จมูก แก้ม และปากไม่ต่างจากชาวอาซาย เธอเห็นริ้วรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้า เห็นเส้นผมดัดสั้น สีขาวทั้งหัว เห็นริมฝีปากบางที่มุมปากกระดกขึ้นเล็ก ๆ จึงดูเหมือนยิ้มอยู่ตลอดเวลา

เธอคิดถึงปู่ขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ ภาพปู่หลับไปอย่างสงบดูขึ้นมาซ้อนทับกับมนุษย์คนนี้ บุลันร้องไห้โดยที่เธอไม่รู้ตัวเพราะน้ำตาของเธอไหลรวมกับน้ำทะเล

เธอเงยหน้ามองที่ผิวน้ำ มนุษย์อีกหลายคนกำลังล่าบาก พวกเขาพยายามดิ้นเพื่อพลิกตัวขึ้นให้พ้นผิวน้ำ เธอจึงคาดเดาว่าลมหายใจของมนุษย์นั้นสั้นกว่าชาววาซายหลายเท่า

บุลันคิดว่าข้อมือของซินตา จะว่ายออกไปช่วยพวกเขาด้วยกัน แต่ซินตาชักมือกลับสุดแรง ทั้งสองสบตากัน ไร้เสียงสนทนาเพราะอยู่ใต้น้ำ แต่พี่น้องที่เติบโตมาด้วยกันย่อมคาดเดาคำพูดผ่านสายตาก็ฝ่ายได้

ซินตากลัวเกินกว่าจะออกไปจากที่ซ่อน

บุลันไม่มีทางเลือกอื่น เธอไม่อยากให้มนุษย์คนไหนต้องจมดิ่งสู่ก้นทะเลอีกแล้วทั้งที่เธอยังคอยมองอยู่ตรงนี้ เธอจึงวาดแขนแหวกว่ายออกจากที่ซ่อน รีบร้อนจนซินตาคิดว่าตัวเธอไว้ไม่ทัน

มนุษย์อีกคนหนึ่งกำลังจมดิ่งลง หน้าอกที่นูนออกมาทำให้บุลันเดาว่าเธอเป็นผู้หญิง ผมของมนุษย์คนนี้เป็นสีดำเงาสวยพลิ้วไหวเล่นกับน้ำทะเลแม้มันถูกตัดสั้นแค่ถึงบ่า

เผ่าวาซายมีความเชื่อเรื่องการไว้ผมยาว ว่าผมยาวเท่าไร ชีวิตยิ่งยืนยาวเท่านั้น การตัดผมเปรียบเหมือนการตัดอายุให้สั้นลงแต่บุลันแอบเล็มผมเสมอ เธอรู้สึกขัดแย้งในใจเมื่อปฎายจากไปทั้งที่ปู่ผมยาวที่สุดในเผ่า

แล้วมนุษย์คนนี้เล่า

เธอจะอายุสั้น เพราะผมของเธอสั้นแค่บ่าหรือไม่

บุลันคิดอยู่ในใจ ส่วนสองแขนยาวของเธอนั้นคิดว่าร่างมนุษย์ผู้หญิงผมสั้นไว้ และว่ายน้ำไปด้านหลังปลาราวา เพื่อฝากมนุษย์คนนี้ไว้บนหลังของมัน ปลาราวาที่ตัวใหญ่เช่นนี้จะไม่รู้เลยว่ามืออะไรติดหลังมัน

บ้าง ซึ่งตอนนี้พวกมันกำลังว่ายน้ำขึ้นสู่ผิวน้ำอย่างโอดวอดว่าทำให้ศัตรูจมน้ำ
สำเร็จ จึงกลายเป็นเรือให้มนุษย์พักผ่อนโดยไม่รู้ตัว

ซินตาอับอายที่ตัวเองไม่กล้าหาญเท่าน้องสาว เมื่อเห็นมนุษย์
คนหนึ่งกำลังหมดแรง เธอจึงออกจากที่ซ่อนและเข้าไปช่วยด้วยการทำ
แบบเดียวกันกับบูลัน

สองพี่น้องจากเผ่าอาซายละทิ้งความกลัวมนุษย์จากเรื่องเล่าที่
ได้ยินมาตั้งแต่เล็ก เพราะตอนนี้ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าชีวิตที่พวกเขา
ช่วยไว้ได้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

เกาะร้าง

เสียงน้ำกระทบบางอย่างจนสายน้ำแตกเป็นฟอง และฟองเหล่านั้นก็ทยอยแตกตามติด ๆ กันดังเหมือนอยู่ใกล้ซิดิโบหู กลิ่นเค็ม ๆ ที่ปลิวมากับสายลมเป็นคำตอบว่าเป็นเสียงคลื่น ส่วนบางอย่างที่คลื่นซัดเข้ามาคือชายฝั่ง ฟองคลื่นสีขาวละเลงบนผืนทรายสีนวล และถอยกรูดออกไป ซัดเข้ามาอีก และถอยกรูดอีกครั้ง วนเวียนไม่รู้จบ

ลัมผัสละเอียดของเม็ดทรายนั่นนุ่มนวล แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่นอนหลับบนฟูกนึ่ม ๆ มาตลอดชีวิต ความเหนียวเหนอะไม่สลายตัวจากความเค็มของทะเล หรือจากเม็ดทรายที่เกาะทั่วร่างกาย บังคับให้หมีงตื่น

เธอกะพริบตาช้า ๆ เห็นเม็ดทรายอยู่ใกล้แทบชิดกับดวงตาจึงยกมือขึ้นปิดมันออกทันที แต่มือของเธอก็มีทรายเกาะอยู่เต็มไปหมด

เมื่อหมีงพลิกตัวนอนหงาย แสงแดดจ้าจากดวงอาทิตย์ก็ส่องแยงตาจนต้องหลับตาปี เธอค่อย ๆ กะพริบตาแล้วพยายามเพ่งมองอีกครั้ง ในความสับสนเธอยังจมอยู่ระหว่างความจริงกับความฝันจนไม่รู้ว่าจะตัวเองมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

ถัดจากหมีงไปไม่กี่เมตร มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งนอนหายใจแผ่วเบา และสะดุ้งเฮือกลุกขึ้นนั่งคล้ายเพิ่งตื่นจากฝันร้าย คนนั้นคือญา เธอหอบหายใจถี่ มองร่างกายของตัวเองที่กึ่งเปียกกึ่งแห้ง มีเม็ดทรายละเอียดติดตามตัวและซุดวอร์มของโรงเรียน แล้วเธอก็มองรอบ ๆ

“หมีง”

ญาเรียกชื่อเพื่อนสนิทและน้ำตาคลอทันทีที่เห็นหมิงนอนนิ่งบน
ผืนทราย เธอคลานไปหาเพื่อนอย่างช้า ๆ ในขณะที่หมิงหันหน้าตาม
เสียงเรียกที่คุ้นหู เมื่อสบตาน้ำตาของทั้งสองไหลอาบแก้มพร้อม ๆ กัน

ญาถอดหมิงแน่น ร้องไห้เพราะอดกลั้นก้อนสะอื้นเอาไว้ไม่ได้
แต่หมิงร้องไห้เงียบ ๆ ตามนิสัย เธอยกแขนกอดเพื่อนหลวม ๆ โอบรับ
สัมผัสของกันและกันเพื่อเตือนสติว่าไม่ได้อยู่ที่นี้เพียงลำพัง

เสียงไอโซลกเหมือนจะขาดใจดังแทรกเสียงคลื่นและเสียงลมอยู่
ห่างจากทั้งสองไม่ไกลนัก หมิงมองข้ามไหล่ของเพื่อนไปและเห็นโยกกำลัง
ช่วยลูบหลังของอันที่โออย่างหนัก เมื่ออันเริ่มดีขึ้นโยก็ไปดูอีกคนที่เพิ่ง
รู้สึกตัว ผมสีดำตัดสั้นกับรูปร่างผอมสูงแก้ง่ามของคนคนนั้นทำให้หมิง
จำได้ว่าเป็นเล็ง

“นี่ที่ไหน” เล็งพูด แล้วลุกขึ้นยืนมองรอบหาดทรงโค้งเว้าที่ไม่คุ้น
ตา ลิ่นสุดขอบชายหาดทั้งสองฝั่งมีแหลมยื่นออกไปในทะเล แหลมฝั่ง
หนึ่งต่ำกว่าเป็นเนินทราย อีกฝั่งหนึ่งสูงกว่าเป็นแนวโขดหิน มองออกไป
ทางทะเลก็พบเพียงผิวน้ำสีน้ำเงินที่ว่างเปล่าไกลสุดลูกหูลูกตา เขาไม่
เห็นอะไรเหนือผิวน้ำเลยนอกจากเกลียวคลื่น ไม่มีประภาคาร ไม่มีเรือลำ
เล็กหรือลำใหญ่ ไม่มีแม้แต่เกาะข้างเคียง

เล็งหันอีกทิศ มองผ่านชายหาดเข้าไปและเห็นต้นไม้ขึ้นหนาที่บ
แต่แตกต่างจากต้นไม้สูงแคระแกร็นตามชายหาดที่เขาคุ้นเคย ที่นี้
อุดมสมบูรณ์เสียจนปานนั้นดูสิกลับน่ากลัว เพราะถ้าเข้าไปแล้วอาจ
หาทางออกมาไม่ได้

“จำได้แค่เรือคว่ำ แล้วเราก็กมาโผล่ที่นี่”

โยตอบคำถามของเล็ง เขามีดแปดด้านหลังจากมองรอบตัวแล้ว
ไม่เห็นใครหรือสิ่งใดที่มนุษย์สร้างขึ้น

“คลื่นนั้น คลื่นสี่เหลี่ยม ไซ... นึกออกแล้ว”

เล็งนึกถึงข่าวเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางทะเลที่เคยอ่าน ใน
มหาสมุทรเปิดจะมีปรากฏการณ์หนึ่งชื่อว่าคลื่นสี่เหลี่ยม เกิดจากลม
สองทิศทางที่พัดคลื่นมาชนกันแบบที่พวกเขาเห็นก่อนหน้านี้ ถึงแม้คลื่น
จะดูต่ำแต่มันอันตรายและไม่ควรเข้าไปใกล้เพราะทำให้คุณทิศทางเรือ
ได้ยาก

เขาเพิ่งนึกเรื่องสำคัญได้ในตอนนี้

“คลื่นนั้นมันอันตราย ไม่ควรเข้าไปใกล้ แต่นาย...” เล็งชี้หน้าโย
ที่ยังทำหน้าที่เหลือหลา

“ถ้านายไม่บอกตาเจมให้เข้าไปใกล้ เราก็ไม่ต้องมาโผล่อยู่ที่นี้
หรอก!” เขาตะคอกด้วยความโกรธ ลูกตาดำจ้องเขม็งไปที่โยและสันไหว
ไม่ต่างจากมือทั้งสองข้าง

“เราไม่รู้! นายรู้ดีทุกอย่างนี้ ทำไมถึงไม่บอกตั้งแต่ตอนที่เรายัง
อยู่บนเรือล่ะ!”

โยโกรธที่เล็งพยายามโยนความผิดให้เขา และภาพความทรงจำ
ตอนที่ยังอยู่บนเรือของตาเจมก็ผุดขึ้นมาทีละฉาก ตอนนั้นไม่มีใคร
คัดค้านเขาเลย ทุกคนต่างสงสัยในคลื่นสี่เหลี่ยมนั้นเหมือนกัน

“คนอยากรู้อยากเห็นไปเสียทุกอย่างอย่างนายนะ บอกไปก็ไม่ใช่
หรือหอก ไอ้ตัวซวย! รู้แบบนี้ไม่ขึ้นเรือลำเดียวกับนายดีกว่า”

“คนที่พูดว่าอยากไปเกาะหินซ้อนก็คือนายไม่ใช่หรือ”

ตอนที่ตาเจิมให้เลือกระหว่างไปชมหาดที่เกาะอาดังกับนั่งเรือต่อไปดูเกาะหินซ้อน เล็งเป็นคนออกความเห็นคนแรกว่าชายหาดคงเหมือน ๆ กันหมด เรือของตาเจิมจึงเดินทางต่อมาถึงเกาะหินซ้อน

เล็งกลืนน้ำลายลงคอ กำมือแน่นจนเจ็บเพราะเม็ดทรายที่เกาะตามผิวเสียดสีกัน

“แล้วตอนนั้นนายเจียบอยู่ทำไม ไม่มีใครพูดอะไรกันเลยสักคนตอนนี้จะมาค้ำนมันก็ไม่ทันแล้วไหม”

โยไม่เสียเวลาเถียงให้มากความ เพราะเดิมที่เขาไม่ชอบบีใช้คำพูดอยู่แล้ว มือสองข้างจึงคว้าคอเสื้อวอร์มของโรงเรียนที่เล็งสวมอยู่ กระซอกเข้าหาตัวจนคนตัวผอมสูงแก้ง่ามขยับตามอย่างง่ายดาย ความโกรธเป็นเชื้อเพลิงจุดไฟในกายของโยจนร้อนไปทั้งตัว เล็งเองก็ร้อนพอกันจึงไม่เกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย

ผู้ที่เข้ามาแยกกองไฟสองกองนี้ออกจากกันคือหมีง เธอรีบลุกขึ้นอย่างทุลักทุเลทันทีที่ทั้งสองเริ่มมีปากเสียงกัน พอเห็นโยกระซอกคอเสื้อส่วนเล็งกำลังงำหมัด เธอจึงยกเท้าขึ้นถีบข้างลำตัวของเล็งที่อยู่ใกล้กว่าอย่างสุดแรงจนเล็งกับโยเสียวหลักล้มลงทั้งคู่

“จะเถียงกันให้มันได้อะไรขึ้นมาวะ! แรงเหลือมากนั้เก็บไว้ว่ายน้ำกลับบ้านเหอะ!”

หมีงตะโกนเสียงดังแข่งกับเสียงคลื่นและเปลวไฟที่ผู้ชายอารมณ์ร้อนสองคนสร้างขึ้นมาอย่างไร้ประโยชน์ จากนั้นเธอก็หอบหายใจถี่ พลางคิดว่าเธอเองก็ไม่น่าเสียดายแรงเท่าเหมือนกัน เพราะเกาะแห่งนี้ไม่มีอะไรเลย มีแต่ตัวเธอเองที่ยังคงหายใจและไม่รู้ว่าจะหยุดเมื่อใด

หมิงยกมือปาดน้ำตาออกจากข้างแก้ม สูดหายใจเข้าลึก ๆ แต่มีน้ำมูกขวางเอาไว้จนหายใจลำบาก ส่วนเสียงกับโยเจียบนิ่งและยังไม่ยอมมองหน้ากัน

“ตาเจิมไม่ได้ใส่ชูชีพ”

อันพูดทำลายความเจียบจนหมิง เติ้ง และโยหันหน้ามองอันพร้อมกัน น้ำตาไหลอาบแก้มของอัน ขอบตาเป็นสีแดง พื้นทีของตาขาวกลายเป็นสีชมพู ไหล่ของอันสั้นอย่างน่าสงสาร

“เรามองตาเจิมอยู่ แก่ไม่ทิ้งเรือจนวินาทีสุดท้ายเลย”

อันเล่าเสียงสั้นกั้วเสียงสะอื้น บทสนทนาเจียบลงอย่างน่าหดหู่ ยามนี้มีเพียงเสียงคลื่นซัดเข้าฝั่งกับเสียงลมพัดต้นไม้เสียดสีกัน ทุกคนจำได้ดีว่าตอนที่อยู่บนเรือจนถึงตอนกระโดดลงทะเลโดยสวมเสื้อชูชีพ พวกเขาสนใจแค่ชีวิตของตัวเอง ที่หาดทรายโค้งเว้าของเกาะแห่งนี้ไว้ไว้แววของตาเจิม รวมถึงครูอ้อยด้วย

“ยี่หว่า! ยี่หว่าไต้ยีนใหม่”

เสียงของญาตะโกนชื่ออีกคนหนึ่งที่นั่งเรือตาเจิมมาด้วยกัน ทุกคนหันมองต้นเสียง และเห็นยี่หว่านอนหงายนิ่งบนพื้นทราย มีภูานิ่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ ใช้ฝ่ามือตบที่อกระหว่างเรียกชื่อเสียงดังซ้ำ ๆ

หมิง เติ้ง โย และอันรีบวิ่งไปหาทั้งคู่ ยิ่งเห็นยี่หว่าซัดมากเท่าไร ความกลัวยิ่งก่อตัวสูงใหญ่มากขึ้นเท่านั้น เพราะผิวขาวเหลืองซีดของยี่หว่านั้นยิ่งซีดกว่าเดิมราวไม่มีเลือดไหลเวียน ริมฝีปากแทบไร้สีเลือด ผาดและกลายเป็นสีม่วงจาง ๆ

มือของญาติที่พยายามแตะตัวพร้อมเรียกชื่อยี่หวาซ้ำ ๆ นั้นลั่นอย่างควบคุมไม่ได้ราวกับไม้ไผ่ร่างกายของเธอเอง เมื่อเรียกก็คร้งยี่หวาก็ไม่ตอบ เธอจึงตั้งสติ พยายามจับข้อมือยี่หวาแล้ววางสันมือขวาที่กลางอกของยี่หวา นำมือซ้ายมาประสานเข้าด้วยกันและทิ้งน้ำหนักที่มือสองข้างนั้น เริ่มกดที่กลางอกของยี่หวาเป็นจังหวะ

ญาติคนหนึ่ง สอง สาม พร้อมกับความคิดมากมายในหัวพันกันยุ่งเหยิงไม่ต่างจากเส้นผมของเธอ ญาติทำถูกแล้วหรือไม่ กดถูกจุดไหนจะสายเกินไปหรือเปล่า และยี่หวาจะตื่นขึ้นมาไหม แต่ความคิดเหล่านั้นรบกวนสมาธิของเธอจนนับเลขผิด ๆ ถูก ๆ เธอไม่รู้ว่าจะนับถึงไหนแล้ว จึงเริ่มนับหนึ่งอีกครั้ง

ทุกสายตาดูจ้องที่ใบหน้าของยี่หวากับญาติลับกัน ขอบตาของอันยังมีน้ำตาไหลออกมาไม่ขาดสายแม้หยุดสะอื้นไปแล้ว หมิงอยากร้องไห้แต่พยายามเข้มแข็ง เธอทรุดตัวนั่งคุกเข่าเหนือศีรษะของยี่หวา ปิดเส้นผมและเม็ดทรายออกจากใบหน้าซิดไว้สิดด้วยมือสั้น ๆ ของเธอ

เสียงทรุดตัวนั่งคุกเข่าข้างลำตัวยี่หวา ดวงตาดูจ้องมือของญาติที่กำลังกดหน้าอกยี่หวาเป็นจังหวะ ญาติทำถูกต้องแต่เริ่มอ่อนแรง เม็ดเหงื่อจากคางของญาติหยดลงบนเสื้อยี่หวา

“ญาติ” เสียงยื่นเข้าขึ้นเล็กน้อย ประสานมือแบบที่ญาติทำเพื่อเตรียมพร้อมสลัดกับเธอ ญาติเหลือบตามองเสียงแล้วพยักหน้า ปากของเธอพิมพ์ำนับเลขเบา ๆ

“ยี่สิบแปด... ยี่สิบเก้า... สามสิบ”

เมื่อญาติยกมือออกจากอกของยี่หวา เสียงก็วางมือของตัวเองแทนที่ทันที แล้วเริ่มนับหนึ่งในใจเป็นจังหวะอย่างมั่นคง

“ยี่หว่า ยี่หว่า ได้ยินเราไหม”

ญาเรียกชื่อของเพื่อนร่วมห้องปนกับเสียงหอบเหนื่อยของตัวเอง หมิงเอามือตบข้างแก้มยี่หว่าเบา ๆ หลายครั้งเพื่อช่วยเรียกอีกแรงระหว่างที่ญาพยายามอย่างหนักที่จะจับข้อมือคลำหาชีพจร

พวกเขาไม่รู้ว่าเวลาขณะนั้นผ่านไปนานแค่ไหน ต่อให้ผ่านไปแค่ไม่ถึงสองนาทิต่าง แต่สำหรับพวกเขา มันนานเหมือนเป็นชั่วโมง ด้วยความคิดหลากหลายที่วิ่งวนอยู่ในหัว แต่ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลยสักคนนอกจากเรียกชื่อยี่หว่า

โยมองเส็งกับญาที่กำลังช่วยปั๊มหัวใจเพื่อน พร้อมกับคิดว่าตัวเองช่างโง่เขลาที่ช่วยอะไรยี่หว่าไม่ได้เลย เขาได้แต่มอง และอธิษฐานขอให้ยี่หว่าไม่เป็นอะไร ทั้งที่ก่อนหน้านี้โยไม่ศรัทธาในสิ่งใดนอกจากตัวเอง

“ยี่หว่า ยี่หว่า” ญาคลำหาชีพจรเท่าไรก็ไม่เจอ เสียงของเธอจึงสั้นไหวน้ำตาไหลอาบแก้มอีกรอบและมีก้อนสะอื้นตื้นขึ้นมาขวางลำคอจนพูดไม่รู้เรื่อง

“ยี่หว่า ตีนลิ” หมิงจึงเป็นคนเรียกให้แทน เธอยังคงวางมือสองข้างประคองแก้มสีซีดเบา ๆ จ้องหน้าของยี่หว่าแบบกลับหัวกลับหาง น้ำเสียงของหมิงห้วนและแข็งกระด้างราวกับโมโหที่ยี่หว่าไม่ยอมตื่น

เสียงเริ่มเหนื่อยเหมือนจะขาดใจ มือไม้อ่อนแรงแล้วแต่ญาร้องให้หนักจึงไม่พร้อมสลบ มือที่กดตรงกลางอกของยี่หว่าจึงเริ่มขาลงจากเดิม เสียงคิดในใจว่าอาจถึงคราวที่ต้องยอมแพ้

หลังจากนั้นไม่นาน ร่างซีด ๆ ของยี่หว่าก็กระตุกเพราะลำค้ำน้ำทะเลอออกมาจากปาก เสียงหยุดปั๊มหัวใจและถอนหายใจอย่างโล่งอก

หมิงจับใบหน้าของยี่หว่าหันข้างให้ไอและเอาน้ำทะเลที่อยู่ติดที่ติดทาง
ออกมาจนหมด

เกาะร้างว่างเปล่าแห่งนี้เงียบสงบอีกครั้ง เสียงคลื่นยังคงบรรเลง
เล่นกับเสียงลม น้ำทะเลยังใสสะอาด ท้องฟ้ายังเป็นสีฟ้าสด หาดทราย
ยังเป็นสีนวลเนียนละเอียด แต่มันไม่น่าเชยชมเลยสักนิด เพราะพวกเขา
ทั้งหมดคนออกจากที่นี่ไม่ได้

พวกเขานั่งหลบแดดได้ร่มไม้ไม่ไกลจากกันมากนัก อันนั่งกอด
เข้าอยู่ข้างเล้งที่เหม่อมองทะเล หมิงก้มหน้ามองพื้นทรายนิ่ง ๆ ข้างกัน
มีญาติที่นั่งขัดสมาธิให้ยี่หว่านอนटक ตอนนี้ยี่หว่าตื่นแล้ว เธอรู้สึกตัวและ
กลับมาหายใจปกติแต่ยังอ่อนแรง

ส่วนโยเป็นคนเดียวที่ไม่อาจอยู่เฉย ๆ ได้ เขาเดินไปรอบหาด
พร้อมกับความรู้สึกผิด เขาโทษตัวเองที่ไม่ได้เรื่อง เขาโทษตัวเองที่พา
เพื่อนมาพบกับชะตากรรมเลวร้ายที่เกาะร้างแห่งนี้ด้วยกัน โยอยากทำ
อะไรสักอย่างให้ทั้งตัวเองและเพื่อน ๆ ดีขึ้น

วิธีแก้ความคิดที่พันกันยุ่งเหยิงของโยคือการขยับตัว เขาเดินไป
จนสุดชายหาดและไม่มีใครคิดจะห้ามเพราะต่างก็จมอยู่ในห้วงความคิด
สิ้นหวังของตัวเอง

ตรงหน้าโยเป็นเนินทรายสูงที่โผล่พ้นน้ำยื่นออกไปทางทะเล
ตอนที่น้ำขึ้นเนินทรายนี้อาจจะหายไป ถัดจากเนินทรายเข้ามาเป็นหน้า
ผาที่สูงที่สุดของเกาะ ที่หินหน้าผาไร้ร่องรอยของน้ำทะเลโยจึงคิดว่าน้ำ
อาจขึ้นมาไม่ถึงผาตรงนี้

เขาเดินเลาะตามแนวหน้าผา แล้วมองออกไปที่ทะเลเพราะหวังว่าจะเห็นเกาะอื่นที่อยู่ใกล้เคียงแต่มีผานี้บังไว้ และเขาต้องผิดหวังเพราะผ่านหน้าผานี้ไปยังเป็นทะเลกว้างสุดลูกหูลูกตาไร้สิ่งใดเหนือน้ำ เขาเห็นแค่น้ำตื้นใสสะอาด มีแนวปะการังขนาดใหญ่กว่าที่เกาะอาดัง

โยกำลังหันหลังกลับทางเดิมเพราะสุดเขตหาดทรายแล้ว เขาผิดหวังที่การเดินทางไกลขนาดนี้ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย ไม่ว่าจะจัดการความคิยุ่งเหยิงของเขา หรือการเจออะไรสักอย่างที่ทำให้เขา กับเพื่อน ๆ มีหวัง

และเมื่อหันหลัง ดวงตาโต ๆ ของเขาก็เห็นบางอย่าง

“ทุกคน! ทุกคน! มาทางนี้”

เสียงโยดังมาจากอีกฟากหนึ่งของหาด เสียงเห็นโยโบกไม้โบกมือสุดแขนเพื่อเรียกให้เพื่อน ๆ ไปหา เสียงรีบลุกขึ้นยืนเพราะท่าทางของโยดูดีใจ หัวใจของเสียงเต้นระรัวอย่างมีความหวัง

“อัน ไปดูกันเถอะ ไม่รู้ว่าโยเจออะไร”

“อืม”

อันลุกขึ้นอย่างช้า ๆ ยืนรอเสียงไปเรียกหมีง ญา และยี่หว่าให้ไปพร้อมกัน เสียงช่วยประคองตัวยี่หว่า แต่เธอดีขึ้นมากจึงพูดขบใจเสียงแหบแห้งแล้วขอเดินด้วยตัวเอง

โยเดินนำทางลัดเลาะหน้าผามาถึงสิ่งที่เขาพบ คือถ้ำที่ปากทางเข้ากว้างขวางประมาณประตูโรงรถแสงแดดจึงส่องเข้าไปด้านในถ้ำได้ ภายในเป็นโถงเพดานไม่สูงมากนัก แต่พวกเขาทั้งหกคนสามารถเดินเข้าไปได้โดยไม่ต้องคอยก้มหัว หากเดินเข้าไปลึกอีกเพดานถ้ำก็จะสูงขึ้นตาม

“เรานอนกันที่นี่ได้นะ” โยเอ่ยอย่างภาคภูมิใจระหว่างที่เพื่อน ๆ กำลังมองสำรวจรอบถ้ำ

เมื่อทำเปลือยเปล่าของทุกคนสัมผัสพื้นถ้ำความทรมานจากการเดินลุยผืนทรายร้อน ๆ ก็ทุเลาลง พวกเขาเหนื่อยล้าร่างกายและอ่อนเพลียเพราะแดดจิ่งนั่งพักที่พื้นหินเย็น ๆ ยี่หวาหาที่นั่งพิงหลังกับผนังถ้ำทันทีแล้วกลืนน้ำลายเหนียวลงคอบรรเทาอาการกระหายน้ำ

“โย อย่าเดินไปลึกเลย ไม่รู้ว่าข้างในมีอะไรบ้าง”

ญาริบเรียกโยไว้ให้หยุดเดินไปทางที่แสงแดดส่องไม่ถึง เพราะเธอกลัวว่าที่นี่อาจจะเป็นที่อยู่ของสัตว์ คนอื่น ๆ ไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้เลย อันเริ่มหวาดระแวง เขาถอยไปนั่งใกล้กับปากถ้ำที่สุดหลังได้ยินญาริบพูดอย่างนั้น

“ถ้าน่าจะสุดเท่านี้ล่ะ” โยพูดอย่างกระตือรือร้น ใจยังอยากสำรวจต่อด้วยพลังเหลือล้นของเขายังไม่หมดไป

“นั่งนิ่ง ๆ สักทีเถอะ เก็บแรงไว้ก่อน เราไม่มีอะไรจะกินนะ”

เสียงยังคงพูดกับโยด้วยน้ำเสียงเจือปนความหงุดหงิดไว้เสมอ แม้ว่าโยเป็นคนเจอถ้ำให้พวกเขาเข้ามาหลบลมหลบแดดได้

“เราวางแผนไว้คร่าว ๆ แล้ว คิดว่าพวกเราควรแยกย้ายกันหาอาหารหรือน้ำจืดก่อนฟ้าจะมีด ในป่าน่าจะมีผลไม้ที่พวกเรารู้จัก อันนายไปดูทางที่พวกเรานั่งกันเมื่อกี้ โยดูรอบ ๆ ถ้า เราจะไปอีกฟากหนึ่งเอง ส่วนพวกผู้หญิงรออยู่ที่นี้”

คนอื่นเงียบ ทั้งไม่ตอบ และไม่แสดงสีหน้าเห็นด้วยอย่างที่เล็งต้องการ แต่ทำหน้าที่คาดเดาอารมณ์ไม่ได้ชวนให้หงุดหงิด

“ตกลงไหม” เสียงถามย้ำอีกครั้ง

“เราไม่เห็นด้วย”

ญาพูดขึ้นมาคนแรกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เธอเคยตั้งแคมป์กับครอบครัวมาก่อน และพอเอาได้ว่าป่าทึบในเกาะนี้ไม่ใช่ที่ที่จะเดินเข้าไป สุ่มสี่สุ่มห้า

“ฉันมีอะไรจะเสนอไหม” เสียงพยายามใจเย็นลง แต่เปลอพูดเสียงห้วน เพราะเขาไม่คิดว่าจะมีใครหาแผนที่ดีกว่านี้ได้

“ป่าที่นี้ทึบเกินไปจะหลงกันง่าย ยิ่งไปคนเดียวยิ่งยาก อย่างน้อยก็ควรไปกันเป็นคู่ แล้วเรากับหมิงก็ออกไปช่วยได้ แคขอใครสักคนอยู่เป็นเพื่อนยี่หว่าก่อน ตอนนี้ไม่ควรปล่อยใครอยู่คนเดียว”

คำพูดของญาดูเข้าท่า ทุกคนเห็นพ้องต้องกันแม้แต่เล็ง เขาพยักหน้า แล้วเริ่มจับคู่ให้เพื่อน ๆ

“นั่นญาไปกับโย หมิงอยู่เป็นเพื่อนยี่หว่าที่นี้ ส่วนเราไปกับอัน”

หมิงไม่อยากอยู่กับยี่หว่า ส่วนอันไม่อยากออกไปไหนทั้งนั้น เพราะยังจัดการความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ แต่พวกเขาต้องจำใจทำตามหน้าที่ที่เล็งแบ่งเหมือนกับตอนทำงานกลุ่ม

โยกับญาค่องแคล่วและกระตือรือร้นที่สุด พวกเขาเดินออกจากถ้ำก่อน แล้วเดินเลาะชายหาดห่างจากถ้ำไม่ไกล จากนั้นจึงเดินเข้าป่าจุดที่พุ่มไม้บางตาไม่ทึบมากนัก

“จริงด้วย เราต้องจุดไฟก่อนฟ้ามืด” ญูปูดขึ้นมา

“แต่ว่าอากาศไม่หนาวนี่” โยถามชื่อ ๆ เพราะเขาไม่รู้ประโยชน์อื่นของไฟนอกจากทำให้อุ่น

“จุดให้มีแสงไง ไฟช่วยไล่สัตว์ได้ด้วย”

“แล้วจะจุดยังไงล่ะ ญา เธอเคยจุดไหม” โยถามอย่างมีหวัง ญาส่ายหัวตอบ เพราะตอนไปแคมป์กับพ่อแม่ได้ใช้แต่เตาแก๊สพกพา

“หาเชื้อเพลิงไปก่อน ที่เหลือค่อยคิด”

“เชื้อเพลิงแบบไหน”

“พวกกิ่งไม้แห้ง เอาเล็ก ๆ พอนะ”

ญาพยายามนึกภาพแคมป์ที่เคยไปเที่ยวเมื่อหลายปีมาแล้ว ว่ากองไฟของครอบครัวข้าง ๆ ใช้อะไรบ้าง ครั้งนั้นญาใช้สิทธิ์ของการเป็นเด็กในการจ้องกองไฟโดยครอบครัวคนแปลกหน้าไม่ว่าอะไร

“แบบนี้เธอญา” เมื่อเงยหน้ามาอีกทีตามเสียงเรียก เธอเห็นกิ่งไม้แห้งแบบที่ต้องการอยู่เต็มเลื้อยของโยที่เขาจับชายเลื้อยขึ้นให้มีพื้นที่ใส่ของ

“ใช่แบบนี้แหละ”

ป่าตรงนี่ยังมองออกไปเห็นชายหาดอยู่ทั้งสองจึงไม่กลัวว่าจะหลงทาง ญากัม ๆ เงย ๆ หาท่อนไม้แห้งที่ใหญ่กว่าในเลื้อโย สลับกับหันไปมองทางชายหาด เพราะเธอกลัวว่าจะหาเพลินจนหลงเข้าไปในป่า

“โย หาท่อนไม้—”

ญาพูดไม่ทันจบประโยคก็เงยไป เพราะเธอมองไม่เห็นโยแล้วไม่ว่าจะมองเพ่งลึกเข้าไปในป่าแค่นั้นก็ไร้วิ๊แวว มองออกไปทางชายหาดก็ไม่มีเช่นกัน เธอกลัวเมื่ออยู่คนเดียว ความร้อนแล่นมากระจุกที่หลังคอทันทีและกำลังลามมาที่ขอบตาพร้อมกับน้ำตา

“โย! อยู่ไหน” ญาตะโกน

“อยู่ตรงนี่!” เธอถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนตอบกลับมาจากทางฝั่งซ้ายลึกเข้าไปในป่า ญาจึงจะก้าวเท้าไปหาเพื่อน

“ญาอยู่ตรงนั้นแหละ ถ้าเราหาทางออกไม่เจอจะตะโกนเรียก”

“อย่าเข้าไปลึกนะ!”

“โอเค ๆ”

ญาไม่ทันคิดถึงวิธีนี้เลย เพราะกลัวการอยู่คนเดียวท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เธอไม่รู้จัก แต่วิธีของโยกลับดีกว่าการเดินเข้าไปในป่า ทั้งสองคนหลายเท่า โยตะโกนบอกว่าจะไปไม่ไกลเกินจนไม่ได้ยินเสียงของญา และเมื่อถึงเวลาจะกลับแล้วหาทางไม่เจอ โยจะตะโกนเรียกให้ญาตอบเพื่อเดินตามเสียง

เสียงกับอันเดินตามโยกกับญ้อออกจากถ้ำไม่นาน เมื่อเสียงเห็นว่าทั้งสองเดินเลาะชายหาดไป เขาจึงนำทางอันเดินเลาะตามหน้าผา เพราะหน้าผาตรงนี้สูงที่สุดจึงมองเห็นง่าย เมื่อถึงเวลากลับเพียงแค่มองหลังก็จะเจอชายหาด

“เสียงไม่กลัวเหรอ” อันถามเสียงเบา เขาเดินตามติดเสียง มองรอบตัวอย่างหวาดระแวงมากกว่ามองหาต้นไม้ที่กินได้

“ไม่” เสียงตอบเรียบ ๆ ทั้งที่ในใจก็กลัวไม่ต่างกันแต่ต้องปกปิดมันเอาไว้ เสียงคิดว่าถ้าพูดคำว่ากลัวเขาก็จะกลัว แต่ถ้าปากพูดว่าไม่กลัว เขาก็จะไม่กลัว

“ถ้าเราไม่เจออะไรเลยละ ถ้าเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอะไรกินได้หรือไม่ได้”

“เราจะหาทางจับปลา”

“ยังไงเหรอ”

“ต้องมีสักวิธีแหละ” เสียงพูด พลังเดินเลี้ยวออกนอกเส้นทางลัดเลาะหน้าผาอย่างที่ตกลงกันได้ ทางนั้นมีพุ่มไม้ขึ้นหนาทึบแทบมืดหัว อันจึงไม่กล้าเดินตาม

“เสียง เดียวก็หลงหรอก”

“อัน ตรงนี้มีเห็ดเต็มเลย”

“จริงเหรอ”

อันยอมก้าวเท้าออกจากเส้นทางเลาะหน้าผา เพียงไม่กี่ไกลจากตรงนั้นมีเห็ดขึ้นเต็มพื้นดินชั้น ๆ เสียงนั่งพิจารณาให้แน่ใจทีละต้น

แล้วเลือกเก็บเห็ดสีขาวที่งอกมาจากต้นไม้ และขึ้นเป็นกลุ่มใหญ่ขนาดประมาณสองฝ่ามือ ส่วนเห็ดต้นอื่น ๆ ที่อยู่บนพื้นเขาไม่กล้าเก็บเพราะกลัวว่าจะเป็นเห็ดมีพิษ

อันคิดแบบเดียวกันกับเส็ง คือกลัวเห็ดที่ขึ้นอยู่บนดินเพราะเห็ดมีพิษมักขึ้นจากมูลสัตว์ที่ขับถ่ายตามพื้น จึงมองหาเห็ดที่อยู่ตามลำต้นแทน แล้วได้เห็ดแบบเดียวกันกับเส็งมาสองกำขนาดไม่ใหญ่มากนักแต่ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

เส็งนั่งยองที่พื้นดิน ใช้มือแตะดินขึ้น ๆ ทำท่าที่ราวกับจะเดินออกไปไกลกว่านี้ เพราะมีเห็ดขึ้นเป็นแนว สีขาวของเห็ดตัดกับสีเข้มของดินจนเหมือนเส้นบอกทาง แต่ตรงหน้ามีพุ่มไม้สูงประมาณหัวขึ้นหน้าจนมองไม่เห็นทาง

“เส็ง อย่าไปเลย” อันร้องห้ามด้วยความกลัวของตัวเอง เส็งจึงยอมหันหลังกลับ แล้วเดินตามเส้นทางที่ตั้งใจต่อไป

ทั้งคู่เจอเห็ดที่กินได้แล้วจึงเริ่มมีความหวัง จากที่เดินช้า ๆ เพราะจะเก็บแรงก็เดินสับเท้าเร็วขึ้น

“ถ้ามีเห็ด หมายความว่าต้องมีน้ำสิ” อันบ่นกับตัวเองเพราะคางใจเรื่องนี้มาตั้งแต่ดินที่เหยียบขึ้นแฉะเรื่อย ๆ ไม่เหมือนที่ปากทางใกล้ชายหาด

“อัน เราว่าต้องเดินกลับไปทางที่เราเจอเห็ดนะ ตรงนั้นมีเห็ดขึ้นเยอะอาจจะ มีบ่อน้ำก็ได้”

เส็งพูดสิ่งที่คิดมาตลอดทาง เพราะทางเดินข้างหน้าดูมีแต่ต้นไม้เหมือนเดิม ไร่ไร่แวงของแหล่งน้ำจืด หรือเห็ด เขาไม่รู้ว่าการเอาแต่กลัวและเดินเลาะหน้าผาแบบนี้จะช่วยอะไรได้ในเมื่อเจอแหล่งเห็ดแล้ว

“เราอาจจะหลงก็ได้นะ”

อันให้ความกลัวมีอำนาจมากกว่า เขาพยายามโน้มน้าวเสียงทั้งที่รู้ว่าจะต้องแพ้ เพราะเสียงไม่เคยฟังใคร

“ไม่หลงหรอก ทำสัญลักษณ์ไว้ที่ต้นไม้ไง”

ความคิดของเสียงดูไม่น่าเป็นไปได้ เพราะพวกเขาไม่มีอะไรเลย นอกจากมือเปล่า การหลงอยู่ในป่าเป็นเรื่องน่ากลัวเกินกว่าจะยอมเสี่ยง อันไม่ยอมไปทางนั้นเพราะต้นไม้ขึ้นหนาที่บจนน่ากลัว ต่อให้เดินไปก็ต้องฝ่าพุ่มไม้ไปตลอดทางอยู่ดี พวกเขาทั้งเท้าเปล่าทั้งสวมเสื้อแขนสั้น เดินฝ่าเข้าไปมีแต่ทำให้ตัวเองเจ็บเปล่า ๆ

“อันยืนรออยู่ที่หน้าผานะ เราจะเป็นคนไปเก็บเห็ดมาเพิ่มเอง ถ้าหลงกันก็กลับไปตามเพื่อน”

วิธีนี้ของเสียงยังคงฟังดูไม่เข้าท่า แต่อันหมดหนทางแล้ว เขามีแต่ความกลัวกับความซึ่ขลาดจึงพยักหน้าตกลง และจำใจยอมเดินกลับไปทางเดิม

เมื่อเสียงกับอันกลับมาที่ถ้ำก็เห็นกองไฟกำลังส่องสว่างอยู่ข้างใน และทำให้รู้ว่าถ้ำนี้มีแค่ห้องเดียว ญาร้องดีใจพลางหันไปชี้ชนมคนที่จุดไฟได้ คือโย

หลังจากที่เข้าไปในป่าลึกกว่าเดิมเพียงลำพัง โยเจอแนวต้นไม้ซึ่งดูแห่งที่สุดในบริเวณนั้น แล้วที่เลื้อยของเขามีแต่เศษกิ่งไม้แห้งขนาดเล็ก เหมือนไม้เสียบลูกชิ้น แต่ยังมีไม้ขนาดใหญ่กว่ามาถูกกันเพื่อจุดไฟจึง

ดิ่งไผ่มาด้วยทั้งลำต้น เขาเลือกต้นที่แห้งเหมือนใกล้ตาย ยาวประมาณ
หนึ่งช่วงแขนให้พอถือไหว

เขาขนของทั้งหมดมาที่ถ้ำให้ญา หมิง และยี่หว่าช่วยกันเรียง
กองไฟ ญาเอาท่อนไม้แห้งที่ใหญ่สุดเรียงเป็นรูปดาว หมิงมองญาและ
ทำตาม ยี่หว่าเอาหินก้อนพอเหมาะบนพื้นถ้ำมาเรียงเป็นขอบกัน

โยเอาต้นไผ่มาถือไว้ในมือแล้วมองมันระหว่างใช้สมองทึบ ๆ
ของตัวเองคิดหาวิธีจุดไฟ ปลายไม้ไผ่มีรอยแตกอยู่แล้วเขาจึงฉีกมันออก
จากกันได้ง่าย ๆ ด้วยมือเปล่า

โยลองผิดลองถูกหลายครั้งว่าควรจุดไฟอย่างไรโดยมีเพื่อนสาม
คนคอยช่วย ลองปักไม้ไผ่ตั้งฉากกับฐานที่เป็นไม้แห้ง ๆ แล้วหมุนจนมือ
พองแต่มันช้าเกินไปไม้จึงไม่ร้อนพอ

สุดท้ายได้วิธีที่โยแค่ทำไปตามความรู้สึก เขาคิดว่ายิ่งเศษไม้เล็ก
เท่าไรก็ยิ่งติดไฟง่ายเท่านั้น พวกเขาจึงช่วยกันขุดไม้ไผ่เป็นฝอยด้วยหิน

จากนั้นโยเริ่มทำอย่างที่ใจนึก คือเอาปลายไม้ไผ่แผ่นหนาเสียบ
ตรงร่องเล็ก ๆ ที่ผนังถ้ำ ปลายอีกด้านปักที่หน้าท้องเพื่อยึดไม่ให้ขยับ
จากนั้นเอาฝอยที่ช่วยกันขุดมาวางไว้ตรงร่องไม้ไผ่ และเอาไฟชิ้นที่ฉีก
บาง ๆ เหมือนตะเกียบวางขวางเป็นสัญลักษณ์บวก จากนั้นจึงถูไม้ไผ่
แรง ๆ หลายครั้ง วิธีนี้ทำให้เขาไม่ต้องหมุนไม้จนเจ็บมือ ถูแรง ๆ ให้
เสียดสีกันไม่นานก็เกิดความร้อนจนเศษไม้เป็นฝอยมีควันขึ้น

เสียงจ้องมองกองไฟและไม่คิดว่าโยจะจุดมันเองได้โดยของที่หา
จากในเกาะว่างเปล่า ส่วนในมือของเสียงมีเห็ดกำใหญ่ที่แบ่งกันกินหกคน
แล้วคงอยู่ได้แค่วันสองวัน ญาเอามาเสียบกิ่งไม้แล้วลองปักกับกองไฟ
แจกจ่ายให้ทุกคน

รสชาติเห็ดจืด เหนียว และมีเศษดินติด แต่ไม่มีใครกล้าบ่น พวกเขากัดมัน เคี้ยวช้า ๆ และกลืนลงท้องในความเงียบ น้ำจากเห็ดบรรเทาอาการคอแห้งของพวกเขาได้บ้าง

เลี้ยงมองสายตาของเพื่อน ๆ ที่ละคนขณะที่กำลังกินเห็ดส่วนของตัวเอง พวกเขาสิ้นหวัง และกักเก็บความเสียใจไว้ไม่ได้เลย มันแสดงออกทางสีหน้าและแววตาทั้งหมด ยกเว้นโยที่แววตาเป็นประกายขณะจ้องกองไฟ ดูคาดเดาความรู้สึกยากที่สุด

โยมีความคิดประหลาด ท่ามกลางความสิ้นหวัง เขากลับภูมิใจ คนสมองทึบที่เรียนไม่เข้าหัวอย่างเขา คนที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไฟมีประโยชน์อย่างอื่นนอกจากให้ความอบอุ่น แต่สามารถจุดไฟกองนี้สำเร็จด้วยการทำตามความรู้สึกของตัวเอง

ตาของโยสะท้อนภาพกองไฟ เป็นจุดสีส้ม ๆ สว่างไสวบนดวงตาสีดำสนิท

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ความดี๗๑๐

วัฒนธรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

แสงแดดจากด้านนอกส่องเข้ามาในถ้ำจนโถงปากทางเข้าสว่างไสว ลำแสงตอนเช้าตรู่เป็นสีเหลืองทอง อาบผนังถ้ำหินสีเทาอมน้ำตาล ให้ดงามเหมือนกำแพงในพระราชวัง เสียงนอนเอาแขนหนุนหัวแทนหมอน จ้องภาพตรงหน้าพลางฟังเสียงคลื่นทะเลเบา ๆ แต่ไม่ยอมลุก

ฟื้นแข็ง ๆ ไม่สบายตัวกับความกังวลปนสิ้นหวังทำให้เขานอนไม่หลับ เสียงสะดุ้งตื่นเป็นระยะ เมื่อหลับตาสมองกลับไม่หยุดพักแต่มีหลายเหตุการณ์ฉายขึ้นมาแทนราวกับเป็นโรงภาพยนตร์

หลังจากนั่งกินเห็ดด้วยกันพร้อมกับแววดาอมทุกซ์ พวกเขา ก็เริ่มวางแผนว่าจะอยู่อย่างไรบนเกาะร้างว่างเปล่าแห่งนี้ เสียงเป็นผู้นำเหมือนอย่างเคย เขาวางแผน และแบ่งหน้าที่ผลัดกันเป็นเวรยามเฝ้ากองไฟ กับปากทางเข้าถ้ำ เพื่อว่ามีอะไรเกิดขึ้นจะได้ปลุกคนอื่น ๆ ให้หนีทัน โชคดีที่กลางคืนที่ผ่านมาเงียบสงบ นอกจากเสียงคลื่นกระทบฝั่งก็มีเสียงแมลงเหมือนที่ได้ยินที่เกาะตะรุเตา

พวกเขาเห็นตรงกันว่าควรหาน้ำจืด เพราะถ้ามีน้ำให้ดื่มคงอยู่รอดได้อีกหลายวัน และต้องรีบหาให้เจอก่อนจะหมดเร็วแรงไปเสียก่อน โยบอกว่าเห็นพวกค้างกระโดดไปมาบนต้นไม้สูงตอนที่ไปหาฟืน ทำให้พวกเขาทั้งหมดคนมีหวัง ถ้ามีสัตว์ป่าบนบกย่อมมีแหล่งน้ำจืดบนเกาะแห่งนี้ด้วย แต่ในความหวังของพวกเขายังมีความกลัวว่าอาจเป็นสัตว์ดุร้าย

เช้าวันที่สองพวกเขาจะแยกย้ายกันเหมือนเดิม ญา โย และหมีง จะไปสำรวจที่ฝั่งตะวันตกซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับถ้ำที่พวกเขาอยู่ ส่วนเสียง

กับอันจะไปทางเดิมเพราะเล็งเชื่อว่าจะต้องมีแหล่งน้ำอยู่ทางนั้นแน่ ๆ และ ยี่หวาจะรออยู่ที่ถ้ำ เพราะเธอบอกว่ารู้สึกอ่อนเพลียไม่มีแรง

แต่ก่อนที่จะแยกย้ายกัน โยคิดอะไรขึ้นมาได้ระหว่างอยู่เวรเฝ้า กองไฟ คือการขอความช่วยเหลือ

“เราต้องส่งสัญญาณอะไรสักอย่างให้คนมาช่วย เพราะถ้าให้ต่อ เรือเองคงยากไปสำหรับเรา” โยพูดกับเพื่อน ๆ

“ยังไง” หมิงถาม แม่น้ำเสียงดูห้วนแต่เธอเห็นด้วยกับโย

“เขียนข้อความที่หาดไง อะโรนะญา SOS ไซไหม” โยหันไปถามญาเพราะไม่แน่ใจนัก

“ไซ SOS”

พวกเขาแยกย้ายกันหลังจากนั้น กลุ่มของโย หมิง ญาออกมาที่ หาด ยี่หวาตามออกมาด้วยเพราะไม่อยากกินแรงเพื่อน ๆ พวกเขาหา จุดที่น้ำจะขึ้นมาไม่ถึง แล้วเอาของทั้งหมดที่หาได้จากในป่ามาเรียงเป็นตัวอักษรให้ใหญ่ที่สุด

พวกเขาช่วยกันลากก้อนไม้ใหญ่ ๆ อย่างกระตือรือร้น ยกเว้น ยี่หวาที่รู้สึกผิดปกติกับร่างกายของตัวเองตั้งแต่เมื่อวาน ยี่หวาอ่อนเพลีย ไม่อยากขยับ ร่างกายอ่อนแอปวดเปียกจนอยากนอนเฉย ๆ แต่การนอน บนพื้นหินแข็ง ๆ ก็ไม่สบายจนปวดเนื้อปวดตัวไปหมด

เธอหาสาเหตุไม่ได้ เพราะมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ทั้งจมน้ำ ทั้งได้กินแค่เห็ดที่เก็บจากป่าไม่กี่ต้นเพียงมือเดียว เธอไม่รู้เลยว่าตัวเอง เป็นอะไร เพราะปกติเธอไม่ได้อ่อนแอขนาดนี้ ยี่หวาอยากช่วยเพื่อน แต่ ร่างกายของเธอไม่เชื่อฟัง

โยเดินสำรวจในป่าล่องขึ้น จากเมื่อวานที่คอยระวังเท้า เปลือยเปล่าไม่ให้เหยียบมั่วซั่วจนเป็นแผล วันนี้เขาก้าวเท้าอย่างมั่นใจ รวากับฝ่าเท้าด้านซาไร้ความรู้สึกไปแล้ว

โยเจอท่อนไม้ยาวผอม ๆ ที่หักโค่นลงมาบนพื้น มันดูไม่หนัก แต่ ท่อนไม้ชิ้นเพราะอยู่บนพื้นดินนานจึงต้องใช้แรงทั้งสี่คนช่วยลากมัน ออกมาที่หาด

โยออกแรงจนเหงื่อตก ญาช่วยลากโดยไม่ปริปากบ่นสักคำ หมิงทำอย่างเสียบ ๆ ทั้งที่ท้องร้องประท้วงขออาหาร แต่เมื่อหมิงเหลือบ ตามองยี่หว่า เธอเห็นยี่หว่าปล่อยมือออกจากท่อนไม้ ความโกรธก่อตัว ในจิตใจของหมิงอย่างรวดเร็ว

“นี่” เพียงแค่คำเดียวจากปากของหมิง ยี่หว่าก็สะดุ้ง แล้วจับ ท่อนไม้ช่วยลากไปที่หาด แต่แรงของยี่หว่าไม่ช่วยให้ง่ายขึ้นเลย หมิงยัง เห็นน้อยเท่าเดิม

ตัวอักษรภาษาอังกฤษสามตัวที่หมายถึงการขอความช่วยเหลือ เสร็จเรียบร้อยบนชายหาดทรงโค้งเว้ากว้างขวางแห่งนี้ พวกเขาสี่คนทั้ง เห็นน้อย และคอแห้งจนต้องกลืนน้ำลายอยู่บ่อย ๆ

“ยี่หว่าหน้าซีดมากเลย ไหวหรือเปล่า” โยหันไปถามด้วยความกังวล เพราะภพยี่หว่าเมื่อวานนี้ยังติดตามองเขา

“เราไหว”

“ปกติก็เห็นหน้าซีดอย่างนี้อยู่แล้ว” หมิงพูด พลังสะบัดเลื้อย คลุมแขนยาวสีชมพูของเธอ ในบรรดาหกคนนี้มีแค่หมิงคนเดียวที่ไล่ เลื้อยแขนยาวมา

“งั้นยี่หว่าคอยอยู่แถว ๆ นี้ได้ไหม เข้าไปนั่งหลบแดดตรงนั้นก็ได้ คอยมองเผื่อมีเครื่องบินผ่านมา”

“อ้อ ได้”

ยี่หว่าหาที่ร่ม ๆ นั่งเฝ้าตัวอักษรสามตัวบนชายหาด เธอหาที่นั่ง ฟิงหลังแล้วเหม่อมองทะเลอยู่คนเดียวระหว่างที่เพื่อน ๆ แยกย้ายกัน ตามหาแหล่งน้ำจืด ยี่หว่าจึงคิดว่าเธอไร้ประโยชน์ เธอทำแค่นั่งอยู่เฉย ๆ รอเพื่อนเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้มาให้ หน้าที่ของเธอจ่ายตายเพียงแค่เฝ้าท้องฟ้า กับเฝ้าผืนน้ำเพื่อรอความช่วยเหลือด้วยความหวังอันริบหรี่

แค่หน้าที่จ่ายตายเพียงเท่านี้ร่างกายของยี่หว่ายังเหนื่อย อ่อนแรงจนแทบไม่ไหว แม่นั่งหลบในร่มไม้ได้ต้นไม้แล้วแต่ไอแดดยังส่อง เข้ามาจนแสบตา แสงแดดสว่างจ้าขึ้นมากกว่าตอนเช้า มันสะท้อนกับ ทรายสีนวลกระทบดวงตาของเธอจนปวดหัวตรงรอบเข่าตา และปวดที่ ผิงซ้ายขึ้นมาเป็นระยะ

ยี่หว่าไม่อยากทนอีกแล้ว เธอเดินไปเรื่อย ๆ พร้อมกับฝ่ามือเย็น เจียบและคอแห้งผากเพื่อเข้าไปหลบในถ้ำ ในนี้เย็นสบายกว่าข้างนอก และมีดีกว่าทำให้ไม่ปวดหัว เมื่อนั่งฟิงผิงถ้ำยี่หว่าจึงหลับไปอย่างรวดเร็ว

“อัน เชื่อเราเถอะ เราต้องไปทางนั้นจริง ๆ”

เสียงเริ่มโหม่นนำเพื่อนให้หันด้วย เขายังคงคาใจเรื่องเห็ดที่ขึ้น เป็นแนวเข้าไปในป่าลึกเมื่อวานนี้ จึงขอร้องให้อันไปสำรวจตรงนั้น

ด้วยกัน อันนั่งยองอยู่ที่พื้นดิน ก้มหน้าเขี้ยวเห็ดสีแดงสด ไม่ยอมตอบเสียง และไม่ยอมสบตา

“เอาอย่างนี้ไหมอัน เราเอาก่อนหินแหลม ๆ มาตัดพุ่มไม้เคลียร์ทางก่อน ไม่ต้องรีบแค่ว่าไปเรื่อย ๆ ยังไงถ้ามีรอยตัดเราก็ตีเดินกลับทางเดิมได้อยู่แล้ว”

อันยังคงไม่ตอบ ทำเป็นหูทวนลมแล้วดึงเห็ดสีแดงสดขึ้นมา จากนั้นก็โยนทิ้งไปเพราะมันเป็นเห็ดมีพิษ

“ไปจากตรงนี้สักทีเถอะอัน นายจะไม่หาอย่างอื่นกินนอกจากเห็ดเลยหรือ”

“เราไม่ออกไป”

เสียงตกใจ เพราะอันไม่เคยเถียงเขา น้ำเสียงแข็งกระด้างกับแววตาแว่นแฉ่งไม่ยอมเปลี่ยนใจของอันในตอนนี้นี่ล้วนเป็นสิ่งที่เสียงไม่เคยเห็น

“สักวันเห็ดตรงนี้จะขึ้นไม่ทันกิน แล้วเราอาจจะเผือกกินเห็ดพิษก็ได้ นายอยากตายหรือ ไม่หิวน้ำหรือไง”

“หาทางออกไม่ได้ก็จะตายเหมือนกัน!” อันขึ้นเสียงแล้วลุกขึ้นยืนจ้องหน้าเสียง

“ถ้าอยากไปก็ไปคนเดียวเถอะ ไม่อยากไปเสียงด้วยหรือ”

ทุก ๆ คำที่ออกมาจากปากของอันทั้งแข็งกระด้างและไม่เหมือนเดิม อันเปลี่ยนไปจากที่โรงเรียน ทั้งที่เคยคล้อยตามความคิดของเสียงมาตลอดกลับคัดค้านเพราะแค่นี้แล้ว จากที่สุขภาพพูดเสียงนุ่มนวลจนเพื่อนผู้หญิงหลายคนชอบอันก็กลายเป็นพูดห้วนด้วยสายตาแข็งกร้าว

เสียงยื่นนั่งมองเพื่อนหันหลังให้ และเดินลัดเลาะตามหน้าผาไป โดยไม่หันกลับมา พวกเขาไม่ควรเข้าไปในป่าตามลำพัง แต่อันยังเลือกที่จะเดินแยกไป

เสียงไม่ยอมยกยออัน เขายังมั่นใจว่าถ้าฝ่าพุ่มไม้พวกนี้ไปได้จะเจอบ่อน้ำหรือที่ที่เห็นชั้นเยอะกว่านี้ จึงก้มหน้าหาก่อนหินมาตดกิ้งไม้เพื่อเปิดทางให้เดินง่ายขึ้น แต่การเดินหน้าแต่ละก้าวช่างยากลำบาก เขาเหวี่ยงออกซุ่มไปทั้งตัว ค่อย ๆ ตดกิ้งทำร่องรอยให้เดินกลับได้ที่ละนิด เมื่อหันหลังไปมองก็พบว่าเดินมาได้แค่ห้าก้าว

เขาไม่มีทางเลือกอื่น จึงใช้ก้อนหินตดกิ้งไม้ต่อไป บางครั้งก็ใช้มือปัดออกเพราะรำคาญที่ทำไม่สำเร็จเสียที สุดท้ายเสียงได้รับบทลงโทษของความใจร้อน คือแผลถลอกจากกิ้งไม้ที่ครูดบนแขนข้างขวา เขาแสบแผลจนต้องสูดปาก เห็นเลือดค่อย ๆ ซึมออกมาจากแผลถลอกแล้วยิ่งหมดหวัง เหงื่อเค็ม ๆ ของเขาที่ไหลถูกแผลยิ่งทวีความแสบขึ้นเรื่อย ๆ

เสียงหยุดพักด้วยการนั่งลงตรงพื้นดินตรงนั้น ร้องโอดโอยระบายความเจ็บปวดเพราะแค่แผลถลอกอยู่เพียงลำพังท่ามกลางป่ารกสีเขียวเกิดคำถามมากมายในหัวของเสียงว่า หากแผลถลอกนี้เกิดขึ้นตอนอยู่ที่โรงเรียน เขาจะเจ็บปวดและแสบเท่านี้ไหม เขาจะทนไม่ไหวจนต้องนั่งพักเช่นนี้ไหม

แน่นอนว่าไม่ เสียงอาจจะรู้ตัวอีกทีตอนอาบน้ำก็ได้ว่ามีแผลนี้อยู่ที่แขน เขาอาจจะปล่อยมันไป แล้วไปกินข้าวเย็นที่แม่เตรียมไว้ให้ จากนั้นก็ไปนั่งอ่านหนังสือหรือทำการบ้านให้เสร็จ และได้เข้านอนบนเตียงที่มีฟูกนิ่ม ๆ กับผ้าห่มหอมกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มที่แม่ซัก

เสียงอ่อนแอกว่าที่จินตนาการเอาไว้หลายเท่า เมื่อเขาไม่ได้อาบน้ำอุ่น ไม่ได้กินข้าวร้อน ๆ ไม่ได้นอนหลับบนพูก ไม่ได้อยู่ที่บ้าน กลับทำให้เขาร้องไห้เพียงเพราะแค่มีแผลถลอกที่แขน น้ำตาไหลออกมาจนถึงคางหลอมรวมกับเม็ดเหงื่อและหยดลงบนตัก

เสียงรีบเซ็ดทั้งน้ำตาและเม็ดเหงื่อออก จากนั้นหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อลุกขึ้นยืนแล้วใช้ก้อนหินค่อย ๆ ตัดกิ่งไม้ที่ขวางทางต่อไป

ด้านบนหน้าผาที่สูงที่สุดของเกาะ คันธนูในมือชายหนุ่มง้างจนสุด หัวลูกธนูทำจากหินลับจนแหลมคมชี้เป้าหมาย คือมนุษย์ตัวจอมสูงแก่ง่าวกที่กำลังใช้หินตัดกิ่งก้านของต้นไม้ โดยที่มนุษย์ผู้นั้นไม่รู้ถึงภัยอันตรายใด ๆ

อีกเพียงแค่น้ำก้าวเท่านั้น หากมนุษย์ผู้นี้ยังเดินหน้าต่อไป ชายหนุ่มมือธนูประจำเผ่าจะยิงธนูไปที่เป้าหมายทันที

“เสียง! เสียง!”

เสียงอันตะโกนเรียกชื่อเสียงดังลั่นป่า ชายหนุ่มลดธนูลงต่ำพร้อมหมอบเพื่อซ่อนตัว ส่วนเจ้าของชื่อเรียกหันหลังกลับทางเดิม เพื่อเดินตามแนวหน้าผาไปเรื่อย ๆ ทันที เสียงจึงปลอดภัย

“อัน!” เสียงตะโกนเรียกแต่อีกฝ่ายไม่ตอบ มือของเขาสั่น เท้าสองข้างก้าวเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนเกือบจะเป็นการวิ่ง เขารีบจนไม่สนใจความเจ็บปวดที่ต้องเดินด้วยเท้าเปล่า

เมื่อผ่านพุ่มไม้ที่ปิดทางด้านหน้าไปได้ เท้าของเล็งเหยียบพื้นหินที่มีตะไคร่น้ำเกาะและลื่นเสียหลักล้มลง เขาร้องตกใจพร้อมกับหัวใจที่หล่นวูบตามร่างกาย ก้นกระแทกกับพื้นหินแต่โชคดีที่มีน้ำช่วยผ่อนแรง

เล็งอยู่ในบ่อน้ำกว้างพอประมาณ ตรงนี้ น้ำลึกอยู่แค่เอวเมื่อนั่งลง แล้วน้ำก็ใสสะอาดจนมองเห็นก้อนหินที่อยู่ด้านล่าง เพราะมันไม่ใช่ น้ำขังจากตอนฝนตก แต่คือน้ำที่ขึ้นมาจากพื้น

“อย่าขยับมากนักนะ เดี่ยวน้ำจะขุ่น”

เล็งพบอันที่ตอนนี้พูดกับเขาเสียงนุ่มพร้อมยิ้มหน้าบาน อันกำลังรองน้ำขึ้นมาดื่มอีกใหญ่ ตัวของอันนั่งจมอยู่ในบ่อนี้ครึ่งหนึ่งไม่ต่างจากเล็งเพราะอันก็บังเอิญเจอบ่อน้ำตอนสิ้นลมเหมือนกัน

บ่อน้ำใสสะอาดทำให้พวกเขาไม่พูดถึงเรื่องก่อนหน้านี้ แต่มันยังคงติดอยู่ในใจไม่จางหาย อันขอบคุณตัวเองหลายต่อหลายครั้งที่เชื่อในสิ่งที่ตัวเองคิด โดยไม่คล้อยตามเล็งเพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะ ส่วนเล็งรู้สึกผิดที่ไม่ฟังอันเลย เขาไม่ได้ขอโทษ เพียงแค่ดื่มน้ำล้างตัวในความเจียบ แล้วลุกขึ้นช้า ๆ เพื่อไปบอกคนอื่น

อีกด้านหนึ่งของเกาะ โย ญา และหมิงเดินทางมาถึงแหลมฝั่งตะวันตก แหลมหินฝั่งนี้เตี้ยกว่าหน้าผาฝั่งถ้ำ และที่แหลมไม่มีหาดทราย แต่เป็นแนวโขดหินขนาดใหญ่คร่อมระหว่างเกาะและน้ำทะเลเอาไว้

“สุดทางแล้ว เดินต่อไม่ได้แล้วโย”

ญาร้องเรียกโยให้หันหลังกลับ เพราะโยยังยืนหน้าเกาะโชดหิน ออกไปคูหวังว่าจะเจออะไรสักอย่างหนึ่ง

“น้ำลดอยู่ คิดว่าตรงนี้ยังเดินได้อีกหน่อยนะ” โยชี้แนวโชดหิน เหนือน้ำที่ยังพอเดินได้ต่อไปได้ พร้อมกวักมือเรียกเพื่อนให้เดินตาม

“รู้ได้ไงว่าน้ำลด” หมิงเดินรั้งท้าย และตะโกนถามอย่างไม่ไว้ใจ

“นี่ไง” โยชี้เส้นสีเข้มที่ขึ้นเป็นคราบตามแนวหิน เส้นนั้นตอบคำถามของพวกเขาว่าเมื่อน้ำขึ้นมันจะขึ้นสู่ระดับใด

ตอนนี้ น้ำอยู่ต่ำกว่าเส้นนั้นมาก จึงเดินบนโชดหินที่โผล่เหนือน้ำได้ แต่ต้องรีบกลับก่อนน้ำขึ้นไม่อย่างนั้นโชดหินที่พวกเขาใช้เดินจะหายไป เหนือศีรษะพวกเขาขึ้นไปสูงลี้วมีหลังคาหินซึ่งเป็นแหลมฝั่งตะวันตกของเกาะ ทั้งสามยังมีเวลาอีกมากจึงค่อย ๆ เดินอย่างไม่รีบร้อน การไม่มีร่องเท้าทำให้พวกเขาเคลื่อนไหวคล่องขึ้น

“ทุกคนเจียบ ๆ นะ” โยยกนิ้วชี้ตะปะปาก หันไปกระซิบกับเพื่อนสองคนที่ตามหลังมา แล้วค่อย ๆ ย่อจนนั่งคุกเข่าบนหินก้อนใหญ่มั่นคงที่โผล่เหนือน้ำ

ญาและหมิงเจียบกริบ ค่อย ๆ ย่อลงแบบที่โยทำ แล้วก้มมองที่น้ำสีใส มีปลามากมายแหวกว่ายอยู่ด้านล่าง พวกมันกำลังเล่นน้ำอย่างเพลิดเพลิน และไม่วายหนีมนุษย์

“ถ้ามีอะไรมาจับได้ก็คงดี” ญาพึมพำเบา ๆ โยและหมิงพยักหน้าเห็นด้วย

โยไม่อยากเสียโอกาส เขาอยากจับปลาได้เสียตั้งแต่ตอนนี้โดยไม่ต้องรอกลับไปหาของมาทำที่จับปลา โยจึงกางขาทั้งสองข้างออก

ม้วนซากางเกงวอร์มขึ้นถึงเหนือหัวเขา ใช้ผิวหนังยึดก่อนหนีให้มันคง
จากนั้นเขาก็รอ

โยจ้องปลาราวกับแมวที่รอตะครุบเหยื่ออยู่เหนือน้ำ แต่เขาไม่ใช่
แมว และไม่ว่องไวเท่าพวกมัน เมื่อเขายื่นมือไปคว้าปลาที่ว่ายขึ้นมาใกล้
ผิวน้ำที่สุดจึงไม่สำเร็จ โยคว่าน้ำไหลแบบตรงตามจำนวนทุกตัวอักษร

“ไม่เป็นไรหรอกโย เรากลับไปทำที่จับปลาก่อนค่อยมาอีกทีก็ได้
ยังงี้ก็รู้ที่อยู่ของมันแล้ว” ญาพูดปลอบใจและทำท่าเหมือนจะชวนเพื่อน
ให้ถอยหลังกลับ เพราะตั้งแต่ที่โยยื่นมือลงไปจู่โจมพวกปลาก็ว่ายหนีไป
หมดแล้ว

“ถ้าพรุ่งนี้พวกมันไม่มาตรงนี้แล้วละ”

โยพูดเสียงค่อยในคออย่างไม่มั่นใจ รู้สึกเหมือนกับได้ยกมือ
บอกครูว่าครูเฉลยข้อสอบผิด แต่เหตุการณ์นั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับโยมา
ก่อน เพราะหากเป็นเรื่องวิชาการในห้องเรียนเขาไม่ฉลาดถึงขั้นนั้น แต่ที่
เกาะแห่งนี้ทำให้เขามั่นใจในตัวเองมากกว่าครั้งไหน ๆ มากจนกล้าค้าน
คำพูดของญาที่ฉลาดและมีความรู้รอบด้าน

“ไม่รู้สิ ไม่ใช่ว่าพวกมันอยู่ไหนก็อยู่นั้นเธอ” ญาหันไปถามหมีง
เผื่อว่าเพื่อนจะรู้ แต่หมีงแค่ยกไหล่เพราะเธอก็ไม่สนใจเรื่องปลาในทะเล
เหมือนกัน

“เหมือนตรงนั้นจะมีถ้ำอีกห้องหนึ่งเลย ขอไปดูหน่อยนะ”

โยยังไม่อยากยอมแพ้จากการสำรวจตรงนี้ ไม่สนว่าขีดหินที่เขา
เหยียบอยู่จะลื่นสุดทางที่ข้ามง่าย ๆ แล้ว เขาบอกให้ญากับหมีงรอ แล้ว
ใช้วิธีเอาเท้าจุ่มตามหินสีเทา ๆ โกล้ผิวน้ำว่าก้อนไหนแข็งแรงพอจะ
เหยียบได้บ้าง แล้วจึงค่อย ๆ เดินไปที่ถ้ำเหนือน้ำเล็ก ๆ อีกห้องหนึ่ง

“โย มันอันตรายนะ” ญาตะโกนบอก เพราะโยไต่ไปถึงผนังของ
โฆตหิน ทั้งลมทั้งน้ำทะเลกัดเซาะจนเป็นช่องมากมายให้โยสอดเท้าสอด
มือจับไว้ก็จริงแต่ดูน่ากลัวไม่ต่างจากการปีนเขา

“ไม่เป็นไร เราย้ายน้ำเป็น”

“จะตกก็เล็งดี ๆ แล้วกัน ข้างล่างมีหินอยู่เดี่ยวตกลงมา
กระแทก” หมิงช่วยเตือนเรื่องหินที่มีอยู่รอบบริเวณนี้ มันสูงต่ำไม่เท่ากัน
ถ้าหล่นลงมาโดนก่อนที่สูง ๆ คงเจ็บน่าดู

“ฮ่า ๆๆ ขอบใจนะหมิง”

โยหัวเราะ และนำแปลกใจที่ในสถานการณ์แบบนี้โยยังหัวเราะ
ได้อยู่ หมิงพิมพ์่าเสียงเบาว่าโยน่าจะบ้าไปแล้ว ญาจึงหัวเราะขึ้นมาอีก
คน

“คงมีแค่เราที่ยังไม่บ้าละมัง”

หมิงมองญาตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่ญาไม่ได้ทักซ้อร้อนใด ๆ กลับ
เอามือปิดปากแล้วหัวเราะต่อไปไม่หยุดราวกับมีเรื่องตลกนักหนา เพราะ
พวกเขาสิ้นหวังและเสียใจมามากเกินไป เสียงหัวเราะจึงเกิดง่ายดายกว่า
ยามมีความสุข

โยไต่ไปถ้ำห้องนั้นได้สำเร็จ และกำลังลอดตัวผ่านช่องว่างแคบ
ๆ เข้าไป เส้นร่องรอยของน้ำที่ผนังหินอยู่สูงกว่าทางเข้ามา หากน้ำขึ้น
สูงก่อนที่เขาจะออกมาเขาอาจถูกขังอยู่ที่นี้

โยจึงรีบสำรวจเร็วขึ้น ห้องนี้เป็นถ้ำขนาดไม่ใหญ่เท่าถ้ำที่พวก
เขานอนเมื่อคืน มันเหมือนห้องนอนเล็กแค่ห้องเดียวแต่มีเพดานสูง และ

มีรูโหว่ทำให้แสงแดดส่องเข้ามาในนี้ได้ ภาพที่โยเห็นจึงงงมราวไม่ใช่ของจริง

น้ำทะเลสีฟ้าใสสะอาดเป็นประกายเหมือนกับเพชรเมื่อมีลำแสงจากรูโหว่ด้านบนส่องกระทบ โยวางเท้าที่ช่องขนาดกว้างขวางตรงผนังถ้ำ ซึ่งกว้างพอจะนั่งขัดสมาธิตรงนี้ได้ เมื่อได้ที่ยืนมั่นคงเขาจึงมองลำรวจรอบ ๆ ด้วยแววตาเป็นประกายตื่นเต้น

และเขาก็ได้พบสิ่งที่ตามหา...

ปลากะพงแดงตัวใหญ่กำลังว่ายน้ำอย่างอ่อนแรงอยู่ในช่องที่ริมผนังถ้ำ เป็นเหมือนอ่างขนาดเล็กพอดีตัวของมันและตื่น โยเดาว่ามันคงติดอยู่ในนั้นเพราะออกมาไม่ทันก่อนน้ำลด แต่มันกลับอยู่สูงกว่าเส้นคราบน้ำที่ผนัง เขาจึงคิดว่ามันอาจจะกระโดดขึ้นไปติดเอง

โยค่อย ๆ ไล่ตามผนังถ้ำไป มีช่องให้เอามือทำเกาะมากมาย เขาจึงไม่กลัว เขาไต่ไปเรื่อย ๆ จนมือของเขาเอื้อมแตะปลาตัวนั้นได้ มันนิ่ง และไม่พยายามหนีเมื่อโยยื่นมือไปใกล้ ดูอ่อนแรงเพราะติดอยู่ตรงนั้นหลายวัน

เมื่อโยเอื้อมมือซ้ายจับที่ตัวปลา มันกลับใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายสะบัดครีบสุดแรง ตัวของมันสิ้นจันจับลำบากด้วยมือข้างเดียวและยังเป็นมือข้างที่ไม่ถนัด โยปล่อยมือขวามาช่วยจับไม่ได้เพราะต้องเกาะผนังถ้ำไม่ให้หล่นลงน้ำลึก

เขาออกแรงจับหางปลากะพงแดงให้มัน บีบครีบของมันแน่นจนดินหนีไปไม่ได้และคว่ำมาได้สำเร็จ โยเดินกลับไปผนังถ้ำกว้างขวางตามเดิม ชูมันขึ้นแล้วจ้องมองมันอย่างภาคภูมิใจพลางหอบไปด้วย

แต่เจ้าปลาตัวนั้นยังไม่หมดแรง มันตื่นอีกครั้งจนหลุดจากมือของโยตอนที่เขาไม่ได้ตั้งหลัก มันหล่นลงพื้นสะบัดครีบจนตัวแดงแล้ว กำลังจะหล่นลงน้ำได้ โยรีบนั่งลงเพื่อความมันแต่ผิวลื่น ๆ เป็นอุปสรรค เขายื่นมือออกไปอีกครั้ง และคว้าครีบที่หางมันได้ก่อนจะหนีลงน้ำไป

“โย! น้ำจะขึ้นแล้วนะ ออกมาได้แล้ว!” ญาติเอนมาจากด้านนอก เมื่อโยมองที่ปากทางเข้า เขาจึงตกใจที่เห็นมันแคบลงกว่าเดิมอย่างรวดเร็ว

“กำลังไป! เราจับปลาได้แล้ว!”

“รีบออกมาก่อนเหอะ” โยดีใจมากจนอยากรีบบอกเพื่อนเร็ว ๆ แต่หิมิงมาขัดอารมณ์ของเขาเพราะน้ำกำลังปิดทางเข้า

โยเอาปลาที่หมดแรงวางบนเสื่อ ม้วนเสื่อขึ้นเอาปากคาบชายเสื่อเอาไว้ให้กลายเป็นถุ้ง เพื่อจะได้ใช้ทั้งสองมือในการไต่ไปตามผนังถ้ำสะดวกขึ้น

เขาลอดออกจากถ้ำได้สำเร็จ ตกใจที่ก้อนหินที่เขาไต่มาตอนแรกแทบจะหายไปแล้ว เขาจึงไม่มีที่เหยียบเพื่อไปหาเพื่อนทั้งสองคน

“ว่ายนํ้ามา” หิมิงพูด โยตอบไม่ได้จิ้งจอกที่ปลาในเสื่อของเขาแทน

“โยนมาตรงนี้”

หิมิงปลดปมเสื่อแขนยาวสีชมพูที่ผูกเอาไว้ ออกกางเสื่อแล้วช่วยกันจับกับญาติคนละฝั่ง และคอยรับปลาที่โยอุตสำหรับจับมาได้ ถ้าปล่อยมันไว้คงเสียชีวิตแน่

โยหาทางยื่นด้วยสองเท้าให้มั่นคงที่สุด และปล่อยมือออกจากที่เกาะเพื่อจับปลาไว้ให้มั่น มันยังไม่ตายถ้าหากหล่นลงน้ำคงว่ายน้ำไปจนจับไม่ได้ โยจึงไม่อยากโยนพลาด

น้ำที่ขึ้นสูงเรื่อย ๆ เหมือนนาฬิกาจับถอยหลัง เขาไม่ควรหยุดคิดนานมากนัก โยจึงเล็งเป้าหมายและโยนปลากระพงแดงให้หมิงกับญาเสี้ยววินาทีที่ปลาลอยอยู่กลางอากาศโยคิดถึงตอนโยนลูกบาสนิ่งหว่ง เขาไม่เคยทำสำเร็จเลยสักครั้ง เขาคิดว่าครั้งนี้ก็คงพลาดอีก

“ได้แล้ว!” ญาตะโกนเมื่อใช้เสื่อรับปลากระพงแดงสำเร็จ

โยลืมนึกไปเสียสนิท ว่าครั้งนี้เขาไม่ได้โยนลูกบาสนิ่งหว่งที่อยู่หนึ่ง แต่เขามีเพื่อนช่วยเหลืออย่างเต็มที่คอยรอรับอยู่ต่างหาก

โย หมิง และญาเดินโตโขดหินกลับมาที่หาดอย่างทุลักทุเล เพราะน้ำขึ้นทำให้หินบางก้อนจมน้ำและลื่น แต่เพราะมีปลากระพงแดงตัวใหญ่ในเลื้อยคลุมสีชมพู พวกเขาจึงมีความหวัง และตื่นเต้นที่จะได้บอกข่าวดีกับคนอื่น

แต่เมื่อเดินมาถึงสัญลักษณ์ขอความช่วยเหลือที่หาด กลับไม่มีวีแววของยี่หว่า ลมพัดกิ่งไม้แห้งบางส่วนที่ไม่หนักพอทำให้ตัวอักษรบนหาดแห้งและขาดหาย ความกลัวจึงวิ่งเข้ากัดกินความรู้สึกของทั้งสาม เพราะกลัวว่ายี่หว่าจะเป็นอะไรไป จึงรีบกลับถ้าพาลงภาวนาให้เธออยู่ที่นั่น

“ยี่หว่า อยู่นี่เอง” ญาเอ่ยอย่างโล่งใจ

ยี่หว่ากำลังงีบหลับ แล้วค่อย ๆ ขยับตัวลุกขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงเรียก ภาพนั้นกลับทำให้หมิงโกรธจัด

“ทำไมมานอนอยู่ตรงนี้” หมิงจ้องเขม็งไปที่ยี่หว่า เธออ้าอึ้งไม่รู้จะตอบอย่างไร ผนวกกับสะลิมสะลือเพ็งตื่นนอน

“เราออกไปหาปลาตัวนี้กันตั้งไกล แต่แค่ให้แกนั่งเฝ้าที่หาดเฉย ๆ ยังหลบมานอนตรงนี้เนี่ยนะ” หมิงโยนเสื้อคลุมสีชมพูลงพื้น ปลากระพงแดงตัวใหญ่จึงปรากฏ

“เราปวด-”

“จะกินแรงคนอื่นไปถึงไหนวะ ไม่เห็นแกจะช่วยทำอะไรสักอย่าง แกไม่น่ารอดมาถึงตอนนี้เลย!”

“หมิง พอแล้ว” โยดิ่งแขนของหมิง พยายามห้ามไม่ให้เธอพูดต่อ

“ไม่เห็นเธอว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรพวกเราเลย”

หมิงหันไปถามโย ตอนที่นั้นอันกับเสียงเดินกลับมาที่ถ้าพอดี พวกเขาจึงไม่ตอบหมิง ทุกคนรู้ว่ายี่หว่าไม่ได้ช่วยอะไร แต่ภายี่หว่าเมื่อวานนี้ตอนที่ญากับเสียงช่วยปัมหัวใจให้ฟื้นขึ้นมาติดตามพวกเขาชัดเจน พวกเขายังคิดว่ายี่หว่าต้องพัก ต่างกับหมิงที่คิดว่ายี่หว่าควรทำอะไรสักอย่างบ้าง

“ญา แกไม่เห็นเธอ” หมิงหันไปหาเพื่อนสนิทที่คอยสนับสนุนความคิดของเธอเสมอ

ครั้งนี้ญาไม่ยอมตอบ เธอเหลือบมองยี่หว่าที่น้ำตาไหลอาบแก้ม ในความเงียบอย่างน่าสงสาร ใบหน้าของยี่หว่ายังดูซีด เมื่อเช้านี้ตอนหาของมาทำสัญลักษณ์บนหาดญาเห็นว่ายี่หว่าดูไม่มีแรง เธอจึงไม่คิดว่ายี่หว่ากำลังเอาเปรียบ เพียงแต่ร่างกายไม่แข็งแรงเท่าคนอื่น

ญาคลื่นน้ำลายลงคอเมื่อหันมาสบตาหมิงอีกครั้ง ถ้าเป็นที่โรงเรียนเธอคงจะเห็นด้วยกับหมิงไปแล้ว แต่ตอนนี้มันต่างกันมาก ยี่หวาอาจจะป่วย หรืออาจยังไม่ดีขึ้นจากเมื่อวาน

“ยี่หวายังต้องพักนะหมิง”

ประโยคเดียวจากปากของเพื่อนสนิทแทบทำให้โลกของหมิงแตกสลาย เธอหน้าเสียและเก็บความรู้สึกไว้ไม่อยู่ อ้าปากค้างอย่างตกใจ พุดอะไรไม่ออกเหมือนกับถูกขโมยเสียง

“ทุกคน พวกเราเจอบ่อน้ำแล้ว”

อันพูดชัดขึ้นมาเพราะเห็นว่าบรรยากาศกำลังแย่ และข่าวดีทำให้ทุกอย่างดีขึ้นทันตา โยซีไปที่ปลากะพงแดงบนพื้นถ้าเพื่อบอกข่าวดีเช่นกัน พวกเขาจึงยิ้มกว้างด้วยความดีใจ เว้นเพียงหมิงที่ยืนนิ่งยังไม่ขยับ และไม่แสดงความรู้สึกอะไรเลยบนใบหน้า

เส็งเป็นคนแบ่งหน้าที่ให้เพื่อน ๆ อีกครั้ง เริ่มจากการผลักดันไปตีมน้ำให้หายคอแห้ง โดยให้พวกผู้หญิงไปก่อน ส่วนผู้ชายจะหาฟืนและช่วยกันจุดไฟเพื่ออย่างปลากะพง

ญา หมิง และยี่หวาถือเห็ดที่เก็บจากเมื่อวานออกมาล้างเศษดินที่บ่อน้ำด้วย พวกเขาค่อย ๆ เดินไปตามทางที่อันกับเส็งบอก มันง่ายตายแค่เดินซิดริมหินน้ำผาไปเรื่อย ๆ จึงเห็นบ่อน้ำพุใสสะอาดในเวลาไม่นาน

พวกเขาตีมน้ำบรรเทาความกระหายจนสดชื่น วิกน้ำมาล้างหน้า และพรตามตัวให้หายเหนียว ไร้ซึ่งความกังวลเพราะมีแต่ผู้หญิงด้วยกัน แต่ยี่หวนิ่งเงียบมาตลอดทาง เมื่อมาถึงก็ตีมน้ำแค่นี้ก็อีก

“ยี่หว่า ไหวไหม กินน้ำอีกสิ” ญาณถามด้วยความเป็นห่วง เพราะสีหน้าของยี่หว่าไม่ดีขึ้นเลยแม้ได้ตีมน้ำแล้ว

“เป็นอะไรหรือเปล่ายี่หว่า”

“เราปวดท้อง”

หมิงนั่งฟังทั้งสองคุยกันเงียบ ๆ ระหว่างซักเสื้อผ้าคลุ่มสีชมพู และค่อย ๆ ล้างดินออกจากเท้าที่ละต้นจนสะอาด ครั่งนี้เธอไม่คิดว่ายี่หว่าโกหก เพราะสีหน้าของยี่หว่าดูเจ็บปวดจริง ๆ

“ปวดตรงไหน” ญาณถาม ยี่หว่าจึงกอดนิ้วที่ท้องต่ำกว่าสะดือ ญาทำตาโตเพราะเพิ่งนึกออก

“เป็นเมนส์หรือเปล่า”

ตอนนี้ไม่ใช่แค่ญาณคนเดียวที่ทำตาโต ผู้หญิงสามคนตรงนั้นเบิกตากว้างเพราะตกใจไม่ต่างกัน การมาติดเกาะร้างไม่มีอะไรเลยว่แม่แล้วพวกเขายังลืมไปเสียสนิทอีกว่าต้องเป็นประจำเดือนด้วย ยี่หว่าแทบจะร้องไห้ตรงนั้น

“ไปดูก่อนว่าเลอะหรือยัง” หมิงพูดขึ้นมาจากอีกฝั่งหนึ่งของบ่อ ยี่หว่าพยักหน้าแล้วเดินแอบไปหลังพุ่มไม้ ส่วนญาณกับหมิงหันหลังให้

“เอาไงดีละทีนี้”

ญาบ่นอย่างหงุดหงิดใจ เพราะรู้ดีว่าการเป็นประจำเดือนมัน
ทรมาณแค่ไหน ที่เกาะแห่งนี้ไม่มีผ้าอนามัย ห้องน้ำ กับน้ำประปาให้
แน่ ๆ

หมิงไม่พูดอะไรเลย เธอรู้ดีชิปกางเกงวอร์มหิบบผ้าเช็ดหน้าสี
ครีมออกมา แล้วเอาผ้าจุ่มลงในบ่อ ใช้มือขยี้แล้วขยี้อีก สลับกับกางผ้า
ตรวจดูว่าเศษทรายหลุดออกหมดหรือยัง

ญามองเพื่อนสนิทที่ก่อนหน้านี้เพิ่งพูดจาแรง ๆ ใส่ยี่หว่า แต่
ตอนนี้กำลังช่วยยี่หว่าสุดความสามารถ เพราะเข้าใจผู้หญิงด้วยกันดี

หมิงพับผ้าเช็ดหน้าหลาย ๆ ทบและส่งให้ยี่หว่าเอาไปรอง
กางเกงชั้นในไว้ก่อน ยี่หว่าพูดขอบคุณเสียงเบา และยิ่งทำให้หมิง
รู้สึกผิด เพราะตอนที่เธอเป็นประจำเดือนเธอก็ปวดท้องจนไม่ยอมทำ
อะไร เธอปวดจนต้องหยุดเรียนหลายครั้งแท้ ๆ แต่เธอกลับใช้อารมณ์
พาปากให้พูดจาเลวร้ายกับยี่หว่าอีกแล้ว ถึงอย่างนั้นหมิงยังไม่อยากให้
คำว่าขอโทษหลุดจากปากเหมือนเดิม

ในถ้ำที่กลายเป็นที่พักของพวกเขาหกคน โยกำลังสอนอันกับเล็ง
ให้รู้วิธีจุดไฟที่เร็วที่สุด คือการเอาไม้ค้ำกับผนังถ้ำที่เขาทำเมื่อวานนี้
ระหว่างที่สอน อันตาเป็นประกายและตั้งใจฟังโยอย่างดี เว้นแต่เสียงที่เกิด
ความรู้สึกแปลกประหลาดหาชื่อเรียกไม่ได้

เล็งเคยเป็นคนสอนงานเพื่อน ๆ ทั้งการบ้านไม่ว่าจะวิชาไหนก็
แล้วแต่ หากเพื่อนมาถามเขาช่วยตอบได้ทั้งนั้น หรือแม้แต่กฎการเล่น
กีฬา ไม่ว่าจะวอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอลเขารู้หมดทุกอย่าง และ

สามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้อย่างละเอียด แต่ตอนนี้เขากำลังถือไม้ไฟตัดเองแต่บางเกินไป เวลาฝนมันกับไม้อีกชั้นจึงหักครึ่งตั้งแต่ครั้งแรก เขากำลังล้มเหลวในสิ่งที่โยทำได้เพียงแค่การลองผิดลองถูกครั้งเดียว

หากให้นิยาม คงเป็นความรู้สึกแพ้ โยเป็นคนสมองทึบ ใจไปเสียทุกเรื่อง และเป็นเด็กเกเรอย่างที่ครูทั้งโรงเรียนชอบพูดกัน แต่โยกำลังสอนจุดไฟ สอนหาหิน แล้วยังหาก้อนหินมาเรียงเป็นกระทะสำหรับย่างปลาได้โดยไม่ต้องมีใครสอน

พวกเขานั่งกินปลารอบกองไฟ บรรยากาศห่อหุ้มและสิ้นหวัง น้อยลงกว่าเมื่อวาน แต่มันยังคงเจืออยู่ในแววตาไม่จางหาย

หมีง ญา และยี่หว่าเก็บหินคม ๆ แล้วล้างให้สะอาดมาขูดเกล็ดปลาออก พวกเขาทั้งหกคนจึงได้แบ่งหนังปลารอบ ๆ กินกันอย่างเอร็ดอร่อย ครึ่งหนึ่งเพราะโยฉลาดที่ใช้วิธีย่างบนแผ่นหินแบนร้อน ๆ แทนการย่างกับเปลวไฟโดยตรงที่ทำให้เสียหนังปลาไป อีกครึ่งหนึ่งเพราะพวกเขาหิวโหยจนอะไรก็อร่อยไปหมด

“มีใครไม่อิ่มไหม”

ยี่หว่าพูด และชูเนื้อปลาในมือของเธอขึ้น ช่วงที่เป็นประจำเดือน เธอจะกินน้อยกว่าเดิมเป็นปกติอยู่แล้วจึงกินปลาส่วนของตัวเองไปแค่สามคำ โยมองหน้าเพื่อน ๆ ทุกคนก่อน เมื่อไม่มีใครยกมือ เขาก็ขอปลาส่วนที่เหลือมากิน

ปลากะพงแดงตัวใหญ่แต่ยังไม่มากพอให้พวกเขาหาคคนอิมห้องน้ำที่ดื่มเข้าไปจนแน่นห้องช่วยบรรเทาความหิวโหยได้บ้าง พวกเขายังอยู่ได้อีกสักสามสี่วันระหว่างที่รอใครสักคนเห็นสัญญาณขอความช่วยเหลือบนหาดและมาช่วย

ทั้งหกคนแบ่งเวรยามกันเฝ้ากองไฟอย่างเดิม แต่ความเหนื่อยล้าทำให้หลับไปอย่างง่ายดาย ร่างกายเริ่มปรับตัวกับพื้นหินแข็ง ๆ อย่างจำยอมจึงไม่มีใครตื่นพลิกตัวไปมาในคืนนี้ ญาติที่ต้องเฝ้ายามคนแรกยังนั่งหลับ ไม่ได้ปลุกเพื่อนมาเฝ้าต่อจนสุดท้ายพวกเขาก็หลับกันหมด

ยี่หว่าหลับสนิทเพราะอ่อนเพลียและปวดท้อง ช่วงเช้าตรู่ที่ท้องฟ้ายังไม่สว่างดี เธอฝันเห็นหลายต่อหลายอย่างที่ไมสมเหตุสมผลว่าเธอได้ไปคอนเสิร์ตของนักร้องที่ชอบ แต่เกือบไปไม่ทันเพราะต้องนั่งเรือไป

ในฝันของยี่หว่า คนขับเรือกลับเป็นตาเจม ส่วนคนที่พายี่หว่าไปคอนเสิร์ตกลับเป็นครูอ้อย ครูยิ้มกว้างวางมือบนไหล่ยี่หว่าบอกเธอว่าตาเจมขับเรือเก่ง อีกไม่นานก็ถึง และตาเจมก็หันมายิ้มให้จนตาเป็นขีด

ยี่หว่ารีบตื่นจากฝันเพราะรู้ว่าภาพต่อจากนี้คืออะไร

ในถ้าเป็นสีเทา ท้องฟ้าใกล้จะสว่าง เสียงคลื่นยังคงบรรเลงดวงตาสีดำของยี่หว่าจ้องกองไฟในถ้าที่ยังไม่ดับแต่เหลือดวงไฟเล็กเต็มที แม้ภาพที่สะท้อนกับตาของเธอจะเป็นกองไฟ แต่สิ่งที่เธอเห็นกลับเป็นใบหน้าของครูอ้อย กับรอยยิ้มของตาเจม

น้ำตาไหลออกจากขอบตาของยี่หว่า เธอสะอื้นจนไหล่สั่น ยิ่งน้ำตาบดบังการมองเห็นจนภาพตรงหน้าพร่ามัว เธอยังเห็นผู้คนในความทรงจำชัดเจนขึ้น

นอกจากครู่ย่อยกับตาเจิม เธอเห็นพอกับแม่ที่ไม่รู้ว่าป่านี้อจะเป็นอย่างไร เธอคิดถึงพี่หยี พี่สาวที่เธอสามารถเป็นตัวของตัวเองด้วยได้เสมอ เธอคิดถึงห้องนอนที่มีโปสเตอร์ของพี่จอมทัพนักร้องที่เธอชอบ คิดถึงการฟังเพลงจากหูฟังตอนกลับบ้าน คิดถึงแม้แต่โรงเรียนที่เธอไม่ชอบไป คิดถึงสิ่งปกติธรรมดาที่ก่อนหน้านี้ยี่หว่าคิดว่ามันไม่พิเศษ

เมื่อแสงแดดสีทองของวันที่สามส่องผนังถ้า พวกเขาทยอยตื่นทีละคน งัวเจียง สะลึมสะลือ ยกมือทาบตามตัวคลายความปวดเมื่อย

และเมื่อเงยหน้าขึ้นสบตากับคนอื่น ๆ

จึงรู้ว่ายี่หว่าหายไป

เรื่องประเภท

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

“ยี่หวา!”

โยเดินออกไปที่ชายหาด ตะโกนเรียกชื่อเพื่อนเสียงดังลั่นเกาะ มีเพียงเสียงของเขาเองที่สะท้อนตอบกลับมา ไร้เสียงเล็ก ๆ ของยี่หวาที่อยากได้ยิน

“เราไปดูที่บ่อน้ำนะ”

อันบอกกับเพื่อนคนอื่น ๆ เพราะเขาคิดในแง่ที่ยี่หวาอาจแค่กระหายน้ำ ญากับหมิงเดินตามอันไปเพราะคิดว่ายี่หวาแอบไปซักผ้าที่บ่อน้ำประจำเดือนเจียบ ๆ และไม่ยากให้คนอื่นเห็น

อันตะโกนเรียกชื่อยี่หวาซ้ำ ๆ ปะปนกับเสียงหอบหายใจเพราะพวกเขารีบร้อนเดินไปให้ถึงบ่อน้ำ ญาช่วยตะโกนด้วยเป็นระยะ ในขณะที่หมิงไม่ได้ปริปากพูดอะไรเลยสักคำเดียว เธอเพียงแค่มองลอดต้นไม้หรือพุ่มไม้ทึบ ๆ เพื่อว่ายี่หวาจะอยู่ตรงนั้น ทั้งที่รู้ดีว่ายี่หวาไม่มีเหตุผลให้แอบพวกเขาเลย

หมิงกังวลตลอดทาง เพราะสมองโยงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อวานเข้าด้วยกัน ก่อนที่หมิงจะรู้ว่ายี่หวาเป็นประจำเดือน เธอเผลอพูดจาทำร้ายจิตใจของยี่หวา บางทีคำพูดของเธออาจเป็นเหตุผลให้ยี่หวาหายตัวไปก็ได้

แต่อีกด้านหนึ่งของความคิดคอยแย้ง ว่าที่หมิงพูดไปเป็นเพราะหมิงไม่รู้ว่ายี่หวाप่วย และทันทีที่รู้ว่ายี่หวาเป็นประจำเดือนเธอก็เป็นคนยกผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงให้ยี่หวาใช้ เธอปลอบใจตัวเอง

มาตลอดทางว่าการกระทำนั้นของเธอเปรียบเหมือนคำขอโทษ แต่ปลอบ
อย่างไรก็ดีบทความคิดด้านที่รู้สึกผิดไม่ได้

ความกังวลเริ่มแผ่ขยายมากขึ้นเมื่อมาถึงบ่อน้ำ และทั้งสามไม่
พบอะไรเลยนอกจากน้ำใส ๆ ในบ่อกับต้นไม้ที่เหมือนกับเมือวาน ยี่หวา
ไม่ได้อยู่ที่นี้ ทว่าทั้งริมบ่อล้วนขึ้นและจากน้ำค้างและไรร่องรอยของยี่หวา

เสื่งกับโยช่วยกันตามหารอบหาด และโชดหินฝั่งตะวันตกของ
เกาะ พวกเขาเดินลัดเลาะตามห้องที่ลมกับน้ำทะเลกัดเซาะจนโชดหิน
เว้าโค้งเป็นช่อง ๆ แต่ไรรี่แวงของยี่หวา ที่ตรงนี้ต่อให้ตะโกนเรียกชื่ออีก
กี่ครั้ง เสียงตอบกลับก็ยังคงเป็นเสียงเดิมของผู้เรียกที่สะท้อนมา

“ถ้าเราหาไม่เจอจะทำยังไงกันดี” โยพูดด้วยความกังวล

“เราคง... ทำได้แค่อรอ”

เสื่งหมดหวังไปแล้ว เพราะเขาไม่รู้ว่ายี่หวาหายไปตั้งแต่เมื่อไร
ถ้ายี่หวาเพิ่งออกไปจากถ้ำตอนเช้าที่มีแสงอยู่คงดี แต่ถ้ายี่หวาออกไป
ตั้งแต่กลางดึกที่ท้องฟ้ายังเป็นสีดำ เธออาจจะหลงทางและหาทาง
กลับมาไม่ได้ หรือโชคร้ายที่สุด เธอคงกลับมาที่หาดไม่ได้อีกแล้วด้วย
เหตุผลอย่างอื่นที่เสื่งไม่กล้าคิด

ทั้งความกังวล ความเครียด และความหิวโหยที่สะสมมาสามวัน
ทำให้พวกเขาสิ้นหวังมากขึ้นเรื่อย ๆ โยที่ดูร่าเริงที่สุดในหมู่เพื่อนยังดู
เศร้าซึมเมื่อยี่หวาหายไป

ห้องของพวกเขาว่างประทังเช้าแล้วซ้ำเล่าเพราะหิวโหย ญา
ต้องหยุดเดินเป็นพัก ๆ เพราะเธอแทบท้อง หน้ำชิตจนตัวเย็นแค่นั้นก็
ทำได้แค่ไปต็มน้ำจากในบ่อมาก ๆ แล้วนั่งพักจนดีขึ้นค่อยไปตามหา
ยี่หวาต่อ

พวกเขาออกมารวมตัวกันที่หาดอีกครั้งตอนพระอาทิตย์อยู่กลางศีรษะพอดี ทั้งห้าคนส่ายหน้าให้กันเมื่อไม่พบยี่หว่า ณ ตอนนี้อยู่ไม่มีใครยิ้มออก ได้แต่พากันเดินเอื่อยเอื่อยเหมือนคนไร้เรี่ยวแรงกลับไปนั่งหลบแดดหลบลมในถ้ำ

“ญา ช่วยจุดไฟหน่อยสิ” หมิงสะกิดเพื่อนสนิท แต่ญายังไม่พร้อมทำอย่างอื่นนอกจากนั่งกอดเข้าหม่อมมองคลื่นจากปากถ้ำ

“ฮะ อ้อ”

“เราจะปิ้งเห็ดที่เหลือ ทุกคนหิวกันแล้ว” หมิงบอกเหตุผลที่ต้องจุดไฟจากถ้ำถ่านที่ยังคงอุ่น

“เราจุดให้เอง”

เสียงอาสาจุดไฟ เขาเดินไปหยิบไม้ไฟที่เหลือ ฉีกแบ่งอีกชิ้นหนึ่งให้เล็กลง ขณะที่หมิงกำลังเอาก้อนหินมาฝนไม้ไฟให้เป็นฝอย

พวกเขาทำทุกอย่างในความเงียบ รอบข้างมีเสียงเสียงกำลังฝนไม้ไฟเข้าหากันหลายครั้งให้ติดไฟ มีเสียงคลื่น เสียงลม เสียงนก และเสียงท้อร้องที่ตั้งฟังชัด

โยหันไปมองเสียง เพราะเห็นเพื่อนจุดไฟอยู่นานแล้วจึงจะช่วย แต่เสียงปฏิเสธ เขาฝนไม้ไฟต่อไป มีเม็ดเหงื่อเกาะอยู่ทั่วกรอบหน้าของเขาแล้วหยดลงพื้นถ้ำ กระทั่งมีควันบาง ๆ ขึ้นที่เศษไม้ไฟในที่สุด

หมิงแบ่งเห็ดเป็นหกส่วนเท่า ๆ กัน เธอนำเห็ดวางบนหินแบน ๆ ที่โยเก็บมาจากขีดหินอีกฝั่งของเกาะ แผ่นหินหนาพอสมควรจึงต้องรอให้ร้อนกว่านี้ เมื่อวางเห็ดลงไปก็แทบไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หมิงนั่งจ้องเห็นตอวบ ๆ สีขาวบนแผ่นหิน เห็นคืออาหารมือแรกที่เธอได้กินเมื่อตื่นขึ้นมาอยู่บนเกาะแห่งนี้ มันทั้งแห้ง จืด ผิดคอก และไม่อร่อย แต่ช่วยบรรเทาความหิวของเธอได้

มือที่สองอร่อยขึ้นมาหน่อยเพราะโยจับปลากะพงแดงได้ แต่คงไม่อร่อยเท่ากะเพราหมูกรอบ หรือแกงไตปลา เมื่อคิดถึงของโปรดสองอย่างนี้หมิงยิ่งน้ำลายแตก หากออกไปได้เธอก็คงร้องหาอาหารรสเผ็ดจัดจ้านเป็นอย่างแรก

พวกเขา นั่งกินเห็นในความเงียบ พอปีงบนแผ่นหินแทนการเสียบไม้ให้ถูกเปลวไฟทำให้มีน้ำเห็นออกมาและไม่ผัดคอกเท่าครั้งก่อน แต่พวกเขายังกลิ่นมันด้วยความขมขื่นของชีวิต คิดถึงอาหารอร่อย ๆ ที่เคยได้กิน คิดถึงแม่แต่ของกินง่าย ๆ อย่างบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป หรือข้าวกลางวันของโรงเรียนที่พวกเขาเคยเกลียด

หมิงมองเห็นอีกส่วนที่ยังไม่ได้ปีง มันคือส่วนของยี่หวา เธอแบ่งเอาไว้เผื่อว่ายี่หวาจะกลับมา ขณะที่จ้องมองมันเธอก็รู้ตัวว่าแท้จริงแล้วเธอไม่ได้หมดหวังเสียทีเดียว เลี้ยวหนึ่งเล็ก ๆ ในใจยังคิดว่ายี่หวาจะกลับมากินเห็นชิ้นนั้น

“มีใคร... ไม่อืมไหม”

โยพูดขึ้นกลางวงทำลายความเงียบ และความทรงจำเข้ามาแทรกถึงกลางประโยค เพราะสิ่งที่เขาพูดเหมือนกับที่ยี่หวาพูดเมื่อวานนี้ ยี่หวากินปลาไม่หมด และแบ่งให้เขา

ทุกคนหิวโหย แต่ไม่มีใครรับส่วนที่โยกินไม่หมดไว้ เพราะพวกเขาสิ้นหวังเกินกว่าจะกินอาหารจืด ๆ ลงคอ

“กินเข้าไปเถอะ” ไม่มีใครตอบโย หมิงจึงให้โยกินเพื่อตัดปัญหา “จะได้มีแรงไปหามาเพิ่ม”

หลังกินจนหมด พวกเขาแยกย้ายกันทำงาน งานที่ว่าไม่ใช่การทำงานหาเงินแบบที่ผู้ใหญ่ทำ และไม่ใช่การบ้านจากที่โรงเรียนเหมือนที่พวกเขาเคยทำ แต่เป็นงานที่จำเป็นต้องทำเพื่อเอาชีวิตรอด

เส็งกับอันจัดเรียงตัวอักษรขอความช่วยเหลือที่หาดอีกครั้ง แม้ไม่เคยเห็นเครื่องบินผ่านทางนี้เลยตลอดสามวันก็ตาม จากนั้นจึงเข้าไปหาผลไม้ที่กินได้มาเพิ่ม

ส่วนโย ญา และหมิงช่วยกันหาของมาทำอุปกรณ์จับปลาเท่าที่จะหาได้ สิ่งของจำเป็นที่หายากที่สุดคือเชือกเหนียว ๆ มามัดก้อนหินกับไม้เข้าด้วยกัน หรือใช้เป็นเอ็นตกปลา

ทั้งสามเอาของที่หาได้มาวางเรียงบนโขดหินเตี้ย ๆ ใกล้กับหาด หมิงและญาพยายามฝนหินก้อนเล็กให้คม ส่วนโยเดินเข้าป่าเพื่อหาเถาวัลย์ แต่ล้มเหลวเพราะของจริงไม่เหมือนกับที่ดูในหนังสือจินตนาการเอาไว้อย่าง

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี ทั้งห้าคนจึงกลับไปถ้าอีกครั้ง พวกเขายกแผ่นดินที่ใช้เป็นกระเพาะออกไป เติมพื้นให้เปลวไฟลุกไหม้ได้ดียิ่งขึ้น แล้วนั่งล้อมกองไฟ เหม่อมองสีส้มสีเหลืองที่ขยับพลัวไหวอย่างร่าเริงในถ้ำ

“ถ้ามีคนมาช่วยเราแล้วยี่ห่วยยังไม่กลับมาละ” อันพูด

“เราก็ก้าวตามหาเหวี่ยง” เส็งตอบพลางใช้ไม้ยาวเขี่ยพื้นในกองไฟ

“จะมีคนมาช่วยเราแน่ ๆ ไซ้ไหม” ญาเอ่ยขึ้นมาเสียงเบา

ความลึนหวังเริ่มฉายชัด ไม่เพียงแต่บนสีหน้าของพวกเขา แต่ออกมาทางคำพูดด้วยเพราะทุกคนเริ่มทนไม่ไหว สองวันที่ผ่านมาพวกเขาเลือกจะเงียบเพราะยังตกใจจนพูดอะไรไม่ออก ถึงตอนนี้เป็นเวลาสามแล้ว ท้องฟ้ายังว่างเปล่ามีแค่เมฆกับเมฆ ไม่มีเครื่องบินหรือเฮลิคอปเตอร์ ทะเลยังเงียบสงบมีแค่เกลียวคลื่น ไร้วีแววของเรือ

“ยังไม่เห็นใครผ่านมาสักคน” หมิงตอบญาติตามที่อยู่

“เราจะติดอยู่ที่นี่... เป็นเดือน เป็นปีเลยหรือ” อันพูดพิมพ์ แต่ด้วยความเงียบทำให้เพื่อน ๆ ได้ยินชัดเจน

“อาจจะติดอยู่ที่นี่ตลอดไปเลยก็ได้”

ทุกคนรู้ว่าสิ่งที่หมิงพูดอาจเกิดขึ้นได้จริง แต่เมื่อได้ยินใครสักคนพูดออกมาแล้วกลับยิ่งทำให้ความลึนหวังทวีคูณขึ้นอย่างคาดไม่ถึง ไม่มีทางที่เด็กหญิงและเด็กชายอายุสิบสี่ปีแสนธรรมดาอย่างพวกเขาจะจินตนาการถึงความลึนหวังในระดับนี้ได้ หากไม่ได้เผชิญกับเหตุการณ์ตอนนี้จริง ๆ

หมิงลุกขึ้นยืน และเดินไปที่ปากถ้ำ เธอมองชายหาดที่ตอนนี้เป็นสีดำ ทะเลกว้างขวางสุดลูกหูลูกตาล้วนเป็นสีดำมืด เหลือแต่เสียงคลื่นที่ทำให้รู้ว่ายังมีน้ำทะเลอยู่ตรงนั้น เธอคิดว่าถ้าเป็นอย่างนี้แล้วยี่หวาจะอยู่คนเดียวในเกาะอย่างไร

“เมื่อวานนี้หมิงพูดกับยี่หวาแรงเกินไปจริง ๆ นะ” โยพูดขึ้นหลังจากเงียบอยู่นาน

หมิงชะงักนิ่งเหมือนถูกจี้จุด เพราะคำพูดนั้นที่หลุดปากออกไป หลอกหลอนเธออยู่ตลอดตั้งแต่เช้า

“เราก็ได้ยิน หมิง ขอโทษยี่หว่าหรือยัง” อันพูดขึ้นมาอีกคน

ดวงตาสีเค้จ้องมองที่หมิงเพียงคนเดียว เธอมองเพื่อน ๆ สลับกันไปมาและลนลานจนต้องหลบตา เพราะทุกคนกำลังกดดันหมิงอยู่

“เราไม่รู้ว่ายี่หว่าเป็นเมนส์ ตอนรู้เราก็ให้ผ้าเช็ดหน้าไปแล้วด้วย ไม่เชื่อถามญาติ”

ญาติยกหน้าช้า ๆ ช่วยยืนยันทันที แต่หมิงยังรู้สึกถึงแรงกดดันที่เพื่อน ๆ สร้างมันขึ้นมา เธอหวาดระแวง คิดว่าในสมองของคนอื่นคงมีแต่ภาพหมิงที่เป็นตัวปัญหา เป็นต้นเหตุให้ยี่หว่าหายไป และเพื่อนอาจคิดว่าหมิงคงดีใจที่ยี่หว่าหายไปด้วยซ้ำ เมื่อรวมกับภาพเหตุการณ์ที่หมิงมักพูดจาไม่ถักกับยี่หว่า และชอบหัวเราะเยาะยี่หว่าที่โรงเรียนเสมอ หมิงก็จะกลายเป็นตัวร้ายโดยสมบูรณ์

“ที่ยี่หว่าดูไม่ค่อยสบายเมื่อวาน เพราะเป็นเมนส์หรือหหรือ”

โยหันไปถามญาติ ญาติจึงพยักหน้าตอบอีกครั้ง

“เราคิดว่ายี่หว่าน่าจะออกไปที่บ่อน้ำแล้วหาทางกลับไม่เจอ อาจจะหลงทิศแล้วเดินไปอีกฝั่งหนึ่งแทนที่จะเป็นฝั่งหาดก็ได้” ญาติพูดเธอยังคงคิดอย่างนี้แม้ว่าไปหาที่บ่อน้ำแล้วแต่ไม่เจอร่องรอยใด ๆ

“น่าจะใช่ชะ พรงุ่นี้เข้าเรารีบไปหากันอีกทีเถอะ เดินเข้าไปพร้อมกันให้หมดทุกคนเลย” เสียงพยายามปลอบใจทุกคนรวมถึงตัวเขาเองที่สิ้นหวัง โดยเฉพาะญาติที่เกือบจะร้องไห้

“หมิง มานอนพักเอาแรงกันเถอะ อาจจะเป็นอย่างที่ญาติพูดก็ได้” เสียงเรียกหมิงที่ยังคงเพ่งมองทะเลด้วยความมืดด้านนอกถ้ำ

“ฮีม”

พวกเขาแทบนอนไม่หลับ เมื่อมีแสงสีส้มสว่างขึ้นที่เส้นขอบฟ้า เพียงเล็กน้อย เสียงจิ้งจกขึ้นนั่งทันที เขายกมือลูบหน้าลูบผมที่สกปรกที่สุดในชีวิต แต่เมื่อหันมองรอบ ๆ จึงพบว่าเพื่อนคนอื่นก็อยู่ในสภาพไม่ต่างกัน

พวกเขาเดินเรียงกันไปที่บ่อน้ำทั้งห้าคนโดยมีเสียงเดินนำ คอยถือไม้ยาวปักกิ่งไม้ที่ขวางทางออกไปให้เพื่อนเดินสะดวก พวกเขาตะโกนเรียกชื่อยี่หว่าตลอดทาง

และเมื่อมาถึงบ่อน้ำก็พบยี่หว่านั่งอยู่ที่ริมบ่อ เธอพิงกับหน้าผา ใบหน้ายังระทมระทมราวเพิ่งตื่นเมื่อครู่นี้ตอนได้ยินเสียงเรียกจากเพื่อน ๆ ที่ดีใจยามหายยี่หว่าพบ

“ยี่หว่า! ทุกคน ยี่หว่าอยู่ที่นี่!” เสียงตะโกน รีบหันหลังบอกข่าวให้เพื่อนทุกคนที่เดินตามมาได้รู้

“ยี่หว่า หายไปไหนมา” อันเดินไปถึงตัวยี่หว่าเป็นคนแรก แล้วเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง

“ไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหม”

ญาณพลางจับแขน จับไหล่มองสำรวจเพื่อนตั้งแต่หัวจรดเท้า หากไม่นับเส้นผมสกปรกยุ่งไม่เป็นทรง หน้าไม่ได้ล้าง และชุดวอร์มสีขาฟ้ากับกางเกงสีกรมท่าของโรงเรียนชุดเดิมที่ไม่ได้เปลี่ยนเหมือนกับทุกคนที่มาติดอยู่ที่นี้ ยี่หว่าก็ดูปกติดี ใบหน้าซูบซีดดูสดใสขึ้นด้วยซ้ำ

“เราโอเค”

ยี่หวาหายจากการสะลึมสะลือ เธอตอบญาพร้อมกับรอยยิ้มกว้างจนเห็นฟัน พลังยกมือปิดผมที่ปกปิดใบหน้าออกจนหมด ไม่เหมือนยี่หวาที่พวกเขารู้จักซึ่งมักจะทำหน้านิ่ง และมีเส้นผมบดบังใบหน้าเสมอ

“แล้วเมื่อวานหายไปไหนมา เรามาหาที่บ่อน้ำตั้งหลายครั้งก็ไม่เจอ” เล็งถาม

“เราหายไปเธอ”

พวกเขาหันมามองหน้ากัน ต่างสับสนกับเหตุการณ์เมื่อวานนี้ ชั่วขณะจนอยากได้ใครสักคนมาช่วยยืนยันว่ายี่หวาหายตัวไปทั้งวันจริง ๆ ไม่ใช่แค่ฝันไป เพราะยี่หวาถามด้วยใบหน้าสื่อ ๆ ไร้วี่แววของการโกหก

“ใช่ เมื่อวานพวกเราตื่นมาแล้วไม่เจอยี่หวา เลยแยกย้ายกันตามหาแต่ก็ไม่เจอ เพิ่งเจอวันนี้เอง นี่เช้าวันที่สี่แล้วนะยี่หวา”

เสียงมั่นใจที่สุดว่าตัวเองคิดถูกเพราะเขาใช้หินทำรอยบนผนังถ้าเอาไว้เพื่อนบ้านที่ติดอยู่บนเกาะ เขาค่อย ๆ อธิบายยี่หวา เพื่อนคนอื่นพยักหน้ายืนยันว่าสิ่งที่เล็งพูดเป็นความจริง แต่ยี่หวายังไม่ยอมเชื่อว่าเธอหายไปหนึ่งวันเต็ม

“เราจำไม่ได้เลย”

“ก่อนหน้านั้นล่ะ เกิดอะไรขึ้นจำได้ไหม”

“เราเดินออกมา น่าจะ... ปวดท้องมาก แล้วก็... นึกไม่ออกเลย” ยี่หวาขมวดคิ้วแน่น พยายามนึกเท่าไรก็นึกหาคำตอบให้เล็งไม่ได้

พวกเขาอีกห้าคนพยายามคิดถึงสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุอะไรก็จะมีข้อโต้แย้งเสมอ หากยี่หวาปวดท้องมากจนสลบไป แล้วทำไมถึงตื่นขึ้นมาอยู่ที่ริมบ่อน้ำ ทั้งที่เมื่อวานพวกเขาตามมาหาที่นี่แล้ว ไม่พบยี่หวา หรือถ้ายี่หวาเดินเลยบ่อน้ำลึกเข้าไปในป่าจนหลงทาง ทำไมยี่หวาถึงจำอะไรไม่ได้เลย ในเมื่อร่างกายไร้รอยบาดเจ็บ ศีรษะก็ไม่มีแผลจากการถูกรถกระแทก

ทั้งห้าคนตั้งใจที่ได้พบยี่หวาก็จริงแต่ยังคงสับสน อันแผลคิดถึงสิ่งลึกลับในเกาะ แล้วรีบสะบัดหัวไล่ความคิดตัวเองและขยับตัวชิดกลุ่มเพื่อนมากขึ้นเพื่อลดความกลัว ส่วนเล็ง โย และญาพยายามคุยกับยี่หวาเพื่อหาสาเหตุ แต่หมิงกลับยืนอยู่รั้งท้ายเพื่อน ๆ มองยี่หวาเงิบ ๆ

“เราต้องขอบคุณหมิงนะ” ยี่หวาพูดขึ้นมา เธอเงยหน้ามองหมิงส่งรอยยิ้มอย่างจริงใจแบบที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน

“ขอบคุณเรื่องผ้าเช็ดหน้านะหมิง ถ้าไม่มี เราแย่แน่ ๆ”

“อ้อ อ้อ” แม้จะยังไม่เข้าใจ แต่หมิงก็พยักหน้ารับคำขอบคุณที่ไม่รู้ว่าตัวเองสมควรได้รับหรือไม่

พวกเขาตีมน้ำให้สดชื่นแล้วล้างหน้าล้างตา เพื่อออกไปหาอาหารต่อ ยี่หวาขอให้พวกผู้ชายออกไปจากบ่อน้ำก่อนเพราะต้องซักผ้า พวกผู้หญิงจึงใช้โอกาสนั้นล้างหน้าล้างตัวให้หายเหนียวจากการไม่ได้อาบน้ำถูสบู่หลายวัน

หมิงฟังเสียงพูดคุยของญากับยี่หวาอยู่ตลอดด้วยความกังวล เพราะเธอยังคิดว่าตัวเองเป็นต้นเหตุให้ยี่หวาเดินออกจากถ้ำก่อนคนอื่นจะตื่น เธอกลัวว่าถ้ายี่หวานี้ก็ออกเมื่อไรแล้วพูดสาเหตุนั้น จะทำให้เพื่อน ๆ เกลียดหมิง

ตอนนี้ยี่หว่าแปลกไปจากเดิมอย่างน่าประหลาดใจ เธอร้องเรีง
สดใส่ทั้งที่รอบตัวนำหตุขนาดนี้ ชวนคุยไม่หยุดเหมือนไม่ใช่ยี่หว่า
ตัวจริง และยังร้องเพลงระหว่างอาบน้ำอย่างอารมณ์ดี

“เพลงที่ยี่หว่าร้องเมื่อกี้ ใช่เพลงพีจอมัทหรือเปล่า” ญาณถาม

“อย่าบอกนะว่าญาณก็ชอบพีจอมัท”

“ใช่ เราชอบนะ”

“จริงหรือ! แล้วชอบมาตั้งแต่เมื่อไร เราชอบมาเกือบปีแล้ว ที่
โรงเรียนเราไม่มีแฟนคลับพีจอมัทเลย”

ญาณกับยี่หว่าพูดคุยกันด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเมื่อรู้ว่าชอบนักร้อง
คนเดียวกัน หมิงฟังทั้งสองเจีบบ ๆ ลอบมองยี่หว่าผ่านเงาที่สะท้อนบน
ผิวน้ำ เธอค่อย ๆ สวมเสื้อผ้า และสวมเสื้อคลุมสีชมพูของเธอเป็น
ครั้งสุดท้าย

“เราไปที่ถ้ำก่อนนะ” หมิงพูด

“ไม่รอไปพร้อมกันหรือหมิง อย่าเดินไปไหนคนเดียวเลย”

ญาณยังยึดมั่นว่าพวกเขาทุกคนไม่ควรเดินอยู่ในป่าเพียงลำพัง
ถึงแม้พวกเขาจะเริ่มคุ้นเคยกับเส้นทางจากบ่อน้ำถึงถ้ำแล้วก็ตาม แต่
หมิงสายหน้า แล้วเดินออกจากบริเวณบ่อน้ำไปก่อน

และในตอนนั้นเป็นครั้งสุดท้ายที่พวกเขาได้พบกับหมิง เธอ
หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เมื่อญาณกับยี่หว่าเดินกลับชายหาดได้พบพวก
ผู้ชายกำลังช่วยกันลากสาหร่ายจากในน้ำมาตากให้แห้ง แต่หมิงไม่ได้อยู่
ที่นั่นด้วย

“หมิงไม่ได้อยู่นี่หรือ” ญาณถามเสียง

“ไม่ละ นึกว่าอยู่กับญา”

“เปล่า ไม่อยู่ หมิงบอกว่าจะไปที่ถ้ำ”

“เรารีบไปดูที่ถ้ำให้ชนะ” ยี่หวาวิ่งไปที่ปากทางเข้าถ้ำ แล้ววิ่งกลับมาบอกข่าวด้วยใบหน้าที่ตื่นตระหนกเพราะหมิงไม่ได้อยู่ที่นั่น

“พวกผู้หญิงนี่เป็นอะไร—”

เสียงกำลังหลุดปากพูดตามที่ตัวเองคิด ว่าการหายตัวไปของยี่หวาและหมิงเกิดจากอารมณ์อ่อนไหวของผู้หญิง แต่คำสุดท้ายก็สั่นหายไปนาลำคอ เพราะอันสะกิดสี่ข้างห้ามเขาไว้ก่อน

“เสียง อย่าพูดอย่างนั้น”

“หมิงหาทางออกไม่ได้แน่ ๆ เราน่าจะรีบตามหมิงออกมาหรือไม่ก็ให้หมิงรอไปพร้อมกัน”

ญาเริ่มน้ำตาคลอด้วยความรู้สึกผิดและเป็นห่วง พวกเขาอาจวางใจเรื่องเส้นทางจากบ่อน้ำกลับไปหาตมมากเกินไปถึงกล้าเดินคนเดียว และหมิงอาจจะหลงทางเป็นคนที่สอง

“เข้าไปตามหาหมิงกันเถอะ ตะโกนเรียกดัง ๆ หมิงจะได้หาเราเจอ” โยพูดพลางวางสาหร่ายเส้นใหญ่ลงพื้น ทำท่าทางราวกับพร้อมจะพุ่งตัวเข้าไปในป่าเดี่ยวนั้น

“ต้องมีคนหนึ่งอยู่รอหมิงที่หาด” เสียงพูด

“เราเอง เราจะจุดไฟรอ”

ยี่หวาอาสาอย่างกระตือรือร้น พวกเขาจึงแปลกใจกับยี่หวาที่เปลี่ยนไปจากเดิม แต่ต้องรีบตามหาหมิงก่อนจึงทิ้งความคิดอื่นไว้ข้างหลัง แล้วจับคู่มุ่งหน้าเข้าไปในป่า ตะโกนเรียกชื่อหมิงดังลั่น

“หมิง! เราอยู่นี่! โยเอง อยู่ตรงนี่!”

โยใช้มือป้องปาก ตะโกนเสียงดังลั่นจนเสียงแตกเพราะคอแห้ง ญาเดินตามโยมาติด ๆ คอยมองรอบ ๆ ด้วยหัวใจที่สั่นไหวเพราะความกลัว น้ำตาไหลจากขอบตาหยดแล้วหยดเล่าบดบังการมองเห็นในช่วงเวลาสำคัญอย่างน่าหงุดหงิด สุดท้ายก็นั่งลงที่พื้นดินเพื่อร้องไห้โฮสะอึกสะอื้นจนโยหยุดเดิน

“ญา”

“เราไม่น่าเลย น่าจะรีบตามหมิงไป”

โยนั่งลงข้างญา อึดอัดใจเพราะไม่รู้จะปลอบใจเพื่อนอย่างไร ได้แต่มองไปรอบ ๆ ป่า แล้วดิ่งกิ่งของต้นไม้ใกล้ ๆ ซึ่งมีใบเป็นเส้นตรงยาวเรียงกันหลายใบ โยนำมันมามัดให้ญาปลางหวังว่าเธอจะใจเย็นลงเหมือนกับลมเย็น ๆ ที่ได้รับ

ญาเงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือทั้งน้ำตา จ้องมองใบเส้นยาว ๆ ที่มัดไปมาอยู่ใกล้ ๆ และเงยหน้ามองโยที่มัดให้อยู่ด้วยใบหน้าชื่อ ๆ เหมือนกับตอนตอบคำถามครูไม่ได้และส่งสายตาขอความช่วยเหลือมาให้ญา

“เอามาจากไหน” ญาชี้ที่ใบไม้เส้นยาว

“ฮะ อ้อ ตรงนั้น” โยทำหน้าเหลวหลา และชี้ไปที่ต้นของมัน

ญาลูกขึ้นเดินไปที่ต้นอย่างแฉะแฉะ และทรุดนั่งที่โคนต้น ใช้มือปิดเศษกิ่งก้านแห้ง ๆ กับพุ่มไม้เตี้ยออกจนหมด แล้วพบผลไม้สีแดงทรงป้อมมีหนามขึ้นเป็นพวง เมื่อสำรวจดูรอบ ๆ บริเวณนั้นก็พบว่ามันขึ้นอยู่เต็มโคนต้น และผลของมันก็ตกจนห้อยลงมาอยู่ที่พื้น

“อะไรนะ สละไซ้ใหม่” โยถามน้ำเสียงตื่นเต็น

“ไม่ใช่ นี่ระกำ” ญาตอบพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ เธอดีใจที่พบของโปรดของยายโดยบังเอิญ เธอจำใบและต้นระกำได้เพราะยายเคยชี้ให้ดูต้นตอนไปสวน

“ถ้าอย่างนั้นก็กินได้นะสิ!”

ญาพยักหน้าตอบโย แล้วช่วยกันเก็บไปแค่หนึ่งพวงใหญ่ เพราะกลัวว่าถ้าเก็บไปเยอะเกินมันจะเน่าก่อนกินหมดจึงให้เหลือไว้ที่ต้น ญาคิดเผื่อว่าหากเจอหมีงแล้วเธอจะมาเก็บเพิ่ม แล้วให้หมีงกินจนอึดท้องแบบไม่ต้องประหยัด

“หมีง! หมีง!”

เสียงเดินนำลึกเข้าไปในป่าอย่างกล้าหาญ เพราะเขามีก้อนหินแหลมคมอยู่ในมือคอยทำสัญลักษณ์ที่ต้นไม้ตามทาง เพื่อเป็นลูกศรนำทางกลับหาด

“เสียง ขอพักก่อนได้ไหม”

อันพูดพร้อมหอบหายใจ แล้วนั่งลงพิงหลังกับต้นไม้ใหญ่ เสียงจึงหยุดพักบ้าง แต่ไม่ได้นั่งลงเหมือนกับอัน ยังคงยืนทำสัญลักษณ์ไว้ที่ลำต้นเหมือนคนมีพลังล้นเหลือ

อันมองเสียงอย่างเหลือเชื่อ เพราะเขาทั้งเหนื่อย ทั้งคอแห้ง เจ็บมือ เจ็บเท้าจากการตั้งสาหร่ายเส้นยาวที่ทะเลน้ำตื้นแล้วลากมาที่หาด แดดส่องอยู่กลางศีรษะแทบจะเผาเส้นผมของอันได้ อาหารก็ยังไม่ตกถึงท้องเลยสักคำตั้งแต่เห็นบึงเมื่อวานนี้

“พักพอแล้ว รีบลุกไปตามหาหมิงต่อเถอะ เดี่ยวฟ้ามืดก่อนนะ วันนี้เรายังไม่ทำอะไรกินเลยด้วย”

“เสียงไม่เหนื่อยบ้างหรือ เราเหนื่อยจะตายอยู่แล้ว”

“เป็นผู้ชายนะ จะอ่อนแอเหนื่อยง่ายเหมือนผู้หญิงอย่างนี้ได้ยังไง ลุกเร็วอัน”

อันรีบลุกขึ้นยืนพร้อมกับความโมโหที่กำลังก่อตัวทุกครั่งยามเสียงใช้คำว่าผู้ชายอย่างนั้น ผู้หญิงอย่างนี้ เพราะเขาอึดอัดกับการขีดเส้นแบ่งของเสียงมาตลอด และทนเจียบมานานจนพร้อมได้กลับบ้าง

“เลิกพูดว่าผู้ชายต้องเข้มแข็งอย่างนั้นอย่างนี้สักทีได้ไหม มาติดอยู่ในเกาะแบบนี้แล้วก็ป็นไอ้โง่เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

อันพูดเสียงเรียบเพราะเขายังคงเหนื่อยล้า พยายามแบกขยาขาวผอม ๆ ที่ตอนนี้อย่างผอมกว่าเดิมเดินตามเสียงต่อไป แรงจะตะโกนเรียกตามหาหมิงเริ่มเหลือน้อยลง

“ต้องเข้มแข็งไว้สิ ไม่อย่างนั้นจะอยู่รอดได้อย่างไร” เสียงพูดกลางใจ หินคมขูดลำต้นเป็นเส้นตรง

ระหว่างนั้นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของอันเหลือบเห็นบางอย่าง สีชมพู โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ที่พื้น เขาเงยหน้ามองเส็ง แต่เพื่อนยังคง ตั้งอกตั้งใจทำรอยที่ต้นไม้อันจึงใช้เท้าเขี่ยดู

เขาจำได้ว่าเป็นคือเสื้อคลุมของหมิง ตอนนี้นั้นสกปรก เปื้อนทั้งดิน และเศษไม้ สภาพดูไม่ได้ของเสื้อสีชมพู ยิ่งโหมความกลัวและหวาดระแวงของอันให้ทวีคูณขึ้น เขาคิดแต่ในแง่ร้ายเพราะไม่มีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นเลยตลอดสัปดาห์บนเกาะร้างว่างเปล่า

เขาไม่กล้าบอกเส็งว่าเจอเสื้อของหมิง เพราะปักใจเชื่อไปแล้วว่า อาจเกิดเรื่องไม่ดีกับหมิงจนต้องทิ้งเสื้อไว้ อันกลัวไปหมดทั้งสัตว์ป่าดุร้ายที่อาจมาลากหมิงไป และอาจมาลากอันไปด้วยเหมือนกันหากเดินตามทางนี้ต่อ กลัวทั้งเรื่องแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นกับยี่หว่าแล้วยังหาคำตอบไม่ได้

“เส็ง เราหิวน้ำ ขอบไปที่บ่อน้ำก่อนนะ”

“ญาบอกว่าอย่าแยกกัน”

“นายทำเครื่องหมายไว้แล้วนี่ เราเดินถูก เพื่อว่า... หมิงจะอยู่ที่บ่อน้ำ”

“เจอกันที่ถ้ำแล้วกัน อย่าหลงทางอีกคนนะ”

อันรอนจนเส็งหันหลังให้ แล้วก้มลงหยิบเสื้อคลุมสีชมพูใต้พุ่มไม้ ออกมา และรีบเดินตรงไปที่บ่อน้ำ คอยมองรอบตัวอย่างระแวดระวัง เมื่อไร้วีแววของเพื่อนคนอื่น ๆ อันจึงสะบัดเสื้อคลุมสีหวานน่ารัก ค่อย ๆ หยิบเศษใบไม้แห้ง กับเศษดินที่ติดอยู่ออก แล้วมองด้วยแววตาเป็นประกาย

เมื่อมองรอบตัวอีกครั้งแต่ยังไร้ที่แววของคนอื่นดังเดิม อันจึง สอดแขนสวมเสื้อคลุม ค่อย ๆ สวมอีกข้างจนเรียบร้อยและขึ้นชมเงาที่ สะท้อนบนผิวน้ำ อันยิ้มกว้าง เพราะเขาอยากรู้มานานแล้วว่าสีชมพูจะ เหมาะกับคนผิวเข้มอย่างเขาไหม

อันตัดขาดตัวเองจากเกาะร้างว่างเปล่าแห่งนี้ชั่วขณะ มองหินแต่ ละก้อนที่เรียงรายริมบ่อน้ำเป็นทางเดินที่งดงาม เขาเดินเล่นพร้อมเสื้อ คลุมสีชมพูอย่างมั่นใจ มีความสุขกับโลกเล็ก ๆ ที่สร้างขึ้นมาเอง เพราะ ที่แห่งนี้ไม่มีความสุขอื่นให้อันอีกแล้ว

เสียงกิ้งไม้หักดังขึ้นอันจึงสะดุ้งโหยง เขากวาดตามองรอบตัว แล้วรีบถอดเสื้อคลุมสีชมพูไปซ่อนในซอกเล็ก ๆ ลับสายตาที่หน้าผาริม บ่อน้ำ และรีบเดินกลับถ้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

ลิ้มแม้กระทั่งเจ้าของเสื้อที่ตัวเองได้ลองใส่เมื่อครูนี

เลข ๗๒๐๐

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

เมื่อแสงอาทิตย์ลอดเข้ามาในกระท่อมหลังเล็ก บูลันรีบลุกจากที่นอน เธอหันมองพี่สาวที่ยังคงนอนหลับและตัดสินใจไม่ปลุกซินตา จากนั้นก็คว้ากระเป๋าसानไบกะทัดรัด นำสายกระเป๋าทำจากสาหร่ายแห้ง ถักมาผูกไว้ที่เอวจนแน่น แล้วจึงออกจากกระท่อม

บูลันมุ่งหน้าจากหมู่บ้านตามลำธารที่ไหลมาจากน้ำตก ออกไปที่ป่าชายเลน แล้วเดินลัดเลาะตามชายหาดแคบทางทิศใต้ของเกาะไปยังหน้าผาที่สูงที่สุดในเกาะฮามูล์ ฟีลู

ความจริงแล้วมีทางลัดคือการเดินผ่านป่าไปซึ่งจะถึงหน้าผาได้เร็วกว่านี้ แต่เผ่าอาซายถูกห้ามไม่ให้เดินในป่าตอนกลางวันหากไม่จำเป็น เพราะช่วงนี้มีผู้อื่นนอกเหนือจากเผ่าอาซายมาอาศัยที่ฮามูล์ ฟีลู

พวกเขาคือมนุษย์ ไม่ใช่หนึ่ง แต่มากถึงหก และไม่มีวีแววว่าจะออกไปจากเกาะง่าย ๆ พวกมนุษย์ไม่มีเรื่องเล่าใหญ่กว่าวาฬตามเรื่องเล่าของเผ่า พวกเขาตัวเปล่า ไม่มีอะไรติดตัวมาเลยนอกจากผ้าสีสัน แพลกตาที่ห่อตัวพวกเขาอยู่

บูลันรู้ดีกว่าใครว่าพวกมนุษย์ทั้งหมดคนมาอยู่ที่เกาะนี้แบบตัวเปล่า ๆ ได้อย่างไร เพราะบูลันเป็นคนช่วยพวกเขาให้เกาะบนหลังปลาราคาเอง ในวันนั้นพวกปลาราคาว่ายกลับมาที่เกาะ สลัดพวกมนุษย์ทิ้งไว้บนหาดทางทิศเหนือ ส่วนบูลันกับซินตาที่เกาะหลังปลาราคามาด้วยรีบกลับหมู่บ้านด้วยความหวาดกลัว ทั้งกลัวคนในเผ่ามาเห็นว่าทั้งคู่พามนุษย์เข้ามา ทั้งกลัวว่ามนุษย์พวกนี้จะตื่นมาทำร้าย

ตั้งแต่ตอนนั้น บูลันเฝ้ามองมนุษย์ทั้งหกคนทุกพระอาทิตย์ เว้นเพียงตอนกลางคืนที่พวกมนุษย์จะนอนในถ้ำ และไม่ใช่แค่บูลันที่คอยเฝ้ามองพวกเขาอยู่ห่าง ๆ หัวหน้าเฝ้าผู้ชาย ซึ่งเป็นนายของบูลันและซินตาสั่งให้ชาวเผ่าลัดเวรกันไปเฝ้าพวกมนุษย์ตอนกลางวัน เพื่อป้องกันไม่ให้บุกรุกเข้าป่ามาเจอหมู่บ้าน และที่สำคัญที่สุดคือไม่ให้พวกมนุษย์พบแนวหามูล์ พิณ หรือแนวเห็ดสีน้ำเงิน

บูลันยังเป็นเด็กและยิงธนูไม่แม่น จึงไม่ได้รับมอบหมายจากยายให้มาเฝ้ามองพวกมนุษย์ แต่เธอจะปีนหน้าผาที่สูงที่สุดในเกาะซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกทุก ๆ วัน ด้วยแขนขาที่ยาวและตัวเบาหัวของเธอเพื่อคอยเฝ้ามองพวกมนุษย์ด้วยความเป็นห่วง บูลันคิดว่าคงมีแค่เธอคนเดียวที่มองว่ามนุษย์ทั้งหกคนนี้ไม่เป็นอันตรายกับชาวผู้ชาย พวกเขาแตกต่างจากในเรื่องเล่าอย่างสิ้นเชิง

เธอปีนขึ้นมาถึงยอดหน้าผา หอบเหนื่อยเพียงเล็กน้อย แล้วก็ยิ้มกว้างเพราะได้มองพระอาทิตย์ขึ้น จากหน้าผาฝั่งทิศตะวันออกจะมองเห็นพระอาทิตย์ขึ้นจากทะเลสวยที่สุดในเกาะ และจะสวยมากกว่านี้ถ้าเดินหน้าไปทางทิศเหนือจนสุดหน้าผา แต่พวกมนุษย์ที่อยู่บริเวณหาดพระจันทร์เสี้ยวมองเห็นได้

บูลันมองพระอาทิตย์ขึ้นจนพอใจ แล้วเดินไปที่จุดชุมยิงของหน้าผา ซึ่งอยู่เหนือบ่อน้ำพุขนาดเล็กของเกาะ มือธนูประจำเผ่าจะคอยมองพวกมนุษย์อยู่ตรงนั้นในตอนกลางวันจนกว่าพวกเขาจะกลับเข้าถ้ำ เพื่อป้องกันไม่ให้พวกมนุษย์เข้าป่าลี้กจนพบแนวเห็ดสีน้ำเงิน คำสั่งจากหัวหน้าเผ่าผู้ชายบอกว่า หากพวกมนุษย์เข้าป่าลี้กเกินไป ให้ยิงลูกธนูทันที

แต่ตอนนี้ท้องฟ้ายังไม่สว่างดี ป่าที่มีต้นไม้ขึ้นเขียวอู่มยังมีมืดกว่าบนหน้าผา พวกมนุษย์จึงยังไม่ออกจากถ้ำ และมีธนูยังไม่มาประจำการ บูลันจึงนั่งคอยอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

หลังบูลันหย่อนก้นนั่งลงบนกองสาหร่ายแห้งปูบนพื้นหินไม่นาน มนุษย์คนหนึ่งก็เดินมาที่บ่อน้ำพุ บูลันจดจำมนุษย์คนนั้นได้ดี เพราะเป็นคนแรกที่เธอช่วยให้ขึ้นไปเกาะหลังปลาราวา มนุษย์ผู้หญิงผมสั้นประป่าสีดำและมีสีผิวเหลืองนวลเหมือนหาดทราย

บูลันสนใจมนุษย์ผู้หญิงคนนี้เป็นพิเศษ เพราะผู้หญิงคนนี้ตัดผมสั้นแบบที่บูลันอยากตัดบ้าง แต่ทำไม่ได้เพราะความเชื่อของเผ่าที่ว่าหากตัดผมเท่ากับตัดอายุ

มนุษย์ผมสั้นค่อย ๆ นั่งลงที่ริมบ่อน้ำ วิกน้ำใส่มือแล้วยกขึ้นดื่มอย่างช้า ๆ ดูทำอะไรเชิงช้าไปเสียหมดอย่างน่าหงุดหงิดใจในสายตาของบูลัน กระทั่งเธอรู้อามนุษย์ผู้นั้นกำลังวิกน้ำมาซักผ้าเปื้อนเลือดสีแดงเข้ม บูลันจึงเข้าใจความเชิงช้าที่เธอเห็น คงไม่ต่างจากวันที่ชินตาเลือดออกแล้วเอาแต่นอน ไม่ยอมออกจากกระท่อม

“เป็นผู้ใหญ่แล้วสินะ” บูลันเอ่ยเสียงแผ่วเบา เสียตายเล็กน้อย เพราะที่แรกคิดว่ามนุษย์ทั้งหกคนเป็นเด็กเหมือนกับเธอ

“บูลัน” เสียงเรียกที่บูลันคุ้นเคยตึงขึ้นใกล้ ๆ เธอจึงสะดุ้งโหยงจนทำก้อ้นหินตกจากหน้าผาลงไปที่พื้น

มนุษย์ผู้หญิงผมสั้นเงยหน้าขึ้นตามเสียง ทั้งบูลันและชินตาที่เพิ่งตามมาจึงยกมือปิดปากแน่น ทำตัวแข็งไม่ขยับเขยื้อน จนกระทั่งมนุษย์คนนั้นก้มหน้าซักผ้าดังเดิมจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“พี่ตามมาทำไม” บูลันกระซิบถามพี่สาว มีเสียงลมและเสียงคลื่นเป็นดังเกราะกั้นไม่ให้มนุษย์ด้านล่างได้ยินเสียงทั้งคู่

“มาตามแกกลับนะสิ มัวแต่ออกมาเฝ้าพวกมนุษย์ตลอดอย่างนี้ เดียวก็ไม่มีอะไรจะกินหรอก”

“หนูยังเป็นเด็กอยู่เลยนะ ขอตามใจตัวเองก่อนจะเป็นผู้ใหญ่ หน่อยสิ” ซินตาถอนหายใจแล้วส่ายหน้าเอือมระอา เพราะเธอคงเถียงน้องสาวไม่ชนะ

ระหว่างที่สองพี่น้องกำลังคุยกัน มนุษย์ที่ริมบ่อน้ำค่อย ๆ สวมเสื้อผ้าจนเรียบร้อยแล้วยืนขึ้นเต็มความสูง แต่กลับโงนเงนดูไร้เรี่ยวแรง เพียงไม่นานก็ล้มลง และนอนนิ่งอยู่บนพื้นโดยมีหญ้าขึ้น ๆ จากน้ำค้างยามเช้ารองรับ

“เขาเป็นอะไรนะ บูลัน เขาโดนธนูเหรอ” ซินตาร้องตกใจ

“ไม่ใช่ มีธนูยังไม่มาเลย” บูลันลุกขึ้นยืน กระชกกระเป่าที่เอวให้แน่นแล้วป็นลงจากหน้าผา

“บูลัน! บูลัน! จะไปไหน”

“ไปช่วยเขาไง เขาเป็นผู้ใหญ่ กำลังเลือดออก”

เมื่อได้ยินคำว่าเลือดออก ซินตาจึงเกิดอาการเถียงน้องสาวไม่ออกอีกครึ่ง เพราะเธอเพิ่งผ่านประสบการณ์นั้นมาไม่นานและรู้ดีกว่า บูลันเสียอีกว่ามันทรมาณมากเพียงใด ซินตาจึงค่อย ๆ ป็นผาตามน้องสาวไปที่บ่อน้ำ

มนุษย์ผมสั้นไม่ได้สติ สองพี่น้องเฝ้าอาชวยจึงไม่หวาดกลัวมากนัก แต่หัวใจยังกระหน่ำเต้นรุนแรงเหมือนท้องฟ้าในคืนพายุเข้า

บุลันอยากช่วยมนุษย์คนนี้สุดหัวใจ แต่ความสามารถของเธอยังน้อยนิด เธอเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง ส่วนซินตาเป็นแค่คนที่เพิ่งพ้นวัยเด็กมาหมาด ๆ สองพี่น้องจึงมองหน้ากันสลับกับมองหน้ามนุษย์ผิวสีนวลเหมือน หาดทราย

“ถอยออกมาซินตา”

เสียงทุ้มต่ำน่าเกรงขามดังขึ้นด้านหลัง ผู้ร้องบอกคือมือธนูของ เผ่าอาซาย ชื่อว่าเซจัก เป็นผู้ชายตัวสูงและยิงธนูแม่นมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เซจักกำลังจ้างธนูจนสุดแขน ค่อย ๆ เดินออกจากพุ่มไม้มาที่ริมบ่อ

ซินตาลุกขึ้นยืน ออกห่างจากมนุษย์แล้วหลบหลังเซจัก แต่บุลัน ยังคงนั่งคุกเข่าไม่ไกลจากมนุษย์คนนี้ดังเดิม เธอทำเหมือนไม่ได้ยินเสียง ของเซจัก

“ถอยออกมาเร็ว น้องสาวซินตา” เซจักลืมชื่อบุลันจึงเรียกแบบ นั้น ทั้งที่บุลันนั่งเฝ้าพวกมนุษย์อยู่กับเซจักแทบจะตลอดเวลา

“เขาไม่อันตราย แต่กำลังป่วย” บุลันพยายามอธิบายกับเซจัก ให้เขาเลิกจ้างธนูอย่างนั้นเสียที

“ไม่มีใครรู้หรอก รีบถอยออกมาก่อนที่เขาจะตื่น”

“พี่เซจักก็รู้ว่าพวกมนุษย์ไม่อันตราย พี่เฝ้าพวกเขาอยู่ตั้งสอง พระอาทิตย์ เคยเห็นพวกเขาทำอะไรไม่ดีด้วยเหรอ” บุลันเถียงเซจัก ชายหนุ่มหยุดคิดอยู่พักหนึ่ง และค่อย ๆ ลดคันธนูลง

“เขาเป็นผู้ใหญ่ และเป็นผู้หญิงเหมือนหนู เหมือนพี่ซินตา กำลัง เลือดออกอยู่ด้วย เขาถึงได้สลบไป ถ้าเราไม่ช่วยเขาจะตายอยู่ตรงนี้”

บุลันเอ่ยอย่างเข้มแข็ง แต่สุดท้ายก็เสียงสั่นเพราะก้อนสะอื้นที่
ท้ายประโยค เพราะเธอไม่อยากให้มนุษย์ต้องตายอีก แต่เธอไม่รู้จะช่วย
พวกเขาอย่างไร

“ซินดา ช่วยถือที่ได้ไหม” เซจค์ดึงลูกธนูออกมาใส่ในกระบอก
ไม้ไผ่ที่ผูกไว้ข้างเอว และส่งคันธนูให้ซินดาช่วยถือ จากนั้นเซจค์จึงเดิน
เข้ามานั่งคุกเข่าใกล้ ๆ มนุษย์ผมสั้น

“พี่จะอุ้มเขาไปที่แนวเห็ดสีน้ำเงิน เธอตักน้ำในบ่อนี้ไปด้วย จะ
เอาไปผสมเป็นยาให้เขากิน”

บุลันพยักหน้ารับคำสั่งอย่างกระตือรือร้นทันที แล้วรีบป็นหน้า
ผาไปจุดซุ่มยิงธนูอีกครั้ง เพื่อหยิบกะลาที่ขจัดจนเรียบมาตักน้ำจากในบ่อ
น้ำพุ และเดินตามเซจค์ที่อุ้มมนุษย์เข้าไปในป่าลึก ข้าง ๆ เซจค์มีซินดา
คอยมองมนุษย์ผมสั้นเป็นระยะเพราะกลัวว่าจะตื่นขึ้นมา

ถัดจากบ่อน้ำพุริมหน้าผาสูงเพียงไม่กี่โหลเป็นแนวเห็ดสีน้ำเงิน
ของเกาะที่ชาวอาซาฮายต้องปกป้องมันสุดชีวิต เพราะเห็ดเหล่านี้เป็นดัง
หัวใจของเกาะที่ยึดเหนี่ยวเผ่าอาซาฮายเอาไว้ แล้วยังเชื่อมพวกสัตว์ต่าง ๆ
ในเกาะให้อยู่ร่วมกับเผ่าอาซาฮายอย่างสงบสุข

เห็ดสีน้ำเงินพิเศษกว่าเห็ดอื่นหลายเท่า ที่เรียกว่าสีน้ำเงินเพราะ
ท่อจากโคนเห็ดถึงหมวกเห็ดหลายท่อส่องแสงเป็นสีน้ำเงินอมฟ้าสดที่จะ
ยิ่งเปล่งประกายในเวลากลางคืน เป็นสีที่ไม่อาจหาได้จากที่ไหนนอกเสีย
จากเห็ดชนิดนี้

น้ำสีน้ำเงินที่ไหลออกจากหมวกเห็ดมีประโยชน์หลายร้อย
หลายพันอย่าง ขึ้นอยู่กับว่านำไปผสมกับสิ่งใด หากผสมกับน้ำจืดจะเป็น
ยารักษาอาการป่วย หากผสมกับน้ำทะเลจะกลายเป็นยาพิษอ่อน ๆ ที่

ทำให้หลับไป เมื่อตื่นจะลืมเหตุการณ์ก่อนหน้า และกลายเป็นคนเพี้ยน ๆ ไปช่วงหนึ่ง จะลืมสิ่งที่เกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปริมาณที่ดื่มเข้าไป

แต่เห็ดที่จะมีน้ำสีน้ำเงินไหลออกมาจนใช้ประโยชน์ได้ต้องมีอายุ ๘๐ ฤดูร้อน และสูงประมาณชาวอาชวยเพศชายต่อกันสองคน น้ำเห็ดจึงเป็นสิ่งล้ำค่าที่ต้องอดใจรอ

เรื่องเล่าเกี่ยวกับเห็ดสีน้ำเงินของเผ่าอาชวยมีหลายร้อยเรื่อง และเล่าต่อกันมานับพันปี เช่นเชื่อว่าต้นเห็ดมีรสชาติอร่อยที่สุดในบรรดาอาหารทั้งหมดที่หาได้บนเกาะ ทำให้อิมมานถึง ๗ พระอาทิตย์ ทำให้แข็งแรง ผิวพรรณงดงาม ไม่ล้มป่วย และหากกินปริมาณมากพอจะทำให้อายุยืน หากกินอย่างสม่ำเสมอจะเป็นอมตะ

แต่มีอีกเรื่องเล่ามาขัดแย้งว่าในอดีตเกาะแห่งนี้เคยมีเห็ดสีน้ำเงินขึ้นอยู่ทั่วทั้งเกาะ แต่เผ่าอาชวยที่อพยพมายุคแรก ๆ เก็บเห็ดมากินเกินความจำเป็นเพราะเชื่อว่าจะทำให้เป็นอมตะ เห็ดสีน้ำเงินจึงเหลือน้อยลงหลายเท่า จนตอนนี้เหลือต้นอายุมากเพียงยี่สิบต้น

มีความเชื่อว่าหากเห็ดสูญพันธุ์เกาะแห่งนี้จะจมอยู่ใต้ทะเลหน้าที่ของชนเผ่าอาชวยจึงต้องช่วยปกป้องเห็ดสีน้ำเงินให้ดีที่สุด พวกเขาไม่กินต้นอ่อนที่ยังอายุน้อย ปล่อยให้มันเจริญเติบโตด้วยตัวเอง และรักษาต้นอายุมากไม่ให้ล้มตายด้วยการเก็บน้ำเห็ดที่หยดลงมาเองเท่านั้น ไม่พยายามรีดออกมาจากหมวกเห็ดจนมันล้มตาย

ทั้งหมดนี้คือสาเหตุที่เผ่าอาชวยกลัวว่าพวกมนุษย์จะมาเห็นเห็ดสีน้ำเงิน ประโยชน์ของมันทำให้พวกมนุษย์เกิดความโลภ จากตำนานของเผ่ากล่าววามนุษย์เคยบุกมาที่เกาะด้วยเรือลำใหญ่กว่าวาฬ เพื่อล่า

สัตว์จำนวนมากจนชาวเผ่าอดอยากต้องกินแต่พืชที่ปลูกเอง ชาวเผ่าจึงจำฝังหัวเสมอว่าพวกมนุษย์โลก โหดร้าย และควบคุมความต้องการของตนเองไม่ได้ ต่างกับเผ่าอาซาฮายที่ช่วยกันรักษาเห็ดสีน้ำเงิน

“ซินตากับน้องซินตาคอยเฝ้าเขาแล้วกัน ถ้าเขาตื่นแล้วก็เอาน้ำเห็ดผสมน้ำทะเลให้เขากินเพื่อให้ลืมก่อน และพาไปส่งที่บ่อน้ำพุ อย่าให้มนุษย์คนอื่นเห็น เข้าใจไหม”

เซจ๊กสั่งกับสองพี่น้องหลังจากป้อนน้ำเห็ดผสมกับน้ำจืดให้มนุษย์ผมสั้นเรียบร้อยแล้ว เขาได้รับธนูมาจากซินตา และจะรีบกลับไปประจำการที่จุดคุ้มยิงบนหน้าผา

“พี่เซจ๊ก” ชายหนุ่มตัวสูงหันหลังกลับมามองซินตา

“ขอบคุณนะพี่” ซินตาเอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ เซจ๊กอ้าอึ้งทำตัวไม่ถูก แขนที่ยาวอยู่แล้วดูยาวและเกะกะกว่าเดิม สุดท้ายก็พยักหน้าให้ซินตา แล้วเดินหายเข้าไปในป่าอย่างรวดเร็ว

“คนเผ่านี้กินน้ำเห็ดผสมน้ำทะเลเข้าไปตอนหนูปอกชื่อเหรอด จำไม่ได้กันสักคน” บูลันนั่งกอดเข่ามองมนุษย์ผมสั้น แล้วบ่นอย่างน่ารักรำเอิ้นดูในสายตาพี่สาว ซินตาหัวเราะแล้วตบ่าของน้องเบา ๆ

“แต่พี่จำได้นะบูลิง”

“บูลันต่างหาก!” เธอรีบหันไปเถียงพี่สาวเสียงดัง และยกมือปิดปากแทบไม่ทัน เมื่อนึกขึ้นได้ว่าต้องเก็บเรื่องช่วยมนุษย์คนนี้เป็นความลับกับชาวเผ่าอาซาฮาย

เมื่อพระอาทิตย์ใกล้ตกทะเล เซจักมาช่วยบุลันกับซินตาอุ้ม มนุษย์ผมสั้นไปที่ข้างบ่อน้ำพุ ทางฝั่งใกล้กับชายหาดแคบทางทิศใต้ของ เกาะ และเซจักอุกบุลันบังคับว่าให้ไปบอกพ่อแม่ของบุลันว่าเธอกับ ซินตาจะนอนเล่นที่บนหน้าผาเพื่อรอดูพระอาทิตย์ขึ้น แท้จริงแล้วสอง พี่น้องเป็นห่วงมนุษย์ผมสั้นคนนี่จนต้องนอนเฝ้า

พ่อแม่ของบุลันและซินตาจะเชื่ออย่างสนิทใจเมื่อเซจัก ผู้เป็น มือธนูประจำเผ่าเป็นคนพูด ทั้งสองจึงไม่หวังว่าพ่อแม่จะมาตามและถูก จับได้ ส่วนเซจักยอมโกหกเพราะบุลันพยายามโน้มน้าวอยู่นาน และที่ สำคัญมีซินตาช่วยพูด

กลางดึกเมื่อท้องฟ้ามืดสนิท มนุษย์ยังคงไม่ตื่นแต่ใบหน้ามี สีเลือดฝาดดูสดใสขึ้นมาก บุลันกับซินตาจุดไฟกองเล็ก ๆ และนั่งคุยกัน สลับกับหัวเราะคิกคัก กระทั่งซินตาหลับไป

มนุษย์ผมสั้นขยับพลิกตัว เมื่อเห็นกองไฟเล็ก ๆ อยู่ไม่ไกลจึงลุก ขึ้นนั่งช้า ๆ โงนงนเล็กน้อยเพราะมีนหัว แต่อาการปวดท้อง ปวดเนื้อ ปวดตัว และหัวโหยหายไปเป็นปลิดทิ้ง ร่างกายกระปรี้กระเปร่าและ สดชื่นเหมือนได้กินแล้วหลับเต็มอิ่ม

บุลันนั่งเหม่อมองเปลวไฟอยู่จึงไม่ทันสังเกต เมื่อได้ยินเสียง สบสายของใบไม้แห้งที่เธอใช้ปูพื้นให้มนุษย์คนนี้นอนหลับ เธอจึงสะดุ้ง แล้วรีบไปหลบหลังพุ่มไม้ทันที

หัวใจของบุลันเต้นระรัว เพราะเธอมั่นใจว่ามนุษย์ผมสั้นสบตา กับเธอเข้าแล้ว และถึงจะมองไม่เห็นเธอก็ต้องมองเห็นซินตาที่นอนหลับ อยู่ไม่ไกล

ทั้งสองจ้องตากันในความมืดสลัวมีเพียงแสงสีส้มพลิวไหวจาก
กองไฟสาดส่องบริเวณแคบ ๆ มนุษย์ผมสั้นลุกขึ้นยืน ดวงตาสีดำสนิทที่
สะท้อนเปลวไฟสีส้มเป็นประกาย ใบหน้าใสชื่อไร้พิษภัย ยิ่งกว่านั้นคือ
ไร้ความกลัว

บูลันจึงก้าวขาออกจากพุ่มไม้ ค่อย ๆ เดินมายืนตรงหน้ามนุษย์
ผมสั้นที่เธอสนใจทรงผมนั้นเป็นพิเศษ และมายืนจ้องตากันในระยะสาม
ช่วงแขนของชาวเผ่าอาซาย โดยมีกองไฟคั่นกลาง

“เธอ... ดีขึ้นหรือยัง” บูลันพูด แต่มนุษย์คนนั้นกลับเลิกคิ้วขึ้นสูง
ดุสงสัย

“ดีขึ้นแล้วใช่ไหม” บูลันพูดอีกครั้ง แต่มนุษย์คนนั้นยังไม่เข้าใจ

บูลันจึงถอนหายใจพร้อมกับใช้ความคิด ว่าจากที่เฝ้ามอง
พวกมนุษย์มา เธอไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขาพูดคุยกันเลย จึงไม่น่าเข้าใจ
ภาษาของชาวอาซายเหมือนกัน บูลันจึงเริ่มใช้ท่าทาง

เธอชี้นิ้วไปที่มนุษย์ผมสั้น หยุดชะงักเพราะไม่รู้จะแสดงอย่างไร
และตัดสินใจยิ้มกว้างให้สดใสที่สุด ทำท่าวิ่งอยู่กับที่อย่างกระฉับกระเฉง
แสดงถึงความแข็งแรง และชี้ที่มนุษย์ผมสั้นอีกคน พร้อมเลิกคิ้วสงสัย

มนุษย์คนนั้นหยุดคิดสักพักเหมือนที่บูลันทำ แล้วก็วางมือที่อก
ตัวเอง จากนั้นจึงยิ้มกว้างจนเห็นฟัน แล้วพยักหน้ารัวหลายครั้งจน
ผมสั้นประบ่าของเธอสะบัดตาม ไม่พอแค่นั้น แต่ยังทำท่าวิ่งอย่าง
กระฉับกระเฉงด้วย

บูลันกับมนุษย์ผมสั้นพยักหน้าเมื่อเข้าใจท่าทางของกันและกัน
ทั้งสองจึงได้รู้ว่าถึงมนุษย์กับเผ่าอาซายจะพูดคนละภาษา แต่ยังใช้ภาษา
กายเหมือนกันอยู่

บุลันตื่นตื่นที่ได้คุยกับมนุษย์ตัวเป็น ๆ และพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่
น่ากลัวอย่างที่เผ่าอาซาซายคิด แต่คุยได้ไม่นานซินตาก็ตื่นเพราะเสียง
ย่าเท้า และเสียงพูดคุยคนละภาษา

ซินตาดตกใจกลัวจนไปหลบหลังต้นไม้ สุดท้ายก็ออกมาบอกบุลัน
ว่าถึงเวลาที่มนุษย์ต้องกินยาพิษแล้ว บุลันจำใจนำน้ำเห็ดผสมน้ำทะเลให้
มนุษย์คนนี้ดื่ม เพราะเธอเสียชีวิตที่อุตสาหกรรมรู้เรื่อง แต่มนุษย์คนนี้ก็
จะลืมบุลันอยู่ดีหลังจากดื่มยาพิษ

สองพี่น้องทำตามคำสั่งของเซจัก คือการส่งมนุษย์म्मสันที่ริม
บ่อน้ำ แล้วรีบกลับกระท่อมให้พ่อแม่เห็นหน้า และเพื่อไม่ให้ความลับถูก
เปิดเผย บุลันทนอยู่ที่กระท่อมได้ไม่นานก็รีบไปจุดซุ่มยิงบนหน้าผาอีก
รอบเพราะเป็นห่วงมนุษย์म्मสัน

เซจักคอยซุ่มมองอยู่ตรงนั้นแล้ว และที่ริมบ่อน้ำ มนุษย์ผู้หญิง
สามคนกำลังล้างหน้าล้างตา พวกเขาได้พบกันในที่สุด โดยที่มนุษย์
ผู้หญิงम्मสันจำเหตุการณ์ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นไม่ได้เพราะยาพิษ

“พี่เซจัก ทำไมมาเข้าจัง”

“ไม่ไว้ใจนะสิ กลัวว่าเธอจะไม่เอายาพิษให้เขากิน”

บุลันแบ่ปากล้อเลียน และเมื่อมองลงไปด้านล่าง มนุษย์ผู้หญิง
ทั้งสามคนกำลังอาบน้ำ

“พี่เซจัก เขาจะอาบน้ำ พี่ไปที่อื่นเถอะ หนูเฝ้าเอง”

“ไม่ได้ เธอยังธนูไม่เป็นสักหน่อย”

“พี่จะดูมนุษย์อาบน้ำไม่ได้ รีบไปเลย เร็ว ๆ”

บุลันเตารู้ว่าพวกมนุษย์ไม่ชอบให้ใครเห็นร่างกายตอนไม่มีสิ่งใดปกปิดถึงได้เอาผ้าห่อตัวไว้เช่นนั้น ต่างกับเผ่าอาซายที่สวมเพื่อกลมเย็น และกันกิ่งไม้หรือหินคมข่วนโดนร่างกายตอนป็นหน้าผา เป็นแค่ชุดชั้นเดียวทำจากขนสัตว์นำมาเย็บให้มีรูสอดแขนขากับหัว

“มาเรียกแล้วกัน พี่จะอยู่แถว ๆ แหลม”

เซจักยอมวางคันธนูกับลูกธนูทิ้งไว้ให้บุลัน ทั้งที่รู้ว่าเธอยังยิงไม่แม่นพอ และทำตาปรือเพื่อไม่ให้เห็นมนุษย์ด้านล่างแล้วป็นผาไปที่แหลมอย่างคล่องแคล่ว

เขายอมทำตามที่บุลันสั่งง่าย ๆ เพราะการเฝ้ามนุษย์มาสามพระอาทิตย์ทำให้รู้ว่าทั้งหกคนนี่ไม่อันตรายอย่างในเรื่องเล่าของเผ่าสักนิต แล้วยังดูเหมือนใช้ชีวิตในเกาะไม่เป็นอย่างน่าสงสาร เซจักจึงไปจับหลับบนหน้าผาเจียบ ๆ สักพักได้อย่างสบายใจ

หมิงเดินออกจากบ่อน้ำ หันหลังให้เสียงหัวเราะคิกคักของญา ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอ กับยี่หว่า ซึ่งเป็นคนที่เธอหาเรื่องมาต่อว่าอยู่เสมอ หมิงเดินลัดเลาะตามแนวหน้าผาเพื่อกลับถ้ำ แต่อารมณ์ของเธออ่อนไหวเกินกว่าจะรับมือได้ น้ำตาไหลอาบแก้มจนถึงคางอย่างกลั้นไว้ไม่อยู่ หมิงจึงเดินหลบออกนอกเส้นทางเล็กน้อย และนั่งบนรากต้นไม้ใหญ่

หมิงรู้สึกผิดต่อยี่หว่าแต่ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงไม่กล้าขอโทษ หมิงกลัวว่าเพื่อนคนอื่นจะคิดว่าเธอเกลียดยี่หว่าจนยินดีที่ยี่หว่าหายไป เพราะเมื่อวานนี้เธอทำหน้าที่ ไม่ได้แสดงความกังวล หรือร้องไห้เลย แต่ภายในความคิดของเธอยุ่งเหยิง ปั่นป่วน และหวาดกลัว

หมิงก็เป็นห่วงยี่หว่ามากเหมือนกัน เพราะเอาแต่คิดว่ายี่หว่าจะอยู่ในป่าอย่างไรตอนที่เป็นประจำเดือนแบบนี้ จะอยู่ในป่ามืดมิดคนเดียว ได้อย่างไร เพียงแต่หมิงไม่แสดงออกมาให้ใครเห็น

หมิงจึงอธิบายที่กล้าร้องไห้ กล้าแสดงความรู้สึกหลาย ๆ อย่างต่อหน้าเพื่อนทุกคน บางครั้งญาติก็เข้มแข็ง บางครั้งญาติก็อ่อนแอ ทุกความรู้สึกของญาติ หมิงรับรู้ได้จากการที่ญาติแสดงให้เห็น แต่หมิงไม่เคยได้แสดงออกมาบ้างเลย แม้แต่การร้องไห้สะอึกสะอื้นจนหายใจไม่ทัน เธอยังต้องแอบมาร้องคนเดียวในป่าแบบนี้ สิ่งที่เพื่อน ๆ เห็นมีแต่คำพูดก้าวร้าวของหมิง กับสายตาดูถูกดูแคลนหรือไม่แยแสโลกของหมิงเท่านั้น

ระหว่างที่หูสองข้างได้ยินเพียงเสียงร้องไห้กับเสียงสะอื้นของตัวเอง ก็มีบางอย่างขยับอยู่ไม่ไกลจากหมิง และอยู่บนพื้นดิน ไม่ใช่พวกค่างที่มักปีนป่ายบนต้นไม้

หมิงเข้ตน้ำตาออกจลวก ๆ และมองตามที่มาของเสียง เธอเห็นพุ่มไม้เตี้ยขนาดเล็กขยับทั้งที่ไม่มีลม หมิงจึงเดินเข้าไปใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ แม้ความกลัวขึ้นมาจ่อที่ลำคอพร้อมกับก้อนสะอื้น

เธอย่อลงข้างพุ่มไม้ ควักกิ่งไผ่ยาวแฉะนั้นมาแหวกใบที่ปกคลุม บางอย่างอยู่ช้า ๆ พร้อมกับหัวใจที่เต้นระรัวระแทกอก กระทั่งเห็นสัตว์ตัวน้อยประมาณหนึ่งไม้บรรทัดกำลังตัวสั้น ทั้งตัวมีขนสีดำ มีหนาม

สีขาวเรียงตัวที่หลังถึงหาง คล้ายเม่นหางพวงใหญ่ แต่กลับมีหูยาวสองข้างห้อยลงพื่นกับขาหลังเหมือนกระต่าย และที่พิเศษกว่าสิ่งใดคือ โคนหนามตามลำตัวกำลังส่องแสงกระพริบสีฟ้า

ต่อให้หมีงไม่สนใจเรื่องสัตว์บกหรือสัตว์น้ำแคไหน เธอก็รู้ว่า สัตว์ตัวนี้ดูประหลาด จะว่าเม่นก็ไม่ใช่เพราะหูยาว จะว่ากระต่ายก็ไม่เชิง เพราะมีหนาม แล้วยังมีแสงกระพริบราวกับหิ่งห้อยอีก มันดูเหมือนสัตว์ที่ไม่มีอยู่จริง แต่มันก็มีอยู่จริง ๆ ตรงหน้าหมีงแล้ว เธอก็คิดว่าตัวเองคงโง่งเองที่ไม่รู้จักสัตว์หลากหลายพอ หรือไม่กี่หลงมาติดเกาะห่างไกลจนมีสัตว์แปลก ๆ ที่เธอไม่รู้จัก

และต่อให้ไม่มีความรู้เรื่องรอบตัว เธอก็พอดูออกว่าสัตว์นี้ข้อย ตัวนี้กำลังไม่สบาย เพราะมันไม่วิ่งหนีเมื่อหมีงเข้าใกล้ หนามที่ควรใช้ป้องกันตัวก็ไม่กางออกเลยสักนิด แล้วยังตัวสั้นอยู่ทีพื้นใต้พุ่มไม้ หมีงถอนหายใจอย่างโล่งอกที่สัตว์ตัวนี้ทำร้ายเธอไม่ได้ แต่คิดว่าไม่ควรปล่อยมันไว้เฉย ๆ

หมีงไม่รู้ว่าควรช่วยมันอย่างไร แต่คิดว่าญาติหรือเส็งอาจจะรู้ เธอก็เลยถอดเสื้อคลุมสีชมพูมาห่อสัตว์ตัวน้อยเอาไว้ แล้วอุ้มมันขึ้นแนบอก มันหลับตาพริ้มเมื่อได้รับไออุ่นจากหมีง เมื่อหมีงลองแตะหัวเล็ก ๆ ของมันแผ่วเบา อาการตัวสั้นก็ทุเลาลง หมีงยิ้มทั้งทีใบหน้ายังเปื้อนคราบน้ำตา เพราะสัตว์ตัวน้อยในอ้อมแขนเหมือนกับลูกหมาหรือลูกแมวเชื่อง ๆ ที่เธออยากเลี้ยงมานาน

“ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร”

หมิงเขย่าตัวเบา ๆ ทำเหมือนเวลาแม่กำลังกล่อมทารกที่ร้องไห้ เธอหันหลังกลับทางเดิม ตั้งใจจะเดินลัดเลาะตามแนวหน้าผากกลับไปที ถ้าให้เร็วที่สุด และหาทางกับเพื่อนว่าจะช่วยมันได้อย่างไร

แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นจากลี้ตัวตัวน้อยในอ้อมแขน หัวใจของหมิงก็ หล่นวูบไปที่ข้อเท้า เลือดที่สูบฉีดทั่วร่างกายหายวับไปราวกับหัวใจหยุดเต้น ตัวของเธอเย็นเฉียบ มือเริ่มลั่น ขาเริ่มอ่อนแรงใกล้จะทรุดลง

เพราะตรงหน้าของหมิง คือบางอย่างที่คล้ายกับมนุษย์ แต่ไม่ กล้าพูดว่ามนุษย์ได้เต็มปากเต็มคำ เพราะมีผิวกายสีน้ำตาลอมเทาคล้าย ก้อนหิน ตัวสูงใหญ่กว่าหมิง ดวงตาสีดำสนิทจ้องเขม็ง และมือสองข้าง กำลังถือหอกปลายแหลมจ่อมาที่หมิงจนเธอไม่กล้าขยับ

บุลินอ้าปากหาออยู่ที่จุดซุ่มยิงบนหน้าผาเหนือบ่อน้ำพุที่เดิมไม่ ไปไหน เธอเห็นว่ามีมนุษย์ทั้งสามคนอาบน้ำเสร็จจึงไปเรียกเซจัก แต่เซจัก ขอให้ช่วยเฝ้าต่ออีกหน่อยเพราะต้องไปสะสางเรื่องวุ่น ๆ ที่น้องชายของ เซจักก่อไว้ บุลินจึงต้องทำหน้าที่แทนอยู่ตรงนี้ทั้งที่แสงนง่วงเพราะเมื่อคืน แทบไม่ได้นอน

ที่ริมบ่อน้ำไม่มีอะไรเลยเพราะพวกมนุษย์กลับไปทีหาดแล้ว มี แต่ค่างที่โหนดันไม้ไปมาเยาะเย้ยบุลิน เธอจึงแลบลิ้นใส่พวกมัน แต่พวก ค่างคงไม่รู้ว่าแลบลิ้นหมายความว่าอะไร

บุลินคิดว่าหากเธอแลบลิ้นแบบนี้ใส่พวกมนุษย์ พวกเขาจะรู้ ความหมายหรือไม่ เธอนึกย้อนถึงเมื่อคืนนี้ที่ได้คุยกับมนุษย์ตัวเป็น ๆ ด้วยภาษากาย บุลินได้แนะนำตัวกับผู้หญิงผมสั้นคนนั้น แต่ตอนนี้มนุษย์

คนนั้นคงลืมไปแล้วว่าเธอชื่ออะไร เหมือนกับคนอื่น ๆ ในเผ่าที่ต่อให้ไม่
ตีหมาพิชก็ไม่เคยจำชื่อぶらんได้

ぶらんหยุดคิดเรื่อยเปื่อยเมื่อได้ยินเสียงผีเท้าใกล้เข้ามา ครั้งนี้
เป็นมนุษย์ผู้ชายตัวสูงที่สุดในหกคน และขายาว แขนยาวแทบจะเหมือน
ชาวอาซาย แต่สีผิวเป็นสีน้ำตาลแดงเหมือนหินที่ล่าธาร ดูเนียนและ
งดงามอย่างน่าชื่นชม บูลันไม่เคยคิดมาก่อนว่ามนุษย์จะมีผิวที่กายสวย
เหมือนสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติเช่นนี้

มนุษย์ผู้ชายคนนี้มองรอบตัวอย่างระแວดระวัง เมื่อไม่มีใครจึง
หยิบผ้าสีหวานคล้ายดอกไม้ ออกมาแล้วปิดเศษดินออก บูลันไม่เคยเห็น
ผ้าสีหวานเหมือนดอกไม้แบบนั้นมาก่อน และมั่นใจว่าไม่มีชนิดตัวชนิด
ไหนสีหวานสวยแบบนี้ พวกมนุษย์ชอบสวมผ้าสีที่เธอไม่รู้จัก เธอจึงยัง
สนใจใคร่รู้ว่ามนุษย์หาผ้าสีแบบนี้มาห่อตัวได้อย่างไร

ผ้าสีหวานนี้บูลันจำได้ว่าเคยเห็นมนุษย์ผู้หญิงผิวขาวเหมือน
ฟองคลื่นเอาไปห่อตัว บูลันไม่รู้ว่าทำไมตอนนี้มันมาอยู่กับมนุษย์ผู้ชาย
ตัวสูงได้ แต่เธอมองเห็นความสุขที่แผ่ออกมาจากมนุษย์คนนั้นเมื่อสวม
ผ้าสีหวาน

บูลันยิ้มตามมนุษย์คนนั้นที่กำลังก้าวขายาวบนพื้นหินริมบ่อ
อย่างสง่างาม ท่าทางดูมั่นใจราวกับกำลังทำการแสดงรอบกองไฟแบบที่
ชาวอาซายทำเป็นธรรมเนียม แต่การแสดงของมนุษย์คนนี้ดูสนุกกว่า
มาก ทั้งที่แค่เดินอย่างสง่างามสลับกับหมุนตัว จัดระเบียบบอวัยวะทุก
ส่วนให้ทำอย่างตั้งใจคิด

เธออยากเอามือป้องปากส่งเสียงร้องตามธรรมเนียมของเผ่า
เมื่อเจอการแสดงที่ดูใจให้กับมนุษย์คนนั้น แต่ทำไม่ได้เพราะมนุษย์ไม่
ควรเห็นเธอ บูลันจึงแค่ยกมือป้องปากและส่งเสียงในใจแทน

เท้าของเธอเหยียบถูกกิ่งไม้จนแตกส่งเสียงดังลั่นบริเวณบ่อน้ำ
บูลันรีบหมอบลงพรางตัวด้วยการหยุดนิ่ง ส่วนมนุษย์ผู้ชายคนนั้นก็ตื่น
ตกใจแล้วมองรอบ ๆ เขารีบถอดผ้าสีหวาน แล้วซ่อนไว้ที่ซอกหิน ก่อน
จะรีบเดินออกจากบ่อน้ำไป

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

พวกเขาทั้งห้าคนนอนไม่หลับอีกคืน เพราะหมิงหายตัวไปอีกคน และไม่มีใครหาคำตอบได้ว่าทำไมยี่หว่าจึงลืมเรื่องที่เกิดขึ้นตอนหายตัวไปหนึ่งวันเต็ม

ทั้งห้าคนเดินออกจากถ้ำในตอนสาย แยกย้ายกันตามหาหมิง และหาอาหารไปด้วย ต้นระกำออกลูกตกเป็นพวงใหญ่ที่ญาเจอเมื่อวาน โดยบังเอิญทำให้พวกเขาเบาใจเรื่องอาหารไปบ้าง ถึงแม้ผลไม้จะเนื่อน้อยเพราะเมล็ดเยอะกว่าไม่ทำให้อิ่มท้องนานอย่างที่หวัง

โยอยากจับปลาให้ได้อีกครั้ง จึงไปที่แนวโขดหินฝั่งตะวันตก พร้อมกับยี่หว่า เขาทำหอกด้วยการเอาหินที่ลับจนแหลมผูกไว้กับไม้ยาว ด้วยสำหรับแหย่เพื่อใช้จับปลา

ที่จริงโยชวนญาไปด้วยกัน แต่ญาอยากตามหาหมิงในป่ามากกว่า จึงเลือกไปพร้อมกับเส็งและอัน เดินไปทางที่เจอต้นระกำแล้วสำรวจรอบ ๆ ว่ามีต้นอื่นอีกหรือไม่ พร้อมกับคอยตะโกนเรียกชื่อหมิงเป็นระยะ

“หมิง! หมิง!” ญายกมือป้องปากตะโกนจนสุดเสียง แต่ยังไม่มียังเสียงตอบกลับมาเสียที

“วันนี้เราทำที่ใส่น้ำกันดีไหม เราจะได้เดินได้ไกลขึ้น ไม่ต้องคอยกลับไปตักน้ำที่บ่อบ่อย ๆ”

เส็งหันมาบอกกับอันและญา เพื่อนทั้งสองคนพยักหน้าเห็นด้วย เสียงจึงเดินนำไปที่บ่อน้ำตามทางที่เขาทำเครื่องหมายเอาไว้ พวกเขาสาม

คนเดินมาหลายก้าวจนคิดว่าควรจะเห็นหน้าผาแล้วแต่กลับไม่เจออะไร นอกจากต้นไม้ที่เหมือน ๆ กันหมด

เสียงเหลือบมองเพื่อนสองคนด้านหลัง ทั้งอันและญาต่างก็มองรอบ ๆ ตัวเพื่อตามหาหมีง ผลัดกันตะโกนเรียกเป็นระยะไม่ขาดสาย และยังไม่รู้ตัวว่าเสียงกำลังพาหลงทาง

เสียงมองหาต้นไม้ที่ทำสัญลักษณ์ไว้แล้วอีกครั้ง แต่ไม่พบอะไรเลยนอกจากต้นไม้สูงลำต้นสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ ไม่ว่าหันทางไหนก็เหมือนกันไปหมด เขาจึงใช้ความคุ้นเคยจากพุ่มไม้เตี้ย ๆ และมองพื้นดินเพื่อย้ำตามรอยเท้า

ผ่านไปสักพักจนทั้งสามเหงื่อตก พวกเขาเริ่มหอบเหนื่อยและกระหายน้ำ แต่ยังไม่เจอบ่อน้ำที่ควรอยู่ไม่ไกล และมองออกไปก็ไม่เห็นชายหาดกว้างที่พวกเขาใช้รวมตัวกัน

“เสียง อีกนานไหมกว่าจะถึง”

อันเอ่ยถามด้วยความไวใจ เพราะเห็นเสียงคอยทำสัญลักษณ์อยู่ตลอด พวกเขาจึงกล้าเดินเข้าป่าลึกไปเรื่อย ๆ โดยไม่กลัวหลงทาง

เสียงลื่นน้ำลายลงคอ ต้นไม้สูงเหนือหัวยิ่งตอกย้ำชัดเจนว่าทุกอย่างเหมือนกันไปหมด และไม่ว่าจะมองไปทางทิศไหนก็ไม่เห็นหน้าผาสูงเลย ท่าทางร้อนรนของเสียงทำให้ความไวใจที่อันกับญามีหายไปอย่างรวดเร็ว

“อย่าบอกนะว่าหลง” ญาพูดเสียงห้วน เสียงจึงยังไม่อยากยอมรับ เขาไม่ตอบเพื่อนทั้งสองคนที่จ้องเขาด้วยความสงสัย แล้วพยายามมองหาหน้าผาต่อไป

“ทางนี้”

เสียงพูด แล้วเดินนำไปทางที่ด้านหน้าดูมืด ๆ เพราะคิดว่าคงเป็นเงาของหน้าผา อันกับญายังคงเดินตาม ทั้งคู่เลิกตามหาหมิงแล้ว เปลี่ยนเป็นการมองหาจุดสังเกตที่คุ้นเคยแทน

เดินมาไกลเท่าไรพวกเขาก็ยิ่งหิวน้ำ และยังไม่ถึงจุดหมายเสียที ญาตัดสินใจหยุดเดิน นั่งพักที่รากของต้นไม้ใหญ่

“เราหลงแล้ว ยอมรับเถอะเสียง” อันหันไปพูดกับเสียง แล้วหยุดเดินมานั่งพักข้าง ๆ ญา

“งั้นเดินกลับทางเดิม ไปกันเถอะ”

เสียงช่วยดึงมือเพื่อนทั้งสองให้ลุกขึ้นยืน แล้วจึงเดินนำไปทางตรงกันข้ามกับก่อนหน้านี้นี้ แต่ต้นไม้สีเขียวสดเหมือน ๆ กันหมดกับพุ่มไม้เตี้ยปิดรอยเท้าเก่าพวกเขาจึงหลงทิศอย่างง่ายดาย และเส้นทางที่เดินอยู่ไม่ใช่ทางเดิมอย่างที่คิด

ตอนนี้เสียงต้องยอมรับแล้วว่าตัวเองกำลังพาเพื่อนหลงทาง ทั้งสามหอบเหนื่อยและกระหายน้ำเพราะเหงื่อออกตลอดเวลา พวกเขา นั่งพักที่พื้นดินจุดที่ไม่มีพุ่มไม้ขึ้น ญาเอนหลังฟังลำต้นอย่างอ่อนแรง ผสมผสานกับสภาพจิตใจที่แยลงทุกวันตั้งแต่ติดเกาะ

“เราจะ... เราจะมองหาหน้าผาให้เจอนะ ถ้าเจอหน้าผาก็จะง่ายแล้ว รอดตรงนี้ก่อนนะ” เสียงรื้อนรับเอ่ยกับเพื่อน ๆ แต่ญาสายหน้า ไม่ยอมให้เสียงเดินไปคนเดียว

“นั่งพักก่อนแล้วหาทางกลับพร้อมกันดีกว่า”

“ไม่ได้หรอก ญากับอันเหนื่อยมากแล้ว”

เสียงไม่สบายใจเมื่อมองเพื่อนทั้งสองคนนั่งอย่างหมดสภาพ ญา
เหน็ดเหนื่อยจนหน้าซีด และเครียดจนมีรอยย่นที่ระหว่างคิ้ว ส่วนอันนั่ง
พักหายใจเสียบ ๆ โดยไม่พูดอะไรเพราะหมดแรง

เสียงอยากทำอะไรสักอย่างให้เพื่อนดีขึ้นเพื่อชดใช้ที่เขาพาหลง
ทาง เขาโทษตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่ทำได้ไม่ดีพอ เมื่ออยู่ในเกาะนี้เขา
เหมือนกับคนงูที่ทำอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่าง วิธีเอาตัวรอดที่เขาคิดล้วน
ไม่ได้ผล การใช้ก้อนหินคม ๆ ทำสัญลักษณ์ไว้ที่ต้นไม้ก็เปล่าประโยชน์

“ไม่เป็นไรหรอกเสียง นั่งพักก่อน ค่อยหาทางกันอีกที” อันพูด
อย่างใจเย็น เสียงจึงยอมนั่งลงข้าง ๆ เพื่อน

ในขณะที่เสียงใจร้อน ภาระนกระวายอยากทำอะไรสักอย่างให้ดี
ขึ้น และกังวลว่าเพื่อนกำลังต่อว่าเขาอยู่ในใจเพราะนำทางผิด แต่ทั้งอัน
และญากลับใจเย็นมาก เพื่อนทั้งสองไม่กล่าวโทษอะไรเสียงเลยแม้แต่
คำเดียว เพียงแค่นั่งพักเสียบ ๆ ในป่า เหม่อมองหญ้าสีเขียวเข้มบนพื้น
และมองฝ่าเท้าเปื้อนดินของตัวเอง

เสียงสะดุ้งตื่นขึ้นไกล้ ๆ เสียงเงยหน้าขึ้น และเห็นญากำลังร้องไห้
น้ำตาไหลอาบแก้ม เธอไม่ได้ร้องไห้เพราะหลงทาง แต่เธอร้องไห้เพราะ
ความสิ้นหวังปะปนความเสียใจที่สะสมมาตั้งแต่วันแรกบนเกาะแห่งนี้

เสียงกำลังจะหาคำพูดดี ๆ มาปลอบใจญา แต่เสียงร้องไห้ก็ดังขึ้น
อีกครั้งจากอัน เพื่อนทั้งสองคนร้องไห้ตาม ๆ กัน ไม่ปกปิดใบหน้า ไม่
กั้นน้ำตา ไม่กักเก็บเสียงสะอื้น ญากับอันปลดปล่อยความรู้สึกที่
อัดแน่นในใจออกมาเป็นน้ำตาเพราะไม่อาจแบกมันไว้ได้อีก

เสียงทำตัวไม่ถูก ความร้อนวูบวาบในร่างกายขึ้นมากระจุกอยู่ที่
ขอบตาของเขา เสียงรู้ว่ากำลังจะร้องไห้เหมือนกับเพื่อน แต่เขาอดกลั้น

เอาไว้ ผลักดันความรู้สึกอ่อนแอออกไปให้ห่างจากตัว พยายามใช้เท้าเหยียบย่ำมันให้จมดินเหมือนกับทุกครั้ง

เขาลุกขึ้นยืนแล้วมองรอบ ๆ อย่างละเอียดเพื่อตามหาหน้าผาที่พวกเขา มองไม่เห็นจุดสังเกตจนหลงทางเช่นนี้อาจเป็นเพราะอยู่ต่ำเกินไป เล็งมองหาดันไม้แฉะนั้นที่ปีนง่ายที่สุด แต่บริเวณนี้มีแต่ต้นยางปายหรือต้นยางเสียนที่ลำต้นตรงสูงใหญ่ ไม่มีกิ่งก้านต่ำ ๆ ให้ปีน

เล็งพยายามปีนต้นยางด้วยการโอบแขนรัดลำต้นประมาณสามคนโอบเอาไว้ แล้วใช้ขาเกี่ยวขึ้นไปเหมือนกับลิง แต่ล้มลงมาไม่เป็นท่า และยังเจ็บตัวเปล่า ๆ โดยไม่ได้อะไร เขานั่งถอนหายใจที่พื้นอย่างสิ้นหวัง ปิดมือของตัวเองที่รู้สึกเจ็บแสบเล็กน้อยจากการครูดกับลำต้น

ในตอนนั้นเอง เล็งคิดว่าตัวเองหุฟาดไป เพราะเขาได้ยินเสียงร้องไห้แว่วมา จึงรีบเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนทั้งสอง อันกับญากำลังนั่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน และยังมีน้ำตาไหลอาบแก้ม เล็งจึงคิดว่าเป็นเสียงของญา

แต่เขากลับได้ยินเสียงร้องไห้อีกครั้ง คนละทิศกับที่เพื่อนนั่งอยู่ เป็นเสียงร้องไห้โหยหวนอย่างน่าสงสาร ร้องราวจะขาดใจ และน้ำเสียงแหลมสูงเหมือนของผู้หญิง เล็งเดินกลับไปหาอันกับญา ค่อย ๆ นั่งลงข้างเพื่อนและวางมือบนเข่าของอัน

“ได้ยินเหมือนกันไหม”

อันหยุดร้องไห้เพื่อรอฟังเสียงที่เล็งเอ่ยถึง ญาก็ตีหน้าตาออกจากแก้มและพยายามเงี่ยหูเช่นกัน

เสียงร้องไห้แว่วมาอีกครั้งยังคงร้องอย่างโหยหวนและน่าสงสาร เสียงนั้นก้องอยู่ในป่า ลอดผ่านมาตามพุ่มไม้สีเขียว แทรกด้วยเสียงลมเบา ๆ ที่พัดมาให้กิ่งไม้ด้านบนเสียดสีกัน

อันเกิดความกลัว เขามือสั่น พยายามขยับตัวชิดเสียง แต่เสียงกลับลุกขึ้นยืนเพื่อเดินตามที่มาของเสียง อันจึงขยับไปเบียดกับญาติแทน

“เราได้ยิน”

ญาติลุกขึ้นอย่างมั่นใจว่าเสียงนั้นเป็นของมนุษย์ เมื่อเสียงมีเพื่อนช่วยยืนยันในสิ่งที่คิด พวกเขาจึงจะเดินตามเสียงนั้นไป อันหวาดกลัวแต่จำใจลุก เพราะการนั่งอยู่ลำพังตรงนี้น่ากลัวกว่า

“ทางนี้ใช่ไหม” เสียงหยุดเดินเพื่อฟังเสียงร้องไห้อีกครั้ง แต่มันเงียบไปแล้ว

“ไม่ได้ยินเลย” ญาติพูด “อาจจะเป็นเสียงหมิงก็ได้ หมิง! ไซแกหรือเปล่า!” ญาติก้มมือสองข้างป้องปาก ตะโกนเรียกเพื่อนหวังให้หมิงตะโกนตอบกลับ

จากนั้นทั้งสามก็รอ ทุกวินาทีที่ผ่านไปนั้นเซื่องซำรากับมีใครหยุดเวลาไว้ เสียงร่อนใจจึงตะโกนเรียกหมิงอีกครั้ง แต่ยังไม่ได้ยินเสียงใดตอบกลับมา เสียงร้องไห้เมื่อครู่ก็เงียบหายไป

“เราไม่ได้หูผาดนะ ญาติก็ได้ยินใช่ไหม” เสียงหันไปถามญาติ เธอพยักหน้าตอบ

“อันล่ะ ได้ยินเหมือนกันไหม”

“เราไม่แน่ใจ หูแว่วหรือเปล่า อาจจะเป็นเสียง... พวกสัตว์ร้องหาแม่”

อันไม่ยากเดินตามเสียงนั้นไป เพราะในหัวคิดแต่เรื่องน่ากลัว เต็มไปหมด พวกเขายังหาคำตอบเรื่องลึกลับที่เกิดขึ้นกับยี่หว่าไม่ได้ อัน จึงระแวงป่าแห่งนี้มากขึ้นเรื่อย ๆ และเขาเห็นเลือดคลุ้มของหมิงตกอยู่ที่ พื้นเมื่อวานนี้แล้ว เขาจึงไม่มีหวังว่าจะได้พบหมิงอีก

อันรู้ว่าเขากำลังเห็นแก่ตัว ในเกาะร้างกับป่าลึกลับที่มีเรื่อง ประหลาดแห่งนี้ไม่มีช่องว่างให้อันใส่ใจความคิดและความรู้สึกของ คนอื่น เพราะมันเปล่าประโยชน์ เขาขอเลือกสิ่งที่ทำให้ตัวเองสบายใจ ที่สุดดีกว่า

“ไม่สิ ต้องเป็นเสียงหมิงสิ”

ญาเดินผ่านหน้าอันและเล็ง เปลี่ยนเป็นคนนำทางแทน เธอเดิน เข้าป่าลึกลับอย่างไม่เกรงกลัวสิ่งใด เพราะอยากตามหาหมิงให้เจอ คิด เพียงแค่อะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ก็จะปล่อยให้มันเกิด

“หมิง! ี่ญาเอง! ได้ยินแล้วตอบ—”

ญาพูดไม่จบเพราะน้ำลายและไออยู่หลายครั้ง มือสองข้าง ค้าอยู่ที่เข่าแล้วก้มหน้าโงนตัวงอ อันช่วยลูบหลังให้ญา ส่วนเล็งมอง รอบ ๆ และเงี่ยหูฟังเสียงตอบกลับ แต่เสียงไอของญาดังมากจนกลบ เสียงอื่น

“ญา เตียนนะ” เมื่อเล็งพูดเหมือนได้ยินอะไรบางอย่าง ญาจึงรีบ เอามืออุดปากตัวเองทันที แต่ยังไอเป็นระยะ

เสียงร้องให้ดังขึ้นอีกครั้ง และชัดเจนกว่าเมื่อครู่นี้

“หมิง! ไซ่หมิงหรือเปล่า” เล็งรีบตะโกน

พวกเขา รอ แต่ละวินาทีผ่านไปอย่างเชื่องช้าอีกครั้ง หัวใจของพวกเขา ทั้งสามเต้นเร็วกว่าเวลาที่เดินหน้าต่อไปเสียอีก ไม่ช้าไม่นานพวกเขาก็ได้รับเสียงตอบกลับ

“เราเอง เราอยู่ทางนี้!”

เสียงของหมีงลอดผ่านพุ่มไม้และต้นไม้ที่ขึ้นหนาทึบในป่า ญาร้องไห้โฮอีกครั้ง แต่เธอไม่หยุดเดิน กลับแหวกทางในป่ามุ่งหน้าไปตามเสียงของหมีงทั้งที่กำลักร้องไห้ เสียงกับอันแทบเดินตามญารไม่ทัน

เมื่อญารได้พบกับหมีง ทั้งคู่โผกอดกันแน่น ทรดลงนั่งที่พื้นแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นพร้อม ๆ กัน เสียงมองทั้งคู่อยู่ใกล้ ๆ ลสำรวจหมีงด้วยสายตาและเห็นว่าปลอดภัยจึงวางใจ แล้วนั่งลงตบไหล่ของหมีงเบา ๆ

อันยืนร้องไห้มองหมีงกับญาร พลังรู้สึกผิดที่เขาคิดเห็นแก่ตัวถึงเพียงนั้น แต่ยังไม่กล้าบอกใครเรื่องเลื้อยคลุมสีชมพูที่เขาเจอตั้งแต่เมื่อวาน

พวกเขาสี่คนหาทางกลับถ้าจนเจอ เพราะบริเวณที่เจอหมีงสามารถมองลอดต้นไม้ไปเห็นจุดสังเกตคือหน้าผาสูงได้ เมื่อมาถึงหาดพวกเขาพบว่าพระอาทิตย์เลื่อนไปทางทิศตะวันตกเล็กน้อยจนเงาเฉียงเท่ากับว่าพวกเขาหลงทางอยู่ในนั้นแค่ไม่กี่ชั่วโมง แต่กลับรู้สึกเหมือนนานครึ่งวัน

“หมีง ทิวใหม่ เมื่อวานเราเจอระกำ ไปกินกันเถอะ”

ญาจูงมือหมิงที่ยังร้องไห้ไม่หยุดไปที่ถ้ำ รีบดึงระกำออกมาจาก
พวง แกะเปลือกออกให้หมิงเสร็จสรรพ หมิงอ้าปากกินมันทั้งน้ำตา
ความเปรี้ยวอมหวานที่แผ่ซ่านในปากช่วยย่ำเตือนว่าเธอยังมีชีวิตอยู่
และที่อยู่ตรงหน้าคือเพื่อน ๆ ของเธอ

“เราออกไปช่วยโยจับปลานะ เธอสองคนนั่งคอยอยู่ก่อนก็ได้”
เล็งเอ๋อ

“อือ ถ้าจับไม่ได้ก็เก็บระกำมาแทนนะ เราต้องรีบกินก่อนมันเน่า
คาตัน”

“ได้ อัน ไปด้วยกันไหม” เล็งตอบญา และหันมาพูดกับอันที่นั่ง
จ้องหมิงไม่วางตา

“เราขออยู่ที่นี้ได้ไหม”

เล็งถอนหายใจ และพยักหน้าส่ง ๆ ยอมปล่อยให้อันนั่งพักอยู่
ในถ้ำตามที่ขอ แล้วรีบคว้าหอกอีกเล่มที่ทำขึ้นมาเหมือนกับของโย
ออกไปจากถ้ำ

“กินเยอะ ๆ เลยนะหมิง แกกินได้จนกว่าจะอิ่มเลย ยังมีอีก
เยอะแยะ ไม่ต้องกลัวจะหมดนะ” ญาแกะผลระกำให้หมิงเพิ่ม แต่หมิง
กลับดันมันกลับคืน

“แกกินเถอะ เราไม่หิว กินเยอะ ๆ เลยด้วย”

หมิงเอ๋อพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ บนใบหน้า เธอมองเพื่อนสนิท
อย่างซาบซึ้งใจที่ญาใจดีกับเธอขนาดนี้ และความทรงจำที่โรงเรียน
ตอนหมิงเอาแต่พูดจาขวานผ่าซากกับญาก็กลับเข้ามาในหัว น้ำตาที่หยุด
ไหลไปพักหนึ่งก็กลับมาไหลอาบแก้มอีกครั้ง

“แล้วก็... เราขอโทษที่เคยพูดไม่ดีกับแก เคยว่าแกสารพัดเลย เรานิสัยไม่ดีเอง ปากก็ไม่ดี”

“อะ อะไรนะ หมิงขอโทษทำไม” ญาณถามย้ำอีกครั้งแม้ได้ยินชัดทุกคำ แต่เธอแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง เพราะเธอไม่เคยคาดหวังว่าจะได้ยิน

“ขอโทษนะญา เราขอโทษ อัน เราก็ขอโทษอันด้วยนะ เราเคยพูดไม่ดีกับอันด้วย เอาไปกินนะอัน กินให้อิ่มเลย”

หมิงเอาแต่พูดคำว่าขอโทษ สลับกับร้องไห้ไม่หยุด ขอโทษญาติที่ทำหน้าที่เลอลหลา ขอโทษอันที่นั้งอยู่ไม่ไกล แล้วยังพยายามดึงระกำออกจากพวงมาแกะเปลือกแจกจ่ายให้เพื่อนบ้าง และกำซบให้กินด้วยกัน

ญากับอันอ้าปากกัตะการสเปรี้ยวอมหวานพร้อมกับมองหมิงที่ยังร้องไห้เป็นตาเดียว หมิงยังพิมพ์คำว่าขอโทษ และบอกว่าตัวเองไม่ได้ อย่างนั้นอย่างนี้ไม่หยุด ตรงกันข้ามกับหมิงที่ทั้งสองรู้จัก

ญากับอันหันมาสบตากัน สื่อสารผ่านทางสายตาโดยไม่ต้องใช้คำพูดว่า เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นกับยี่หว่าเมื่อวานนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เพราะมันเกิดขึ้นกับหมิงเช่นกัน

“หมิง ในที่สุดก็เจอ เป็นยังไงบ้าง ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม”

เมื่อโยมาถึงปากถ้ำแล้วเห็นหมิงนั่งอยู่ข้างกองไฟเขาก็รีบรื้อคำถามมากมายทันทีจนหมิงตอบไม่ทัน หมิงยิ้มให้โย แต่เมื่อเลื่อนสายตาไปเห็นยี่หว่าที่เดินตามหลังโยมา สีหน้าของหมิงก็เปลี่ยนไป

“ยี่หว่า... เราขอโทษนะ” หมิงรีบลุกขึ้นไปหายี่หว่า จับมือสองข้างของเธอ แล้วเริ่มพูดขอโทษอีกครั้งพร้อมกับน้ำตาที่ค่อย ๆ ไหลแต่พยายามกลั้นเอาไว้เพื่อให้พูดจบก่อน

“ที่โรงเรียน เราแกล้งยี่หว่าตลอดเลย เราขอโทษจริง ๆ ถ้าเราทำให้ยี่หว่ารู้สึกไม่ดี เราขอโทษ”

หมิงเอาแต่พูดขอโทษซ้ำไปซ้ำมา ยิ่งกับยี่หว่า หมิงยิ่งขอโทษไม่หยุด พูดกลัวเสียงสะอื้นจนยี่หว่าทำตัวไม่ถูก เธอบีบมือของหมิงกลับแล้วพยักหน้ารับคำขอโทษเพื่อให้หมิงหยุดพูดคำว่าขอโทษ แต่หมิงยังพูดต่อไป

ญา อัน เล็ง และโยมองทั้งคู่ ภายในใจของพวกเขารู้ดีว่าเรื่องแปลกประหลาดนี้ชัดเจนมากขึ้นเพียงใด พวกเขาหันมาสบตากัน กลืนน้ำลายที่ผสมกับความกลัวลงคอ และเริ่มไม่กล้าก้าวเท้าออกจากถ้ำ แมตตอนนี้ฟ้ายังคงสว่าง

“หมิง ยี่หว่า นั่งพักก่อนดีไหม” เล็งเอ่ยเรียก ทั้งสองจึงยอมนั่งลงล้อมรอบกองไฟ

“หมิง จำได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น” เล็งเป็นคนเดียวในสี่คนที่กล้าถามออกมา เพราะพวกเขากลัวคำตอบ

“เราแยกกับญากับยี่หว่าที่บ่อน้ำ ตั้งใจจะเดินกลับถ้ำ” หมิงเข็ดน้ำตาที่แก้มระหว่างนึกเหตุการณ์ต่อไปซ้ำ ๆ เพื่อนสี่คนที่รับรู้ความแปลกประหลาดของเกาะแทบกลั้นหายใจขณะฟังคำตอบ

“แต่เราหลงทาง... แล้วได้ยินเสียงเส็งเสียดตะโกนตอบ”

หมิงและยี่หว่ายังไม่รู้เรื่อง แต่ญา เล็ง โย และอันรู้สึกราวกับลมเย็นพัดเข้ามากระทบกับแผ่นหลัง แล้วพัดผ่านร่างกายออกไปพร้อมขโมยจิตวิญญาณไปด้วย พวกเขาสี่คนตัวชา มือเย็นเฉียบ และพูดอะไรไม่ออก มีแค่เสียงคนเดียวที่ยังถามหมิงต่อ

“หมิงหลงอยู่ในป่านานแค่ไหนเธอ”

“พวกเรารีบไปตามหา ยี่หว่ากันแต่เช้าไซ้โหมม แล้วก็อาบน้ำ อืม... ตอนออกมาที่หาดก็หลังเที่ยงไปแล้ว น่าจะประมาณห้าหรือหกชั่วโมง”

หมิงกับยี่หว่าเริ่มสังเกตเห็นแววตาสั้นไหวของเพื่อน ๆ โดยเฉพาะญากับอันที่แสดงความรู้สึกทางสีหน้าอย่างเปิดเผยเสมอ ความกลัวฉายชัดบนใบหน้าพวกเขา

“หมิง” เสียงเรียก แล้วชี้นิ้วไปทางรอยขีดที่ผนังถ้ำ ซึ่งเสียงขีดเอาไว้เพื่อนับวันที่ติดอยู่บนเกาะ

และที่ผนังถ้ำ ปรากฏรอยห้าขีด

หมิงเบิกตากว้างเพราะตกใจ เธอนึกถึงเหตุการณ์ของยี่หว่าที่คล้าย ๆ กัน คือหายตัวไปทั้งคืน และตื่นขึ้นมาทำอะไรไม่ได้เหมือนหายไปในนาน ยี่หว่าก็ปะติดปะต่อเรื่องทั้งหมดและรู้แล้วว่าเพื่อน ๆ กำลังตกใจเพราะอะไร

“ไม่ใช่ที่เราไม่เชื่ออะ แต่หมิงกับยี่หว่าลองนึกอีกทีได้ไหม ว่าก่อนที่จะหายตัวไปเกิดอะไรขึ้น จำตอนที่อยู่ในป่ามืด ๆ คนเดียวได้หรือเปล่า” โยลองถาม แต่ได้คำตอบเดิมคือทั้งคู่ก็ยังไม่ออก

“หรือจะเป็นแบบที่ชอบเห็นในซีรีส์ ที่บอกว่าตกใจ หรือเสียใจ จนความจำเสื่อมไปพักหนึ่ง” ญานึกถึงซีรีส์ที่เคยดู หรือข่าวที่เคยได้อ่าน แต่เธอจำรายละเอียดไม่ได้

“ถ้าเป็นเพราะตกใจหรือเสียใจ เราน่าจะเป็นกันตั้งแต่ตื่นขึ้นมาบนเกาะนี้แล้วไม่ใช่หรือ”

อันเอ่ยด้วยน้ำเสียงล่องลอยไม่ต่างกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เหม่อมองเปลวไฟในถ้ำ ห้าคืนแล้วที่เปลวไฟขยับพลิวไหวอย่างรำเรงเพียงสิ่งเดียว ในขณะที่พวกเขาหกดคนนั่งนิ่งด้วยความหดหู่

“เราต้องไม่แยกกันอีก ต่อไปนี้เราจะเข้าป่าเท่าที่จำเป็น เราจะหาอะไรมาใส่น้ำไว้ที่ถ้ำจะได้ไม่ต้องเข้าไปบ่อย ๆ ส่วนเรื่องอาหาร...” เสียงร่ายยาวถึงแผนต่อไปเพื่อความปลอดภัยจากเรื่องแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นถึงสองครั้ง

“เราจะจับปลา” โยช่วยเสริมสิ่งที่เสียงนี้ไม่ออก แม้ว่าวันนี้เขาจับปลาไม่ได้เลยสักตัว แต่เขาเชื่อว่าหากพยายามอีกเขาจะทำได้

“เราจะอยู่อย่างนี้ได้อีกนานแค่ไหน” ญาเริ่มปลดปล่อยความคิดด้านลบ จากที่เก็บไว้ในใจอยู่นานเพราะไม่อยากบั่นทอนกำลังใจของเพื่อนที่พยายามเอาชีวิตรอด

“ห้าวันแล้ว เรายังไม่เห็นเครื่องบินผ่านมาเลยสักลำ เราจะรอดคนมาช่วยได้นานแค่ไหนหรือ ถ้าเราป่วยขึ้นมาละ ถ้าเราเจ็บตัวเป็นแผล ตอนไปจับปลาเราจะรักษาอย่างไร แล้วถ้า... ใครสักคนหนึ่งตาย เราจะทำอย่างไร พวกเราเพียงจะลืบตัวเองนะ”

แต่น่าแปลกที่หลังจากปล่อยพลังด้านลบออกมาแล้ว กลับทำให้ญาโล่งใจขึ้นมากกว่าการร้องไห้อย่างเดียว เธอก้มหน้าซุกฝ่ามือ

ตัวเองต่อ ไม่สนอะไรอีกแล้วว่าคำพูดของเธอจะทำให้เพื่อนเสียกำลังใจหรือไม่

“คิดถึงบ้านจัง” หมิงพูดเสียงเรียบ แล้วร้องไห้ไปกับญา เธอแปลกใจที่เกิดความรู้สึกอย่างนั้น เพราะบ้านของเธอเงียบเหงาและไม่น่าอยู่ แต่ตอนนี้เธอคิดถึงบ้านมากที่สุด

“คิดถึงพ่อกับแม่ เขาจะตามหาเราไหม หรือจะทำงานแล้วไม่สนใจเราเหมือนเดิม”

“ต้องหาสิ ลูกหายไปทั้งคนนะ” โยปลอบหมิง และรีบเช็ดน้ำตาออกจากหน้าตัวเอง เพราะเขาก็คิดถึงพ่อแม่และน้องชายเหมือนกัน

“น่าจะออกข่าวไปทั่วประเทศเลยแหละ พ่อเลี้ยงเป็นทหารยศใหญ่เลยนะ” โยพูดติดตลกทั้งน้ำตา เขาเหลือบมองสิ่งที่ไม่อยากจะยอมรับว่าเป็นลูกทหารมาตลอด แต่ตอนนี้เลี้ยงกลับยิ้มบาง ๆ และไม่เถียงหรือโมโห

“เราคิดถึงพี่จอมทัพ” ยี่หวาพูดถึงนักร้องคนโปรดขึ้นมากลางบทสนทนารอบกองไฟที่คลุกเคล้าความสิ้นหวังผสมกับน้ำตา

“เวลาแบบนี้แต่แกคิดถึงนักร้องเหรอยี่หวา” ญาพูด เพราะเธอเป็นคนเดียวนอกจากยี่หวาที่รู้ว่าจอมทัพคือใคร

“ป้าม่ากับพี่สาวเราคิดถึงอยู่แล้วสิ แต่หมิงพูดไปแล้วนี่ เราคิดถึงนักร้องอีกสักคนไม่ได้หรอก ก่อนมาค่ายมีข่าวลือว่ากำลังเตรียมเพลงใหม่ด้วย ไม่รู้ป้านี้จะได้ปล่อยหรือยัง อดฟังเลย”

พวกเขาตั้งใจฟังยี่หวาเป็นพิเศษ เพราะนาน ๆ ทีจะได้ยินยี่หวาพูดยาว ๆ แบบนี้โดยที่ไม่ใช่การนำเสนองานหน้าห้องเรียน ทั้งห้าคนนั่ง

เจียบ จ้องมองยี่หว่าเป็นตาเดียว กระทั่งยี่หว่ารับรู้ถึงสายตาที่จับจ้องตัวเองจึงกะพริบตาปริบ ๆ มองเพื่อนทั้งห้าคนอย่างสงสัย

“ทำไมเธอ”

จากนั้นโยเป็นคนระเบิดหัวเราะขึ้นมาก่อน คนเส้นตื้นอย่างญาหัวเราะตาม ในเวลานี้หมิงไม่มองว่าทั้งคู่เพี้ยนแต่หัวเราะด้วย แล้วก็หัวเราะตาม ๆ กันทั้งห้าคน จนยี่หว่ายิ้มกว้างและหัวเราะออกมาในที่สุด

เสียงหัวเราะของเด็กหญิงเด็กชายอายุสิบสี่ปีทั้งหกคนผสานกันดังออกมานอกถ้ำ มันผสานรวมกับเสียงคลื่น เสียงลม และเสียงใบไม้เสียดสีกันฟังดูไพเราะชวนให้ผ่อนคลาย

เมื่อเสียงหัวเราะค่อย ๆ เบาลง พวกเขาทั้งหกคนระลึกได้ว่านอกจากลมหายใจของตัวเองที่ยังเหลืออยู่แล้ว พวกเขายังคงมีกันและกัน

ดวงตาสีน้ำตาลของอันโล่มองเพื่อน ๆ ทีละคนที่ยังมีรอยยิ้มบาง ๆ ประดับบนใบหน้า แม้ขอบตายังเป็นสีแดงจากการร้องไห้ ณ ขณะนั้นอันคิดว่าเขาไม่มีอะไรจะเสีย เขาอยากทำตามใจตัวเองบนเกาะแห่งนี้ เพราะถึงอย่างไรพวกเขาก็มีกันอยู่แค่หกคน ไม่ใช่โรงเรียนขนาดใหญ่ของจังหวัด ไม่ใช่สังคมที่มีผู้คนมากมายหลากหลายความคิดหลากหลายช่วงอายุ

“ทุกคน...” ทั้งห้าคนมองหน้าอัน อันจึงรีบกำมอมองเปลวไฟหลบสายตา และค่อย ๆ เรียบเรียงสิ่งที่อยากบอกเพื่อปลดปล่อยความอัดอั้นในใจของเขา

“เราอยาก—”

เสียงก้อนหินหล่นกระทบพื้นถ้ำดังแทรก อันจึงต้องหยุดพูด
กลางคัน พวกเขามองไปที่ปากถ้ำพร้อม ๆ กัน เห็นก้อนหินเล็ก ๆ ก้อน
หนึ่งวางอยู่ปากถ้ำเป็นที่มาของเสียง มันเป็นหินก้อนกลม ไม่ใช่หินที่
หล่นลงมาจากเพดานถ้ำ

“หมิง ยี่หว่า มาตรงนี้ก่อน”

เสียงเรียกสองคนที่อยู่ใกล้ปากถ้ำมากที่สุดให้มาอยู่รวมกันได้
เพราะเขาระแวงเกาะร้างแห่งนี้ตั้งแต่มีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้น หิน
ก้อนนี้ก็เหมือนกับมีใครสักคนโยนเข้ามาและแทบไม่มีความเป็นไปได้อื่น

ตอนนี้พระอาทิตย์อยู่ทางทิศตะวันตกแต่ยังไม่ลับขอบฟ้า เป็น
ยามเย็นที่ด้านนอกยังมีแสงอยู่ และแสงไฟช่วยลดความหวาดกลัวของ
พวกเขาได้มาก

ก้อนหินเล็กแบบคล้าย ๆ กันก้อนที่สองถูกโยนเข้ามาในถ้ำ
พวกเขาสะดุ้งโหยง แต่ไม่กล้าส่งเสียงจึงยกมืออุดปาก ขยับตัวมายืน
ชิดกันทั้งหกคนขณะมองก้อนหินเล็ก ๆ ที่ปากถ้ำ

เสียงเอื้อมหยิบหอกที่ฝังอยู่กับผนังถ้ำ ส่งเล่มหนึ่งให้โย และถือ
ไว้เองหนึ่งเล่ม เขาจ้องปากถ้ำเขม็ง เพื่อนคนอื่น ๆ หลบอยู่หลังเสียงกับ
โย กำลังกอดกันแน่นและตัวสั่น

โยกลัวไม่ต่างจากเพื่อน แต่มีหอกอยู่ในมือของเขา เขาจึงขับไล่
ความกลัวนั้นไป เมื่อเหลือบมองข้าง ๆ และเห็นแววตาแว่แว่ของเสียงที่
ถือหอกอยู่เช่นกัน โยจึงบอกตัวเองว่าเขาต้องกล้าหาญมากกว่านี้ เพื่อ
ช่วยเสียงปกป้องเพื่อน ๆ

“เดินไปดูพร้อมกันไหม” เสียงพูด

“อีม” โยตอบตกลงทันที

“ไม่! ไม่เอา” อันริบแย้งทั้งสองพร้อมส่ายหน้าระรัว ลีคนข้างหลังกำลังกอดกันตัวลั่นเป็นลูกนก

“ฟ้ายังสว่างอยู่ ไม่เป็นไรหรอก แค่ว่าไปที่ปากถ้ำ” เสียงพยายามเกลี้ยกล่อมอัน แต่อันยังคงไม่เห็นด้วย

“งั้นเราไปกันสองคน ให้เพื่อนรอตตรงนี้” โยเสนอ เสียงพยักหน้าตกลง เพื่อนสี่คนถึงปล่อยมือออกจากเลื้อยของทั้งสอง แล้วยืนคอยอยู่ในโถงถ้ำ

เสียงกับโยถือหอกในมือ ค่อย ๆ ก้าวเข้าไปที่ปากถ้ำอย่างช้า ๆ พร้อมกับมองที่ชายหาดไม่ละสายตา เพื่อหาคำตอบว่าหินสองก้อนนี้เข้ามาในถ้ำได้อย่างไร

ญานั่งลงข้างกองไฟ หยิบพินขึ้นมาหนึ่งท่อนที่ตรงปลายมีเปลวไฟ และชี้ไปด้านหน้าเป็นอาวุธ ช่วยคลายความกลัวให้เพื่อนอีกสามคนที่ยังกอดกันอยู่

เสียงกับโยเดินถึงปากถ้ำแล้ว แต่ไม่พบที่มาของหินสองก้อนนั้น พวกเขายังคงถือหอกป้องกันตัวและไม่ยอมลดมันลงอยู่นาน

ญานำเพื่อน ๆ ที่เหลือตามเสียงกับโยไปที่ปากถ้ำ โดยที่ในมือยังถือท่อนไม้ที่มีไฟติดอยู่ตรงปลาย เมื่อพวกเขาทั้งหมดมายืนรออยู่ที่ปากถ้ำก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าหินนี้มาจากไหน และมาได้อย่างไร

ทันใดนั้นหินก้อนที่สามก็กระเด็นมาจากข้างผนังถ้ำมาที่พื้นทรายด้านนอก เสียง โย และญารีบชูอาวุธในมือขึ้นทางที่หินกระเด็น

มาทันที เพราะมันไม่มีทางเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่มีใครสักคนโยนมันมา

“ใครนะ ออกมาเดี๋ยวนี้” เสียงพูดเสียงสั้น

พุ่มไม้ที่อยู่ข้างปากทางเข้าป่าขยับเล็กน้อย และมีศีรษะที่มีเส้นผมสีดำโผล่พ้นจากพุ่มไม้สีเขียวเข้มเหมือนลองเชิง พวกเขาหกคนแทบกลั้นหายใจเพราะหวาดกลัว มือที่ถืออาวุธอยู่สั้นไปหมดแต่ต้องอดทนไว้ก่อน

สิ่งที่อยู่หลังพุ่มไม้ค่อย ๆ ยืนขึ้น แล้วก้าวขาออกมา เป็นสิ่งที่เหมือนกับมนุษย์ แต่เรียกว่ามนุษย์ได้ไม่เต็มปาก สิ่งนั้นมีความสูงพอ ๆ กับพวกผู้หญิง แขนยาวแต่ลำตัวสั้น สวมผ้าสีน้ำตาลเหมือนขนนก เป็นชุดกระโปรง มีกระเป๋าใบเล็กคาดเอว ส่วนผิวเป็นสีน้ำตาลอมเทา เหมือนกับก้อนหิน และเหมือนกับผนังถ้ำที่พวกเขาอยู่ไม่มีผิผิว

คนประหลาดตรงหน้ายิ้มจนเห็นฟันสีเหลืองในปาก ดูเหมือนกับผู้หญิงเพราะมีหน้าอกเล็กน้อย และมีเอวคอดเล็ก ผมสีดำมันวาวเป็นมวย ปักด้วยกระดูกของสัตว์ทำให้เธอดูน่ากลัวกว่าเดิม

“แก... แกต้องการอะไร” เสียงพูด เสียงของเขาสั้นจนควบคุมไม่ได้ ส่วนคนอื่น ๆ อ้าปากค้างราวถูกขโมยเสียงไปแล้ว

คนประหลาดผิวสีน้ำตาลอมเทามองหอกในมือของเล็ง โย แล้วแบมือสองข้างขึ้นระดับอก จากนั้นก็ลดมือลงต่ำ ทำซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งราวต้องการสื่อสารด้วยท่าทาง เพราะพวกเขาไม่เข้าใจภาษาที่คนคนนี้พูดเลย

“วางหอกลง เล็ง โย วางหอกลงก่อน” ยี่หวาพูด เพราะเธอคิดว่าคนคนนี้ไม่อันตราย และมองว่าเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น

เสียงกับโยไม้ก้ำวางหอกในตอนแรก แต่ยอมทำตามเพราะคนประหลาดยังทำท่าเดิมซ้ำ ๆ แล้วยังแบมือของตัวเองให้ดูเหมือนจะบอกว่าตนเองไม่มีอาวุธ

ความกลัวเริ่มลดน้อยลงและมีความสงสัยเข้าแทนที่ พวกเขาไม่ต้องกอดกันกลมอีกแล้ว ยี่หว่า หมิง และอันกล้าเดินออกมาที่ปากถ้ำ แต่ยังหลบหลังญา เล็ง และโยอยู่

เด็กผู้หญิงประหลาดคนนั้นเปิดกระเป๋าที่ผูกไว้ข้างเอว และหยิบเสื้อคลุมสีชมพูที่ทุกคนจำได้ดีว่าเป็นของหมิงออกมา เธอสะบัดเสื้อแล้วชูขึ้นราวกับบอวดีให้ทุกคนดู จากนั้นก็กวาดตามองพวกเขาซ้ำ ๆ

เธอมองผ่านหมิงผู้เป็นเจ้าของเสื้อไป และหยุดสายตาที่อัน เธอนึกยิ้มกว้างจนเห็นฟันเหลือง ๆ หลายซี่ จากนั้นก็ทำท่าจะยื่นเสื้อคืนให้อย่างกระตือรือร้นแต่ไม้กล้าเดินเข้าไปใกล้กันมากนัก และอันล่าหน้ารัวด้วยความกลัว

เด็กผู้หญิงพูดบางอย่างที่พวกเขาฟังไม่เข้าใจ เธอพยายามคุยด้วยภาษากายต่อไป โดยการสะบัดเสื้อมาคลุมไหล่ แล้วขีดหน้า ก้าวขาเดิน หมุนตัวเหมือนกับนางแบบเสื้อผ้าเลียนแบบสิ่งที่อันทำที่ริมบ่อน้ำเมื่อก่อน

อันขวาบไปทั้งตัว คล้ายกับโจรที่ทำผิดและคิดว่าไม่มีใครเห็นแต่จู่ ๆ พยานกลับปรากฏตัวตรงหน้า เด็กผู้หญิงประหลาดคนนั้นมองเห็นเขาที่บ่อน้ำ เธอยิ้มแล้วส่งเสื้อสีชมพูคืนให้อัน แต่เขาไม่กล้ารับมันไว้ เพราะทุกคนรู้ว่าเสื้อสีชมพูตัวนี้เป็นของหมิง

หมู่บ้านชาวต่างชาติ

วัฒนธรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

บุลันใช้ร่างกายสื่อสารกับมนุษย์ทั้งหกคนบนเกาะจนเหนื่อย หอบ แต่ความพยายามของเธอไม่สูญเปล่า เพราะเธอเห็นแววตาเป็นประกายสนใจของทั้งหกคน และความหวาดกลัวในตอนแรกได้หายไป แล้ว

เช้าวันนี้บุลันได้รับคำสั่งจากยายของเธอ ซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่าอาชาย ว่าให้หาวิธีพาพวกมนุษย์ทุกคนย้ายมาอยู่ที่หมู่บ้าน เธอดีใจจนเนื้อเต้นเมื่อยายไว้ใจมนุษย์เหมือนที่เธอไว้ใจ

เธอหาวิธีมาสร้างความประทับใจให้พวกเขาด้วยการหยิบเสื้อลีชมพูที่อันซอนไว้ออกมา แล้วนำมาส่งให้อันอย่างไรรวดเย็บสา โดยเข้าใจผิดคิดว่าอันเป็นเจ้าของ

“เสื้อตัวนี้ของเรา” หมิงก้าวเท้าออกมาด้านหน้าแล้วพูดกับบุลันซ้ำ ๆ เธอชี้นิ้วที่เสื้อลีชมพู และชี้ที่อกของตัวเอง บุลันพยักหน้าแล้วส่งเสื้อคืนให้

วินาทีที่ทั้งสองขยับเข้าใกล้กันมากขึ้นเพื่อรับเสื้อ คนอื่นที่รออยู่ด้านหลังแทบกลั้นหายใจ เมื่อหมิงรับเสื้อมาแล้วเธอก็ถอยกลับมายืนกับคนอื่น ๆ ดังเดิม พวกเขาจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก และเริ่มไว้วางใจคนประหลาดที่พวกเขาเรียกในใจว่าคนป่าผู้นี้มากขึ้น เธอดูไม่มีพิษภัยและขนาดตัวไม่ได้ใหญ่โตจนน่าหวาดหวั่น แค่อ่อน ๆ กับหมิงซึ่งตัวสูงที่สุดในบรรดาผู้หญิงสามคน

บุลันยังคงยิ้มอยู่ตลอดเพื่อสื่อสารว่าเธอมาดี ทั้งยังพยายามสบตากับยี่หวามากกว่าคนอื่น ๆ เพราะเคยเจอกันแล้ว จึงทำให้ยี่หวา

ก้าวเข้ามาด้านหน้า จ้องมองบุลันด้วยความแปลกใจและความคุ้นเคย บางอย่างที่อธิบายไม่ได้

“เราชื่อ บุลัน” บุลันวางมือทาบอก พุดชื่อตัวเองซ้ำ ๆ เพื่อแนะนำตัวเหมือนกับที่เคยบอกยี่หว่าเมื่อคืนก่อน

“บุลัน” ยี่หว่าพุดตามพร้อมชี้นิ้วที่บุลัน เธอจึงพยักหน้าอย่างกระตือรือร้นเมื่อคุยกันเข้าใจ

“พวกเราคือชาวอาซาย หัวหน้าเผ่าบอกว่าให้ชวนพวกเธอไปอยู่ที่หมู่บ้าน”

บุลันพุดเร็วเป็นภาษาของเผ่า และแน่นอนว่ามนุษย์ทั้งหกคนไม่มีทางฟังรู้เรื่อง พวกเขาหันมามองหน้ากัน และส่ายหน้าให้บุลัน

เธอจึงเริ่มทำท่าทาง เอามือวางทาบอกตัวเองและพุดว่าอาซายชี้เข้าไปในป่าจุดที่ตั้งของหมู่บ้านแล้วพุดว่าอาซายอีกครั้ง แต่ไม่ได้ผล พวกเขาแปลท่าทางแบบนั้นไม่ออก และไม่เข้าใจว่าบุลันต้องการอะไร

ยี่หว่าเห็นกิ่งไม้หล่นอยู่ที่พื้นทราย เธอเดินไปหยิบมันขึ้นมา แล้วส่งให้บุลันที่กำลังทำหน้าเลอหลา

“วาดรูปได้ไหม แบบนี้” ยี่หว่าใช้กิ่งไม้เขียนทรายเป็นรูปวงกลม และส่งให้บุลันอีกครั้ง

ชาวเผ่าอาซายรีบพยักหน้า รับกิ่งไม้ไปวาดภาพหมู่บ้านอย่างตั้งอกตั้งใจ เริ่มจากสามเหลี่ยมที่เป็นหลังคากระท่อมหลาย ๆ หลังเรียงกันของชาวเผ่า บุลันชี้ที่ภาพหมู่บ้านแล้วชี้เข้าไปในป่า

“เราว่าเขาอยากให้เราเข้าไปในป่า” ยี่หว่าหันไปบอกเพื่อน ๆ ญาพยักหน้าเพราะคิดเหมือนกัน

“นี่คือที่อยู่เหรอ ยังมีพวกเขาอีกหลายคนอยู่ข้างในป่าอีกใช่ไหม” ญาพูดพลางเพ่งมองรูปสามเหลี่ยมหลาย ๆ อันบนพื้นทราย

ไม่มีใครตอบคำถามของญาได้ เพราะมองภาพสามเหลี่ยมเหล่านั้นไม่ออก ยี่หวาจึงหยิบกิ่งไม้มาอีกกิ่ง แล้ววาดรูปคนแบบกางปลา
ง่าย ๆ ใกล้กับสามเหลี่ยมที่บุลันวาดเพื่อถามว่ามีคนอื่นอยู่หรือไม่ บุลัน
พยักหน้าตอบ และวาดรูปคนข้าง ๆ กับสามเหลี่ยมทุกรูป

“น่าจะใช่ละ สามเหลี่ยมนี้คงเป็นบ้านของพวกเขา” ยี่หวาพูด

พื้นทรายหน้าถ้ำมีภาพวาดขีดเขียนอยู่ทั่วจนพวกเขาทั้งหกคน
เข้าใจแล้วว่าคนป่าที่เรียกตัวเองว่าบุลันต้องการอะไร

“เขาแทบไม่ต่างจากเราเลยนะ” เสียงพูดหลังจากคอยสังเกต
คนป่าอยู่เงียบ ๆ ตลอดเวลา หากไม่นับผิวสีน้ำตาลอมเทากับแขนขาที่
ยาวกว่ามนุษย์ทั่วไปแล้วบุลันก็เหมือนกับมนุษย์ทุกอย่าง

“เขายังดูแลเด็กอยู่ด้วย ดูไม่อันตราย” โยเอ่ยอย่างมีความหวัง

“เราไม่มีทางรู้หรอก เขาอาจจะเป็นต้นเหตุที่ทำให้ยี่หวากับหมี
จำอะอะไรไม่ได้ก็ได้ล่ะ อย่าลืมนะ เพื่อนเราหายตัวไปทั้งคืน” อันแย้ง
เพราะเขายังคงหวาดกลัว

“แต่เราไม่เป็นอะไรเลยนะ หมีก็...” ยี่หวาริบบพูดเรื่องนี้ เพราะ
หลังจากตื่นขึ้นมาที่บ่อน้ำเธอพบว่าอาการปวดท้องประจำเดือนหายเป็น
ปกติทั้ง ร่างกายกระฉับกระเฉง และท้องอืด ไม่กระหายน้ำ

“เราไม่รู้หรอกว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างตอนที่เรารู้ว่าทำอะไรไม่ได้ เรายัง
ไม่ไวใจอยู่ดี” หมีคนเดิมที่พวกเขาู้จักกลับมาแล้วเพราะเธอเอ่ยเสียง
ห้วน ๆ ไม่เอาแต่ร้องไห้และพูดคำว่าขอโทษอีก

พวกเขา มองหน้าคนป่าหน้าตาใสซื่ออีกครั้ง แววดาสดำเป็นประกายดูไร้พิษภัย ทำทางก็ดูงก ๆ เงิน ๆ เหมือนทำตัวไม่ถูก เธอกำลังวาดภาพบนทรายอีกครั้งเพื่อให้หมู่บ้านของเผ่าเหมือนจริงมากยิ่งขึ้น ด้วยการเติมลำธารที่ไหลผ่านหมู่บ้าน กับลานกว้างที่มีกองไฟตรงกลาง สำหรับการประชุมกันในเผ่า

“เราควรตามเขาไปนะ” เสียงเอ่ยอย่างหนักแน่น หมิงกับอันแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยในทันที

“นี่แหละคือคำตอบที่เรากังวลกันเมื่อกันนี้ พวกเขาต้องอยู่ในป่าได้ดีกว่าเรา หาอาหารได้ดีกว่าเรา ถ้าเราต้องติดอยู่ที่นี้ตลอดไปจริง ๆ เราอยู่กันแค่หกคนไม่รอดหรอก มีแต่พยายามหายใจไปวัน ๆ”

โยเห็นด้วยกับทุกอย่างที่เสียงพูด เขาพยักหน้าให้เสียง แล้วกวาดตามองเพื่อน ๆ ที่กำลังคิดหนัก ในขณะที่นั้นหมิงกับอันที่ไม่เห็นด้วยในตอนแรกเริ่มลังเล เพราะท้องของพวกเขากำลังหิวโหย หมิงมองผลระกำในถ้ำที่จะหมดในสักวัน ระกำมีเนื้อน้อยไม่พอให้อิ่มท้องได้นาน ๆ และบางลูกยังเปรี้ยวเกินไปจนกินยาก

ยี่หวาปักใจเชื่อในตัวบุลินแล้วเพราะแววดาใสซื่อบริสุทธิ์ที่เธอเห็น ยี่หวาไม่เก่งเรื่องหาเหตุผลเหมือนเพื่อน ๆ แต่เธอใช้สัญชาตญาณตัดสิน ส่วนญากำลังคิดทบทวนอย่างหนัก อยู่กึ่งกลางระหว่างความกลัวว่าคนป่าอันตรายกับคนป่าพวกนี้อาจมีที่ให้พวกเขานอน มีอาหารให้พวกเขากิน

เสียงคว่ำก้างไม้บนพื้นมาวาดรูปปลาถือถึงอาหาร เพื่อถามบุลินว่าที่หมู่บ้านมีอาหารให้เขาหรือไม่ แต่การสื่อสารของเสียงไม่ได้ผล บุลินไม่

เข้าใจภาพลางนกับซ้อนล้อม ยี่หว่าจึงใช้ท่าทางช่วย และได้คำตอบเป็นการพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

เพียงแค่อคิดถึงอาหาร พวกเขาก็กลืนน้ำลายลงคอ พวกเขากินวันละหนึ่งมื้อในปริมาณน้อยนิดแล้วดื่มน้ำมาก ๆ ให้เต็มท้องเป็นวันที่ห้า และยังไมรู้ว่าวันพรุ่งนี้หรือวันต่อ ๆ ไปพวกเขาจะจับปลาหรือหาผลไม้จากในป่ามากินได้หรือไม่

“พวกเขาเป็นความหวังเดียวของเราแล้ว เราจะตามไป” เสียงพูด

“เราควรไปด้วยกันทั้งหมดนะ เราไม่กล้าทิ้งใครไว้ที่นี่หรือหกทุกคนโอเคหรือเปล่า” โยสบตาเพื่อน ๆ ยี่หว่าพยักหน้าให้เขา ส่วนญานัน และหมิงยังนั่งอยู่

“หมิง” ญาจับแขนของหมิง รอฟังว่าเพื่อนจะตัดสินใจอย่างไร

“อือ” หมิงพยักหน้าตกลง ญาจึงตกลงด้วย ส่วนอันยังคงกลัวคนป่าและอีกหลายคนที่จะได้ไปเจอ แต่เขาไม่กล้าอยู่ที่หาดนี้คนเดียวจึงจำใจตกลง

บุลันเดินนำทางพวกเขาเข้าป่า เธอโบกมือให้รีบเดินเพราะพระอาทิตย์กำลังจะตกทะเล ทั้งหกคนจึงต้องสับขาตามเธอที่ไวราวกับสายลมแม้ต้องเดินผ่านป่ารก

บุลันเดินไปทางแหลมฝั่งตะวันตก เข้าป่าลึกไปตามทางที่ยังเห็นขีดหิน จากนั้นเสียงน้ำก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ เพราะพวกเขาขยับเข้าใกล้น้ำตกขนาดใหญ่ของเกาะฮามูส ฟิลู น้ำตกนี้มีน้ำใสสะอาดไหลลงมาจาก

หน้าผา ไหลรวมกันเป็นบ่อน้ำใหญ่กว่าบ่ออีกฝั่งหนึ่งที่พวกเขาเจอ และ
ยังไหลต่อไปเป็นลำธารเล็ก ๆ

พวกเขาตื่นตาตื่นใจกับความงดงาม บูลันจึงพาหยุดพักดื่มน้ำ
ก่อน และรีบเดินนำไปตามลำธารเล็ก ๆ ที่ไหลลึกเข้าไปในป่า รอบ ๆ
ตัวพวกเขามีแต่ต้นไม้ขึ้นจนรกทำให้เว้นระยะห่างจากเพื่อนไม่ได้เลย
เพราะอาจทำให้หลงทางได้ง่าย ๆ แล้วมองไปทางไหนก็เห็นแต่ต้นไม้
เหมือนกันไปหมด แต่บูลันกลับเดินนำอย่างคล่องแคล่ว

“ใกล้ถึงแล้ว” บูลันหันมาบอกกับพวกเขาซึ่งฟังไม่รู้เรื่อง แต่พอ
เขาได้จากท่าทางกระตือรือร้นของผู้นำทาง

พุ่มไม้เริ่มบางตาลงจนพื้นดินมีทางให้เดินง่าย ๆ อยู่บ้าง ต้นไม้
สูงลำต้นขนาดใหญ่ที่เดินผ่านมาเริ่มลดลงเช่นกัน มีแต่ต้นไม้ที่ลำต้น
ผอม ๆ เหมือนเฟิงเติบโตได้ไม่กี่ปี

พวกเขามาถึงหมู่บ้านในที่สุด ตรงหน้าคือกระท่อมไม้หลังคา
มุงจากตั้งติดกันประมาณสิบหลัง ทางเข้าหมู่บ้านเป็นสะพานไม้วางพาด
ก้อนหิน ด้านล่างมีลำธารเล็กล้อมรอบหมู่บ้าน

ทั้งหกคนยังไม่เห็นชาวอาชายคนอื่น ๆ นอกจากบูลัน หมู่บ้าน
เงียบเหมือนร้าง แต่ยั้งทั้งร่องรอยใหม่ ๆ หลายอย่างเอาไว้ ทั้งรอยเปียก
ริมลำธาร หรือกองไฟที่ยังมีควันสีเทาลอยขึ้นมา

“ยาย! หนูพาพวกเขามาแล้ว”

เมื่อบูลันป้องปากตะโกน ชาวอาชายที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งชายและ
หญิงประมาณสิบคนก็ค่อย ๆ เดินออกจากกระท่อมพร้อมหอกในมือ
พวกเขาขมวดคิ้ว ทำหน้าดูดันจนมนุษย์ทั้งหกคนหวาดกลัว ปลายหอกที่
ชี้มาบ่งบอกชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้เป็นมิตรอย่างที่หวังเอาไว้

“หนี! หนีเร็ว!” เสียงตะโกนบอกเพื่อนข้างหลัง ดึงยี่หวาที่เดินนำคนแรกให้ถอยหลังกลับ แต่มีชาวอาซาโยถือหอกปิดทางด้านหลังแล้ว

“ไม่! วางหอกลงเดี๋ยวนี้นะ อย่าทำให้พวกเขากลัว”

บุลันตะโกนบอก แต่ไม่มีใครฟังเสียงของเธอเพราะเห็นว่าเป็นแค่เด็กเท่านั้น เธอกางแขนสองข้างออกจนสุด พยายามปกป้องมนุษย์ทั้งหมดคนที่เธอไว้ใจ

“พวกเขาไม่อันตรายจริง ๆ นะ หนูยืนยันได้ หนูเฝ้าพวกเขาทุกพระอาทิตย์”

“ถอยไป” ปลายหอกของชาวอาซาโยชี้บุลันแทน พวกเขาไม่ฟังเธอและพยายามดื้อนให้เดินเข้าไปในหมู่บ้าน

มนุษย์ทั้งหมดคนเกาะกันไว้แน่น มองปลายหอกที่ทำจากหินลับจนคมกริบอย่างหวาดระแวงว่า อีกไม่ช้ามันอาจแทงที่กลางอกของพวกเขาก็เป็นได้ จึงจำใจเดินเข้าไปในหมู่บ้าน

บุลันไม่รู้มาก่อนว่าชาวเผ่าอาซาโยจะเป็นอย่างนี้ เธอคิดว่าคนอื่น ๆ จะรอดต้อนรับพวกมนุษย์อยู่ที่หมู่บ้านอย่างเป็นทางการ เตรียมอาหาร เตรียมที่นอนดี ๆ ไว้ให้ แล้วนั่งคุยกันรอบกองไฟตามธรรมเนียมของเผ่า แต่ไม่มีสิ่งใดตรงกับที่เธอคิดเลยสักอย่างเดียว

“ไม่! ปล่อยหนูนะ! พวกเขาไม่ได้อันตราย!”

มือธนูหญิงประจำเผ่าคนหนึ่งดึงแขนของบุลันให้แยกจากมนุษย์ทั้งหมดคน บุลันใช้ปลายเท้าจิกพื้นดินจนเป็นหลุม นั่งกับพื้นสายหน้ารัวและตะโกนไม่ยอม แต่ไม่มีใครฟังเธอเหมือนเดิม

เมื่อไม่มีบุลันกางแขนปกป้องอยู่ด้านหน้า มนุษย์ทั้งหมดคนที่คิด ผิดก็หวาดกลัวหนักกว่าเก่า พวกเขาถลันน้ำตาเอาไว้ไม่ได้ จะอ่อนวอน ร้องขอชีวิตแต่ชนเผ่าอาซายที่ถือหอกอยู่ก็ฟังไม่เข้าใจ

พวกเขาถูกต้อนมาที่ทรงชั่งติดกับดินผา มีกำแพงเป็นไม้ปักลง กับพื้นดินเรียงกันสามด้าน มีช่องว่างเล็ก ๆ เป็นทางเข้าให้พวกเขาเดิน เข้าไป หลังจากนั้นชาวเผ่าอาซายก็ยืนขวางประตู เอาไม้มาตอกกับ พื้นดินปิดทางเข้า และผลัดเวรมาเฝ้าไม่ขาด

“เป็นไงล่ะ ความหวังเดียวของพวกเขาเนอะ!” หมิงตะโกนทั้งน้ำตา ผลักอกของเส็งสุดแรงจนตัวเซไปชนผนังด้านหนึ่งซึ่งเป็นหิน

“หมิง ใจเย็นก่อน” ฉวนรีบลุกขึ้นห้าม แล้วจับแขนของหมิงเอาไว้

“ใจเย็นอะไรวะฉวน! เมื่อกี้เราเกือบจะตายกันหมดอยู่แล้ว และนี่ จะตายวันไหนก็ไม่รู้! เพราะเส็งจะให้พวกเราเข้ามาให้ได้”

“ใครจะไปรู้ล่ะ แม้แต่คนป่าคนนั้นยังไม่ว่าพวกเขาจะทำ แบบนี้ ไม่เห็นที่เขาห้ามคนอื่นหรือไง” เส็งพูดถึงบุลันที่พยายามปกป้อง พวกเขา

“แล้วยังไง สุดท้ายก็ฉิบหายกันหมดนี่ แกด้วยโย แกเป็นคนบอก ให้พวกเราตามมาให้หมด” หมิงโกรธจนเลือดขึ้นหน้า น้ำตาไหลอาบ แก้มแต่เธอไม่สนใจจะเช็ดออกแล้ว

“ไม่น่าตามเข้ามาเลย” อันพูดเสียงเบา เขานั่งลงที่พื้นซึ่งปูไว้ อย่างดีด้วยใบไม้แห้ง พยายามขยับให้ห่างจากชาวอาซายที่เฝ้าอยู่ด้าน นอกที่สุด ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปทางนั้นเพราะหวาดกลัวจนตัวสั่น

“ต่อให้เราไม่ตามเข้ามา พวกเขาอาจจะไปลากเราถึงถ้าตอนเราหลับก็ได้” เสียงตะคอกกลับบ้าง เพราะเขาโกรธที่หมิงผลักจนหลังกระแทกหินแข็ง

“แกก็แค่หาข้ออ้างมาปลอบใจตัวเองเท่านั้นแหละเสียง แกคงยังไม่รู้ตัวใช่ไหมว่าแกมันสะเหลือ่ ซอบออกตัวตัดสินใจแทนอย่างนั้น อย่างนี้ แต่ละอย่างก็แกล้งมันไม่เคยได้ผลเลย แล้วยังเดินมาให้พวกคนป่ามันจับเราง่าย ๆ อย่างนี้อีก!”

“แกก็ดีแต่มาด่าที่หลังตอนมันไม่ได้ตั้งใจแกแหละหมิง ตั้งแต่มาติดอยู่ที่นี่แกเคยออกความเห็นอะไรบ้างไหม มีความคิดอะไรดี ๆ ออกมาจากปากแกบ้าง นอกจากพูดจาเฮงซวยบั่นทอนคนอื่นแบบนี้” เสียงตะโกนโต้ตอบ ตอนนี้ทั้งสองไม่ต่างจากไฟและน้ำมัน

“เหรอ เราไม่เคยพูดอะไรดี ๆ เหรอ ลองคิดใหม่หน่อยนะเสียง ก่อนเดินเข้ามาให้พวกมันจับเนี่ย เราห้ามแล้ว แต่แกก็จะเข้ามา แกเคยฟังคนอื่นบ้างไหม หรือในสมองแกมันได้ยินแต่เสียงตัวเอง!” หมิงตอบกลับไม่ลดละ

“แกละหมิง นอกจากปากดี เคยทำอะไรดี ๆ ไหม มีแต่ดี้อด้านเดินในป่าคนเดียวจนหลงทางเป็นวัน! ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเพราะต้องตามหาแก” เสียงเริ่มซุดคู้เรื่องเดิมขึ้นมาเพราะไม่อยากยอม

“เราบอกว่าเราจำไม่ได้ไง อยู่ดี ๆ เราก็หลงทางทั้ง ๆ ที่ทางกลับมันหาง่าย ญาก็คิดเหมือนกันเลยให้เราเดินมาก่อน ญา บอกมันลืว่าเสียงทำให้เราเดือดร้อนกว่าอีก”

“เจียบ” ญาพูดเสียงเรียบ

“พูดลึญา มันจะได้รู้ลึกที่ว่ามันไม่ต่างจากพ่อมัน”

“บอกให้เจียบ!”

ญาตะโกนสุดเสียง จนทุกคนเจียบตามที่ญาสั่ง แม้แต่เสียงชาวเผ่าอาสาชยด้านนอกกรงก็เจียบกริบ

หมิงมองญาด้วยแววตาสับสนและไม่เข้าใจ ญาดูโกรธจัด หายใจเข้าออกแรงจนอกระเพื่อม

“แกเป็นคนพูดเองตั้งแต่วันแรกว่าทะเลาะกันไปก็ไม่ได้อะไร ไม่ใช่เธอ แกบอกว่าถ้าแรงเหลือมากนักรักก็เอาไว้ว่ายน้ำกลับบ้านจำไม่ได้หรือไง”

ญาจ้องเขม็งอย่างที่ไม่เคยทำกับหมิงมาก่อนจนเธอเริ่มกลัว เพื่อนสนิท เธออ้าปากค้างแต่ไร้เสียงเพราะคำสั่งหนักแน่นที่บอกให้เจียบราวกับมีคำสาปทำลายเส้นเสียงของหมิงได้

“แกสองคนไม่ว่ายน้ำกลับบ้านซะเลยละ แรงเหลือเยอะนักรักนี้” ญามองเส็งกับหมิงสลับกัน

“พวกเรา มีกันแค่นี้ละ”

ทั้งสองจึงยอมหยุดทะเลาะกัน และทรุดลงนั่งที่พื้นอย่างอ่อนแรงจากการตะคอกใส่กันไปมา อันอ้อมไปด้านหลังของเสียงเจียบ ๆ จับกลางหลังที่กระแทกกับผา เสียงจึงส่ายหัวบอกว่าไม่เป็นอะไร

พวกเขา นั่งชิดกันเป็นกลุ่มเพื่อความสบายใจ คอยมองเงาของชาวอาสาชยด้านนอกผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างไม้สองท่อนอย่างหวาดระแวงเสมอ

ยี่หวาลูกขึ้นยืนออกจากการเกาะกลุ่มจนเพื่อน ๆ ตกใจแต่ไม่ได้ห้าม เธอเดินสำรวจรอบ ๆ ห้องขังไว้หลังคา แต่มีหน้าผายื่นมากับเงา

ของต้นไม้ทดแทน ที่พื้นมีใบไม้แห้งปูอยู่ทั่วเหมือนกับเสื่อ ไม่นุ่มเท่าพูก
ที่เคยนอน แต่ดีกว่าพื้นหินแข็ง ๆ ในถ้ำ ส่วนที่มุมกำแพงฝั่งหนึ่งมี
ช่องว่างสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ติดกับพื้นอยู่ คล้ายกับตั้งใจเว้นเป็นช่องเอาไว้

ข้าง ๆ ช่องนั้นมีหม้อดินสีเทาเข้มมีฝาปิด มั่นกลมกลืนกับ
มุมมืดจนแทบมองไม่เห็นในตอนแรก ยี่หว่านั่งลงสำรวจความบิดเบี้ยว
เพราะปั้นเพื่อใช้งานไม่ได้สนความสวยงามเท่าไรนัก เธอเห็นความชื้นที่
ฝาจานดินเป็นสีดำ จึงตัดสินใจเปิดฝาดู และพบว่าด้านในบรรจุน้ำไว้จน
เต็ม

“ตรงนี้มีน้ำ” ยี่หวารีบหันไปบอกเพื่อน ๆ แล้วใช้มือรองน้ำมา
ดื่ม หมิงกับญาตามมาและทำแบบเดียวกัน

และทั้งสามคนก็สะดุ้งพร้อมส่งเสียงร้องด้วยความตกใจจนถอย
กรูดออกมาแทบไม่ทัน เพราะบุลันโผล่หน้ามาตรงช่องว่างตรงนั้นอย่าง
ไม่ให้ชุ่มให้เสียง

ใบหน้าของบุลันยังมีคราบน้ำตา ตาขาวเป็นสีชมพูเพราะเพิ่ง
ผ่านการร้องไห้อย่างหนัก เธอถูกพ่อแม่ดูเรื่องต่อต้านทุกคนในเผ่าว่า
พวกมนุษย์ไม่อันตราย เมื่อฟ้าเริ่มมืดลงเรื่อย ๆ ไม่มีใครกล้าเอาอาหาร
ไปให้พวกมนุษย์เพราะกลัว แม้แต่คนเผ่ายามยังไม่กล้าเข้าไปใกล้กรงขัง
มากนัก บุลันจึงอาสาทำหน้าที่นี้เอง

“เราเอามาให้”

ไม่มีใครเข้าใจภาษาของบุลัน ยี่หว่า หมิง และญาจึงไม่ได้ตอบ
อะไร แล้วตะกร้าสานที่ในนั้นมีปลาเห็ดโคนตากแห้งขนาดประมาณ
เกือบครึ่งฝ่ามือก็ลอดผ่านช่องนั้นเข้ามาด้านในกรงด้วยฝีมือของบุลัน

“ขอบคุณนะ” ยีหว่าพูด แล้วดึงตะกร้าเข้าหาตัว บูลันยิ้มกว้าง จนเห็นฟันเหลืองและจากไป

พวกเขาทั้งหกคนมองตะกร้าที่มีปลาแห่งอยู่สิบสองตัว โยเหลือบมองเพื่อน ๆ ที่เขาไม่รู้ว่ทำอะไรกันอยู่ถึงไม่รีบกิน เพราะเขาหิวจนท้องร้องโครกคราก แต่เมื่อโยเอื้อมมือจะหยิบปลาแห่งในตะกร้าอันกลับดึงมือของเขาไว้

“อย่าเพิ่งกินเลยโย”

“ทำไมล่ะ เราหิวนี่”

“เรารว่มันแปลก” อันตอบ แต่ไม่ได้ขยายความเพิ่มเติม

“ใช่ แปลก พวกเขาจะข้งเราไว้ดูเล่นหรือไง ถึงได้เอาอาหารเอาน้ำมาให้อย่างนี้” ญาพูด

“ดีแล้วไม่ใช่หรอ เราไม่ต้องไปเสี้ยงหากินเอง เราจับปลาไม่ได้ อย่างพวกเขาด้วย” โยยังไม่เข้าใจความแปลกที่อันกับญาหมายถึง

“ต้องมีเหตุผลี พวกเขาจะเอามาให้เรากินฟรี ๆ ทั้งที่ลำบากหามาหรอ เราไม่เข้าใจว่าพวกเขาทำอย่างนี้เพื่ออะไร” ญาอธิบาย โยจึงพอเข้าใจขึ้นบ้าง เพราะเขาเห็นด้วว่าการจับปลาไม่ใช่เรื่องง่าย และคงไม่เอามาให้พวกเขากินโดยไม่หวังอะไร

“ถ้าพวกเขาคิดว่าเรามาบุกรุกเกาะก็คงฆ่าเราตั้งแต่วันแรกแล้ว หรือถ้าอยากผูกมิตรคงไม่เอาหอกจ่อหน้าพวกเราตอนมาถึงด้วย” เสียงพูด

“หรือ...” อันเอ่ยขึ้นมาแล้วก็เงียบไปไม่ยอมพูดต่อ ทุกคนมองอันเป็นตาเดียว

“พวกเขาจะให้เรากินจนอ้วนกว่านี้ เพื่อที่ว่า...”

อันไม่กล้าพูดต่อจนจบเพราะเขากลัว อันยังร้องให้เป็นระยะไม่หยุดตั้งแต่ถูกต้อนเข้ามาในกรงขัง แต่พูดเพียงเท่านั้นคนอื่น ๆ ก็รับรู้ว่าอันหมายถึงอะไร

ถึงจะบ้าบิ่น แต่เหตุผลที่อันคิดออกดูเป็นไปได้มากที่สุด เพราะพวกเขาเคยได้ยินว่ามีชนเผ่ากินคน แต่ไม่เคยสนใจหาคำตอบว่ามีจริงหรือไม่

ทั้งหกคนจึงตัดสินใจไม่แตะต้องอาหารที่บูธันเอามาให้ พวกเขาดื่มแค่น้ำในหม้อดิน มีเพียงโยที่หิวจนทนไม่ไหวเลยกัดปลาแห้งไปครึ่งตัวแล้ววางทิ้งในตะกร้าดั้งเดิม

ในกรงไม่มีที่จุดไฟ แต่มีแสงจากเปลวไฟของชาวอาชวยด้านนอกส่องเข้ามาจึงพอมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ในความมืดสลัว และจู่ ๆ ก็มีแสงสีฟ้าไม่สว่างมากนักกะพริบอยู่ด้านนอกกรง

พวกเขา มองแสงกะพริบสีฟ้าเป็นตาเดียว แสงนั้นเดินตัวมเตี้ยมตามแนวกรงขัง และโผล่มาที่ช่องว่างเล็ก ๆ มันคือแสงจากโคนหนามบนตัวสัตว์ชนิดหนึ่งที่คล้ายเม่นหางพวงใหญ่ แต่เข้ากับทุกลักษณะเหมือนกระต่าย ตัวของมันเล็กจึงเดินลอดผ่านช่องว่างเข้ามาได้อย่างง่ายดาย

“ตัวอะไรนะ แกรู้จักไหม” หมิงถาม ญาถ่ายหน้าตอบ ไม่มีใคร รู้จักสัตว์มีหนามเรื่องแสงสีฟ้าชนิดนี้

ลำตัวนอกเหนือจากหนามแหลมของมันเป็นขนสีดำเงา จมูกของมันขยับตุ้กตุ้กตอนดมกลิ่น และเดินตัวมเตี้ยมมาถึงตะแกรงที่มีปลาแห้ง หมิงหยิบปลาออกมาตัวหนึ่ง วางที่พื้นใกล้ ๆ กับเจ้าหนามเรื่องแสง มันจึงกินปลาแห้งอย่างเอร็ดอร่อย

หมิงจ้องปากเล็ก ๆ ที่เคี้ยวปลาแห้งทีละนิด ทีละนิด กัดคำเล็ก ๆ และเคี้ยวต่อทีละนิด ทีละนิดอย่างเพลิดเพลิน เมื่อปลาชิ้นนั้นใกล้หมด เธอก็หยิบให้เพิ่มอีกตัว เพราะเธอตั้งใจจะไม่กินมันอยู่แล้วจึงยกให้เจ้าสัตว์ตัวนี้

หมิงยิ้มอย่างไม่รู้ตัวเพราะเอ็นดูมัน มันไม่ยอมกินปลาตัวที่สามที่หมิงวางไว้ให้ แต่ขยับมาใกล้หมิงทีละก้าวอย่างใจเย็นราวกับลองเชิง หมิงแบมือออกไปข้างหน้า ใจเย็นรอคอยให้มันเดินมาหา แต่มันเมินมือของหมิง และเดินมาซบตักเธอแทน

เมื่อวานนี้เธอพบกับลูกตัวคูรีหลงทางจึงเข้าไปช่วยมันไว้ หมิงจำเจ้าสัตว์ตัวนี้ไม่ได้เพราะเธอตีเมยาพิษที่ทำให้ลึมและเป็นคนเพี้ยน ๆ เข้าไป

คูรีอาศัยอยู่ในเกาะฮามูล์ ฟิลูเท่านั้นเธอจึงไม่เคยเห็นมันที่ไหนมาก่อน แต่เมื่อวานเธอก็โอบกอดมันแนบอกจนเจ้าคูรีคิดว่าหมิงเป็นแม่ของมัน ตอนนี้มันยังจำหมิงได้จึงหลับพริ้มซบตักของหมิง ให้เธอลูบหัวกลม่อมอย่างสบายใจ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

จากตาข่ายกับมด

“พวกเขาไม่เหมือนมนุษย์อย่างที่เราคิดเลยนะแม่ เขามาติดอยู่ที่นี้ ไม่ได้จะมาไล่เรา”

บุลันพูดกับแม่ที่ก้มหน้าก้มตานวดดินเหนียวสีน้ำตาลเข้มอมแดง แม่สนใจดินเหนียวมากกว่าลูกสาวคนเล็กที่เอาแต่พูดถึงมนุษย์ไม่หยุดหย่อน เธอทั้งสั่งให้บุลันหยุดพูด ทั้งเพิกเฉย แต่บุลันยังไม่ยอมแพ้

“หนูเห็นคนหนึ่งร้องไห้ด้วย พี่เซจก็เห็น พวกเขาร้องไห้กันบ่อย”

มือหยาบของแม่ทุบดินเหนียวให้นุ่ม เอี่ยมหยิบดินมาเพิ่ม แล้วทุบจนเป็นเนื้อเดียวกัน เธอหลบเลี่ยงการสบตาลูกสาว ทำคล้ายกับเสียงของมือที่นวดดินเหนียวดังกว่าเสียงของบุลัน

บุลันถอนหายใจเหมือนเหนื่อยมานาน เพราะเธอพูดมาตลอดตั้งแต่พวกมนุษย์มาติดอยู่ที่เกาะในช่วงแรก ยังดีที่แม่ไม่ต่อว่าเธอมากนักจนมาถึงจุดที่เพิกเฉย แต่ตรงกันข้ามกับพ่อที่ทั้งโกรธทั้งโมโหบุลันจนเธอไม่กล้าพูดเรื่องนี้กับพ่ออีก ส่วนซินตากลัวว่าจะถูกจับได้เรื่องออกไปเที่ยวนอกเกาะจึงไม่อยากพูดเรื่องมนุษย์ออกจากปากแม่แต่คำเดียว

“ช่วยแม่นวดหน่อยสิบุลัน”

แม่ใช้มือวัคน้ำรดบนผิวดินใกล้ลำธารท้ายหมู่บ้าน บริเวณที่ชาวเผ่าอาซายมาเก็บดินเหนียวไปทำของใช้จนกลายเป็นหลุมตื้น ๆ บุลันจับขอบหลุมให้มัน มืออีกข้างหนึ่งเอี่ยมลงไปผสมดินกับน้ำแล้วหยิบก้อนดินขึ้นมาบนแผ่นหิน เพื่อช่วยนวดตามที่แม่สั่ง

“เอาไว้ทำหม้อใส่น้ำไปใหม่ให้พวกเขา ใบเก่าเล็กไป พวกเขามีกันหกคนจะใช้ไม่พอ”

แม่พูดโดยที่ต่ายมองดินเหนียวในมือ และออกแรงนวดต่อไปอย่างขยันขันแข็ง บูลันจึงยิ้มกว้างดีใจเพราะเธอคิดว่าแม่กำลังเปิดใจให้ทีละนิด เธอออกแรงมากขึ้นอีกเพื่อให้ดินนี้มเร็วขึ้น

ในบรรดาเรื่องเล่าทั้งหมดที่หัวหน้าเผ่าเป็นผู้เล่า ชาวอาซาฮายเชื่อเรื่องบรรพบุรุษยุคแรกที่ย้ายมาอยู่เกาะฮามูล์ พิสูจน์มากที่สุด พวกเขาเชื่อว่ามันเกิดขึ้นจริง มีเพียงบูลันที่สงสัยสองใจเพราะเรื่องเล่าของปู่เป็นอีกมุมมองหนึ่งที่ถูกห้ามไม่ให้พูดกับคนอื่น

ว่ากันว่าชาวเผ่าอาซาฮายเคยอาศัยในแผ่นดินใหญ่มาก่อน พวกเขามักอยู่กับธรรมชาติอย่างปรองดอง มีวิถีชีวิตไม่แตกต่างจากตอนนี้ แต่ถูกมนุษย์รุกรานหวังพื้นที่ป่า และของมีค่าที่พวกมนุษย์อ้างว่าอยู่ใต้แผ่นดินที่พวกเขาเหยียบย่ำ

แต่หัวหน้าเผ่าในขณะนั้นคัดค้านพวกมนุษย์ หลายปีผ่านไปมีมนุษย์มาต่อรองอีก อ้างว่าครั้งนี้จะหาที่อยู่ใหม่ให้ ชาวอาซาฮายจะอยู่อย่างสุขสบาย เด็ก ๆ จะมีชีวิตที่ดี ในบ้านที่แข็งแรงกว่ากระท่อมที่ชาวอาซาฮายสร้างในตอนนั้น

หัวหน้าเผ่าเริ่มใจอ่อน เริ่มหารือกับชาวอาซาฮายยามรวมตัวกันรอบกองไฟ และตัดสินใจย้ายออกจากพื้นที่ตรงนั้น ไปตามทางที่มนุษย์เสนอ พวกเขาคิดไม่ออกว่าชีวิตที่ดี หรือบ้านที่แข็งแรงกว่าคืออะไร แต่ต้องการหาที่อยู่ใหม่เพื่อตั้งหมู่บ้าน และอยู่กันอย่างปรองดองกับธรรมชาติเหมือนเดิม

แต่ชาวอาซาฮายถูกหลอก มนุษย์ไม่ต้อนรับพวกเขาอย่างดี แต่กลับทำให้ชีวิตของชาวอาซาฮายแย่ลง พวกเขาต้องอยู่บนแผ่นดินที่ไม่รู้จัก บ้านเรือน วิถีชีวิตการเป็นอยู่ตรงกันข้ามกับที่เคยทำ ถูกด้อนด้วยอาวุธ แปลกตาสี่ด้านในมือของพวกมนุษย์ให้ไปทางนั้นทางนี้ รวากับฝูงโลมา ตอนด้อนฝูงปลาเพื่อหลอกไปกิน

หัวหน้าเผ่าจึงต่อต้าน ต่อสู้กับพวกมนุษย์ด้วยมือเปล่าสองข้างของชาวเผ่า จนเหลือคนอยู่แค่ไม่ถึงครึ่ง และหลบหนีมาเรื่อย ๆ เพื่อหาที่สงบให้พ้นจากมนุษย์ ล่องเรือเดินทางไกลกระทั่งได้พบเกาะกลางทะเลห่างไกลแผ่นดินใหญ่ที่มีหาดยัศจรรย์ สูงกว่าตัวชาวอาซาฮายสองเท่า และมีน้ำสีน้ำเงินส่องแสงประกายออกมาจากดอกเห็ด จึงเรียกมันว่าเห็ดสีน้ำเงิน แล้วนำมาตั้งเป็นชื่อเกาะฮามูล์ ฟิลู

แต่มนุษย์กลับหาพวกเขาเจอ ในเรื่องเล่ากล่าวว่ามนุษย์เดินทางมาด้วยเรือลำใหญ่กว่าวาฬ ใบเรือใหญ่กว่าปลาราวจาสิบตัว จุดห่างจากเกาะทางทิศเหนือ จากนั้นจึงใช้เรือเล็กเดินทางต่อมาที่หาดพระจันทร์เสี้ยว

ในขณะนั้นได้เปลี่ยนหัวหน้าเผ่าไปแล้วหลายรุ่น ชาวอาซาฮายรู้เรื่องราวของมนุษย์แค่จากเรื่องเล่าของหัวหน้าเผ่าตอนรวมตัวรอบกองไฟ พวกเขายังจินตนาการไม่ออกว่าพวกมนุษย์เลวร้ายเพียงใด กระทั่งได้ประสบด้วยตัวเอง

พวกมนุษย์หวังด้อนชาวอาซาฮายขึ้นเรือไปแผ่นดินใหญ่ อ้างว่าไปใช้ชีวิตที่ดีขึ้นเหมือนกับในเรื่องเล่า เพราะพวกเขาต้องการเกาะฮามูล์ ฟิลู ต้องการน้ำเห็ดสีน้ำเงินที่ใช้ประโยชน์ได้สารพัด รวมถึงสัตว์ทั้งบนบก และในน้ำที่มีเฉพาะรอบ ๆ เกาะฮามูล์ ฟิลูเท่านั้น

หัวหน้าเผ่าที่อาศัยในเกาะประมาณรุ่นที่สี่พึงพอใจข้อเสนอ เพราะชาวเผ่ากำลังมีปัญหาเรื่องการแย่งชิงที่ดินน้ำเงินจากความเชื่อที่ว่ากินแล้วจะเป็นอมตะ หัวหน้าเผ่ามองว่าหากย้ายไปอยู่ที่อื่นให้พ้นจากที่ดินนี้ ชาวอาซายจะละทิ้งความโลภได้ จึงหารือกับชาวเผ่าและทุกคนต่างตอบตกลง

ชาวอาซายไม่รู้ว่านอกจากมนุษย์จะโหดร้ายแล้วยังโหดมากกว่า ชาวอาซายหลายร้อยเท่า พวกเขาทำให้เกาะแห่งนี้เปลี่ยนแปลงไปทันที ตั้งแต่ตอบตกลง เริ่มจากการถอนดินเห็นขนาดใหญ่ที่สุดหลายตันแล้วพยายามขนขึ้นเรือ ล่าปลาร้าจำนวนมากเพื่อตัดครีบขนาดใหญ่ของมันไปใช้ประโยชน์ และจับตัวดูริเกือบหมดทั้งเกาะ เพราะเมื่อตัวดูริน้ำเงินเห็นน้ำเงินแล้วจะถ่ายมูลออกมาเป็นของแข็งทรงกลมสีน้ำเงินประกายฟ้าสว่างเงางามที่ชาวอาซายมักเก็บมาทำเป็นเครื่องประดับ

สิ่งที่ทำให้ชาวอาซายทนไม่ไหวอีกต่อไป และตัดสินใจล้มเลิกข้อตกลง คือการเห็นพวกมนุษย์เอาน้ำเห็นดินน้ำเงินรอกปากตัวดูริในปริมาณมากเกินกว่ามันจะรับไหว และไม่ให้อินอาหารอย่างอื่นตามธรรมชาติของมัน พวกเขาทำอย่างนี้เพื่อให้มูลของตัวดูริที่เป็นสีน้ำเงินเข้ม เป็นประกายแวววาว และคุณภาพดีที่สุด โดยไม่ต้องเสียเวลาแยกมันออกจากมูลสีดำ ๆ จากการกินอาหารชนิดอื่น

มีोधูผู้สังเกตการณ์วิ่งไปบอกหัวหน้าเผ่า แล้วร่วมหารือกัน ตอนรวมตัวรอบกองไฟ ชาวอาซายต่างโกรธที่มนุษย์โลก ล่าสัตว์อย่างไม่รู้จักพอ และทรมาณสัตว์ไร้ทางสู้ จึงปฏิเสธข้อตกลงเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น

พวกมนุษย์ไม่ยอมและสู้สุดชีวิตเพื่อยึดเกาะฮามูล์ ฟิลู ชาว
อาชาก็สู้เพื่อปกป้องเกาะ จนคนในเผ่าล้มตายไปกว่าครึ่งทั้งชายและ
หญิงที่เป็นผู้ใหญ่พร้อมรบ

พวกเขาสู้มนุษย์ไม่ไหวเพราะจำนวนคนน้อยกว่า แต่สุดท้าย
พวกมนุษย์ยอมขึ้นเรือลำใหญ่กลับไปโดยทิ้งเห็ดและสัตว์ที่ล่ามาได้ไว้
บนหาดพระจันทร์เสี้ยว

เชื่อกันว่าเป็นเพราะนักรบชาวอาชายนคนหนึ่งบาดเจ็บและหนี
ตายมาหลบใต้ต้นเห็ดสีน้ำเงินอายุกว่าร้อยฤดูมรสุม เลือดของชาว
อาชายุไหลรวมกับน้ำเห็ดที่หยดลงมา นักรบผู้นั้นอธิษฐานกับต้นเห็ด
ขนาดใหญ่ว่าขอให้พวกมนุษย์จากไปและตามหาเกาะแห่งนี้ไม่เจออีก
ตลอดกาล ก่อนจะสิ้นใจตาย

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงหวาดกลัวมนุษย์ พวกเขาถือว่าเรื่องเล่านี้
เป็นบทเรียนที่ไม่มีวันลืม แล้วจะไม่พลาดซ้ำอีกครั้ง และยังคงทำพิธี
เบอเซมบุนยิทุกคืนพระจันทร์เต็มดวง เพื่อนำเลือดของหัวหน้าเผ่าผสม
กับน้ำเห็ด และขอให้ช่วยซ่อนเกาะแห่งนี้จากมนุษย์ต่อไป ตามแบบใน
เรื่องเล่าที่นักรบผู้นั้นอธิษฐานยามเลือดไหลรวมกับน้ำเห็ดสีน้ำเงิน

ชาวอาชายนในตอนนี้นำลั้งกลัวว่าจะพลาดเป็นครั้งที่สาม จึงจับ
ตาตุมมนุษย์หกคนที่พลัดหลงมาตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน แต่
หลังจากรู้ว่าพวกมนุษย์หกคนนี้ไม่ออกจากถ้ำยามฟ้ามืด หัวหน้าเผ่าจึง
ให้เวรยามกลับมาพักผ่อนที่หมู่บ้าน และคอยเฝ้าเฉพาตอนพระอาทิตย์
ขึ้น

ทีแรกพวกเขามีความเห็นว่าควรฆ่าทั้งหกคนเสีย พวกเขาตกลง
กันโดยไม่ให้เด็ก ๆ เข้าร่วม บุลันจึงมารู้ทีหลังเพราะซินตาบอก เธอรีบ

คัดค้านทันที แล้วฝากแม่ไปบอกกับยายผู้เป็นหัวหน้าเผ่าว่าให้เผ่าดู
พวกเขาก่อนที่จะมา

ครั้งนี้พวกผู้ใหญ่ในเผ่าตกลงกันโดยไม่ให้เด็กรู้อีก แม้แต่ซินดาที่
เพิ่งเป็นผู้ใหญ่ก็ 모르เรื่องนี้ บูลันจึงถูกลอกให้พามนุษย์มาที่หมู่บ้าน
เพื่อจับขังในกรงชั่วคราวที่เพิ่งสร้างขึ้นมา แต่บูลันไม่ทันสังเกตเลย
เพราะแม้แต่เผ่าดูพวกมนุษย์จากบนหน้าผา

“แม่ไปช่วยพูดกับยายให้หนูอีกได้ไหม ว่าให้ปล่อยพวกเขา
ออกมา” บูลันขอร้องแม่ซ้ำอีกเป็นครั้งที่สิบ

“ครั้งก่อนแม่ไม่ได้เป็นคนพูด”

“แล้วใครพูดล่ะ”

“พ่อ พ่อเป็นคนบอกหัวหน้าเผ่า”

บูลันแปลกใจ เพราะพ่อทั้งโกรธ ทั้งขึ้นเสียงใส่เธอ ทั้งไม่ยอม
พูดด้วยถ้ามีคำว่ามนุษย์ออกจากปากของบูลันให้พ่อได้ยิน

“ไปคุยกับพ่อสิบูลัน แม่พูดไม่ได้หรอก ยายไม่เคยเชื่อแม่มา
ตั้งแต่เด็กแล้ว แม่... ไม่กล้าพูด”

บูลันไม่รู้มาก่อนว่าแม่ของเธอกลัวยายมากขนาดนี้ จากสีหน้า
และน้ำเสียงอ้ำอึ้งของแม่ที่พูดออกมา บูลันจึงไม่ขอร้องแม่อีก แล้ว
รวบรวมความกล้าไปขอพ่อแทน

“พวกเขาไม่ได้โหดร้าย—”

บุลันหยุดพูดเพราะตกใจปลาตกที่พุ่งมาจากรูใต้โคลน พ่อของเธอรีบคว้ามันจับใส่ตะกร้าด้วยมือเปล่า ซึ่งในนั้นมีปลาตกอยู่อีกสองสามตัว

ตั้งแต่บุลันมาถึงที่ป่าชายเลนใกล้กับท้ายหมู่บ้าน เธอพยายามชวนพ่อคุยอย่างสนอกสนใจโดยมีความต้องการอื่นแอบแฝง พ่อเล่าว่าตอนฤดูมรสุมมีน้ำมากจนลำธารไหลรวมเป็นบ่อ ก่อนไหลผ่านป่าชายเลน และรวมกับน้ำทะเล

แต่พ่อบอกฤดูมรสุมแล้ว บ่อน้ำจืดจึงตื้นลงเรื่อย ๆ พ่อจึงรีบมาจับปลาตกที่มุดอยู่ใต้โคลน เพียงแค่เอาปลาตัวเล็กมาเป็นเหยื่อล่อ ปลาตกก็จะพุ่งออกมาจากรูให้จับได้ง่าย ๆ

บุลันพยักหน้า ทำเป็นสนใจวิธีจับปลาตก พ่อจึงยิ้มพร้อมจับปลาอย่างคล่องแคล่วอดลูกสาวคนเล็ก แต่เมื่อบุลันพูดคำถามนุชย์ออกมา พ่อก็ทำหน้าบึ้งตึง ปิดปากเงียบไม่ได้ตอบเธอเลยสักคำ

“หนูไม่ได้พูดแบบไม่มีเหตุผล หนูกลับบอกเพราะหนูเฝ้าพวกเขาทุกพระอาทิตย์จริง ๆ เขาไม่ชอบที่นี้กันด้วยซ้ำ” พ่อของบุลันเงิบและกำลังจ้องพื้นโคลนเพื่อรอจับปลาตัวต่อไป

“หนูไม่เข้าใจว่าเราจะจับพวกเขามาขังกรงทำไม หรือว่ายายสั่งให้ฆ่าพวกเขา ถ้าจะฆ่าโดยที่พวกเขายังไม่ทำอะไรให้เราเดือดร้อน หนูจะบอกยายให้ฆ่าหนูด้วย”

พ่อเงยหน้าขึ้นทันที ดวงตาของพ่อมีเพียงความโกรธและดูน่ากลัวจนบุลันมือสั่น เธอไม่ชอบพ่อตอนโกรธมาแต่ไหนแต่ไร

“ลูกคงไม่รู้ มีคนหนึ่งจับลูกดูรีไป แต่ชาวเผ่าเราห้ามไว้ทัน” บูลัน ชาวาบไปทั้งตัว เพราะเธอเพิ่งรู้สาเหตุที่ก่อนหน้านี้ชาวเผ่าจับมนุษย์มาที่ หมูบ้านคนหนึ่ง และให้ตีเมียพิษก่อนปล่อยในป่าจนพวกเขาหาทางออก เจอ

“เขา... จับเธอ จับไปทำไม”

“ไม่มีใครรู้ เขาเอาผ้าห่อแล้วจะอุ้มไปที่หาดพระจันทร์เสี้ยว แต่ ชาวเผ่าเราห้ามไว้ก่อน”

บูลันหยุดคิดต่อ ถึงเมื่อตอนยังเด็กกว่านี้ที่ปู่ของเธอยังคง แข็งแรง ปู่เคยพาบูลันไปรอเก็บอัญมณีสีน้ำเงินจากมูลของตัวดูรี พวก มันหวงเนื้อหวงตัวไม่ชอบให้ศัตรูเข้าใกล้ และจะยิงหนามใส่ศัตรูเพื่อ ป้องกันตัว ตัวแม่จะดุร้ายและหวงลูกมาก ส่วนตัวดูรีที่ยังเด็กจะอยู่ติดแม่ เสมอ

“เขาจับแต่ตัวลูกเธอพ่อ แม่มันละ” บูลันรีบถาม

“ไม่เจอ เจอแค่ตัวลูก”

“แล้วตอนนี้มันอยู่ไหน มันเจอแม่หรือยัง”

“ยังหาไม่เจอเลยปล่อยไว้ในหมู่บ้าน มีเด็ก ๆ คอยให้อาหารมัน อยู่”

ที่ต้องทำเช่นนั้นเพราะหากแยกกับแม่ของมันก่อนถึงเวลาที่ เหมาะสม ลูกตัวดูรีอาจไม่รอด มันจึงกลายเป็นสัตว์เลี้ยงของเผ่าอย่างไม่มีทางเลือก

“พ่อ หนูว่ามนุษย์คนนั้นไม่ได้จับตัวดูรีหรอก เขาอาจจะช่วยมัน อยู่เพราะมันหลงกับแม่”

“ยังไงเขาก็จะอึดมั่นไปอยู่ดี จำไม่ได้หรอกว่ามนุษย์เคยทำอะไรกับตัวคูรีบ้าง”

“หนูจำได้พ่อ แต่คิดดี ๆ อีก็ทีสิ ลูกคูรีจะอยู่ติดแม่มันตลอดนะ เขาไม่ผิด แค่พยายามช่วยเท่านั้นเอง”

พ่อเริ่มเงิบอีกครั้ง แล้วจับปลาตุกตัวที่สาม บูลันเริ่มโกรธพ่อ ขึ้นมาบ้างเพราะพ่อไม่ฟังความคิดของเธอ ความโกรธของบูลันเอาชนะความกลัวพ่อได้เป็นอย่างดี

“ฟังหนูสิ!” ความร้อนแล่นพลาสมาทั่วร่างกายของบูลันจนต้องตะโกนเสียงดังลั่น เรียกร้องให้ผู้ใหญ่สักคนฟังเธอ

“ปล่อยพวกเขาออกมาเดี๋ยวนี้!” เสียงบูลันดังลั่นทำหุบบ้านจนชาวเผ่าบางส่วนเริ่มเดินออกมามุงดู แต่เธอไม่สน

“ถ้าอยากให้ปล่อยนั้นก็ไปคุยเองสิ!” พ่อตะคอกกลับ แต่ครั้งนี้เสียงของพ่อไม่ทำให้บูลันกลัวอีกแล้ว

“ไปบอกหัวหน้าเผ่าเองเลย! ดูสิว่าจะมีผู้ใหญ่ฟังเด็กอารมณ์ร้อนแบบลูกไหม!”

สองพ่อลูกไม่ต่างกับไฟที่ปะทะกับไฟ เมื่อไม่มีแม่หรือชินตามาห้าม พ่อกับบูลันจึงตะคอกใส่กันรุนแรง แต่บูลันถูกต่อว่าว่าอารมณ์ร้อนอยู่เพียงฝ่ายเดียว

บูลันเดินหันหลังให้พ่อ ตรงไปที่กระท่อมเล็กของหัวหน้าเผ่าหรือยายของเธออย่างแน่วแน่ และเห็นยายกำลังสานหวายทำเครื่องมือจับปลาอยู่หน้ากระท่อม

“ยาย หนูมาหาจะ ぶ๊นเอง” เธอบอกชื่อตัวเองกับยายเพราะ ยายมีหลานหลายคน และเธอเป็นหลานคนกลางที่ไม่ค่อยได้พูดคุยกับ ยายมากนัก

“ぶ๊นหรือ มา ๆ นั่งก่อนสิ” เธอนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ไผ่ข้าง ๆ ยาย และพยายามหายใจเข้าออกลึก ๆ ดับความโกรธที่ยังโหมกระพืออยู่ในใจจากการเถียงกับพ่อ

“ไปเอาหวายมา ยายจะสอน”

“หนูไม่ได้มาเพราะเรื่องนั้น” ยายหยุดชะงัก และเงยหน้ามองหลาน “หนูจะมาบอกยายเรื่องพวกมนุษย์หกคนที่ถูกขังกรง”

ぶ๊นกลืนน้ำลายดังอีก เพราะเธอกลัวสายตาที่ยายจ้องมองมา แม้ยังไม่มีท่าทีตำหนิ หรือความโกรธ แต่เพราะยายนำเคาะรพณ์ถือ และมีความหมายต่อชาวอาชวยจึงได้เป็นหัวหน้าเผ่า

“พวกเขาไม่ได้ทำอะไรผิด และไม่ควรถูกขังในกรงแบบนี้ ถ้า ยายคิดจะฆ่าพวกเขา... ถ้ายายคิดจะฆ่าพวกเขาทั้งที่เขายังไม่ได้ทำให้ เราเดือดร้อน เราจะเหมือนพวกมนุษย์ในเรื่องเล่ามากกว่าเสียอีก”

ยายเงยไป แล้วหันไปสนใจการสานเครื่องมือจับปลาต่อ ぶ๊น จึงกังวลว่าน้ำเสียงที่เธอใช้พูดห้วนไปหรือไม่ เธอพูดอะไรผิดไปหรือไม่ มันยังไม่อ่อนหวานอย่างที่ผู้ใหญ่ชอบฟังใช่หรือไม่ ถึงไม่มีใครฟังเธอเลย แม้เธอใช้เหตุผลแล้วก็ตาม

“ยายคิดว่าคนเชื่อมั่นในความมั่งคั่งของมนุษย์จะตายหายไปหมดแล้วเสียอีก ยังเหลือぶ๊นอยู่สินะ” ยายพูดพร้อมมอมยิ้ม จนเส้นสีขาวที่หางตาของยายตัดกับผิวสีน้ำตาลอมเทาเป็นขีดลึกลงอีก

“มีคนอื่นด้วยหรือจะยาย”

“มีสิ มี ไอ้แก่นั่นไง” ยายยิ้มกว้างขึ้นเมื่อคิดถึงปู่ของบุลัน ผู้ที่เอาแต่เล่าเรื่องนอกเกาะฮามูล์ ฟิลู เล่าถึงมนุษย์ในมุมมองตรงกันข้ามกับเรื่องที่ยายเล่าจนชาวอาชายสับสน

ยายของบุลันผู้เป็นหัวหน้าเผ่า กับปู่ของบุลันที่ตายไปเคยไม่ถูกกันมาก่อนเพราะเรื่องเล่านอกเกาะที่ปู่ชอบแอบเล่าให้เด็ก ๆ ฟัง ห้ามก็ครั้งต่อก็ครั้งก็ชอบหาที่ก่อกองไฟ แล้วเรียกเด็ก ๆ ไปนั่งล้อมวงและเล่าอย่างน่าสนใจตื่นเต้น ซินตากับบุลันคือเด็กสองคนที่ยายไปห้ามไม่ได้ เพราะเป็นหลานแท้ ๆ ของปู่จึงปล่อยเลยตามเลย

แต่เมื่อปู่ตายไปแล้ว ยายก็ไม่ได้คิดแค้นเพราะยายไม่ใช่คนโหดร้ายถึงเพียงนั้น แคะไม่ลงรอยกันกับปู่ แต่ไม่ถึงขั้นเกลียดชังกัน ยังเคยเป็นเพื่อนเก่าที่เถียงกันเสมอตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ด้วยซ้ำ

ตอนนี้หัวใจของหัวหน้าเผ่ากลับเต้นแรงในอกอย่างแจ่มใสคล้ายกับได้พบเพื่อนเก่า เมื่อได้ยินความเชื่อมั่นต่อมนุษย์จากปากของหลานสาวชื่อว่าบุลันที่มีแววตาเหมือนกับปู่ที่จากไปไม่ผิดเพี้ยน

“แล้วยายขังพวกเขาไว้ทำไมหรือจะ ปล่อยออกมาเถอะนะ”

“ยายขังไว้เพราะน้ำทะเลขึ้นสูงเรื่อย ๆ ทุกคืนและจะท่วมถึงถ้าที่พวกเขาอยู่ ยายจะ让他们เข้ามาอยู่ในหมู่บ้านเรา ช่วยทำงานหาอาหารให้พวกกิน แต่ชาวเผ่าคนอื่นยังกลัว ยายเลยต้องขังไว้ก่อนเพื่อดูว่าพวกเขาเป็นอยู่ยังงัย”

“แต่ยายไม่ได้กลัวพวกเขาสิ” ยายส่ายหน้าตอบบุลัน

“แล้วทำไมถึงยังขังล่ะ”

“ยายทำตามใจตัวเองทุกอย่างไม่ได้หรอก ทุกคนในเผ่ากลัว ยายก็ต้องฟังพวกเขาด้วย”

“ไม่ใช่ทุกคน หนูใจ หนูไม่กลัว ยายก็ไม่กลัว” บูลันยึดอก ยกมือ ตบที่อกของตัวเองอย่างเข้มแข็ง

“เราต้องฟังคนที่กลัวด้วยจ๊ะ” ยายยืนยัน

“แล้วต้องทำยังไงจ๊ะ หนูอยากให้ชาวอาชวยหายกลัวพวกเขา เร็ว ๆ อยากให้พวกเขาได้ออกจากกรงเดี๋ยวนี้เลย”

บูลันเอ่ยอย่างกระตือรือร้น มือจับที่ขาของยาย จ้องยายด้วย ตาลูกวาวเป็นประกาย ยายยิ้มจนเห็นเส้นสีขาวยาวรอยบนใบหน้าชัดเจน แล้วค่อย ๆ บอกหลานสาว

“บูลันลองหาวิธีดูสิ ทำยังไงให้พวกเขาเชื่อหนู”

บูลันเดินเซิดหน้าไปหาพ่อที่ทำยหมู่บ้าน รีบอวดว่ายายผู้เป็น หัวหน้าเผ่ายังฟังคำพูดของเด็กอารมณ์ร้อนอย่างเธอ แต่พ่อหัวเราะ แล้ว ใช้ให้เธอเอาปลาตุกไปขัดซี่โคลนออกให้สะอาด สองพ่อลูกจึงต่อรองกัน ว่า บูลันจะยอมทำก็ต่อเมื่อพ่อยกปลาตุกให้พวกมนุษย์หนึ่งตัว เมื่อพ่อ ตกลง บูลันจึงแบกตะกร้าไว้ที่ไหล่เพื่อเอาไปล้าง

ปลาตุกย่างมีรสชาติเข้มข้นและหอมอร่อยเรียกน้ำลาย เธอนั่ง จ้องปลาตุกที่เสียบไม้ย่างอยู่เหนือเปลวไฟไม่วางตาราวกับกลัวจะมีสัตว์ มาแย่งปลาตุกตัวนี้ไป เมื่อสุกพอดีทั่วทั้งตัว เธอจึงรีบถือไปที่กรงขัง

บูลันส่งเสียงเรียกที่พวกมนุษย์ฟังไม่ออก กระโดดเพื่อให้หัวพัน
ขอบไม้ของกรงขัง แต่เธอตัวเล็กเกินไป

“พี่จ๋า ๆ ช่วยหนูที” เธอเรียกเวรยามสาวที่นั่งลับหลังกอยู่ข้างกรง
ขัง

“ฮะ อะไร”

“อุ้มหนูหน่อย หนูจะเอาปลาตุ๊กให้พวกเขา”

“ส่งให้ผ่านช่องตรงนั้นเสียสิ”

“ไม่เอา หนูจะเข้าไปในกรงขังด้วย”

“จะเข้าไปทำไม พิลึกคน”

“เถอะน่า ช่วยอุ้มหน่อย”

เธอยอมอุ้มบูลันขึ้นตามที่ขอ เมื่อบูลันเข้ามาในกรงขังก็พบว่า
พวกมนุษย์กำลังเกาะกลุ่มกัน จ้องมองเธอตัวลั่นด้วยความหวาดกลัว มี
ผู้ชายสองคนกางแขนปกป้องเพื่อนคนอื่น ๆ ที่อยู่ด้านหลัง มีเพียงผู้หญิง
สวมเสื้อสีชมพูคนเดียวที่ไม่ได้มองบูลัน แต่มองตะกร้าใส่ปลาแห้งที่ไม่
เหลือปลาแห้งอยู่แล้ว กลับมีลูกตัวตุริกำลังดมกันตะกร้า และขยับปาก
เคี้ยวบางอย่าง

“ออกไปนะ! ไม่ใช่ของแก” บูลันรีบไล่ตัวตุริออกไป เพราะมัน
แย่งอาหารของพวกมนุษย์ที่เธอเอามาให้ ตัวตุริไม่วิ่งหนีออกจาก
ช่องว่างของกรง แต่กลับวิ่งไปหาอ้อมแขนของมนุษย์ผู้หญิงสวมเสื้อสี
ชมพู

บุลันจึงเข้าใจทุกอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้น ว่าการคาดเดาของเธอ ไม่ผิด มนุษย์ไม่ได้จับตัวดูรีไปแต่กำลังช่วยมัน และตอนนี้เจ้าลูกดูรีตัว น้อยกำลังคิดว่ามนุษย์เป็นแม่ของมัน

“ทำไมไม่กินล่ะ เอนี่ ปลาตุกเขียวนะ มีให้กินแค่ดูรีนี้แหละ”

บุลันส่งปลาตุกย่างให้พวกมนุษย์ แต่พวกเขาเพิกเฉย และหัน หน้าหนีไปทางอื่น ทั้ง ๆ ที่กลิ่นน้ำลายลงคอเพราะกลิ่นหอมของปลา

บุลันเดินไปเปิดหม้อใส่น้ำ เห็นน้ำลดลงเหลือแค่ก้นหม้อ หัน มองตะกร้าเปล่า ๆ เห็นเศษปลาแห้งล้นกระจายเต็มพื้น และเห็น บางส่วนเลอะขอบปากเจ้าตัวดูรี

เธอกังวล เพราะพวกมนุษย์ดื่มแต่น้ำ ปลาแห้งก็ไม่กิน ปลาตุก ย่างแสนอร่อยก็เมิน บุลันไม่รู้ว่าเมื่อไรชาวอาซายจะยอมปล่อยพวกเขา ออกจากกรง หากเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ พวกเขาจะตาย

“อ้อ! นึกออกแล้ว”

บุลันนั่งลงที่พื้นเหมือนกับพวกมนุษย์ แต่ยิ่งทำให้พวกเขาถอย กรุดติดผนังกว่าเดิม ความไวใจที่บุลันสร้างตอนชักชวนพวกเข้ามาที่ หมูบ้านได้หายไปแล้ว

เธอเป่าปลาตุกย่างร้อน ๆ ค่อย ๆ แกะหนังสีดำกับเนื้อสีขาว นวลแล้วเอาเข้าปากคำเล็ก ๆ พวกมนุษย์ทั้งหกคนกลิ่นน้ำลายอย่างห้าม ไม่อยู่ บุลันจึงยิ้มเพราะเธอทำสำเร็จ เธอแกะเนื้อปลาไปอีกชิ้นหนึ่ง แล้ว ยื่นให้พวกเขา

โยและเสียงที่อยู่ใกล้ที่สุดยังคงเป็นหน้าหนี แม้เสียงท้อร้อง โครกครากของพวกเขาทั้งหกคนดังฟังชัดยิ่งกว่าเสียงลมหายใจ แต่เมื่อหันมาอีกที พวกเขาพบว่ามีคนรับเนื้อปลาตุกจากมือของบูลันไปแล้ว

คนคนนั้นคือยี่หวาที่ก้าวออกจากหลังของเพื่อน ๆ มายืนอยู่หน้าสุด เธอถือเนื้อปลาตุกเพียงอย่างร้อน ๆ ในมือ ยิ่งมอง น้ำลายก็ยิ่งไหลจนต้องกลืนลงคอ

“กินสิ กินเลย แบบนี้ไง”

บูลันทำท่ากิน พร้อมกับแกะเนื้อปลาคำเล็ก ๆ และเอาเข้าปากตัวเองให้ดูอีกครั้ง ยี่หวาจึงค่อย ๆ กินบ้าง ผิวสัมผัสนุ่มเบาของเนื้อปลาสดใหม่ กับหนังปลาเค็ม ๆ ที่เข้ากันได้ดีเป็นรสชาติที่คุ้นเคย ยี่หวายิ้มกว้างให้บูลัน

พวกเขาอีกห้าคนที่เหลือจึงละทิ้งความหวาดระแวงไว้ รับเนื้อปลาที่บูลันแกะแจกจ่ายให้ทุกคน แล้วนั่งกินพร้อม ๆ กัน รสชาติของปลาตุกอย่างทำให้พวกเขายิ้มออก บูลันดีใจที่ได้เห็นภาพนั้น

คำขวัญ

บุลินปิ่นเข้าออกทรงชั่งหลายครั้ง เอาอาหาร เอาน้ำมาให้ไม่ขาด และได้รับความไว้วางใจจากโย เติ้ง อัน หมิง ญา และยี่หวากกลับมา พวกเขาเริ่มคุยกันสนุกและเข้ากันได้ดีโดยเฉพาะกับยี่หวาที่ถูกชะตาบุลินเป็นพิเศษ

พวกเขาสื่อสารกันด้วยท่าทาง ความพยายามของทั้งเจ็ดคนที่อยากคุยกันให้รู้เรื่องทำให้เกิดเสียงหัวเราะ เสียงของพวกเขาดังลั่น ออกมานอกทรงชั่ง ชาวอาสาฯจึงสนอกสนใจ เวรยามขยับเข้าใกล้ทรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ลอบมองพวกเขาผ่านซี่เล็ก ๆ ระหว่างไม้ แล้วเอาไปเล่าให้คนอื่น ๆ ฟัง รวมถึงหัวหน้าเผ่า

เมื่อพระอาทิตย์ของวันใหม่ขึ้นจากทะเล เซจักจึงนำชายหญิง รูปร่างและพลังกำลังแข็งแรงกลุ่มหนึ่งมาที่ทรงชั่งตามคำสั่งของหัวหน้าเผ่า แล้วช่วยกันขุดดิน เอาไม้เอกเกือบสิบท่อนเพื่อให้ทรงชั่งปิดตายมีประตูเข้าออก และปล่อยตัวมนุษย์ทั้งหกคนออกมา

แต่พวกเขาไม่อาจอยู่เฉย ๆ ให้ชาวอาสาฯคอยหาน้ำหาอาหารให้กินได้ จึงต้องเริ่มทำงานร่วมกับชาวเผ่า เซจักพาโย เติ้ง และอันไปสร้างกระท่อมสำหรับพวกเขาเอง เริ่มจากการขุดเอาไม้ที่ท่าทรงชั่งชั่วคราว ย้ายไปไว้กลางหมู่บ้านใกล้ลานรอบกองไฟ ซึ่งชาวอาสาฯเห็นตรงกันว่าควรให้พวกมนุษย์อยู่ตรงนี้

ถึงแม้โยจะแข็งแรง แต่เขายังเป็นเพียงคนอายุสิบสี่ปีที่แบกไม้หลาย ๆ ท่อนพร้อมกันไม่ได้ เขาจึงต้องเดินไปมาอยู่หลายรอบ แต่เซจัก

กับชาวอาซาฮายที่คอยสอนวิธีต่าง ๆ ไม่มีท่าทีดูต่ำ หรือโมโหเลย พวกเขาช่วยยกท่อนไม้จนงานเสร็จเร็วขึ้น

ชาวอาซาฮายคนหนึ่งโบกมือเรียกทั้งสาม ทำท่าทางสื่อสารว่า ต้องการหนึ่งคนเข้าไปช่วยในป่า อันอยู่ใกล้ชาวอาซาฮายคนนั้นมากที่สุด แต่เขากลัวจนไม่กล้าอยู่กับชาวเผ่าตามลำพัง โยจึงอาสาเดินตามเข้าไปหาต้นคล้ามาผูกยึดไม้ เพื่อสร้างโครงบ้าน

ตรงนี้จึงเหลือเพียงเสื่งกับอันที่กำลังขุดดินเป็นหลุม และตอกไม้ลงดินเป็นเสา เซจักเป็นผู้สอนพวกเขาด้วยการทำให้ดูก่อนครั้งหนึ่ง ที่จริงเซจักพูดไปด้วย แต่เสื่งกับอันทำหน้าที่ใส่ เซจักจึงหัวเราะจนเห็นฟัน และไม่พูดให้เปลืองแรงอีก

พวกเขาตอกเสาได้ครบสี่มุม และกำลังจะตอกเสาตรงกลางแต่ละด้านเพิ่ม แล้วเสาที่ตอกไว้เป็นเสาแรกก็โค่นลงมา อันรีบวิ่งไปซ่อม กัดไม้ลงไปให้ลึกที่สุด จากนั้นเสาอีกต้นก็โค่นอีก อันก็วิ่งไปซ่อมอีก จนครบสามเสา เว้นเพียงเสาเดียวที่ไม่ล้มคือต้นที่เซจักปักให้

เซจักมองอันแล้วหัวเราะดังลั่น เขาเงยหน้าขึ้นฟ้ายิ้มจนตาปิด อดฟันสือมเหลืองที่เรียงกันอยู่ในปาก อันก้มหน้าเขินเพราะเป็นคนแรง น้อยจึงทำให้เสากระท่อมปักลงดินไม่ลึกพอ ส่วนเสื่งก็ทำผิดพลาดเพราะเซจักสอนเร็วเกินไป

เสียงหัวเราะของเซจักละลายพฤติกรรมให้เสื่งกับอัน เซจักเดินมาสอนทั้งคู่อีกครั้งอย่างใจเย็น เขาหยิบค้อนทำจากหินเสียบไว้กับไม้มาทุบเสาให้ปักลึกลงอีก เมื่ออันหยิบค้อนมาทำแบบเดียวกัน เซจักรีบยิ้มแล้วเอ่ยชม ถึงฟังไม่รู้เรื่องแต่อันก็เดาได้

โยกลับมาพร้อมกับชาวอาชายและได้ต้นกล้าจำนวนมากผูกไว้เป็นมัด ๆ เต็มไม้เต็มมือทั้งคู่ ขณะนั้นเสาทุกเสาปักลงดินแข็งแรงดีแล้ว ทั้งสามคนจึงมาเรียนรู้วิธีทำเชือกคล้ากับชาวอาชายอีกคนที่ตัวเล็กกว่า เซจัก

ชาวอาชายสอนให้แบ่งครึ่ง ฉีกออกเป็นเส้นเล็ก ๆ ดึงอย่างเบา มือจนสุดเพื่อไม่ให้มันขาดจากกัน และมีขนาดสม่ำเสมอทั้งเส้น จะทำให้ผูกยึดไม้ได้ดี โยมองอย่างตั้งใจ และลองทำตามได้ตั้งแต่ครั้งแรก โยยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่เพราะภูมิใจในตัวเอง

เส็งลองทำตามแต่ดึงแล้วเส้นเชือกกลับขาดจากกันก่อนจะแบ่งออกมาได้ทั้งเส้น เขาจึงมองโยที่ทำได้อย่างสมบูรณ์แบบ มองอันที่ทำได้ดีเช่นกัน จากนั้นจึงพยายามลองทำอีกครั้ง แต่ล้มเหลวไม่ต่างจากครั้งแรก

เส็งใจร้อนและผ่นแรงที่มีมือไม่เป็นจึงทำไม่สำเร็จเสียที แต่เขายังไม่รู้ว่าเพราะอะไรจึงทำต่อไปเรื่อย ๆ อยากรีบทำได้ในตอนนี้เพื่อนานจะได้เสร็จเร็วแต่กลับแย่งกว่าเดิม เพราะมีเชือกคล้าเส้นสั้น ๆ หนาวบางไม่สม่ำเสมอจนผูกไม้ได้อยู่ทั่ว

ความหงุดหงิดจนหูอื้อทำให้เส็งไม่รู้ตัวว่าเขาหายใจแรงราวกับโมโห ทุกคนเงยหน้ามองเส็งอย่างประหลาดใจ มองเศษเชือกเส้นสั้น ๆ ใ้ใช้การไม่ได้รอบตัวเส็งจึงเข้าใจเหตุผล

กระท่อมของพวกเขาทั้งหกคนเริ่มเป็นรูปเป็นร่างเมื่อนำไม้มาเรียงขัดกันแต่ละด้าน แล้วผูกจนแน่นด้วยเชือก ต่อไปเป็นการทำโครงที่หลังคา เส็งกับโยให้อันเหยียบมือขึ้นไปเพราะตัวเบาที่สุด และแขนยาวที่สุด

“ตรงนั้นเหมือนยังไม่แน่นอนนะ” โยตะโกนบอกอัน

“ตรงไหน”

“นั่นนะ ที่อันผูกเมื่อกี้”

“อ้อ” อันลองเขย่าไม้ดู และผูกเพิ่มอีกเส้น ดึงเชือกให้ตึงอย่างที่ เซจัสสอน แล้วขยับไปผูกไม้ท่อนต่อไป

ระหว่างนั้นเลี้ยงมองเพื่อนทั้งสอง สลับกับชาวอาซาฮายที่ตรวจดู โครงบ้านอยู่รอบ ๆ เขาเงียบไม่กล้าออกความเห็น เพราะอยู่ดี ๆ ก็เกิด ความคิดว่าเขาช่างโง่งม ลึกลับดีที่มายืนอยู่ตรงนี้เหมือนคนไม่รู้อะไรเลย

เลี้ยงปลอบใจตัวเองว่าก่อนหน้านี้เขาไม่มีทางรู้ตัวว่าจะต้องมาติด อยู่ในเกาะ จะไม่รู้วิธีเอาตัวรอดก็ไม่แปลก แต่เมื่อหันมองโยแล้วกลับยิ่ง ตอกย้ำความคิดด้านที่ก่นด่าเลี้ยงในใจว่าโง่ โยทำได้ตั้งแต่ครั้งแรก อัน ทำได้ในทันทีหลังมีคนสอน แต่ทำไมเลี้ยงลองทำเท่าไรก็ไม่สำเร็จ เขาเคย ทำได้ทุกอย่างอย่างไร้ที่ติ แต่กลับล้มเหลวเมื่ออยู่ในเกาะนี้

หมิง ญา และยี่หวามีหน้าที่ทำอาหาร ชาวเผ่าอาซาฮายผู้หญิงตัว สูงยาวเหมือนขาสองข้างของญาต่อกันเป็นผู้สอนพวกเขา เธอหน้าหนึ่ง ตาเฉียวเหมือนหงส์ มุมปากคว่ำ จิ้งดูเหมือนหน้าบึ้งตึงและดู แต่ไม่ใช่ อย่างนั้นเลย

“สุดยอด!”

“เก่งมากค่ะ! วู้!”

หมิงกับญาร้องเชียร์ชาวเผ่าตอนที่เธอยกที่ดักปลาขึ้นแล้วมีปลาขนาดประมาณครึ่งฝ่ามืออยู่ในนั้นหลายตัว และจะร้องเช่นนี้ทุกครั้งที่เธอดึงที่ดักปลาทำจากหวายถึงขึ้นจากน้ำ ส่วนยี่หวาที่เป็นคนชู้ชายแค่นั้นหัวเราะจนน้ำตาเล็ด แต่เมื่อผ่านไปหลายครั้งเข้าก็เริ่มทำแบบหมิงและญาบ้าง ชาวอาชายยิ่งได้ใจ จับปลาอวดพวกเขายกใหญ่และพยายามผิวปากเลียนแบบญา

“ญา ผิวปากอีกเร็ว เขาบ้ายอ เอาอีก ๆ” หมิงใช้ศอกสะกิดเพื่อนสนิท ญาจึงผิวปากอวดชาวเผ่าทันทีด้วยรอยยิ้ม

การนั่งเรียงกันสามคนที่โขดหิน มองชาวเผ่าจับปลาคนเดียว และร้องตะโกนให้กำลังใจเป็นความคิดของหมิง ที่แรกชาวเผ่าสาวสอนทั้งสาม แต่พวกเขาจับไม่ได้เลยสักตัว ชาวเผ่าจึงรอให้ปลาติดกับดักและยกขึ้นมาให้ดูเป็นตัวอย่าง

ตอนนั้นหมิงปรบมือให้เสียงดังพร้อมสะกิดให้ญาทำตาม ชาวเผ่าไม่รู้ว่าปรบมือหมายถึงอะไร แต่สีหน้ายิ้มแย้มบอกว่าเป็นคำชม เธอจึงยิ้มกว้างเขินอาย แล้วทำให้ดูอีกซ้ำ ๆ หมิงจึงจับได้ว่าเธอเป็นคนบ้ายอ

“ได้มาเยอะแล้ว ทีนี้ก็เอาไปตากกัน” ชาวอาชายพูด

ทั้งสามไม่รู้ความหมาย แต่ก็ช่วยกันถือตะกร้าสานเล็ก ๆ ที่มีปลาอยู่เต็มทั้งสามตะกร้าเดินตามเธอไปจนถึงแหลมฝั่งตะวันตกที่หาดพระจันทร์เสี้ยว ทั้งสามคนคุ้นเคยกับตรงนี้ดี เพราะอยู่แถว ๆ หาดนี้หลายวัน

ชาวเผ่าหยิบมิดหินหลายอันออกมาจากกระเป๋าใส่ของคาดอกแล้วเริ่มสอนให้ทั้งสามคนจัดการปลาที่จับมาได้ ปลาพวกนี้มีปริมาณ

มากเกินไปที่จะกินหมดในวันเดียว จึงแบ่งไว้กินวันนี้ส่วนหนึ่ง ส่วนที่เหลือจะตากแดดเป็นปลาแห้ง

เธอสอนพร้อมกับรอยยิ้มสวยกลบทับใบหน้าบึ้งตึงดูต้นในตอนแรกราวกับคนละคน หมิง ญา และยี่หว่าทำตามเธอได้เป็นอย่างดี จนเธอปล่อยให้ทั้งสามทำกันเอง และเดินหายเข้าไปในป่า พวกเขาไม่รู้ว่าเธอหายไปไหนเพราะฟังเธอไม่รู้เรื่อง

“เสร็จแล้วก็เอาไปตากแดดซะไหม” ญาถาม

“อืม” ยี่หว่าตอบ หยิบปลาที่ผ่าครึ่งเสร็จแล้วไปเรียงบนแผ่นหินให้โดนแดดจัดยามสาย

เมื่อยี่หว่าเดินออกไป ญาจึงลอบมองเพื่อนสนิทที่ตั้งใจผ่าครึ่งปลา เพราะญามีคำถามที่ยังคาใจเกี่ยวกับหมิง แต่ไม่มีโอกาสได้ถาม เพราะเกิดเรื่องมากมาย

“หมิง ถามอะไรหน่อยสิ”

“ว่า” หมิงตอบด้วยน้ำเสียงดูอารมณ์ดี ญาจึงกล้าถามต่อ

“ตอนที่เราหาแกเจอ แล้วแกขอโทษเรา แกลืมหรือยัง”

หมิงเงิบไปเมื่อคิดถึงตัวเองตอนนั้น เธอมีสติเต็มร้อยและจำได้ดีทั้งหมด เธอเอาแต่ขอโทษญา ขอโทษเพื่อนทุกคน โดยเฉพาะยี่หว่าที่เธอขอโทษซ้ำ ๆ และร้องไห้ไปด้วย คำว่าขอโทษต่อแถวรอจะออกจากปากของเธอราวกับเก็บมันไว้มานานจนระเบิดและควบคุมไม่ได้ หมิงไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นจากการตีเมียพิษ แต่ลึก ๆ แล้ว หมิงตีใจที่เธอพูดคำว่าขอโทษออกมา

“อ้อ จำได้”

“แกพูดจริงหรือหมีง หมายถึงว่า แกคิดอย่างนั้นจริง ๆ หรือ เราไม่ได้คิดอย่างนั้นเลยนะ แกไม่ต้องขอโทษเราก็ได้”

หมีงพูดว่า ‘เราขอโทษที่เคยพูดไม่ดีกับแก เคยว่าแกสารพัดเลย เรานิสัยไม่ดีเอง ปากก็ไม่ดี’ ประโยคนี้อย่างสะท้อนอยู่ในหัวของญาเสมอ เธอไม่เคยคาดหวังคำขอโทษมาก่อน เธอไม่เคยคิดว่าเพื่อนของเธอปากไม่ดี มีบางครั้งที่เธอน้อยใจเพราะคำพูดของหมีง แต่มันเป็นเพียงข้อเสียหนึ่งข้อของเพื่อนเธอเท่านั้น หมีงมีข้อดีอื่น ๆ อีกมากมาย

“แล้วก็ที่ขอโทษยี่หว่าด้วย ไม่ได้พูดเพราะเกิดอะไรแปลก ๆ ขึ้นกับแกไซ่ไหมหมีง”

หมีงเงิบเพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร ณ ตอนนี้อะกกลับอยากให้ความรู้สึกอัดแน่นในอกจนพรั่งพรูคำพูดที่เก็บในใจพร้อมน้ำตากลับมาอีกครั้ง เพราะมันอาจทำให้คนปากหนักพูดอะไรดี ๆ ไม่เป็นแบบหมีงยอมรับได้ง่ายขึ้น

ยี่หว่าได้ยินคำถามนั้น เธอเดินมาหยิบมิดหินเพื่อผ่าครึ่งตัวปลาเงิบ ๆ แต่หูฟังเพราะอยากรู้คำตอบ

“อือ เราพูดจริง ๆ”

หมีงไม่ได้พูดคำว่าขอโทษอีกครั้ง แต่แค่นั้นก็ทำให้เสียงของเธอเบาหวิวแทบไม่ได้ยิน หมีงไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมเวลาปากไวพูดร้าย ๆ ในสิ่งที่คิดถึงได้พูดออกมาเสียงดังฟังชัด แต่ตอนขอโทษกลับเบาเหมือนกระซิบ หลายครั้งก็เก็บไว้ในใจ อาจเพราะเธอเป็นคนเก็บความรู้สึกอ่อนไหวไว้ในใจมาตลอดตั้งแต่เด็ก จนกลายเป็นคนปากร้าย พูดหัวนหน้าบึ้งอย่างนี้

ทั้งญาและยี่หวายี่มบาง ๆ ทั้งสองตั้งใจที่หมีงพูดคำว่าขอโทษจริง ๆ ถึงแม้ไม่เคยคาดหวังว่าจะได้ยินมาก่อน ยี่หวายี่มพูดต่อว่ามาตลอดแต่คิดแค่นไปก็ไร้ประโยชน์เพราะพวกเขาไม่เหลือใครอื่น นอกจากทั้งหกคน ยี่หวายี่มสัมผัสได้ถึงความจริงใจกับความอ่อนโยนที่อยู่ลึกในจิตใจของหมีง และเหตุการณ์ต่าง ๆ บนเกาะแห่งนี้ทำให้มันค่อย ๆ เผยออกมา

“พวกเขาดีกับเรานะ ถ้าเป็นอย่างนี้เราคงวางใจได้แล้วว่าจะอยู่รอดบนเกาะได้อีกนาน” ญาพูด

“อ้อ เราไม่ต้องอด ๆ อยาก ๆ แต่เราก็ยังอยากกินแกงไตปลา มากกว่าอยู่ดี แล้วยี่มก็เพราะหมูกรอบ” อาหารจานโปรดสองอย่างนี้ยังคงติดอยู่ในใจของหมีง และเธอก็คิดว่าเพื่อน ๆ คงคิดเหมือนกัน เพราะคนในจังหวัดนครศรีธรรมราชกินรสจัดกันทั้งนั้น

“เราคิดถึงของหวานมากกว่า พวกไอติม” ญาเอ่ยขึ้นมา พลางคิดถึงไอศกรีมร้านแถวโรงเรียนที่เธอชอบไปกับหมีง

“ยี่หวายี่ม คิดถึงอะไร” ญาถามยี่หวายี่ม เพราะไม่ยักยักทั้งเพื่อนให้นั่งเสียบคนเดียว

“เราเฉย ๆ กับอาหาร แต่ว่า...” ยี่หวายี่มหลับปาก ลังเลไม่รู้ว่าควรพูด หรือควรเก็บไว้ในใจเหมือนทุกครั้ง สุดท้ายก็ยอมพูดออกมา “เราเสียดายที่ไม่ได้ฟังเพลงใหม่ที่จ่อมทัพ”

“ข่าวลือที่แกพูดถึงใช่ไหม ข่าวว่ายังง้างแหง”

“มีคนเจอพี่จ่อมทัพเข้าตึกไปอัดเพลง คิดว่าเพลงใหม่แน่ ๆ พี่เขาเปลี่ยนสีผมด้วยนะ หล่อมากเลย”

“สี่อะไร”

“ที่เห็นในรูปยังเป็นสี่ทองอยู่ คงจะเพิ่งกัดสีผม และรองลงสี”

“อยากเห็นจัง”

“เนอะ”

ผลข้างเคียงของยาพิษที่ยี่หวาดื่มหมดฤทธิ์ไปแล้ว แต่การพูดเยาะกว่าปกติของเธอเกิดจากการที่เธอได้พูดในสิ่งที่ชอบโดยไม่มีคนตัดสินว่าการชอบนักร้องของยี่หมาเป็นเรื่องไร้สาระ เธอเสียดายที่ไม่ได้ฟังเพลงของนักร้องคนโปรด เสียดายที่ไม่มีโอกาสได้ไปคอนเสิร์ตเพราะติดอยู่ที่นี้และไม่รู้ข่าวสารอะไรเลย แต่อย่างน้อยเธอก็มีญาเป็นเพื่อนที่คุยเรื่องเดียวกันได้

หมิงนั่งเงียบ ไม่ได้ร่วมบทสนทนาด้วยเพราะเธอฟังแต่เพลงสากล และไม่รู้จักนักร้องไทย เธอไม่ได้รู้สึกว่กำลังถูกกีดกันออกจากเพื่อนทั้งสองที่คุยกันรู้เรื่องเลยสักนิด แต่ถูกกลับเป็นฝ่ายกังวล เพราะเธอไม่ยอมทิ้งใครไว้ข้างหลัง

“หมิง เคยฟังไหม เพลงพี่จอมทัพอะ” หมิงส่ายหน้าตอบญา

“มา เราร้องให้ฟัง ยี่หว่า เราต้องช่วยกันทำให้หมิงดิ่งพี่จอมทัพกับเราด้วย โอเคไหม”

ญาบอกหมิง และหันไปบอกยี่หว่า จากนั้นเธอมองมิดหिनกับปลา ลง กระแอมสองสามครั้งและเริ่มร้องคำแรกก็ร้องผิด ยี่หว่าจึงรีบห้ามและแก้ใหม่ด้วยศักดิ์ศรีของแฟนคลับตัวยงพี่จอมทัพ

ผลออกมาเป็นทั้งคู่ช่วยกันร้องเพลงพี่จอมทัพให้หมิงฟัง เสียงของญาดังชัดแจนกว่าเพราะยี่หว่าร้องเบาอย่างเขินอาย นำเศร้าที่เสียง

ของญาทั้งเพี้ยนและแตกจนหมิงฟังไม่ออก เธอขมวดคิ้วยกมือกุมขมับ ให้เพื่อนเห็นว่าแทนที่จะชอบเพลงที่จ่อมทัพ แต่หมิงอาจจะเกลียด

แต่ญาไม่สนใจ เธอร้องต่อไปโดยไม่สนใจทำงาน ยี่หว่าเริ่มสนุก ผ่อนคลายความเขินอาย และปลดปล่อยตัวเองเหมือนเวลาอยู่ในห้องนอนคนเดียว ทั้งสองร้องและโยกตัวตามเบา ๆ จนหมิงหลุดหัวเราะดังลั่นในที่สุด

แต่การแสดงของญากับยี่หว่าต้องหยุดกลางคัน เพราะนกยางทะเลบินมาจิกกินปลาที่ตากอยู่ จนพวกเขาทั้งสามต้องวิ่งไปไล่มันออกไปให้พ้น และตะโกนว่าพวกมันไล่หลังเพราะเสียปลาไปหลายตัว

กระท่อมของพวกเขาเสร็จแคโครง เมื่อพระอาทิตย์ตกดินทั้งหกคนจึงนอนที่เดิมที่เคยเป็นกรงขัง เพราะหญ้าแห้งที่ปูอยู่ทั่วยังไม่ถูกย้ายออก เมื่อไม่มีกำแพงกันทำให้ตรงนี้ปลอดโปร่งขึ้นมา

พวกเขาจุดไฟกองเล็ก ๆ โดยมีบุลันช่วย แล้วนั่งพูดคุยกันก่อนจะหลับไปอย่างง่ายดายด้วยความเหน็ดเหนื่อย บุลันนอนกับมนุษย์ทั้งหกคน เจ้าตัวดูรีที่คิดว่าหมิงเป็นแม่ก็เดินมาซุกอยู่ใกล้ ๆ หมิงเหมือนคืนที่ผ่านมา

ชาวเผ่าอาชายเห็นภาพเหล่านั้น จึงเกิดความไวใจระคนเอ็นดู พวกมนุษย์ทั้งหกคนมากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาเริ่มเห็นแล้วว่ามนุษย์ทั้งหกคนนี้เป็นเพียงเด็กหรือไม่กี่เพ็งเป็นผู้ใหญ่ได้ไม่นานเท่านั้น แล้วยังจิตใจอ่อนโยน ใสซื่อ และมีอารมณ์ขัน

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น พวกเขาจึงพบว่ามื้ออาหารกับของใช้ที่ชาวอาซายแต่ละครอบครัวเอามาไว้ในกระท่อมมากมาย ทั้งหม้อดินเผาไว้ใส่น้ำ ตะกร้าสานใบเล็กจากเถาหวายลิงที่ในนั้นมีหอยกับปลาหมึกตากแห้งอยู่เต็มตะกร้า มีดินหินทุ ๆ ที่ต้องลับให้คมขึ้น และก้อนเบา

วันนี้พวกเขาจึงไม่ต้องหาอาหาร หมิงกับยี่หวาจะเอาปลาไปตาก และนั่งเฝ้าคอยไล่พวกนก เล็งกับอันตามเซจักไปเก็บใบจากมาเย็บทำเป็นหลังคากะท่อม

ส่วนญาติกับโยกำลังนั่งสานตะกร้าใส่อาหารที่ปิดมิดชิดป้องกันสัตว์มาขโมยของ โดยมีหัวหน้าเผ่าสอน ความสุขุมน่าเกรงขามของหัวหน้าเผ่าทำให้เด็กซุกซนไม่อยู่นิ่งแบบโยนั่งฟังอย่างตั้งใจโดยไม่ต้องบังคับ ส่วนญาติก็คอยจ้องมองมือหยาบของหัวหน้าเผ่าตอนค่อย ๆ สานหวายเข้าด้วยกันอย่างประณีตและทำตาม

ทั้งสองสังเกตเห็นเส้นสีขาวขึ้นที่ใบหน้าของชาวอาซายหญิงร่างท้วมคนนี้ มันคือเส้นริ้วรอยของชาวอาซายที่จะขึ้นตามอายุ ไม่ใช่ร่องลึกเหมือนกับมนุษย์ แต่จะเป็นสีขาวตัดกับผิวสีน้ำตาลอมเทา กลายเป็นลวดลายที่วาดบนใบหน้าอย่างงดงาม

เมื่อหัวหน้าเผ่าเห็นว่าทั้งสองเริ่มต้นได้ดีแล้ว จึงปล่อยให้ทำต่อไปตามลำพัง ทีแรกญาติกับโยตั้งใจสานจนไม่พูดคุยกับเลยสักคำเดียว จนผ่านไปได้สามแฉวงและญาติเริ่มเห็นความบิดเบี้ยว ไม่เหมือนกับตัวอย่างที่ชาวอาซายชราทำไว้

“โย บอกที แบบนี้เรียกเบี้ยวไหม” ญาติขึ้น และโยเห็นชัดเจนว่าเบี้ยว

“ไม่หรอก พอได้”

เขาบอกเพื่อนเพื่อไม่ให้เสียกำลังใจ แต่เก็บสีหน้าขบขันไว้ไม่ได้
ญาเหลือบมองผลงานฝีมือของโยที่ไร้ที่ติ ใกล้เคียงกับของชาวอาซาฮายที่
วางทิ้งไว้ให้ดูเป็นตัวอย่าง

“ทำได้ไงอะ เก่งมาก” โยยิ้มเมื่อญาเอ่ยชม เขาไม่รู้ว่าควรตอบ
อย่างไร เพราะเขาไม่ค่อยได้รับคำชมบ่อย ๆ

“ไม่หรอก”

“เก่งจริง ๆ นะ” ญายังคงพึมพำ เพราะอยากให้โยยอมรับคำชม
จากเธอ

“แปลกไหมญา” โยพูดโดยที่ยังยิ้ม

“อะไรแปลก”

“ตอนอยู่โรงเรียนเราไม่ได้เรื่องเลย แต่ตั้งแต่ติดเกาะ เราดันดีใจ
ที่ทำอะไรได้ดีกว่าอยู่โรงเรียน ไม่ได้หมายถึงอยากจะอยู่นี่หรอกนะ แค่อึด
ใจเฉย ๆ”

“เข้าใจ เราเห็นด้วยนะว่าโยทำหลายอย่างที่นี่ได้ดี ช่วยเราตั้ง
หลายครั้ง จะดีใจก็ไม่แปลกหรอก”

โยคิดว่าชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไรต่อหากไม่ได้มาติดอยู่ที่นี้
เขาคงร้องไห้ตอนแยกกับเพื่อน ๆ เมื่อกลับจากค่าย จากนั้นก็เช็ดน้ำตา
ให้เกลี้ยงก่อนจะถึงบ้านเพื่อไม่ให้ยอร์ซเห็น แล้ววันรุ่งขึ้นเขาจะไปสวัสดี
ลูกของลุงเจ้าของร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ในตลาดและของงานทำ

“ที่จริงเราจะลาออกจากโรงเรียนด้วยนะ ค่ายนี้เป็นค่ายสุดท้าย”

“ลาออกเลยหรือ ทำไมล่ะ แก่ไม่ได้โง่ขนาดนั้นหรอก เราช่วย
ตัวให้อีกก็ได้” ถึงแม้ทุกอย่างจะไม่เหมือนที่โยต้องการเพราะพวกเขามา
ติดอยู่ในเกาะแห่งนี้ แต่ถ้ายังตกใจเมื่อได้ยินคำว่าลาออก

“เราเหนื่อย ตั้งใจเรียนต่อไปไม่ไหวแล้ว ออกมาหาเงินช่วยที่
บ้านดีกว่า เรียนไปก็ไม่คุ้มเงินพ่อแม่”

“เรียนจบสูงก็จะสมัครงานได้เงินเดือนดี ๆ ໑ โง่โย” โยส่ายหน้า

“เราทนให้จบสูง ๆ ไม่ไหวหรอก แค่ให้จบม. ๓ ยังคิดภาพไม่
ออกเลย เราชอบใจที่ญาติให้เหมายที่แล้วนะ แต่ถ้าให้ทำอย่างนั้นไป
เรื่อย ๆ จนกว่าจะเรียนจบ เราคงทรมาน ลาออกมาเป็นเด็กเกเรอย่าง
คนเขาพูดกันให้มันจบ ๆ ไป”

“ไม่หรอก แก่ไม่ได้เกเรเลย แก่แค่ไม่เก่งเรื่องที่โรงเรียน คุณอน
ออกมานอกโรงเรียนสิ แก่ทำได้ทุกอย่างเลย”

“คนจะมองอย่างนั้นอยู่ดี คนที่ไม่เรียนหนังสือ ไม่ได้จบมัธยม
ตามระบบคือเด็กเกเร จบแบบได้เกรดไม่ดีก็จะเป็นเด็กเกเร ไม่มีใคร
ยอมรับ” โยพูดเสียงเรียบ เขาเคยเศร้ากับความจริงข้อนี้ แต่ตอนนี้
ความคิดของเขาเปลี่ยนไปแล้ว

“แต่ไม่มีประโยชน์หรอก เรามาอยู่ที่นี่แล้ว ตอนนี้เราไม่ใช่เด็ก
เกเร แต่คงเป็นเด็กที่หายตัวไป”

เกาะนี้ไม่มีสังคมที่จ้องจับผิดว่าโยเป็นเด็กหลังห้อง ไม่ได้ตั้งใจ
เรียน ตัวใหญ่เหมือนพวกอ้วนอ้วน ยิ่งพวกพ่อแม่จะคอยห้ามไม่ให้ลูก
ตัวเองคบเพื่อนแบบโยเพราะกลัวว่าโยจะพาเสียคน การคิดถึงคำพูดของ
คนพวกนั้นบนเกาะแห่งนี้ และพยายามพิสูจน์ตัวเองให้พวกเขาเปลี่ยน
ความคิดจึงเปล่าประโยชน์

“จริงด้วย”

“ที่นี้ไม่ใช่ที่โรงเรียนแล้ว เรามีกันแค่หกคน ไม่จำเป็นต้องทำแบบที่ทำที่โรงเรียนก็ได้”

ญาเห็นด้วยกับโยทุกอย่าง ครั่งนี้เธอรู้สึกว่ายืดโหดขึ้นมากจากปีก่อนที่เธอช่วยตัวให้จนคะแนนผ่านเกณฑ์และไม่ถูกย้ายห้อง คำพูดของโยทำให้ญามองที่ตัวเอง ตอนอยู่โรงเรียนเธอทั้งพยายามเรียนให้เก่ง พยายามตอบคำถามของครู พยายามรู้เรื่องราวรอบตัวหลายร้อยเรื่อง มีแต่คำว่าพยายามทำให้คนอื่นมองเห็นเธอ ทำให้คนอื่นพอใจในตัวเธอ

เธอทำทุกอย่างแม้แต่การหาคำร้าย ๆ มาต่อว่าयीหว่าเพื่อเอาใจหมี ญาเพิ่งรู้สึกตัวว่าทำผิดมหันต์ก็ตอนที่หมีขอโทษयीหว่า เธอแค่ใช้คำพูดไม่เคยถึงขั้นใช้กำลังแต่ความผิดไม่ต่างกันเลย ญาจึงเกิดความคิดว่าเธอควรขอโทษयीหว่าด้วยเหมือนกัน

ญาคิดแค่เอาตัวรอดให้ได้ก็พอ ไม่ต้องพยายามทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเพื่อให้ใครมายอมรับเธออีกแล้ว เพราะพวกเขาจะไม่มีวันได้เห็นส่วนกับหมี ญาไม่คล้อยตามหมีทุกเรื่องตั้งแต่มาติดที่เกาะนี้แล้ว เธอกล้าค้านหมีอย่างที่ไม่เคยทำ เธอไม่หวังว่าหมีจะโกรธหรือไม่ และหมีก็ไม่ได้โกรธเธอเลย ญาแค่กลัวจนคิดมากไปเองว่าจะไม่มีเพื่อนหากไม่ทำตามที่เพื่อนสั่ง

งานของโยและญาไม่คืบหน้ามากนักเพราะเมื่อปากขยับมือจะหยุด ทั้งสองจึงนั่งสานหวายต่อไปในความเงียบ แต่ในความเงียบนั้นมียิ่งความคิดในหัวดังลั่น

การไม่ต้องทู่มเททั้งกายและใจเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเองตามที่ตั้งคมต้องการ เหมือนได้ยกฎเขาออกจากป่าของเด็กอายุสิบสี่ พวกเขาโล่งใจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

เมื่อไม่มีใครมาตัดสิน

วันที่สองของการสร้างกระท่อม เล็งกับอันเดินตามเซจักไปที่ป่าชายเลนซึ่งอยู่ท้ายหมู่บ้าน ทั้งสองถือมีดหินที่เซจักมอบให้คนละเล่ม เมื่อเห็นโคลนเฉอะแฉะสีเทาตรงหน้าอันหยุดเดินทันที มองเซจักนำไปก่อน มองเล็งเดินตามอย่างไม่ลังเล แล้วกลับใจเหยียบโคลนลื่น ๆ อย่างระมัดระวัง

เซจักตัวสูงเกือบจะสองเมตร จึงเดินลุยโคลนลึกลงเรื่อย ๆ จนถึงน้ำกร่อยได้สบาย ๆ เขาลืมเสียสนิทว่ามนุษย์สองคนที่เดินตามมาตัวเล็กกว่า และยังว่ายน้ำไม่เก่งเหมือนชาวอาชวย

เซจักรู้ตัวตอนที่ได้ยินเสียงลั่นลัมดังมาจากด้านหลัง เมื่อหันไปมอง จึงเห็นอัน มนุษย์ผู้ชายที่ตัวสูงที่สุด และผมมที่สุดลัมกันจำ बै้าจนโคลนสีเทากระเด็นเลอะถึงแก้ม

อันหยุดหงิดตัวเอง ปล่อยมือพาดพื้นโคลนราวกับจะตีมันให้เจ็บเพื่อทำโทษแต่โคลนกระเด็นเลอะหน้าหนักกว่าเดิม เขาถอนหายใจแล้วพยายามลุกขึ้นยืน เล็งใจดียื่นมือมาช่วยโดยไม่รู้ว่ายาวแรงของตัวเองไม่มากพอ ทั้งสองจึงลัมลุกคลุกกลานบนพื้นโคลนลื่น ๆ ด้วยกัน

สิ่งที่เซจักทำคือการแหงนหน้าขึ้นฟ้าแล้วหัวเราะดังลั่นเหมือนเมื่อวานนี้ เซจักคิดว่าพวกมนุษย์ช่างมีอารมณ์ขัน แคชยับตัวอย่างงกเงินก็เรียกเสียงหัวเราะให้เขาได้ เขาตลกเพราะขนาดพวกเด็กตัวเล็ก ๆ ในเผ่าอาชวยยังคล่องแคล่วกว่าพวกมนุษย์เสียอีก

“หัวเราะอะไรนักหนา” อันไม่ชอบที่ตัวเพื่อนโคลน เขามองเซจัก ตาขวางโดยที่เซจักไม่มีวันได้เห็นเพราะยังเงยหน้าขึ้นฟ้าหัวเราะเสียงดัง อยู่

เส็งหันไปมองหน้าอัน แล้วเข้าใจสาเหตุทั้งหมด เขาเริ่มหัวเราะ ตามเซจัก พยายามกลั้นแล้วเพราะอันไม่สบอารมณ์อยู่ แต่กลั้นไม่ไหวจึง ระเบิดมันออกมา ความเครียด ความกดดัน ความสิ้นหวังช่วยผลักดัน เสียงหัวเราะอย่างพร้อมเพรียงให้มันเกิดขึ้นง่ายตายเพียงแค่เห็นโคลน เลอะเต็มหน้าเพื่อน

“ไม่ต้อง ะ คอยอยู่ตรงนั้นแหละ”

เซจักพูดพร้อมยกมือห้ามทั้งสองไม่ให้เดินลงน้ำลึกลงอีก เพราะ อาจจมได้ง่าย ะ เส็งกับอันจึงคอยรับใบจากที่เซจักตัด ลากมันออกจาก ป่าชายเลน แล้วช่วยกันขนไปที่ตั้งของกระท่อมกลางหมู่บ้าน

เซจักใช้เชือกมัดใบจากแล้วให้เส็งกับอันลาก ตอนที่เดินผ่านชาว เฝ้ออาชายคนอื่น ะ พวกเขาไม่รีบวิ่งไปหลบในกระท่อมเพราะหวาดกลัว มนุษย์อีกแล้ว แต่มองอย่างสนใจสนใจแทน ซึ่งเมื่อพวกเขาเห็นโคลน เลอะอันแทบทั้งตัวก็อดหัวเราะไม่ได้เหมือนกันจนอันทำหน้าบึ้งตึง

“นี่ เอาเสื้อฉันมาให้ทีสิ อยู่ในกระท่อม เสื้อขนนากตัวเก่าของ ฉัน” เซจักหยุดเรียกน้องชายตัวเล็กจ้อยที่วิ่งเล่นอยู่กับเด็ก ะ ในเฝ้อ

“หนูเล่นกับเพื่อนอยู่ไม่เห็นหรือยังง” น้องชายเซจักยืนเท้าเอว เงยหน้าเถียงพี่ชาย จมูกรี้น ะ กับเส้นผมยาวหลุดลุ่ยยุ่งเหยิงบ่งบอก ความดี้อร้นของเด็กคนนี้

“ไปหยิบมาให้หน่อย ดูลิ พวกเขาต้องเปลี่ยนชุด” เซจักชี้มนุษย์ สองคนที่กำลังยืนพักหายใจเพราะลากใบจากหนัก ะ เข้ามาในหมู่บ้าน

“เดี๋ยวก่อน” น้องชายเซจักสะบัดหน้าหนี แล้ววิ่งไปเล่นกับเพื่อน
ตัวเล็กจ้อยต่อ

เซจักถอนหายใจส่ายหน้าเอือมระอา ซ้ำบอกเสียงกับอันให้
ล่วงหน้าไปก่อน เพราะเขาจะไปหยิบเสื้อขนนากของเขามาให้เอง แต่ทั้ง
สองเข้าใจแค่ทำให้ลากใบจากหลายมัดนี้ไปเท่านั้น

ชาวอาซาฮายชายตัวสูงกลับมาพร้อมกับเสื้อขนนากตัวเก่าสมัยยัง
เด็ก เซจักเก็บไว้ให้น้องชาย แต่น้องยังตัวเล็กเกินไป เขาจึงยกให้เสียงกับ
อันแทน และโบกมือไล่ไปอาบน้ำล้างโคลนก่อน อันจึงอารมณ์ดีขึ้นมาก
จากเดิม ไม่ทำหน้าบึ้งตึง หรือมองเซจักตาขวางอีก

แต่หน้าบึ้งตึงกลับเปลี่ยนเป็นสีหน้าล่องเล ไม่มั่นใจ และหวั่นใจ
แทนเมื่อทั้งสองมาถึงน้ำตก แล้วเสียงถอดเสื้อผ้า กระโดดลงน้ำอย่าง
สบายใจ

“น้ำเย็นกำลังดีเลยนะ ลงมาอาบน้ำอัน เราไม่มองก็ได้” เสียง
ตะโกน แล้วหันหลังให้เมื่อเห็นสีหน้าเหมือนอวมความทุกข์ไว้เต็มปากของ
อัน

อันนั่งลงที่ขอบน้ำตก เห็นเงาสะท้อนของตัวเองบนผิวน้ำเป็น
ครั้งแรกตั้งแต่มาติดที่เกาะแห่งนี้แล้วยังไม่มั่นใจมากกว่าเดิม มันทั้ง
สกปรกไปด้วยโคลน ทั้งไหม้เพราะแดด ผมก็ทั้งยุ่งทั้งมันเยิ้ม ตรงกัน
ข้ามกับนิสัยของเขาอย่างสิ้นเชิงที่คอยดูแลร่างกายให้สะอาดหมดจด
เสมอ แม้แต่การเล่นกีฬาที่ทำให้เหงื่อออกจนตัวเหม็นเขายังไม่ยอมเล่น

เมื่อมาอยู่ที่นี่เขาทำอะไรไม่ได้ นอกจากปล่อยวางความรัก
สะอาดของตัวเองไปให้พ้น เพราะมีอีกปัญหาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก

อันแอบมองเล็ง เห็นเพื่อนกำลังหันหลังแช่น้ำไปครึ่งตัวท่าทางสบายใจ เขาจึงถอดเสื้อผ้าสกปรกออก และตกใจที่เห็นร่างกายตัวเองเปลี่ยนแปลงไปขนาดนี้

เขากังวลในทุกชั้นของการเติบโตตั้งแต่ผ่านวันเกิดปีที่สิบสี่จนทุกเส้นที่ขึ้นบนร่างกายคือปริมาณความเครียดของอัน ตอนนี้นั้นหน้าแข้งของเขายาวและหนากว่าเดิม ไหล่สองข้างที่สะท้อนบนผิวน้ำก็กว้างขึ้น กล้ามเนื้อตามขาชัดเจนขึ้นเพราะเขาเดินเยอะมากบนเกาะแห่งนี้ อันไม่ชอบให้ร่างกายของเขาเป็นอย่างนี้เลย

อันรีบลงน้ำ ล้างเนื้อล้างตัว ดำลงไปจนมิดหัว และโผล่ขึ้นมาขยี้ผม เขาทำทุกชั้นตอนพร้อมกับหลับตาแน่น เพราะอันไม่อยากจะเห็นร่างกายของตัวเองที่กำลังเติบโต และไม่อยากจะให้เพื่อนเห็นเช่นกัน

แต่ฝันร้ายมาเร็วเกินไปจนไม่ได้ตั้งตัว เลือที่ทำจากขนนกของเซจก็เย็บเป็นชุดยาวเกือบถึงเข่า มีรูสอดแขนและสวมหัวอย่างง่าย ๆ คล้ายกับชุดกระโปรงซึ่งเผ่าอาซายทุกคนล้วนสวมชุดแบบนี้ มันไม่ใช่กางเกงวอร์มขายาวของโรงเรียน จึงไม่สามารถปิดหน้าแข้งของอันได้

อันไม่มีทางเลือกอื่น เขาต้องสวมมันเพราะชุดเก่าของเขาเป็นโคลน อันสาบานกับตัวเองว่าทันทีที่ชุดแห้งเขาจะสวมกางเกงขายาวเหมือนเดิม เพื่อไม่ให้ใครเห็นหน้าแข้งของเขา และเพื่อซ่อนมันจากสายตาของตัวเอง

“เซจ! เป็นไง เท่ไหม”

เล็งตะโกนเรียกแล้วอวดตัวเองตอนใส่ชุดแบบที่ชาวอาซายสวมให้เซจดู เล็งเป็นคนอัธยาศัยดีเข้ากับคนอื่นง่ายจึงไม่แปลกที่จะทักทายกันอย่างนั้น เซจฟังไม่รู้เรื่อง แต่มองจากสีหน้าท่าทางแล้วก็พยักหน้า

พร้อมยิ้มกว้าง ในขณะที่อันเอาชุดวอร์มหลังซักเรียบร้อยแล้วไปตากที่คานไม้ของกระท่อม

เซจักกำลังเตรียมเชือกสำหรับเย็บใบจากเข้าด้วยกัน เชือกที่ใช้คือเชือกค้ำที่พวกเขาทำเมื่อวานนี้ เสี่ยงทำเสียไปหลายเส้น เซจักจึงไปเก็บมาทำเพิ่ม วันนี้เสี่ยงหยิบต้นค้ำมาผ่าครึ่งอย่างกระตือรือร้น คาดหวังว่าวันที่สองฝีมือของเขาจะดีขึ้นกว่าเดิม แต่กลับไม่เป็นอย่างที่หวัง เขายังทำขาดไม่ต่างจากเมื่อวาน

อันนั่งขัดสมาธิทำเชือกค้ำ เก็บขาทั้งสองข้างให้มิดชิดจนเป็นเหน็บขา แต่ต้องอดทนนั่งต่อไป เขาแสร้งทำเป็นว่าไม่เจ็บไม่เดือดร้อน เพราะไม่ยอมให้เส็งหรือแม้แต่เซจักมองเห็นขาของเขา

เซจักเริ่มสอนทั้งสองเย็บใบจาก เขาหยิบไม้ไผ่ยาวประมาณหนึ่งเมตรที่เหลาเรียบร้อยแล้วมาทำเป็นดัดจาก จากนั้นจึงเอาใบจากสองใบมาพับพันกับดัดจาก และใช้เชือกค้ำเย็บกลับหน้าหลังไปมา เพียงไม่นานอันกับเส็งก็เข้าใจ เซจักจึงลุกออกไปเพราะต้องหาอาหารให้เผ่าเพิ่ม

มันเป็นงานง่าย ๆ แค่เย็บกลับไปกลับมาหน้าหลังเรียงเป็นเส้นตรงจนได้ดัดจากยาวหนึ่งเมตร อันทำได้ดี แต่ดัดแรกยังเย็บหลวมเกินไป เขาจึงแก้ดัดที่ดัดต่อไป แต่สำหรับเส็ง เขาพบว่าแค่การพับใบจากพันกับไม้ไผ่ยังยาก เพราะเขาชอบทำใบจากแตกจากกันแล้วหักเป็นสองส่วนทุกที

ครั้งต่อไปเส็งจึงเลือกใบสีเขียวที่ยังอ่อนอยู่ พันบนไม้ไผ่อย่างเบามือแล้วใช้เชือกเย็บ แค่เริ่มต้นยังวุ่นวาย เขาแทบเย็บนิ้วตัวเองเข้ากับดัดจากด้วยจึงเริ่มใหม่หลายครั้ง เมื่อเริ่มต้นได้ดีแล้วการเย็บต่อไปจน

จบก็ง่ายขึ้น เล็งตั้งใจทำต่อจนเกือบสุดไม้ไผ่ แต่เมื่อเงยหน้ามองดี ๆ จึงเห็นว่าเขาเย็บดับจากเบี้ยว เล็งถอนหายใจเสียงดังจนอันเงยหน้ามอง

“ไม่เป็นไรหรอกเล็ง อันแรกก็อย่างนี้แหละ”

อันปลอบใจ เล็งจึงเย็บต่อไปทั้งที่เบี้ยว ๆ อย่างนั้นจนสิ้นสุดไม้ไผ่ เขากำลังผูกตรงปลายให้แน่นเหมือนที่เย็บตรงจุดเริ่มต้น แต่ล้มเหลว ครั้งแล้วครั้งเล่า จนใบจากสองใบสุดท้ายเป็นรูพรุนเต็มไปหมดจึงต้องเปลี่ยนใบใหม่

เล็งใจร้อนขึ้นเรื่อย ๆ มือของเขาสั่นเล็กน้อย และควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาไม่เหมาะกับงานแบบนี้เลย เมื่อมาอยู่ที่นี้เขาไร้ประโยชน์แล้วยังทำของเสียหายให้คนอื่นเดือดร้อน ใบจากเป็นรูพรุนและขาดครึ่งเกลื่อนรอบตัวเขา เขาโมโหตัวเองและมีถ้อยคำมากมายที่อัดแน่นอยากจะปลดปล่อยมันออกมาแต่ต้องเข้มแข็ง แล้วกลั้นมันไว้

“อัน เราไปกินน้ำนะ”

เล็งรีบลุกไปก่อนที่อันจะพยักหน้ารับรู้ เขาเดินออกจากหมู่บ้านตรงไปตามลำธารไกลเรื่อย ๆ จนแน่ใจว่าไม่มีคนอื่นอยู่ แล้วนั่งลงที่ริมลำธาร รองน้ำใส่มือมาดื่มหลายอีก

บริเวณนี้ป่าทึบ มีต้นไม้ขึ้นรกจนบังแดดจัดของหน้าร้อนได้ดี และเหมาะอย่างยิ่งสำหรับการหลบมาอยู่เงียบ ๆ คนเดียวสักพัก เล็งถดตัวเข้าหาต้นไม้ใหญ่ นั่งพักที่รากไม้ เอนหลังพักพิงแล้วถอนหายใจเสียงดัง

เล็งเหนื่อยอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เหนื่อยจนนั่งพักอยู่นานก็ไม่หาย และความรู้สึกที่อยู่ในใจยังคงตึกันวุ่นวายเหมือนเดิม มันอัดแน่นจนอธิบายไม่ได้ จะระบายออกมาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

จนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้า เสียงรีบลุกขึ้นยืนอย่างร้อนรนราวกับ
คนมีความผิด และเมื่อเห็นว่าเป็นอันจิงโล่งใจ เพราะเขากลัวว่าถ้าเป็น
ชาวอาชญากรเห็นเขาอุ้งานอาจทำให้เพื่อน ๆ เดือดร้อน

“เห็นหายมานานเลยมาดู”

“เสร็จแล้ว กำลังจะกลับนี่แหละ”

“ไม่ต้องรีบหรอก หมิงกับยี่หวนมาช่วยทำแล้ว” อันนั่งยอง ๆ
ข้างลำธารและรองน้ำขึ้นดื่ม จากนั้นก็ขยับมานั่งพักข้าง ๆ เส็ง

อันรับรู้ความผิดปกติของเพื่อนได้ตั้งแต่เมื่อมาถึงเกาะแห่งนี้
หากลองมองให้ดีจะรู้ว่าเส็งกดดันตัวเองมากขึ้นทุกวินาทีที่หายใจบน
เกาะ ยิ่งเห็นเพื่อนคนอื่นทำได้ดีเท่าไร เส็งจะยิ่งทะเลาะทะเลาะมากขึ้น
แต่มันออกมาไม่ได้ตั้งใจเส็งเลยสักครั้ง

อันรออยู่ว่าเมื่อไรเส็งจะโยนความผิดหวังทิ้งไปบ้าง แต่เส็งกลับ
เก็บไว้กับตัวเรื่อย ๆ จนมันกลายเป็นกองความรู้สึกที่สูงเลยหัวไปแล้ว

“ร้องไห้เลย” เส็งหันขวับมองเพื่อน ทำตาโตตกใจที่อันรู้สิ่งที่อยู่
ในใจของเขา

“ร้องไห้ก็ได้ ไม่มีใครว่าหอรอกเส็ง”

เส็งก้มหน้ามองตักตัวเอง แล้วเงยหน้าขึ้นมองลำธารตรงหน้า
ฟังเสียงน้ำไหลกับเสียงใบไม้เสียดสีกันเพราะลมพัด จากนั้นน้ำตาก็ไหล
ออกมาในที่สุด เส็งอดกลั้นมาตลอด เพราะตั้งแต่ขึ้นอนุบาลที่หกล้มจน
เป็นแผลก็มีแต่คนบอกว่าห้ามร้องไห้ การไม่ร้องไห้และเข้มแข็งทำให้
เป็นคนเก่ง

อันเหมือนผู้เปิดประตูกันน้ำตาของเล็ง เพราะตั้งแต่อันพุดจบ เล็งก็ร้องไห้ไม่หยุด ไหล่ของเขาสั่นจากการสะอื้น เขาคิดอยากจะเก็บเสียงเอาไว้แต่สุดท้ายก็ไม่รอด เขาร้องไห้โฮเสียงดัง แสดงความอ่อนแอ ออกมาต่อหน้าเพื่อน โดยมีอันตบไหล่เบา ๆ

“เรายังเด็กกันอยู่เลย จะทำพลาดบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอก ที่นี่ไม่มีใครตัดสินนาย” อันพุด เล็งพยักหน้ารัวอย่างขอบคุณ เขาใช้มือเช็ดน้ำตา แล้วลุกไปวิกน้ำเย็น ๆ จากลำธารมาล้างหน้า

อันพุดออกไปเพราะอยากปลอบใจเล็ง อยากให้เล็งเข้าใจว่าที่เกาะนี้ไม่ใช่โรงเรียนหรือสังคมที่มีคนจับตามองเล็งตลอดเวลา เพียงเพราะเป็นลูกชายของทหารยศใหญ่

เมื่อปลอบเพื่อนไปแบบนั้น อันจึงได้ตกตะกอนคำพูดของตัวเอง *‘ที่นี่ไม่มีใครตัดสินนาย’* ประโยคนั้นซ้ำในหัวเขาหลายครั้ง อันก้มหน้า มองเห็นขาสองข้างของตัวเองที่มีขนหน้าแข้งสีดำเส้นยาว แล้วเขาก็เหยียดขาออก ไม่เก็บซ่อนมันอีกต่อไป และได้มองอย่างจริงจังว่าเสื้อขนนากที่เขาสวมอยู่ เหมือนกับชุดกระโปรงไม่มีผิด

เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน ชาวอาชายทุกคนที่ออกไปทำงานแต่ละจุดบนเกาะกลับเข้ามาในหมู่บ้าน มนุษย์อายุสิบสี่ปีทั้งหกคนวางงานของตัวเองลง แล้วกลับมารวมตัวกันที่กระท่อมซึ่งยังคงมีแค้โครง พวกเขาต้องเอาดับจากไปตากให้แห้งก่อนจึงจะเอามามุงหลังคาได้ ทั้งหกคนกับบูลันช่วยกันปูพื้นกระท่อมเรียบร้อยแล้วเลยจะนอนที่กระท่อมคืนนี้ แม้ไม่มีหลังคา

ชาวอาชายมีนัดหมายรวมตัวกันรอบกองไฟ เพื่อตกลงกันเรื่องพิธีในคืนพระจันทร์เต็มดวงในอีกไม่กี่คืนข้างหน้า มนุษย์ทั้งหกคนไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมด้วย บุลันก็ไปเล่นกับพวกเขาไม่ได้เพราะต้องอยู่ฟังหัวหน้าเผ่า

โยกับแสงออกไปหาฟืน อันออกไปเก็บก้อนหินริมลำธาร ญาเรียงก้อนหินกับฟืนเป็นกองไฟ ส่วนยี่หวากับหมิงช่วยกันจุดเชื้อเพลิงให้จุดง่าย และแสงเป็นคนจุดไฟในคืนนี้ เขาใช้เวลาน้อยที่สุดตั้งแต่จุดไฟมา

ไกลจากชาวเผ่าอาชายสักยี่สิบก้าว พวกเขาทั้งหกคนกำลังนั่งล้อมวงรอบกองไฟที่เล็กกว่าของเผ่าอยู่เช่นกัน พวกเขากินปลาแห้ง หอยระกำ และดื่มน้ำในหม้อดินจนสดชื่น

“ตั้งแต่มาที่นี่ วันนี้อิ่มที่สุดเลย” โยพูดพลางเอนหลังลูบหน้าท้อง

“อยากกินผักกะเพราะ” หมิงยังคงวนเวียนกับอาหารรสจัดทุกครั้งที่ยินอาหารจี๊ดซัดบนเกาะแห่งนี้ เธอจินตนาการถึงรสเผ็ดเค็ม เนื้อสัตว์นุ่มของหมูกรอบและข้าวสวยร้อน ๆ ระหว่างเคี้ยวปลาแห้ง

หมิงได้กินน้อยกว่าคนอื่น ๆ แต่เธอเต็มใจ เพราะหมิงต้องแบ่งอาหารส่วนของตัวเองให้ลูกตัวดुरิที่เกาะติดเธอตลอดเวลายามอยู่ในหมู่บ้าน มันกลายเป็นสัตว์เลี้ยงของหมิงไปโดยปริยาย

“แบบราดข้าวร้อน ๆ แล้วก็ราดน้ำปลาพริก” ญาพูดต่อเหมือนเป็นลูกคู่ แล้วสูดปากกลืนน้ำลาย ก่อนจะกินปลาแห้งคำสุดท้าย

“อยากกินช็อกโกแลต” อันพูด แล้วอ้าปากกัดลูกกระกำที่เปรี้ยวจนหยีตา

“พวกนายล่ะอยากกินอะไร ยี่หวาด้วย” ญาณามอีกสามคนที่ยังไม่พูด

“โก่ทอดหาคใหญ่!” โยตะโกนเสียงดังฟังชัด ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วยทันที เสียงของโยดังไปถึงหูชาวอาซาย บางส่วนโดยเฉพาะเด็ก ๆ จึงหันมามอง

“กึ่งดองน้ำปลา” เสียงพูด และทุกคนก็กลืนน้ำลายพร้อมกัน

“ซานมໄມ่ก” ยี่หวาดอบเป็นคนสุดท้าย

“จริงด้วย ถ้าได้กลับบ้านขอกินซานมໄມ่กก่อนเลยอย่างแรก” ญาตาลูกวาว เพราะเธอเคยกินซานมໄມ่กวันเว้นวัน

“โห ถ้าได้กลับบ้านนะ” หมิงลูบหัวตัวดูริบตันกระหว่างนีก “จะขอพอกับแม่เหมาเสื้อผ้าให้หมดร้านเลย”

อันเห็นด้วยกับหมิง เขานึกอยากทำอย่างนั้นบ้างแต่ไม่ได้พูดออกมา แค่นั่งและจินตนาการเล่น ๆ ในหัว

“ญา ไม่ฟังเพลงที่จ่อมทัพด้วยกันหรือ” ยี่หวาสะกิดญาแล้วกระซิบเสียงเบา แต่พวกเขาได้ยินกันทุกคน

“ฟังสิ ต้องฟัง แล้วก็เอามาร้องให้หมิงฟังต่อ” ญาพูดติดตลก เอาศอกสะกิดเพื่อนข้าง ๆ

“ไม่ต้องเลย หูจะแตก” หมิงขมวดคิ้วทำหน้าบึ้ง เพราะญาเสียงเพื่อนจนฟังแล้วลำบากใจ จากที่เพื่อนสองคนร้องให้เธอฟังเมื่อวานนี้ หมิงคิดว่าถ้าเป็นเสียงของยี่หวายังพอฟังได้บ้าง เธอเพียงแค่วางใจแต่ไม่ได้ชมยี่หวาตรง ๆ

“เราจะไปยื่นใบลาออก จะเดินยึดดอกเข้าโรงเรียนเลย” โยพูด บ้างอย่างภาคภูมิใจกับการตัดสินใจของตัวเอง ในขณะที่คนอื่น ๆ ทำ ตาโต ยกเว้นญาติที่รู้เหตุผลแล้ว

“ทำไมล่ะ” อ้นถาม

“ขี้เกียจ” โยตอบสั้น ๆ แล้วยกไหล่ เพราะไม่อยากพูดยืดยาว ตอนนี่

“ตอนนี้ก็เหมือนลาออกกันทั้งหกคนแล้วล่ะ” เส็งพูดติดตลกก็ จริง แต่เป็นตลกร้ายที่บาดลึกในใจของพวกเขา

“ยังดีนะที่พวกเขาใจดีกับเรา” โยหันไปมองชาวอาสา และ สบตาไปกับกลุ่มเด็ก ๆ ที่จ้องอยู่พอดี เด็กเหล่านั้นรีบหลบตาโยทำ เหมือนว่าไม่ได้แอบมอง

“เราก็ยังอยากกลับบ้านอยู่ดี แต่อยู่กับพวกเขาดีกว่าอยู่กันเอง ในถ้ำนั่นจริง ๆ นะ เรามีหวังขึ้นเยอะ” ญาพูด

“ใครจะไม่อยากกลับบ้านล่ะ” หมิงหันไปบอกญา เห็นดวงตา ของญาเป็นประกายสะท้อนแสงจากกองไฟ เพราะญาจวนจะร้องให้อีก หมิงจึงตบไหล่ของเพื่อนเบา ๆ เหมือนที่เธอลูบขนกล่อมเจ้าดูริบนटक

“ไม่เคยเห็นเจ้าตัวนี้เลย มันคือตัวอะไร” เส็งชี้ไปที่เจ้าดูริบนटक ของหมิง

“บุลันเรียกมันว่าดูริ” ยี่หว่าเป็นคนตอบ เธอสงสัยเหมือนเส็งจึง ถามบุลันมาแล้ว

“มันไม่เหมือนสัตว์ทั่ว ๆ ไปนะ เรื่องแสงได้อีก ดูลิ” เสียงจ้องมัน
ไม่วางตา ยิ่งหมีงลูบขนสีดำเท่าไร โคนหนามแหลมยิ่งส่องแสงเป็นสีฟ้า
เท่านั้น มันกะพริบเป็นจังหวะเหมือนหิ่งห้อย

“อย่าว่าแต่เจ้านี่เลย ขนาดพวกเขายังไม่เหมือนคน” โยพยัก
เพียดไปทางชาวอาซาฮิ

“นั่นสิ เกาะนี่คงไม่ใช่เกาะธรรมดา ไม่อย่างนั้นคงมีเครื่องบิน
ผ่านมาบ้างแล้ว”

“เป็นเกาะวิเศษ” ญาพูดกับเสียง ยิ้มร่าเริงและไร่น้ำตา “คนบน
เกาะก็วิเศษ สัตว์ก็วิเศษ เหมือนไม่มีอยู่จริง”

“มีจริงสิ ไม่อย่างนั้นเราจะมานั่งอยู่ตรงนี้ได้ยังไง” เสียงเอ่ยขัด
ความตื่นเต็นของญา

“หรือว่า... เราไม่มีอยู่จริง”

อันพูดพร้อมทำตาโต มือข้างหนึ่งยกขึ้นปิดปาก จากนั้นก็
พยายามจับเนื้อจับตัวของตัวเอง แล้วยังจับตัวเสียงที่นิ่งข้าง ๆ ว่าไม่ใช่
วิญญาณและนี่คือโลกหลังความตาย ความคิดและท่าทางของอันเรียก
เสียงหัวเราะดังลั่น

“อัน ๆ ลองตบหน้าตัวเองดูสิ จะได้อู” หมีงพูดกลัวเสียงหัวเราะ

“ช่วยตบไหม” โยรีบพูดทันที แกล้งทำทำปิดมือไปมาเตรียม
พร้อม อันรีบส่ายหน้าราวด้วยรอยยิ้ม

เมื่อมีเสียงหัวเราะก็ยากที่จะหยุด เด็ก ๆ ชาวอาซาฮิที่แอบมอง
พวกเขาจนไม่ฟังเรื่องเล่าของหัวหน้าเผ่ายิ่งสนใจมากขึ้นเรื่อย ๆ มอง
ตามตาละห้อย อายากย้ายจากกองไฟของเผ่า ไปนั่งร่วมวงกับพวกมนุษย์

ทั้งหกคน หนึ่งในคนที่เสียชีวิตที่สุดคือบูตัน เธออยากไปนั่งด้วยใจจะขาด แต่แม่ห้ามเธอไว้

“ไหน ๆ ก็ต้องอยู่ที่นี่แล้ว เราขอทำตามใจตัวเองหน่อยแล้วกัน”

อันเอ่ยพร้อมกับรอยยิ้มที่ยังประดับบนใบหน้า ถึงรอบกายไม่สมบูรณ์แบบ ไม่มีอาหารที่เคยกิน ไม่มีบ้านที่แข็งแรง ไม่มีฟูกและที่นอนนุ่ม ๆ แต่รอยยิ้มของอันในตอนนี้น่ากลับสวยงามที่สุดในชีวิต เพราะเป็นรอยยิ้มของคนตัดสินใจปลดปล่อยสิ่งที่กดทับอยู่ในใจหลายปี

“จะทำอะไร” เสียงถาม เพราะอันเอาแต่ยิ้มจนเกิดความสงสัย

อันลุกขึ้นยืน มือสองข้างจับชายชุดที่เซจักมอบให้ เขายังคงสวมมันอยู่ ถึงแม้ชุดวอร์มของโรงเรียนแห่งนี้แล้วก็ตาม

“เราจะเป็นผู้หญิง”

ในที่สุดอันก็ได้สวมชุดกระโปรงแล้วหลังจากอยากสวมมานาน เขาจึงไม่อยากจะถอดออกเลย

กระท่อไม้ไร่หลังคา

เด็กชายกับเด็กหญิงอายุสิบสี่นอนเรียงกันในกระท่อมที่ใหญ่พอสำหรับพวกเขาทั้งหกคน ฟันปูด้วยสาหร่ายตากแห้งจนทั่วทำให้หลับสบาย กระท่อมนี้ยังมีแต่โครงไม้ และไม่ได้มุงหลังคาหรือทำผนังด้านข้างแต่น่าแปลกที่ทำให้พวกเขาหลับตาพริ้มอย่างสบายใจ

เพราะทั้งหกคนเพิ่งสังเกตว่าท้องฟ้ายามราตรีของเกาะฮามูล์เปลือยดงามมากเพียงใด มีดวงดาวมากมายส่องสว่างระยิบระยับแข่งกับแสงจันทร์เกือบเต็มดวง ญายินยืนกับเพื่อน ๆ อย่างหนักแน่นว่าตอนไปตั้งแคมป์กับครอบครัวในคืนแรมยังไม่เห็นดาวชัดขนาดนี้

คนที่ตื่นเต้นดีใจที่สุดคงไม่พ้นอัน เพราะหลังจากประกาศกับเพื่อนว่าอยากเป็นผู้หญิงก็ไม่มีใครแสดงท่าทีด้านลบอย่างทีกลัวมาตลอด พวกเขายิ้มให้อัน แล้วหยุดคิดอยู่สักพักก่อนจะถามอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เพราะไม่อยากจะให้กระทบความรู้สึก

“แล้ว... อยากเป็นผู้หญิงแบบไหน” โยถาม

“ผู้หญิงผมยาว แต่งหน้าสวย ๆ”

อันตอบเท่าที่นึกออกในตอนนั้น แล้วหมิงกับญาก็กระซิบกระซาบบางอย่างกันสองคน ก่อนที่ยี่หวาจะร่วมกระซิบพร้อมพยักหน้าเออออกด้วย ทั้งสามยิ้มเหมือนมีเรื่องสนุก

“อะไรเธอ” อันถาม

“พรุ่งนี้โยกับเส็งทำงานไปก่อนนะ ส่วนสาว ๆ ขอทำธุระกันนิดหน่อย”

ญาพูดด้วยรอยยิ้มชูชุกซนกับเพื่อนผู้ชายสองคน แน่นอนว่าโย และเสียงหูฟัง พวกเขาพยายามถามย้า ๆ ว่าตุระที่ว่าเป็นอะไร และหึง ลิ่นสุดบทสนทนานั้นด้วยคำว่า ‘เรื่องของผู้หญิง’

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น แสงแดดส่องพวกเขาทั้งหกและร้อนเสียน ทนนอนซี้เกียดต่อไปไม่ไหว กลายเป็นแรงผลักดันให้เส็งกับโยอยากมุง หลังคากระท่อมให้เสร็จในวันนี้ให้ได้

ทั้งสองรอเิบจากแห้งตั้งแต่เช้าถึงเที่ยง แล้วเริ่มทำงานอย่าง ขยันขันแข็งในช่วงบ่าย และนำแปลกที่ทั้งสองไม่ทะเลาะกันเลย กลับคุย เล่นกันอย่างสนุกสนานผิดวิสัย

ส่วนสาว ๆ ที่ตอนนี้มีสมาชิกเพิ่มเป็นสี่คนไปที่น้ำตก พวกเขา โบกมือทักทายชาวอาชายที่มาเล่นน้ำอย่างร่าเริง แล้วเริ่มทำตามแผน ที่หึงเป็นคนคิด ชั้นแรกคือการบอกให้อันนั่งคอยแถว ๆ น้ำตก ห้าม ขยับไปไหนเด็ดขาด และพวกเขาก็หายไปเิบป่าด้วยกันพร้อมรอยยิ้ม ชุกซน

“ยิวล่ะ เห็นยิวหรือเปล่า” บูลันมาที่กระท่อมของมนุษย์ทั้งหก แต่เห็นเพียงเส็งกับโยบนหลังคา และเซจก็คอยส่งตบจากให้จากด้านล่าง

“อะไรนะ” โยขมวดคิ้วถามบูลัน

“ยิว-วา”

เมื่อบุลันพูดซ้ำ ๆ อย่างขัดถ้อยขัดคำ เล็งกับโยจึงร้องอ้อพร้อมกัน แล้วชี้ไปที่ทางเข้าหมู่บ้าน พวกเขาพยายามยกไม้ยกมืออธิบายบุลันว่า ยี่หว่าอยู่ที่น้ำตก

แต่เมื่อมาถึง บุลันกลับเห็นแค่อันนั่งบนก้อนหิน เอาเท้าจุ่มน้ำ อยู่คนเดียว หน้าตาบูดบึ้งเบื่อหน่ายเพราะไม่มีอะไรทำ เธอพูดคำว่า ยี่หว่า แต่อันยกไหล่แล้วส่ายหน้าตอบ บุลันจึงเข้าใจผิดคิดว่าพวกเขาหายไป

“ยี่วา! ยี่วาอยู่ไหน!” เธอป้องปากตะโกนชื่อของมนุษย์หญิงผสมสั้น ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด ๆ ถูก ๆ เพราะชาวอาซายไม่มีเสียงขึ้นลง

“ยี่หว่า เสียงบุลันหรือเปล่า” ญาได้ยินเสียงแว่วมาจากในป่า เธอฟังไม่ถนัดนักเพราะเสียงคลื่นซัดเข้าฝั่งกลบเสียงอื่น

“อะ ไม่เห็นได้ยินเลย” ยี่หว่าส่ายหน้า ลูกขึ้นจากชายหาดแล้วมองลึกเข้าไปในป่าทึบ

“ยี่วา” บุลันแหวกกิ่งก้านออกมา ทันทีที่ทั้งคู่สบตากันก็เกิดรอยยิ้มดีใจทันที

“ทำอะไรกันเธอ”

บุลันถามเมื่อเห็นว่ายี่หว่า หมิง และญากำลังเก็บดอกไม้ที่ชายหาดเต็มมือ มีทั้งดอกปอทะเลสีเหลือง ดอกโพทะเลสีส้ม และดอกผักบุ้งสีม่วง พวกเขาเลือกเก็บแต่ดอกไม้ที่สีสดใส

เมื่อต้องสื่อสารกันให้เข้าใจ ทั้งสามคนจึงวางมือจากงานของตัวเอง แล้วเริ่มทำท่าทางอธิบายบุลัน โจทย์นี้ยากพอสมควร เพราะการ

บอกบูลันว่ากำลังเก็บดอกไม้ไปแปลงโฉมให้อันแต่งหน้าแต่งตัวสวย ๆ โดยสื่อสารแบบไม่ใช้คำพูดไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แต่ไม่ยากเกินความสามารถของยี่หวากับบูลันที่เข้าใจกันดีที่สุด เธอเดินไปจับปลายผมหางม้าของหมิง ซึ้นที่ผมยาวสวยสีดำ แล้วพูดซื่อ อันเพราะอันอยากมีผมยาวแบบนี้ บูลันเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แต่ช่วย เก็บดอกไม้สีสด ๆ มาเต็มมือ ทั้งสีเหลือง สีส้ม สีชมพู และสีแดง

“มาแล้ว รอนานไหม โทษทีนะ” ญาตะโกนเรียกอันอย่างร่าเริง เมื่อเดินมาถึงน้ำตก

“หายไปไหนมา” อันรีบถาม

ยี่หวาตอบคำถามของอันด้วยการอวดดอกไม้สีสวยเต็มมือให้ดู จากนั้นพวกเขาช่วยกันล้างเศษดินเศษทรายออกที่ละดอก บูลันเข้าใจ สถานการณ์แล้วจึงถอดกระเป๋าหวายสานคาดเอวของตัวเอง เทของ กระจุกกระจิกในนั้นที่ข้างน้ำตก แล้วเอาดอกไม้มาใส่กระเป๋า จุ่มลงน้ำ และเขย่า ๆ จึงเสร็จเร็วขึ้น

“อัน ไปล้างหน้า” หมิงพูดกับอันห้วน ๆ ไม่ได้เจตนาให้เป็น คำสั่ง แต่แค่เป็นนิสัยที่แก้ยากของเธอ

อันวิกน้ำล้างหน้าจนสะอาด เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็ตกใจที่เห็น หมิงถอดเสื้อคลุมแขนยาวสีชมพู แล้วกางออกรอให้อันสวม

“อะไร ทำไมละ”

“ใส่สิ เร็ว ๆ” หมิงช่วยใส่เสื้อสีชมพูให้อัน หัวใจของอันจึงเต้น ระรัวเมื่อสอดแขนทีละข้าง

“เชิญนั่งตรงนี่คะคุณหนู ฮ่า ๆ ๆ” ญาพูดแล้วมายมือไปทางก้อนหินริมน้ำตก ช่าง ๆ กันมีดอกไม้สีสดใสวางเรียงกันราวกับเครื่องสำอาง

ยี่หวากับบุลันคอยมองเพื่อน ๆ เพราะต่างก็ไม่ว่าหมิงจะทำอะไรพอ ๆ กับอัน แล้วเมื่ออันนั่งลงบนก้อนหิน หมิงก็เดินตามมาจ้องดอกไม้สีสด เลือกดอกสีแดงมาสองสามดอก

“บดให้มีสีออกมาหน่อยได้ไหม” หมิงขอให้ญาช่วย เธอเริ่มรู้ว่าตัวเองต้องลดนิสัยพูดห้วนของตัวเอง จึงพยายามทำเสียงให้นุ่มที่สุด

“ได้สิ” ญารีบเดินไปเก็บก้อนหินเล็ก ๆ ริมน้ำตก

บุลันกับยี่หวาเข้าใจทันทีว่าหมิงต้องการอะไร ทั้งสองจึงช่วยอีกแรง พวกเขาแบ่งดอกแยกเป็นสี ๆ แล้วบดกับแผ่นหินที่ล้างให้สะอาด ริมน้ำตกมีก้อนหินสีเทาخم่อมอยู่มากจึงบดกลีบดอกไม้สะตอก

อันไม่ได้มองว่าเพื่อน ๆ กำลังทำอะไร เพราะกำลังลुकไปมองเงาสะท้อนของตัวเองที่ผิวน้ำ อันยิ้มไม่หุบเพราะได้ใส่เสื้อสีชมพูที่หมิงให้เอง ไม่ได้ขโมยมาเหมือนครั้งก่อน แล้วยังมีชุดกระโปรงขนนากยาวเกือบถึงเข่า อันเริ่มเป็นผู้หญิงที่อยากเป็นมากขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อได้สีแดงอมน้ำตาลกับสีชมพูมาแล้วหมิงจึงเรียกอันมานั่งที่เดิม เธอค่อย ๆ แต้มีสีแดงที่แก้มของอันทั้งสองข้าง ผิวของอันเป็นสีเข้มเมื่อมีสีสันจากกลีบดอกไม้แต่มีสีแดงเข้มยิ่งสวยขึ้นอีก หมิงแต่งหน้าให้อันถอยออกมามองแล้วยิ้มอย่างพึงพอใจ แต่ยังไม่ยอมให้อันเห็นหน้าตัวเอง

“แกเป็นคนดีนะ” อันพูดกับหมิง ซึ่งเธอไม่ตอบ เพราะกำลังตั้งใจระบายสีเปลือกตาของอันอยู่ แต่คำชมที่จริงใจจากอันดังสะท้อนในหัว เพราะไม่ค่อยมีใครชมเธอแบบนี้

“แต่ทำไมถึงได้ปากร้ายจัง” หมิงหลุดหัวเราะ เมื่อคำชมของอัน ไม่ได้จบเพียงเท่านั้น แต่ยังมีคำเหน็บแนมที่เธอยอมรับได้

หมิงรู้ว่าที่ผ่านมาเธอพูดจาห้วน ขวานผ่าซาก และปากร้ายจริง ๆ มันติดเป็นนิสัยจนไม่รู้จะแก้อย่างไร หมิงไม่ชอบพูดจานุ่มนวล อ่อนหวาน เพราะคนจะคิดว่าเธออ่อนแอจึงทำเหมือนแข็งแกร่ง และสู้คนด้วยฝีปาก

เธอต้องปรับปรุงตัวเองบ้างแล้ว เพราะมันคือสิ่งที่หมิงอยากทำ และสามารถทำได้ทันทีบนเกาะแห่งนี้ เหมือนที่กำลังทำตามความฝันของอันให้เป็นจริงอยู่

ใบหน้าของอันได้รับการแต่งแต้มด้วยสีสันทันที่แก้มจนเป็นสีแดงระเรื่อ เปลือกตาสีแดงจาง ๆ ส่วนริมฝีปากก็เริ่มมีสีสันทันเล็กน้อย เครื่องสำอางจากธรรมชาติไม่เพียงพอให้เห็นความแตกต่างขนาดที่หวัง แต่เมื่อหมิงเลื่อนสายตาลงมองเพื่อนที่สวมเสื้อสีชมพูอ่อน เธอก็คิดว่าเธอควรพูดอะไรดี ๆ ออกมา

“อัน... ใส่สีชมพูแล้วสวยนะ” เธอพูดเสียงเบาอย่างเขินอาย

“จริงเหรอ สวยจริง ๆ ไซ้ไหม”

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของอันลุกวาวเป็นประกาย พร้อมกับรอยยิ้มผลิบานบนใบหน้าทันที อันดีใจที่ได้ยินคำชม เพราะชอบสีชมพูอ่อนมาก แต่ไม่กล้าสวมเสื้อผ้าสีหวาน ๆ เลย และสีผิวของอันยังเป็นสีเข้มที่ใคร ๆ ก็บอกว่าเหมือนอีกา

“จริง” หมิงยิ้มตามอัน พยักหน้ายืนยันอย่างหนักแน่นและเสียงดังฟังชัดกว่าเดิม “ส่องดูสิ”

หมิงชี้ให้อันส่องเงาสะท้อนของตัวเองบนผิวน้ำ ระหว่างนั้นญากับยี่หวากำลังช่วยสระผมให้กันอยู่ ผมของพวกเขาไม่ได้หิวมาหลายวัน จึงพันกันยุ่งเหยิงแล้วต้องค่อย ๆ ใช้มือสาบ เมื่อเสร็จแล้วทั้งสองผลัดกัน ถักเปียให้อีกฝ่าย บูลันสนใจวิธีการถักเปียกางปลาเป็นพิเศษ จึงจ้องมือของญาดอนถักเปียให้อี้อีหวาตาไม่กะพริบ

หลังจากอันชื่นชมตัวเองในแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อนจนพอใจก็ไปช่วยเพื่อน ๆ ถักเปีย หมิงแกะยางรัดผมออก เผยเส้นผมสีดำงามีน้ำหนักรสยาลงถึงกลางหลัง อันช่วยหมิงสระผมราวกับเล่นตุ๊กตา และหมิงก็อยู่หนึ่งให้เพื่อน ๆ เล่นด้วยรอยยิ้ม

“มิง”

บูลันเรียกหมิง เอนิ้วจิ้มไหล่พร้อมกับยิ้มอาย ๆ จากนั้นบูลันดึงกระดูกโลมาที่ปักเส้นผมของตัวเองอยู่ออก เส้นผมสีดำสยาลงมาถึงกัน เธอยิ้มเงิน ในขณะที่สาว ๆ ทั้งสี่คนตาลุกวาว

“ทำไมบูลันผมยาวจัง” ยี่หวาทถามโดยไม่คาดหวังคำตอบ เพราะพวกเขาสี่คนกำลังแบ่งผมบูลันเป็นสี่ข้อ แล้วช่วยกันล้างน้ำให้สะอาด มือจึงไม่ว่างทำท่าทางสี่สาร

“เราเห็นพวกเขาผมยาวกันทุกคนเลย แต่ม้วนเก็บไว้” ญาดอบยี่หวา แล้วหันไปหาอัน “อัน แกไว้ผมยาวสิ ต่อไปนี้ไม่ต้องตัดแล้วนะ”

“แน่นอน ต้องไว้อยู่แล้ว”

พวกเขาสี่คนถักผมของบูลันเป็นเปียสองข้าง เอาดอกไม้ประดับตกแต่งให้บูลัน รวมถึงผมของพวกเขาเอง อันเสียดายที่ผมของตัวเองยังยาวไม่พอจะถักเปียได้เหมือนเพื่อนจึงเอาดอกไม้ทัดหูแทน

ในขณะนั้นบุลันเอาแต่มองผมของยี่หว่า ซึ่งเป็นสีดำเงาถึงไหล่ ถักเปียข้างปลาลิ้น ๆ สองข้าง และเธอก็มองแววตาของอันที่จับผมเปีย ยาวถึงก้นของเธออยู่

“เดี๋ยวมานะ เดี่ยวเรามา” บุลันพูด ซ้ำไปทางหมู่บ้านแล้วบอกให้ ทั้งสี่คนรออยู่ตรงนี้ก่อน จากนั้นก็รีบร้อนวิ่งไปตามริมลำธาร

“ทำมงกุฏดอกไม้ไหมอัน” ยี่หว่าถาม

“เอาสิ แต่เราทำไม่เป็นนะ”

“เราทำให้”

ยี่หว่าอาสาทำมงกุฏดอกไม้ให้อันอย่างเต็มใจ เธอเดินไป ชายหาดอีกครั้ง แล้วดึงไม้เลื้อยดอกสีม่วงอ่อนมาเต็มมือ เธอดึงใบออก บางส่วนแล้วเอาลำต้นพันกันเป็นวงกลม วัดขนาดรอบหัวของอันเป็น ระยะ จากนั้นก็ประดับดอกไม้สีเหลืองกับสีส้มเพิ่ม

การอุ้งงานสร้างกระท่อมของสาว ๆ ทั้งสี่คนใช้เวลานานกว่าที่คิด แต่เวลาผ่านไปโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว เพราะความสนุกสนานที่ได้เล่น แต่งตัวจากของที่หาในป่าทำให้เวลาเดินเร็วขึ้น

“เสร็จแล้ว!” ยี่หว่ายิ้มภูมิใจ แล้วใส่มงกุฏดอกไม้ให้อัน

“สวยอะ ทำให้เราบ้าง ๆ” ญาจับข้อมือของยี่หว่าเขย่าร้องขอ เหมือนเด็กอแง

“เติมปากหน่อยดีกว่าอัน” หมิงไปหยิบดอกไม้มาบดเพิ่มแล้ว แต่มบนริมฝีปากของเพื่อน

“ทุกคน!”

บุลันส่งเสียงตะโกนเรียก พวกเขาเพลิดเพลินกับการเล่นสนุกจนไม่ได้มองว่าบุลันกลับมาแล้ว แต่เมื่อหันไปตามเสียง มือของทุกคนก็หยุดนิ่ง อ้าปากค้าง พวกเขาที่นั่งอยู่อย่างนั้นหลายวินาที หากไม่มีน้ำตาก็ยังคงไหลลงมาจากหน้าผาอยู่ด้านหลัง บุลันคงคิดว่าเวลาหยุดเดิน

บุลันยิ้มอย่างเขินอาย แล้วซุ่มเปียของตัวเองขึ้นให้มนุษย์ทั้งสี่คนดู ซึ่งผมเหล่านั้นไม่ได้เชื่อมอยู่กับศีรษะของบุลันอีกแล้ว ตอนนั้นบุลันผมยาวแค่บ่าเท่านั้น

การตัดผมคือการตัดสินใจที่ยิ่งใหญ่ของบุลันมากพอ ๆ กับการตัดสินใจช่วยมนุษย์ทั้งหกคนให้เกาะหลังปลารางกลับมาที่เกาะฮามูส์พิลู เพราะความเชื่อว่าการตัดผมเท่ากับตัดอายุอยู่กับชาวอาซาฮายมาหลายร้อยฤดูมรสุม

ที่ผ่านมากุหลาบอบหันปลายผมออกตลอด การมัดผมไว้กับผมตลอดเวลาทำให้ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ เธอรำคาญการแบกเส้นผมมากมายไว้บนหัว เพราะทำให้ขยับเคลื่อนไหวลำบาก บุลันคิดมาเสมอว่าหากชาวอาซาฮายหันผมให้สั้นแค่บ่าจะทำให้คล่องแคล่วกว่าเดิมหลายเท่า

บุลันเห็นปู่ของเธอมวยยาวที่สุดในหมู่บ้านแต่ก็ตายจากไป บุลันเห็นยี่หวาที่ผมสั้นแค่ถึงบ่า แต่ยังคงเติบโตจนตัวสูงกว่าเธอ แล้วไหนจะเส็ง โย และอันที่ตัดผมสั้นเหมือนเด็กวัยห้าหกแต่ยังคงแข็งแรง มีรอยยิ้มที่สดใส จะเดิน จะวิ่ง หรือจะทำงานไหนก็ได้ทั้งนั้น บุลันจึงไม่เชื่อว่าการตัดผมจะทำให้อายุสั้นลง เธอขอมอบเส้นผมของเธอให้คนที่ต้องการดีกว่า

เธอเดินไปหาอัน ยิ้มกว้างให้อันจนเห็นพื้นเหลืองเรียงกันอย่าง
สดใส แล้วมอบเส้นผมให้อัน นัยน์ตาขาวนวลเริ่มแดงขึ้นเพราะเจ้าของ
กำลังจะร้องไห้

“ให้เราเธอ”

อันถามบุลันและชี้ที่อกตัวเอง เมื่อบุลันพยักหน้าแล้วจับมือของ
อันมารับผมเปียของเธอไว้ น้ำตาก็ไหลอาบแก้มในที่สุด และเป็นน้ำตา
ของความดีใจ

“มา ๆ เราทำให้เอง”

ญารีบอาสาต่อผมให้ทั้งที่เธอยังไม่รู้ว่าต้องทำอะไร หมิงมา
ช่วยคิดอยู่ข้าง ๆ ลองผิดลองถูกแต่ยังไม่สำเร็จ ยี่หวามาช่วยก็แล้วยังไม่
เสร็จง่าย ๆ จนพระอาทิตย์เดินทางใกล้ถึงทิศตะวันตก

“บุลัน มานีลี เราถักเปียให้ใหม่”

อันเรียกพลางตบก้อนหินที่นั่งอยู่เพื่อให้บุลันนั่ง แล้วอันก็
ค่อย ๆ ถักเปียก้างปลาให้บุลันใหม่ อันยิ้มขณะค่อย ๆ ถักผมสีดำเส้น
หนา และเอ็นดูบุลันเหมือนเป็นน้องสาว

“เซจัก! มีเห็ดตายต้นหนึ่ง ไปช่วยขนหน้อยลิ” มีธนูของเผ่าอีก
คนหนึ่งเดินมาตามเซจักที่กระท่อมของมนุษย์

“ต้นไม้ใหญ่แคไหน”

เซจักวางตัวจากลงที่พื้นทันที เพราะเห็ดตายเป็นเรื่องสำคัญ ชาวอาชายจะไม่ถอนเห็ดสีน้ำเงินเลย ไม่ว่าต้นเล็กหรือใหญ่ และจะปล่อยให้ตายเอง

“ใหญ่มาก แก่ที่สุดเลยล่ะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเซจักจึงรีบมุ่งหน้าไปที่แนวเห็ดสีน้ำเงินทันที ต้นเห็ดที่แก่ที่สุดตอนนี้สูงใหญ่เทียบเท่าชาวอาชายสองคนต่อตัวกัน มีลำต้นอวบอ้วน มีหมวกเห็ดขนาดใหญ่จนเข้าไปหลบฝนได้ต้นเห็ดได้ และคงอร่อยน่าดู

“เดี๋ยว ๆ เซจัก! เดี่ยวก่อน!” โยตะโกนเรียก แต่เซจักไม่หันได้ยิน

“แล้วเราจะเอาไงล่ะที่นี่” เสียงพูด แล้วก็มองพื้นกระท่อม ด้านล่างจากบนหลังคาที่มุงได้ครั้งเดียว

“ทำไมได้ล่ะนอกจากรอ เราไม่กระโดดหรอก” โยแบ่ปาก ตอนที่ทั้งสองขึ้นมาด้านบน เซจักประสานมือสองข้างให้เหยียบขึ้นมา ถ้าจะกลับลงไปก็ต้องพึ่งแรงเซจักเหมือนเดิม

“รออะไรเล่า เหมือนจะมีเรื่องใหญ่เลยนะคงอีกนาน” เสียงคาดเดาจากความรีบร้อนของเซจัก

“ให้ทำยังไงล่ะ นายกล้ากระโดดหรือเสียง”

“กล้าสิ ไม่สูงมากหรอก”

“นายเนียนะจะกล้า” โยแกล้งแหย่ และเสียงติดกับอย่างง่ายตายจากที่กลัวอยู่สัก ๆ ก็รีบเก็บซ่อนเอาไว้ แล้วเซ็ดหน้าอย่างทำทนาย

“เรากล้าอยู่แล้ว นายต่างหากโย กล้าหรือเปล่า”

“ไม่กลัวหรอก”

“อ้าว” คำตอบของโยเหนื่อความคาดหมายเกินไป เสียงทำหน้า
เหลวหลา ไม่คิดว่าการต่อปากต่อคำจะจบเร็วขนาดนี้

“ถ้าไม่กลัวก็ลงไปก่อนแล้วรอรับได้ไหม”

“เออ ๆ”

มันไม่ได้สูงมากมายอะไร ถ้ากระโดดลงไปถูกทำเจอป็นสาหร่าย
แห้งก็ไม่เจ็บตัว แต่จากมุมด้านบนแล้วทำให้เสียงรู้สึกหวีว ๆ ที่หน้าท้อง
เขากลื่นน้ำลายลงคอ จินตนาการท่าทางตอนกระโดดลงไปคร่าว ๆ แล้ว
นับถอยหลังในใจ

เสียงกระโดดเอาเท้าลงรับน้ำหนัก อวัยวะในร่างกายหล่นวูบจน
หวีวท้อง แล้วทั้งตัวก็ลงตามแรงเพื่อไม่ให้เกิดแผลถลอก เขาลุกขึ้นนั่ง
ปิดฝุ่นแล้วดูตามข้อศอกกับแขน และพบว่าไม่มีแผลใด ๆ เกิดขึ้นจึงเงย
หน้ายกนิ้วโป้งให้โย

“เก่งมาก! นายมารอดตรงนี้นะ เดี่ยวเราขอเหยียบหลังหน่อย” โย
ชี้นิ้วไปทางเสาต้นหน้าฝั่งซ้าย

“ใครบอกว่าจะรอรับล่ะ ฮ่า ๆ ๆ” เสียงหัวเราะเสียงดังลั่น สนุกที่
ได้เห็นโยหน้าเหวอ

“เสียง! เดี่ยวเถอะ อย่าให้ลงไปได้นะ”

“เออ ๆ ลงมาให้ได้ก่อนแล้วค่อยชุกก็ได้”

เสียงแลบลิ้นใส่โย แล้วอ้อมหม้อดินไปที่ลำธารเพื่อเติมน้ำ ปล่อย
เพื่อนเกาะบนหลังคาอยู่อย่างนั้น

“เสียง! กลับมาก่อน! ขอร้อง ต่อไปนี้จะไม่แก้งแล้ว เสียง!”

สาว ๆ ลีคนและบุลันกลับมาที่หมู่บ้านตอนท้องฟ้าแต่งแต้มด้วยสีส้มไล่เป็นสีชมพูและสีม่วง พวกเขาอุ้งงานกันทั้งวันและจิตใจที่เสียงกับโยไม่คิดมาก

เมื่ออันเจอหน้าเพื่อนอีกสองคนก็รีบหมุนตัวอวด อันเอาเสื้อคลุมสีชมพูมาผูกเอวเป็นกระโปรง ข้อมือสองข้างสวมกำไลดอกไม้ที่หมิงกับญาทำให้ ส่วนที่หัวมีมงกุฎดอกไม้ฝีมือของยี่หว่า และที่งดงามที่สุดคือผมเปียสีดำยาวถึงกลางหลังสองข้าง ซึ่งพวกเขาถักเป็นวงแหวนสวมรอบศีรษะของอัน และเอามงกุฎดอกไม้ปิดไว้

“สวยไหม” อันถามเพื่อนแล้วยิ้มหน้าบาน

“สวย ๆ นี่ทำเองหรือ” เสียงเดินมาจับผมเปียยาว

“ใช่ ยี่หว่า หมิง แล้วก็ญาทำให้ ผมของบุลัน”

“เหมือนเจ้าหญิงของเกาะเลย” โยพูดเอาใจเพื่อน

“นี่ ๆ คูลี เราเหมือนกันไหม” ยี่หว่าสะกิดเรียกเพื่อนให้มองตัวเธอกับบุลัน ทั้งคู่ผมสั้นประป่า และถักเปียก้างปลาปักดอกไม้เหมือนกัน ไม่มีผิด บุลันชอบมากจนยิ้มไม่หุบ

“บุลัน! น่ารักมากเลย” โยตกใจที่บุลันดัดผม ใช้เสียงตะโกนโหวกโหวกของตัวเองเอ่ยชมไม่ขาดปาก

ชาวอาสาชายกลุ่มหนึ่งรวมถึงเซจักกำลังช่วยกันปีนต้นไม้ใหญ่ที่หันเป็นชั้น ๆ อยู่ที่กองไฟกลางหมู่บ้านไม่กี่ไกลจากกระท่อมของพวกเขา ชาวอาสาชายมองมาเมื่อได้ยินเสียงพูดคุ้ยดังลั่น ที่แรกเหมือนไม่มีอะไร แต่แล้วก็อ้าปากค้างเมื่อเห็นบุลันผมลั่น

หลังจากชาวอาสาชายพูดต่อ ๆ กันไปว่าบุลันตัดผม แม่ของบุลันก็เดินมาถึงกระท่อมที่มุ่งหลังคาได้ครึ่งเดียวตอนที่มนุษย์ทั้งหกและบุลันกำลังช่วยกันก่อกองไฟ

“บุลัน” เสียงและใบหน้าของแม่เหมือนสายฟ้าในคืนฤดูมรสุม

“แม่”

“มานี่” บุลันลุกขึ้นเดินตามแม่ไปอย่างเลือกไม่ได้ เธอหันหลังมองเพื่อนมนุษย์หกคนตาละห้อย

“ทำไงดี เราไปช่วยบุลันไหม” โยเอ้อย่างร้อนใจ

“ช่วยยังไง เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น” หมิงค่าน

“เราคิดว่าเป็นเรื่องผม” เสียงพูด “พวกเขาผมยวากันทุกคน อาจจะมีภูห้ำมตัดผมก็ได้”

“ถ้าเพราะตัดผมจริง ๆ เรายิ่งต้องรีบไปช่วยไม่ใช่หรือ บุลันตัดผมมาให้เรานะ” อันลุกขึ้นยืนและร้อนใจยิ่งกว่าโยเอเสียอีก

แต่พวกเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากรอ เพราะอุปสรรคเรื่องภาษา ไท่นจะความเป็นอยู่และวัฒนธรรมที่ต่างกันสุดขีดทำให้ยากจะเข้าใจ ทั้งหกคนนั่งกินปลาแห้งรอบกองไฟ เงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีดวงดาวน้อยกว่าเมื่อวาน เพราะบางดวงได้ยอมแพ้ให้กับแสงจันทร์ที่สว่างขึ้น

ไม่นานบุลันก็กลับมา ดวงตาบวมของเธอบอกมนุษย์ทั้งหลายว่า เธอเพิ่งหยุดร้องไห้ แต่บุลันกลับยิ้มเต็มแก้ม แล้วโบกมือเรียกพวกเขา ให้เดินตามมาทางท้ายหมู่บ้าน

“อ้อใช่ ต้องเอาเจ้านี้ไปด้วย”

บุลันเดินไปหาลูกตัวคูรีที่นอนอยู่ข้างหมิง แต่มันหันหลังทำท่าจะยิงหนามใส่เมื่อบุลันเข้าใกล้ หมิงจึงเป็นคนอุ้มมันแนบอกแทน

“เราจะพาพวกเธอไปดูเห็ดสีน้ำเงิน”

บุลันพูด แล้วเดินนำขบวนเหมือนมัคคุเทศก์ เพราะเธอมีสิ่งที่ยากให้ทั้งหกคนได้ดู และมีของที่อยากมอบให้เพื่อนมนุษย์แสนวิเศษของเธอทั้งหลาย บุลันจึงรีบออกจากกระท่อมเมื่อแม่ไปช่วยคนอื่น ๆ ปรุ้งเห็ด

แสงจันทร์ช่วยนำทางแต่ไม่มากพอสำหรับสายตาของมนุษย์ โยจึงถือคบเพลิงที่ทำขึ้นเองจากท่อนไม้มาด้วย เมื่อเดินข้ามลำธารที่ล้อมหมู่บ้านเอาไว้ก็ไม่มีแสงอื่นนอกจากคบเพลิงของโย และแสงสีฟ้าจากตัวคูรีที่หมิงอุ้ม

“แสงอะไรนะ” เสียงพูดเมื่อเดินลัดเลาะตามบุลันต่อไปสักระยะ และเห็นแสงสีน้ำเงินสว่างไสวลอดกิ่งก้านต้นไม้มา

“โหน” โยเอาคบเพลิงห่างจากตัวเพื่อให้มองเห็นแสงอื่น ๆ แล้วพบว่าแสงประหลาดอยู่ตรงหน้าจริง ๆ และยิ่งใกล้แสงนั้นเท่าไร บุลันยิ่งยิ้มกว้างตื่นเต้นขึ้นเท่านั้น

กระทั่งมนุษย์ทั้งหกเดินทางมาถึงแนวเห็ดสีน้ำเงิน รอบตัวพวกเขา มีต้นเห็ดที่ส่องแสงสีน้ำเงินอยู่ทั่ว ดันเล็กจิ๋วที่พื้นจะส่องแสงอ่อน ๆ

ต้นสูงประมาณหัวเข่าจะสว่างกว่า ต้นเห็ดที่สูงราวสามเมตรสว่างไสวที่สุดและมีน้ำเห็ดส่องแสงสีน้ำเงินร่วงลงมาจากหมวกเห็ด หากมองที่ลำต้นก็จะเห็นท่อลำเลียงน้ำเห็ดส่องแสงทะลุออกมาชัดเจน

“ฮามูล์ พิลู” บูลันชี้ที่เห็ด แล้วพูดคำนี้ย้ำ ๆ

“ฮามูพิลู” โยพยายามพูดตาม แต่เขาไม่สามารถออกเสียงคำว่ามูล์ แบบบูลันได้

“ฮามูล์” บูลันพูดให้ฟังอีกครั้งและซำกว่าเดิม เสียงที่ออกมาเหมือนเกิดจากการม้วนลิ้นกลับไปทีลำคออย่างไรอย่างนั้น

“ฮามูล” บูลันถอนหายใจแล้วทำหน้าที่แข็ง เพราะโยพูดตามไม่เหมือนเสียที เหมือนที่บูลันออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้จนเรียกยี้หวาว่า ยี้วา

บูลันล้มเลิกการสอนภาษาของชาวอาซาฮาย แล้วหันไปทำตามภารกิจที่ตั้งใจ เธอซำบอกหมิงให้ปล่อยตัวดูริลงเดินเอง หมิงลังเลเพราะกลัวมันจะวิ่งหนีแล้วไม่กลับมาหาเธออีก แต่ทำใจวางมันลงซำ ๆ พลังคิดว่าสัตว์ป่าก็ต้องอยู่ในป่า

“มาแอบตรงนี้ก่อน”

เธอโบกมือเรียกทุกคนมาหลบหลังพุ่มไม้ แล้วช่วยโยดับไฟที่คบเพลิงเพราะบริเวณนี้สว่างอยู่แล้ว พวกเขา นั่งจ้องเจ้าตัวดูริของหมิงเดินวนไปวนมาอยู่ในแนวเห็ดสีน้ำเงิน นิ่งนิ่งและเงียบเสียงตามที่บูลันบอกเพียงไม่นาน ดูริที่ตัวใหญ่กว่าก็ปรากฏ มันเดินตัวมเตี้ยมไม่สนใจดูริตัวจ้อย แล้วพุ่งตรงไปได้ต้นเห็ดที่ใหญ่ที่สุด ทำจุมุกพูดพืด แล้วอ้าปากกินน้ำเห็ดที่ตกลงมาบนพื้นอย่างเอร็ดออร์อย

เมื่อมันกินน้ำเห็ดเยอะมากเท่าไร แสงที่โคนหนามของมันก็ส่องสว่างมากเท่านั้น เจ้าคูรีตัวจ้อยของหมิงเดินตัวมเตี้ยมเชื่องช้าไปที่ใต้ต้นเห็ด แล้วเริ่มกินน้ำเห็ดตามสัญชาตญาณ ตอนนี้มันเติบโตพอที่จะอยู่ในป่าโดยไม่ต้องมีแม่คอยดูแล

“รู้แล้ว! ที่มันเรื่องแสง—” โยร้องขึ้นมาเมื่อนึกออก บุลันรีบยกมือปิดปากโยทันทีไม่อย่างนั้นจะทำให้คูรีตกใจจนหนีกระเจิง

พวกเขาอยู่ออยู่ตรงพุ่มไม้อีกนานพอสมควร รอจนเจ้าคูรีหลายตัวทั้งตัวเล็กและตัวใหญ่เกือบหนึ่งเมตรกินน้ำเห็ดจนอิ่มแล้วจากไป บุลันจึงโผล่หัวจากพุ่มไม้ กวักมือเรียกพวกเขาที่เหลือให้เดินตามมา แล้วเริ่มก้มมองตามพื้นหญ้า

“นี่ไง! ได้แล้ว!”

ในที่สุดบูลันก็เจอสิ่งที่ตามหา มันคือมูลของตัวคูรีที่ไม่มีการย่อยสลายของอาหารอย่างอื่นเจือปน แต่เป็นมูลหลังจากกินน้ำเห็ดล้วน ๆ เธอเหยียบก้อนทรงรีขนาดประมาณเหรียญห้าบาทแข็ง ๆ สีน้ำเงินส่องประกายสีฟ้าเหมือนอัญมณีขึ้นมาอวด

“อะไรเหรอบูลัน สวยจังเลย” ยี่หวาถาม

“อึของคูรี” พวกเขาหกคนไม่เข้าใจในทีแรก จนบูลันทำท่าว่าอัญมณีนี้มันออกมาจากกันคูรี พวกเขาจึงร้องอ้อพร้อมกับแขยงเล็กน้อย

“ยี่หวา เราให้นะ” บูลันมอบอัญมณีให้ยี่หวา เธอจ้องมันด้วยความไม่แน่ใจ เพราะบูลันเพิ่งบอกว่ามันเป็นอึ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันส่องประกายอย่างงดงามล่อตาล่อใจ

“รับไว้เถอะ ไม่ต้องเกรงใจหรอก”

เด็กน้อยใส่เสื้ออย่างบุลันยีดอกกุมิใจ คิดว่าเพื่อนมนุษย์ทั้งหมดคนของเธอลำบากใจเพราะอัญมณีที่เจอสวยและล้ำค่ามาก โดยไม่รู้ว่ามนุษย์อี๊ดอั๊ดใจเพราะมันเป็นอิชองสัตว์รูปร่างคล้ายเม่นผสมกระต่าย

มูลของตัวดูรีเมื่อกินอย่างอื่นนอกเหนือจากน้ำเห็ดจะเป็นเม็ดทรงกลมนิ่ม ๆ สีดำ แต่เมื่อกินน้ำเห็ด มูลจะเป็นอัญมณีสีน้ำเงินส่องประกายสีฟ้า ยิ่งกินมากเท่าไรสียิ่งเข้มมากเท่านั้น แบบที่สวยน้อยที่สุดจะเป็นสีฟ้าอ่อนและไม่มีประกาย ยิ่งเม็ดใหญ่ขึ้นจากมูลตัวดูรีโตเต็มวัยก็จะยิ่งหายากและมีค่าขึ้นอีก ชาวอาซาัยมักมอบให้คนที่อยากแต่งงานด้วย หรือเอาไว้ทำเครื่องประดับสวมในวันสำคัญ

บุลันเดินวนรอบแนวเห็ด ก้มหาตามพุ่มไม้เพื่อเก็บอัญมณีสีน้ำเงินให้ครบหกเม็ด เมื่อได้มาแล้วเธอจะยิ้มกว้างเอามาแจกจ่ายให้เพื่อนมนุษย์ของเธอทีละคน

“ไม่เหม็น ทุกคนวางใจได้” เมื่อโยได้มาแล้วเขาเอามาดมอย่างกล้าหาญ และพบว่ามันไม่มีกลิ่นเลย

บุลันไม่อยากกลับกระท่อมของตัวเองเพราะทุกคนโกรธเธออยู่ แม้แต่ชินตาก็ไม่เข้าข้างเธอเรื่องตัดผม คินนี่เธอจึงนั่งล้อมรอบกองไฟกับเพื่อนมนุษย์ของเธอ ทั้งหกคนสอนบุลันเล่นเกมเอบีซี โดยทำท่าตามที่กำหนด เอ คือพนมมือ บี คือประสานมือเข้าด้วยกัน ซี คือแบมือสองข้าง และดี คือการคว่ำมือสองข้าง

เมื่อสอนทำบุลันเสร็จแล้วจึงเริ่มสอนวิธีการเล่น ผู้เล่นจะนั่งล้อมกันเป็นวงกลม ตอนเริ่มเกมทุกคนจะต้องพนมมือทำเดียวกัน

ผู้เล่นคนแรกชาน 'เอปี...' แล้วเลือกมาหนึ่งตัวพร้อมทำท่าของตัวนั้น คนอื่น ๆ ต้องทำตามทันทีแต่ห้ามทำเหมือนกับผู้ที่ชาน หากทำเหมือนกัน จะถูกทำโทษโดยการตีหลังมือ สำหรับบุลันที่ไม่เข้าใจภาษามนุษย์ พวกเขาจึงเล่นให้ดู

“เอปี...” โยเริ่มเล่นคนแรก เขาลากเสียงยาวเพื่อความน่าตื่นเต้น

“ดี!” โยพูดพร้อมคว่ำมือสองข้างลง เพื่อนคนอื่น ๆ รีบทำตามท่าทาง เล็งกับยี่หวาทำท่าเอ ฉุนทำท่าซี ส่วนหมิงกับอันทำตามดีเหมือน โยจึงถูกทำโทษ

“นี่รอบสาธิตให้บุลันดูไม่ใช่หรอ ไม่ต้องตีจริง ๆ หรอก” อัน ต่อรองเพราะรู้ว่าโยมีมือหนัก

“ไม่ได้สิ ไม่ดีให้ดูบุลันจะเข้าใจเธอว่านี่คือบทลงโทษ” โยยกมือเตรียมจะตีอัน อันจึงรีบเก็บมือหนี

“อย่าตีแรงนะ”

“เอาน่า ไม่แรง ๆ”

แต่นิสัยขี้แกล้งไม่หายไปจากโย เขาทำโทษเพื่อนแบบไม่ยั้ง อัน ร้องเสียงดังลั่นจนชาวอาซาฮันมามอง และโยก็ทำโทษหมิงแบบเดียวกัน จากนั้นพวกเขาจึงเริ่มเล่นเกมโดยมีบุลันร่วมเล่นด้วย

เสียงหัวเราะสนุกสนานจากเกมที่ง่ายแสนง่ายดังลั่นหมู่บ้าน ชาวอาซาฮันสนอกสนใจมากขึ้น เด็ก ๆ ไม่ฟังเสียงของผู้ใหญ่ในเผ่าอีก แล้ว เพราะพวกมนุษย์เล่นกันน่าสนุกกว่า

บุลันเข้าใจเกมเป็นอย่างดีแล้วยังออกเสียงเอปีซีดีชัดแจ้ว เธอ หัวเราะลั่นไม่ต่างกับคนอื่น ๆ และเมื่อหันมองลานรอบกองไฟกลาง

หมู่บ้านก็ได้สืบตาดหลายคู่ของเด็ก ๆ ที่เกิดที่หลังเธอ บูลันกวาดตามองผู้ใหญ่ พวกเขาไม่สนใจเรียกเด็ก ๆ ให้ตั้งใจฟังอีกแล้ว แค่ปล่อยให้มอง

“มาเล่นด้วยกันสิ” บูลันตะโกนเรียกคำเดียว ดวงตาของเด็ก ๆ ก็ลุกวาวเป็นประกาย พวกเขาไล่เลแล้วหันไปหาพ่อแม่อยู่สักพัก

“พวกเขาอยากเล่นแน่เลย เห็นแอบมองตั้งนานแล้ว ให้เล่นด้วยกันดีไหม” โยพุดกับเพื่อน ๆ

“เอาสิ มาเล่นให้หมดเลย” เสียงเห็นด้วย

“เอา ๆ มาทางนี้! มาเล่นกัน!” ญาพยักหน้า แล้วโบกมือเรียกเด็ก ๆ มาเล่นด้วยแบบที่บูลันทำ

แล้วเด็ก ๆ ในเผ่าทุกคนก็วิ่งกรูกันมาที่กองไฟของมนุษย์ทั้งหก พวกเขาสอนเกมอีกครั้งโดยมีบูลันช่วยอธิบายให้ แล้วเริ่มเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน เสียงหัวเราะดังขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อผสานกับเสียงของเด็ก ๆ ชาวอาซาฮาย

ผู้ใหญ่ในเผ่านั่งมองพวกเขา ชมวัดคิ้วสงสัยเมื่อเห็นพวกเขาตีหลังมือกันแต่กลับยิ้มกว้าง บางคนกังวลว่าลูกกำลังถูกมนุษย์พวกนี้ทำร้าย แต่เด็กทุกคนกลับยิ้มหน้าบาน บางครั้งก็ได้สลับไปตีหลังมือของพวกมนุษย์เหมือนกัน

หัวหน้าเผ่าหญิงชราจ้องมองเด็ก ๆ ทุกคนในเผ่า ไล่สายตามองมนุษย์ทั้งหกคนที่แตกต่างจากชาวอาซาฮายอย่างสิ้นเชิง แต่สามารถนำพวกเด็ก ๆ ที่ทั้งดื้อและซนของเผ่าให้นั่งเล่นรวมกันได้ ณ ตอนนี้อย่างไม่มีใครสนใจเรื่องเล่าของเธออีกแล้ว แม้แต่ผู้ใหญ่ก็ตาม

ถึงอย่างนั้นหัวหน้าเผ่าอาซายกลับไม่โกรธและไม่เสียใจ เธอ
มอง พลังยิ้มอย่างยินดี และหยุดสายตาไว้ที่บุลัน หลานสาวของเธอ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ใบอิมมูไนซ์

วัฒนธรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

เด็ก ๆ ชาวอาซาฮายอยู่เล่นเกมเอปี้ซีกับมนุษย์ทั้งหกคนจนผ่านไป
ค่อนข้างนาน หากพ่อแม่ไม่มาตาม พวกเขาคงไม่เลิกเล่นง่าย ๆ เมื่อทั้งหกคน
เห็นพ่อแม่ทำหน้าบูดบึ้งเพราะเรียกลูกแล้วลูกไม่ฟังจึงต้องตกลงกับ
เด็ก ๆ ว่าจะเล่นเป็นครั้งสุดท้ายก่อนแยกย้าย พวกเขาได้สัมผัสคำว่า
ผู้ใหญ่อีกชั้นเมื่อชาวอาซาฮายตัวน้อยเชื่อฟังพวกเขา

เด็กทุกคนล้วนมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าขณะจูงมือแม่กลับ
กระท่อม บรรดาชาวอาซาฮายตัวเล็กจ้อยต่างนอนหลับสนิทอย่างง่ายดาย
หลังเล่นมาจนเหนื่อย ผู้ใหญ่ในเผ่าจึงคัดค้านความคิดของบุลันไม่ได้อีก

อดีตตันเห็ดที่อายุมากที่สุดเพิ่งล้มตายเมื่อวานนี้ยังเหลืออยู่อีก
ครึ่งหนึ่ง ตามธรรมเนียมแล้วชาวเผ่าอาซาฮายจะนำเห็ดที่ตายมาฝัง
หมู่บ้าน แล้วรีดน้ำเห็ดสีน้ำเงินออกมาให้ได้มากที่สุด เพื่อเอาไปใช้
ประโยชน์ยามคนในเผ่าป่วย และเพื่อไม่ให้ตันเห็ดเน่าเร็ว

จากนั้นจึงแบ่งเห็ดเป็นส่วน ๆ สำหรับมือค้ำของชาวอาซาฮาย
ทุกคน หากตันใหญ่มากจนกินวันเดียวไม่หมดก็จะเก็บเอาไว้กินวันต่อไป
และถ้ายังมีเหลืออยู่อีกจะนำไปฝังแดดไม่ให้เน่า

น้ำเห็ดสีน้ำเงินที่ติดกับตันเห็ดทำให้รสชาติอร่อย กลมกล่อม
และอิมมาน เคยมีชาวอาซาฮายอายุน้อยที่ป่วยไข้ตัวร้อน แต่เมื่อได้กิน

ต้นเห็ดก็หายดีกลับมาแข็งแรงดังเดิม มันจึงเป็นยาบำรุงชั้นยอด และเป็นอาหารอันมีค่าของชาวอาซาย

หลังจากที่ชาวอาซายยอมรับมนุษย์ทั้งหกเป็นเสียงเดียวกันก็ได้ชักชวนพวกเขามาร่วมนั่งรอบกองไฟและกินเห็ดสีน้ำเงินที่เหลือด้วย बुलันตื่นเต้นเมื่อรู้ข่าว แล้วรีบวิ่งไปบอกมนุษย์ทั้งหกซึ่งกลายเป็นเพื่อนรักของเธอทันที

พวกเขาเหน็ดเหนื่อยกับการมุงหลังคาอีกครั้งหนึ่ง และการทำผนังของกระท่อมตั้งแต่สายจรดเย็น แล้วเสียใจที่อาหารแห้งในตะกร้ามีพวกสัตว์ป่าแอบเข้ามาขโมยไปเกือบหมดเพราะฝาปิดไม่แน่น พวกเขาจึงโล่งใจที่คืนนี้ชาวอาซายมีอาหารให้กิน

การรวมตัวรอบกองไฟในคืนนี้ไม่ใช่เพียงเพื่อกินเห็ดสีน้ำเงินที่เหลือ แต่เป็นคืนสำคัญก่อนพิธีเบอเซมบุนยีในคืนต่อไป ชาวอาซายจะนั่งล้อมรอบกองไฟ ฟังเรื่องเล่าเกี่ยวกับเห็ดสีน้ำเงิน และเกาะฮามูล์ พิธู จากนั้นจะเป็นการร้องเพลงของเผ่า กับการแสดงของคนในเผ่า โดยคนที่ จะเข้าร่วมพิธีเบอเซมบุนยีครั้งแรกเป็นผู้แสดง และมักมีการหาคู่ร่วมด้วย เพราะจะได้เห็นคนในเผ่าที่เป็นผู้ใหญ่พร้อมแต่งงานครั้งแรก เป็นเหตุผลให้ซินดาหายหน้าหายตาไปซ้อมซ้อมการแสดงกับชาวอาซายอีกสี่คน

เซจักคุยกับโยและเล็งถูกคอจึงชวนไปช่วยหาฟืน ส่วน बुลันต้องไปช่วยซินดาแต่งตัวจึงชวนยี่หว่า หมิง ญา และอันไปด้วย बुลันรีบพูดอวดผู้แสดงทั้งห้าคนทันทีว่ามนุษย์สี่คนนี้ทำผมแต่งหน้าเก่ง แล้วพวกเขาก็ช่วยกันเปื้อยผมเป็นทรงต่าง ๆ ดูแปลกตาสำหรับชาวอาซาย และประดับด้วยดอกไม้สีสดใส

“พี่สวຍจ้ง” บูลันพูดและจับผมเปียยาวของพี่สาวที่ยี่หวาถักให้ตอนนี้ชินตาสวยขึ้นมาก ดูเหมือนผู้ใหญ่เต็มตัวไม่เหลือคราบเด็กน้อยอีกแล้ว

“ขอบใจนะ”

ชินต้ายิ้มหวาน บนใบหน้าของเธอมีเส้นสีน้ำตาลอ่อนอมแดงจากการบดหินริมล่ำธารให้ละเอียดเป็นหมึก แล้วใช้ขนนกจุ่มสีมาวาดที่หางตา และหน้าผาก เป็นลวดลายเลียนแบบริ้วรอยสีขาบนใบหน้าของชาวอาชวยอายุมาก

เพื่อน ๆ ของชินตาก็กำลังผลัดกันวาดลวดลายนั้นบนใบหน้าของกันและกัน มนุษย์สาว ๆ ทั้งสี่กำลังช่วยกันถักเปียผมที่ไม่เคยตัดเลยตั้งแต่เกิดจึงต้องใช้เวลาพอสมควร

ชินตาแต่งหน้าเสร็จคนแรก เธอมองบูลันที่ช่วยสวมกำไลข้อมือทำจากดอกไม้แบบที่มนุษย์สอน สำนวจน้องสาวผมสั้นที่ยังคงเป็นเด็กแต่มีหัวใจกล้าหาญต่างจากเธอหลายเท่า เธอแตะเปียก้างปลาสั้น ๆ ของน้องสาว

“เธอเหมาะกับผมสั้นนะบูลัน”

บูลันยิ้มกว้างดีใจเมื่อพี่สาวชม ไม่ใช่เพราะว่าผมสั้นเหมาะกับเธอ แต่เพราะชินตาหายโกรธเรื่องเธอตัดผมแล้ว

“นี่เราเคี้ยวอะไรอยู่นี๊” โยพูดทั้งที่มีเห็ดอยู่เต็มปาก เบ้าตาลึกของเขาแบกลูกตากกลมโตที่เบิกกว้างเมื่อกัดเห็ดคำแรก และพบว่ามันอร่อยกว่าที่คิดหลายล้านเท่า

“ใช่เห็ดแน่หรือ ไม่เคยกินที่อร่อยขนาดนี้”

เสียงพูดทั้งที่ปากยังเคี้ยวเห็ดเช่นกัน พวกเขาใจร้อนเกินกว่าจะรอจนเคี้ยวให้หมดก่อนแล้วค่อยคุย เพราะรสชาติกลมกล่อมกำลังดี ชุ่มน้ำในปากเหนือความคาดหมาย

“หมีง เห็ดอะไรนะที่แพง ๆ นะ ทับเฟิลไซไซใหม่ รสชาติแบบนี้หรือเปล่า” โยตะโกนข้ามหัวเพื่อนไปถามหมีงที่นั่งถัดจากญา

“ทริฟเฟิล” หมีงตอบโดยที่ยังหลับตาชิมซักรสชาติที่เธอไม่เคยสัมผัสมาก่อน “เทียบกับอันนี้ไม่ติดเลย”

“อร่อยจนอยากร้องไห้เลยอะ” ญาเบะปากน้ำตาซึม อันหันมาพยักหน้าเห็นด้วย

“หมีง” ยีหว่าเรียกเพื่อนเมื่อคิดว่าตัวเองไม่ต้องกินซานมโซ่มุกก็ได้ถ้าได้กินเห็ดนี้ เธอจึงอยากถามหมีงที่ป็นหาผัดกะเพราหมูกรอบทุกวัน

“อันนี้แทนหมูกรอบได้หรือยัง”

หมีงพยักหน้าเร็วตอบ เห็ดที่เคี้ยวอยู่ไม่มีรสเผ็ดจัดจ้านจนสะใจ แต่กลมกล่อมและอร่อยอย่างบอกไม่ถูกจนแทนอาหารจานโปรดของเธอได้

เมื่อกินเห็ดปังจนหมดก็เป็นเวลาของการเล่าเรื่อง ผู้ใหญ่บางคนได้ฟังซ้ำหลายครั้งแล้ว จึงเป็นหน้าที่ของหัวหน้าเผ่าที่จะต้องทำให้เรื่อง

เดิมน่าสนใจ ส่วนเด็ก ๆ จะได้ฟังเป็นครั้งแรก ๆ และนำแปลกที่มนุษย์
ทั้งหกคนฟังภาษาอาซายไม่รู้เรื่องแต่สนุกไปด้วยเพราะท่าทางของ
หัวหน้าเผ่า ทั้งที่เธอชรามากแล้ว แต่กลับเล่าเรื่องได้ทรงพลังและ
แข็งแรง

จบจากเรื่องเล่า คือการร้องเพลงของชาวอาซาย พวกเขาจับมือ
คนข้าง ๆ และแน่นอนว่าจับมือพวกมนุษย์ทั้งหกคนด้วย จากนั้นจึงเริ่ม
ร้องเพลงประจำเผ่า ใช้การประสานเสียงแทนเครื่องดนตรี บางเสียง
คล้ายกับเครื่องตีของไทย พวกเขาฟังที่เสียงแบบนี้ออกมาจากปากของ
ชาวอาซายได้

“สุดยอด เหมือนปีทบ็อกซ์เลย” ญาพูดด้วยรอยยิ้มตื่นเต้น เธอ
พยายามย่ำเท้าเป็นจังหวะเลียนแบบชาวอาซาย ชนเผ่าจึงประทับใจเธอ

“เหมือนอะไรนะ” โยชมวดคิ้ว

“ปีทบ็อกซ์ไง แบบเพลงฮิปฮอปนะ” ญาร้องบอก ทำหน้าเหมือน
จะบอกโยว่าไม่รู้จักได้อย่างไร

“อ้อ นึกออกแล้ว ๆ เราก็ทำได้หรอก” โยยิ้มกว้างทันที

“มั่วแล้ว นายเนียนะ”

“ทำให้ดูไหมล่ะ เราทำเสียงน้ำไหลได้”

ยังไม่ทันที่โยจะได้แสดงความสามารถพิเศษของตัวเอง เพลง
ประจำเผ่าก็จบลงก่อน พวกเขาปล่อยมือออกจากกัน มนุษย์ทั้งหกคน
ปรบมือชื่นชมทันที แต่ชาวอาซายจ้องมองอย่างสงสัยและไม่เข้าใจ เมื่อ
เห็นว่าทั้งหกคนยิ้มกว้างแล้วญาเริ่มผิวปาก ชาวอาซายจึงปรบมือตาม
และเข้าใจความหมายของการปรบมือแล้ว

ต่อไปคือการแสดงของของชาวอาชายที่เพิ่งเป็นผู้ใหญ่และจะได้เข้าร่วมพิธีเบอเซมบุนยีในคืนพรุ่งนี้ พวกเขาทั้งห้าคนนั่งกระจัดกระจายในวงรอบกองไฟ เมื่อเห็นว่าคนอื่น ๆ กำลังเียบและตั้งตาคอยการแสดง ซินดาจึงเริ่มเอามือตบหน้าตักเป็นจังหวะ

คนที่สองซึ่งเป็นผู้ชายตบตักตาม คนที่สามร่วมทำด้วย ตามด้วยคนที่สี่ และคนที่ห้า พวกเขาตบตักอย่างพร้อมเพรียง แล้วเริ่มการแสดงด้วยเสียงที่หลากหลาย จากเสียงตบหน้าตัก เป็นเสียงกระทบเท้า และเสียงร้องจากปาก

ทั้งห้าคนยืนขึ้น เต็มวงรอบกองไฟด้วยรอยยิ้ม อวดโฉมและเฉลิมฉลองการเป็นผู้ใหญ่อย่างสุขใจ โดยมีชาวอาชายนั่งมองการแสดงอย่างชื่นชม พวกเขาไม่เคยเห็นการทำแบบนี้มาก่อน ไม่เคยเห็นการเอาดอกไม้มาประดับตกแต่งผนังผนังตามเช่นนี้ เพราะปกติจะแค่มวยผมและใช้กระดูกสัตว์ปักเอาไว้ให้แน่น

ยิ่งได้ยินชาวอาชายห้าคนร้องเพลงเท่าไร โยยิ่งคันปากอยากมีส่วนร่วม เขาทั้งห้าที่ชาวอาชายทำเสียงต่าง ๆ ได้หลายเสียงเหมือนไม่ได้ออกมาจากปาก แล้วเขาก็อยากอวดการทำปีทบ็อกซ์แบบงู ๆ ปลา ๆ ที่เลียนแบบแร็ปเปอร์ฮิปฮอปมา

“อูา เราต้องออกไปโชว์บ้างนะ พวกเขารับเราเข้าแก๊งแล้ว มันเป็นเรื่องดี” โยหันไปพูดกับญาน้ำเสียงจริงจัง แต่สิ่งที่พูดออกจากปากล้วนแต่เอาเอง

“เข้าแก๊งอะไรเล่า” ญาส่ายหัวไม่เชื่อ

หลังจากนั้นการแสดงของชาวอาชายห้าคนได้จบลงพอดี ชาวอาชายที่นั่งอยู่เหลือบมองมนุษย์ทั้งหก กางมือสองข้างไว้เตรียมจะ

ปรบมือแต่ไม่แน่ใจว่าใช้ถูกสถานการณ์หรือไม่ เสียงสังเกตแววตาของ พวกเขาที่มองมาและจึงปรบมือให้ดู ให้พวกเขาแน่ใจว่าการปรบมือหลัง การแสดงหมายถึงอะไร เสียงปรบมือจึงดังก้องหมู่บ้าน ผู้แสดงยิ้ม ขอบคุณ วางมือขวาที่อกแล้วโค้งลงเล็กน้อย

“ญา ตอนนี่แหละ ถึงตาเราต้องโชว์บ้างแล้ว” โยสะกิดญาไม่เลิก

“โชว์อะไร ไม่เอา” ญาสะบัดมือโยออกจากแขน โยจึงหันไป สะกิดเสียงที่นั่นอยู่อีกฝั่งแทน

“เสียง เร็ว โโชว์ปีทบ็อกซ์กัน”

“เราทำไม่เป็น”

โยถอนหายใจเฮือกใหญ่ และตัดสินใจลงมือทำคนเดียว เขา เหลือบมองชาวอาซาฮารอบ ๆ ที่กำลังพูดคุยกัน จากนั้นเขาก็เริ่มดึง ความสนใจของทุกคนมาที่ตัวเอง อย่างที่เด็กหลังห้องมีอารมณ์ขัน คนหนึ่งชอบทำ

โยกำมือป้องปากและทำเสียงเป็นจิ้งหะฮะซ่า ๆ เร่งให้เร็วและ น่าตื่นเต้นมากขึ้น เขาทำมั่ว ๆ แบบที่เคยเห็นนักร้องฮิปฮอปทำ แต่ สามารถดึงความสนใจจากชาวอาซาฮายให้มองมาที่โยได้อย่างรวดเร็ว โย จึงได้ใจแล้วทำเสียงน้ำไหลที่พูดอวดญาไว้ ซึ่งมันเหมือนเสียงหยดน้ำ จากก๊อกที่ปิดไม่สนิทมากกว่า

แต่สำหรับชาวอาซาฮายแล้วพวกเขามองว่าโยสุดยอด น่าทึ่ง และ เหนือชั้น โยยืนขึ้นแล้วเริ่มขยับร่างกาย ชักชวนเสียงให้ลุกมาเต้นด้วยกัน แต่เสียงสายหน้ารัว จึงเดินถัดไปชวนอันแทน

วันนี้อันสาวมวิกผมเปียที่เพื่อน ๆ ทำให้ แต่งตัวสวยประดับด้วยดอกไม้เพียงเล็กน้อย เพราะจะไม่สวยเกินไปกว่าซินดา สายตาของโยและสายตาของชาวอาชายจ้องมองที่อันอย่างรอคอย อันจึงลุกขึ้นเดินปลดปล่อยตัวตนของตัวเองอย่างอดไม่ได้ และยังเดินสวยจนเพื่อนตกใจ

พวกเขาเดินแบบที่เห็นชาวอาชายห้าคนทำการแสดงก่อนหน้านี้ ผสมกับท่าประหลาด ๆ ของวัยรุ่นขึ้นเฝ้าอย่างพวกเขา อันเดินไปชวนบุลันและซินตามาเดินด้วยกัน และเด็ก ๆ ก็ตามมากันหมด เพราะตอนนี้เด็ก ๆ ในเผ่ามองว่าบุลันเป็นเหมือนหัวหน้าแก๊ง

การแสดงสันคิตของโยสร้างความประทับใจให้ชาวอาชาย พวกเขาสนุกและลุกขึ้นเต้นด้วยกันหลายคน แต่บางส่วนแค่นั่งแล้วปรบมือตาม หมิง ญา และยี่หวายังนั่งอยู่เพราะไม่ชอบเต้นแบบนั้น เมื่อการแสดงที่โยเป็นคนนำจบลง ชาวอาชายจึงมองผู้หญิงทั้งสามคนด้วยความหวังประกายในดวงตา

“ช่วยแล้ว เอาใจดีอะ” ญาหันไปพูดกับหมิง และยี่หวาที่นั่งถัดไป

“ยี่หวาร้องเพลงสิ” หมิงหันไปบอกเพื่อนชียาย “เพลงที่จ่อมทัพไฉ่ แกร่งเพราะนะ”

“เราเหรอ” ยี่หวาขี้นิ้วที่ตัวเอง

“ไฉ่ ลองดูสิ” หมิงยิ้มให้ยี่หวา ญาก็ยิ้มให้บ้างแม้เธออยากเป็นคนร้องด้วย แต่หมิงห้ามไว้เพราะญาร้องเพี้ยน

ยี่หวากวาดตามองชาวอาชายที่นั่งล้อมกองไฟและบางส่วนมองเธออย่างคาดหวัง ส่วนบุลันที่นั่งข้างเธอยิ้มกว้างให้อย่างใสซื่อ ยี่หวาใจเต้นแรง เพราะเธอชียายมาก ไม่ชอบถูกจ้องจ้อง ไม่ชอบเป็นจุดสนใจ

จึงเอาผมปิดหน้าตลอด แต่เมื่อมาอยู่ที่นี้ต้องใช้แรงทำงานในอากาศ ร้อน ๆ เธอจึงชอบเก็บผมให้เรียบร้อยมากกว่า

และความกล้าของยี่หวาก่อเกิดตามการเปิดเผยใบหน้าหมดจด ไม่มีเส้นผมปิดบัง ผมของเธอถูกเป็นเปียก้างปลาอยู่ด้านหลังเหมือนกับ ความซื่อายที่เธอจะทิ้งมันไว้ก่อน

ยี่หวากระแอมไอเล็กน้อย แล้วเริ่มร้องเพลงของนักร้องคนโปรด ที่ร้องง่ายที่สุด ซึ่งเป็นเพลงที่ดังที่สุดของจอมทัพ ญาอัปากจะร้องตาม หมิงจึงหยิกแขนเพื่อนข้าง ๆ ไว้

เสียงของยี่หวาหวานใสและมีพลังเพราะเป่าเสียงจากหน้าห้อง มันยังไม่สมบูรณ์แบบเหมือนนักร้องมืออาชีพ ยังเจ็บปวดความเขินอายที่ หลงเหลืออยู่ตอนสบตากับผู้ชมที่จ้องไม่วางตา

หมิงกับญาช่วยปรบมือเป็นจังหวะไม่ให้ยี่หวาเขินอยู่คนเดียว และมันช่วยได้มากเพราะยี่หวาหันมาสบตากับเพื่อนสองคนแทน เธอ มั่นใจมากขึ้น แล้วร้องเสียงดังขึ้น บุ๋นก็ปรบมือตามเช่นกัน

ในคืนนั้นมนุษย์ทั้งหกได้รับการยอมรับจากชาวอาชาย พวกเขา ใสชื่อ สดใส บริสุทธิ์ และมีอารมณ์ขัน ไม่เหมือนกับในเรื่องเล่าที่ว่า พวกมนุษย์โหดร้าย อำมหิต ทารุณ และโหด หัวหน้าเผ่าจึงคิดเพียงว่า ต้องเล่าเรื่องนี้ให้ลูกหลานฟัง และจะไม่เล่าแต่เรื่องเดิมที่เธอฟังจาก หัวหน้าเผ่าคนก่อน ๆ เพียงอย่างเดียว

บุ๋นยิ้มกว้างไม่หุบ ปลื้มปีติยินดีที่สุดในหมู่ชาวอาชายทั้งหมด เพราะความเชื่อของเธอเป็นจริง บุ๋นคิดถึงปู่ เธออยากให้ปู่ได้พบกับ ยี่หวา หมิง ญา อัน เล็ง และโย อยากให้ปู่เจอมนุษย์ใจดีเหมือนที่ปู่เล่า

คืนนี้เป็นคืนพระจันทร์เต็มดวง หัวหน้าเฝ้าเก็บตัวเงียบในกระท่อมของตัวเองไม่ออกมาสูงลิบกับใคร ชาวอาชายผู้ใหญ่ทุกคนที่จะได้เข้าร่วมพิธีต่างมีหน้าที่ที่ต้องทำ มนุษย์ทั้งหกคน บุฉันและเด็ก ๆ ที่เดินตามบุฉันด้วย ๆ จึงพากันไปเล่นที่น้ำตกเพื่อไม่ให้ยุ่งวุ่นวายกับผู้ใหญ่ หน้าที่ของมนุษย์อายุสิบสี่จึงกลายเป็นพี่เลี้ยงเด็กเสียแล้ว

พวกเขากลับหมู่บ้านก่อนพระอาทิตย์ตกทะเล ส่งเด็ก ๆ ตามกระท่อมให้เข้านอนโดยมีพ่อแม่ของเด็ก ๆ คอยกล่อมให้รับหลับก่อนถึงเวลาพิธีเบอเซมบุนยี

และเมื่อแสงจันทร์เต็มดวงส่องสว่าง ท้องฟ้าเป็นสีเทาอยู่เหนือหัวชาวอาชายทุกคน พวกเขาก็เดินตามหัวหน้าเฝ้าที่ถือกะลามะพร้าวขัดจนเรียบออกนอกหมู่บ้านไปทางแนวเห็ดสีน้ำเงิน

ไม่มีเหตุผลให้มนุษย์หกคนเข้าร่วมพิธี พวกเขาจึงจะอยู่กับเด็ก ๆ ที่หมู่บ้าน แต่บุฉันวิ่งหน้าตั้งมาหา กวักมือเรียกชักชวนพวกเขาไปดูพิธีเบอเซมบุนยี เพียงแค่ดูอยู่ห่าง ๆ เท่านั้น แต่ไม่ได้อธิษฐานหรือกล่าวคำสาบานใด ๆ

เบอเซมบุนยี หมายถึงซ่อน ชาวอาชายเชื่อว่าเห็ดสีน้ำเงินเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้คำอธิษฐานเป็นจริง หากแลกกับการสาบานโดยมีพระจันทร์เต็มดวงเป็นพยานก็จะมีโอกาสเป็นจริงมากขึ้น

พิธีนี้สืบต่อจากเรื่องเล่านกรบของเฝ้าที่หนีพวกมนุษย์มาหลบใต้ต้นเห็ดสีน้ำเงิน และเลือดไหลผสมกับน้ำเห็ดที่หยดลงจากต้น ตั้งแต่นั้น

มาชาวอาซาฮายจึงทำพิธีนี้ทุกคืนพระจันทร์เต็มดวงเพื่อช้อนเกาะฮามูล์
ฟิลูจากมนุษย์ แลกกับการไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นนอกเกาะอีก

เด็ก ๆ ไม่ต้องเข้าร่วมสาบาน แต่สามารถมาดูได้ บูลันจึงพา
พวกเขาทั้งหกคนมายืนมองห่าง ๆ ที่พุ่มไม้ ใกล้กับเห็ดที่ใหญ่ที่สุด อายุ
มากที่สุด และยังไม่ล้มตาย

ชาวอาซาฮายยืนล้อมเห็ดยักษ์สูงสี่เมตร ลำต้นอวบหนาประมาณ
ชาวอาซาฮายสามคนโอบ หัวหน้าเผ่ายืนอยู่ใต้หมวกเห็ด เธอชูกะลาในมือ
ชั้นรองน้ำเห็ดสีน้ำเงินสว่างไสวที่หยดลงมา จากนั้นจึงหยิบมิดปลาย
แหลมที่ลับจนครบกริบข้างเอว มากริดที่ปลายนิ้วชี้เพียงเล็กน้อยให้
เลือดหยดรวมกับน้ำเห็ดในกะลา

“ทุกคนพูดตาม” หัวหน้าเผ่าผู้ชรามากแล้วเอ่ยเสียงดังก้อง
กังวาน เธอชูกะลาระดับอก ชาวอาซาฮายวัยผู้ใหญ่ทุกคนแบมือสองข้างขึ้น

“เห็ดสีน้ำเงินอันศักดิ์สิทธิ์” ชาวอาซาฮายเอ่ยตามหัวหน้าเผ่าอย่าง
พร้อมเพรียง

“เราขออธิษฐาน... ให้ช้อนเกาะแห่งนี้จากพวกมนุษย์... ไม่ให้
พวกเขาตามหาเกาะแห่งนี้เจอ... ไม่ว่าจะมองเห็นจากผืนน้ำ... ไม่ว่าจะ
มองเห็นจากผืนฟ้า...”

บูลันขนลุกชูทั้งตัว เธอไม่ได้กล่าวคำพูดตามมาย แต่บรรยากาศ
ของพิธี แสงสีน้ำเงินของเห็ด และแสงจันทร์เต็มดวงทำให้ทุกอย่างดู
แข็งแรงแรง น่าเกรงขาม

“ขอให้มนุษย์ไม่เจอเกาะฮามูล์ ฟิลู”

มนุษย์ทั้งหกคนฟังคำขอนั้นไม่ออก แต่มีบรรยากาศและ ความจริงจิงของชาวอาซาัยกระซิบให้แทนวาพิธีนี้สำคัญกับชาวอาซาัย มาก บูลันที่ฟังรู้เรื่องทุกคำหันมองเพื่อนมนุษย์ของเธอ และนึกสงสัย ตามประสา ว่าพวกเขามาเหยียบที่เกาะนี้ได้อย่างไร ถ้าเฝ้าอาซาัยทำพิธี เบนอเซมบุนยีมาตลอด

“พระจันทร์เต็มดวงจงเป็นพยาน”

หัวหน้าเฝ้าเอยคำสุดท้าย แล้วยกน้ำเห็ดสีน้ำเงินผสมเลือดขึ้น ต่อม ชาวอาซาัยยกมือขึ้นเหนือหัวและก้มหน้า ค้างจนหัวหน้าเฝ้าตม้หน้า เห็ดจนหมดจึงจะเสร็จสิ้นพิธี

ซินดาที่เข้าร่วมพิธีนี้ครั้งแรกขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ เพราะพ่อ แม่รวมถึงหัวหน้าเฝ้าเคยสอนเธอเสมอว่าเมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วเข้าพิธี เบนอเซมบุนยี จะได้สาบานว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นนอกเกาะ แต่กลับ ไม่ได้ยินคำพูดประโยคไหนของหัวหน้าเฝ้าที่เอยถึงคำสาบานเลยแม้แต่นิดเดียว

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น ยายเรียกซินดากับบูลันไปหาที่กระท่อม ซินดารีบปลุกน้องสาวแล้วไปหายายตามคำสั่ง เธอยืมให้เซจ๊กเมื่อ บังเอิญเจอเขายืนรอด้านหน้ากระท่อมของหัวหน้าเฝ้า

“ยายก็เรียกพี่เซจ๊กมาเทรอ” ซินดาถามอีกฝ่าย เสียงของเธอไม่ มั่นคงจากความเขินอาย น้องสาวของซินดาก็ไม่ทันสังเกตความผิดปกติ ของพี่สาวเพราะยังงัวเงีย

“ใช่ เข้าไปพร้อมกันไหม” เซจักตอบด้วยเสียงเงินอายไม่มั่นคงพอกัน

ซินดาเรียกยายจากด้านนอก ยายตะโกนตอบให้เข้ามาได้ จึงดันประตูกระท่อมแล้วเข้าไปพร้อมกันทั้งสามคน ด้านในมีเตียงทำจากไม้ไผ่ และหวายที่ขยำนั่งอยู่ ส่วนมุมอื่น ๆ ในกระท่อมมีหม้อดินที่ปั้นอย่างประณีตวางเรียงกันสามหม้อ และมีฝาปิดมิดชิด ถัดมาเป็นตะกร้าหวายสานที่ยายทำเองเก็บอาหารแห้งไว้พอประมาณ ข้างกันคือมิดปลายแหลมเล่มเล็ก

“มีอะไรหรือจะยาย” ซินดาเอ่ยกับยายเสียงหวาน แล้วพานูลันมานั่งคุกเข่าที่พื้นข้างกัน เซจักนั่งคุกเข่าอีกฝั่ง

“ยายยังไม่ได้บอกหลานเลยว่าหลานแสดงได้ดีนะซินดา” มือเหยี่ยวนยกขึ้นลูบผมของซินดา สำนวญเปี่ยมที่มนุษย์รักให้

“ขอบคุณนะจ๊ะ” เธอยิ้มเงิน เอียงคออ่อนนให้ยายเอ็นดูมากกว่าเดิม

“แต่ที่เรียกทั้งสามคนมาวันนี้ไม่ใช่เรื่องนี้อย่างเดียวหรอก” ยายยังคงลูบหัวซินดา แล้วน้ำเสียงก็หนักแน่นขึ้นเมื่อต้องพูดในฐานะของหัวหน้าเผ่าอาชาย

“ได้ยินกันแล้วใช่ไหมว่าในพิธียายไม่ได้กล่าวสาบาน”

“หนูได้ยินจ๊ะ” นูลันตอบ

“เพราะพวกเราตกลงกันแล้วว่าจะให้พวกมนุษย์ หรือว่าเพื่อนรักของนูลันกลับไปอยู่ที่พวกเขาจากมา”

ยายเจาะจงสบตาบูลัน เพราะเธอรู้ว่าบูลันรักเพื่อนมนุษย์
ทั้งหมดมากเพียงใด ส่วนบูลันน้ำตาคลอเข้าทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“ทำไมละยาย ทุกคนในเผ่าชอบพวกเขาอะ ไม่มีใครกลัว
พวกเขาแล้ว พี่เซจัก พี่ก็ชอบโยกับเส็งนี่ พี่เคยบอกหนู” บูลันเอ่ยทั้ง
น้ำตา หันไปหาเซจักเพื่อให้ช่วยยืนยัน

“บูลัน หลานจำเรื่องเล่าของเผ่าได้ไหม” ยายพูดอย่างอ่อนโยน
ชี้ดน้ำตาออกจากแก้มให้หลานสาว “มนุษย์เคยพาชาวอาชಾಯไปอยู่ด้วย
เหมือนกัน แต่พวกเขาไม่มีความสุข เพราะวิถีชีวิตของมนุษย์ไม่เหมือน
เรา พวกเขาถึงได้หนีออกมาจนเจอเกาะฮามูล์ ฟิลู”

“แต่พวกมนุษย์ทุกคนนี้มีความสุขนะยาย พวกเขาหัวเราะเสียง
ดังลั่นเลย”

“หลานได้ถามเพื่อน ๆ หรือยัง ว่าอยากกลับบ้านหรือเปล่า”

บูลันเงยไป และหมดสิ้นเหตุผลอื่น ๆ มาบอกยายว่าพวก
มนุษย์เพื่อนรักของเธออยากอยู่ที่นี้ต่อ

“ยายไม่สาบานเพื่อให้เราไปส่งพวกเขาได้ ยายเรียกทั้งสามคน
มา เพราะพวกเธอสนิทกับมนุษย์มากที่สุด โดยเฉพาะหนูนะบูลัน ยาย
อยากให้หนูเป็นคนไปส่งเพื่อน ๆ กลับบ้าน”

บูลันร้องไห้อย่างหนัก ซินตากอดน้องสาวแนบอก คอยลูบหัว
ปลอบใจและบอกให้น้องเข้มแข็งเอาไว้ ทั้งซินตาและเซจักก็ใจหาย
เพราะเกิดความผูกพันกับมนุษย์ทุกคนในเวลาสั้น ๆ

“แล้วเราจะไปส่งพวกเขาได้ยังไงล่ะ” เซจักเอ่ยถามหัวหน้าเผ่า

“มายังไง ก็กลับไปอย่างนั้น” เธอยิ้ม อวดริ้วรอยสีข้างดวงามบน ใบหน้า แล้วเหลือบมองหลานสาวทั้งสอง

หัวหน้าเผ่าอาชายรู้มาตลอดว่ามนุษย์ทั้งหกคนมาที่เกาะแห่งนี้ เพราะปลาราจามาสดทิ้งไว้บนหาดพระจันทร์เสี้ยว และรู้มาตลอดว่า บุลันกับซินตาก็กลับมาพร้อมปลาราจาดังนั้นด้วย

ไม่ใช่แค่ปู่ของทั้งสองที่รู้เรื่องปลาราจาดอกหากินที่เกาะของ มนุษย์ในช่วงทำยฤดูมรสุม หัวหน้าเผ่าก็รู้เช่นกันเพียงแต่เก็บเงียบเป็น ความลับ เธอจึงรู้ว่าซินตากับบูลันแอบไปเที่ยวนอกเกาะตามคำแนะนำ ของปู่ แล้วบังเอิญพามนุษย์หกคนติดมาด้วย

มนุษย์หกคนนี้เดินทางมาเกาะฮามูล์ ฟิลูได้ เพราะปลาราจาพา เข้ามา หากไม่มีปลาราจานำทางคนในเกาะจะออกไปนอกเขตไม่ได้ เช่นเดียวกับที่คนนอกจะหาเกาะไม่เจอ การที่ชาวอาชายและมนุษย์เชื่อม กันจึงมีเพียงเหตุผลเดียว

แค่ต้องแยกจากเพื่อนรักของบูลันว่าแม่แล้ว แต่ยังต้องทำให้ มนุษย์ทั้งหกคนลืมเรื่องราวบนเกาะฮามูล์ ฟิลูทั้งหมดอีก บูลันนั่งหน้าอ ตลอดเวลาที่ยายอธิบายขั้นตอนการส่งมนุษย์กลับบ้านให้ซินตากับ เซจักฟัง

ยายกำชับว่าก่อนจะออกไปต้องให้มนุษย์สวมชุดเดิมกับที่มา ตอนแรก ห้ามเอาอะไรในเกาะติดตัวไปด้วยเด็ดขาด และต้องเอา น้ำ ทะเลผสมกับน้ำให้ดื่มน้ำเงินให้พวกเขาทั้งหกคนดื่มหลายอีกพอสมควร จึงจะลืมเรื่องราวหลายพระอาทิตย์นี้จนหมด

เมื่อยายพูดจบ ทั้งสามก็แยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเอง เซจักไปหาดพระจันทร์เสี้ยวเพื่อรอปลาราจา ซินตาไปเตรียมกระบอ

ไม่ไผ่สำหรับใส่ น้ำเห็ดสีน้ำเงินที่เพียงพอสำหรับมนุษย์หกคน ส่วนบูลันเดินคอคดไปที่กระท่อมของเพื่อน ๆ เพื่อบอกข่าว

“ยี่หวา”

บูลันเรียกเพื่อนรักของเธอ แล้วหยิบกิ่งไม้มาวาดภาพบนพื้น เธอวาดสี่เหลี่ยมเป็นตัวบ้าน วาดสามเหลี่ยมเป็นหลังคา และวาดมนุษย์แบบกางปลาทั้งหกคนข้าง ๆ บ้านหลังนั้น

“บ้านเธอ หมายถึงหลังนี้เหรอ” ยี่หวาไม่เข้าใจ นี่กว่าหมายถึงกระท่อมของพวกเขาที่เพิ่งสร้างเสร็จเธอจึงชี้ถาม แต่บูลันส่ายหน้า

บูลันลบภาพเดิม แล้ววาดภาพใหม่ เป็นบ้านหนึ่งหลัง กับคนแบบกางปลาสองคนแทนพ่อแม่ และอีกหนึ่งคนที่ตัวเล็กกว่าถักเปีย กางปลาสองข้าง เธอชี้ที่คนในภาพวาดสลับกับชี้ยี่หวา

“บ้านของเราเธอ ทุกคน! มาช่วยหน่อยสิ” ยี่หวาเรียกเพื่อน ๆ มาอ่านภาษาภาพของบูลัน จากนั้นบูลันก็วาดภาพบ้านหกหลัง วาดครอบครัวของทุกคนอยู่ข้างบ้านและใช้ท่าทางช่วยสื่อสารอีกแรง

“กลับบ้านเธอ พวกเราจะได้กลับบ้านของเราซะไหม!” ยี่หวาไขปริศนาออกในที่สุด และร้องบอกเพื่อน ๆ อย่างร่าเริง

เป็นไปอย่างที่ยายคิดว่าเมื่อมนุษย์รู้ว่าจะได้กลับบ้านก็ดีใจจนกระโดดโลดเต้น บูลันมองพวกเขาตาละห้อย แล้วรีบสะบัดหน้าไล่ความเสียใจทิ้งไปก่อนเพื่อไม่ให้ใครเห็น

ยามพระอาทิตย์เคลื่อนไปทางทิศตะวันตกเล็กน้อย ชินตาเตรียมกระบอกไม้ไผ่เสร็จพอดี มนุษย์ทั้งหกคนสวมเสื้อวอร์มสีฟ้าขาวกับกางเกงวอร์มขาววาลีกรมท่าเหมือนที่แรก หมิงสวมเสื้อสีชมพูทับ

อันถอดวิกผมทิ้งไว้ พวกเขารวบรวมอัญมณีสีน้ำเงินส่งให้บุลัน แต่บุลันกลับมองซ้ายมองขวาอย่างระแວดระวัง แล้วดันมันกลับคืนเพราะอยากให้พวกเขาเก็บไว้

บุลันขอกระบอกไม้ไผ่ทั้งหมดจากพี่สาวมาถือเอง และให้ซินตาเดินนำออกจากหมู่บ้านไปที่หาดพระจันทร์เสี้ยวทางทิศเหนือของเกาะ เพราะบุลันจะใช้เวลาที่เหลือในการคุยกับเพื่อนรักให้คุ้มค่าที่สุด

เมื่อมาถึงหาด พวกเขาเห็นเซจักยืนบนผิวน้ำอยู่กลางทะเลไกล ๆ ในมือมีสาหร่ายที่ผูกกับบางอย่างบนผิวน้ำ เมื่อเซจักเห็นพวกเขาก็รีบบังคับสิ่งนั้นมาที่ชายหาดทันที

และแน่นอนว่าสิ่งที่ให้เซจักเหยียบอยู่ด้านบน แล้วยังให้ผูกสาหร่ายเป็นสายจูงคือปลาราคา มันตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่ซินตากับบุลันเคยเห็น จากหัวถึงส่วนท้ายยังไม่รวมหางแหลม ๆ ยาวประมาณสามเมตร จากปลายครีบฝั่งซ้ายถึงปลายครีบฝั่งขวายาวประมาณสี่เมตร

“พี่เซจัก! นี่มันหัวหน้าปลาราคาเลยนี่ ทำได้ยังไง” บุลันร้องถามเมื่อเดินเข้ามาใกล้ และเห็นปลาราคาเชือกฟางเซจักเป็นอย่างดี แคเซจักกระตุกเชือกมันก็อยู่นิ่ง

“ก็... ฝ่าฝูงไปจ้องตามันอยู่นานเลย” เซจักตอบเขิน ๆ เพราะเห็นแววตาที่ซินตามองมาอย่างชื่นชม

อย่างที่ชาวอาซายู้กันดีว่าการจะทำให้ปลาราคายอมรับ ต้องเข้าไปหาจากด้านหน้า ห้ามเข้าข้างหลังมันเด็ดขาด และต้องแสดงความนอบน้อมถ่อมตนให้มันเห็น ด้วยการก้มหัวทำความเคารพอยู่ต่อหน้ามัน และต้องใจเย็นรอจนกว่ามันจะยอม หมายความว่าต้องกลั้นหายใจได้นานอยู่นาน

สำหรับหัวหน้าปลารางาที่ตัวใหญ่ที่สุดจะต้องอดทนมากขึ้นเป็นเท่าตัว ทั้งยังต้องหลบหลีกตัวอื่น ๆ ในฝูงเพื่อหาตัวหัวหน้าให้เจอ แต่เมื่อทำสำเร็จแล้วปลารางาทั้งฝูงจะยอมรับด้วย ตอนนี้เซจก็จึงกลายเป็นหัวหน้าของฝูงปลารางาทั้งหมด

พวกเขาเดินขึ้นหลังปลารางา เซจก็บังคับให้มันว่ายอยู่บนผิวน้ำเท่านั้น เพราะมนุษย์กลัวอันตรายใต้น้ำนานไม่ได้ ระหว่างการเดินทางมนุษย์ทั้งหกคนกับบุลันมองรอบตัวด้วยแวตาคือเป็นประกาย ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใส เกาะฮามูร์ ฟิลูดานหลังเล็กลงเรื่อย ๆ

บุลันหันมองยี่หว่า ลืมตัวจับผมเปียก้างปลาของเพื่อนรัก ยี่หว่าจึงหันมามองเธอที่ทำผมทรงเดียวกัน

“เราต้องคิดถึงบุลันมากแน่เลย” ยี่หว่าพูด เธอตั้งใจว่าจะไม่ลืมบุลันโดยที่ไม่รู้ว่าเธอต้องตีเมียพิษที่ทำให้ลืมอีกครั้ง

พระอาทิตย์เริ่มเดินทางใกล้ขอบทะเลฝั่งตะวันตกมากขึ้น ท้องฟ้าที่เป็นสีฟ้าสดใสกำลังจะเปลี่ยนสี เมื่ออยู่กลางทะเลพวกเขาจึงไม่ต้องเงยหน้ามองฟ้าก็เห็นความมดงามที่ยิ่งใหญ่ แสงอาทิตย์สะท้อนผิวน้ำคลื่น ระยิบระยับเหมือนกับอัญมณี

“ถ้ากลับไปแล้ว เราจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมด้วยไหม” อันเอ่ยขึ้น เมื่อที่ที่กำลังกลับไปทำให้อันกดทับตัวตนของตัวเองมาตลอด

“ไม่รู้สิ” เสียงตอบด้วยความไม่แน่ใจ

ตรงหน้าของพวกเขาเริ่มมีเงาดำ ๆ ที่ผิวน้ำ เมื่อเดินทางไปใกล้ขึ้นจึงเห็นว่ามันคือเกาะน้อยใหญ่กระจายอยู่ทั่ว พวกเขาออกมานอกเขตเกาะฮามูร์ ฟิลูแล้ว และมาถึงเกาะของมนุษย์

ปลาราคาที่เคยมาหาอาหารแถบนี้ส่งพวกเขาที่หาดของเกาะ
ไม้ไผ่ ใกล้กับเกาะหินซ้อน และจุดที่เรือล่ม มันว่ายมาเทียบชายหาดให้
พวกเขาเดินเหยียบทรายสีนวลโดยที่ไม่ต้องลุยน้ำ

เซจักต้องคอยเฝ้าปลาราคา ซินตากับบุลันจึงไปส่งพวกเขาแค่
สองคน ยามนี้ท้องฟ้าเป็นสีส้ม แสงอาทิตย์สาดส่องทั่วท้องฟ้ากระทบ
กับเมฆจนเกิดสีเหลือง สีชมพู และสีม่วงปนอยู่ด้วย ทุกอย่างรอบตัว
งดงาม แต่พวกเขาต้องรีบบอกลา

ไร้มนุษย์คนอื่นบนเกาะและบริเวณรอบ ๆ แต่ยังคงต้องรีบกลับ
ก่อนจะมีใครมาเห็นชาวอาชวยสามคน บุลันเอากะบอกไม้ไผ่บรรจุ
น้ำเห็ดไปเติมน้ำทะเล แล้วส่งให้เพื่อนมนุษย์ของเธอตี

“ตีมาให้หมดนะ แบบนี้” เธอทำท่ากระดกเป็นตัวอย่าง ทั้งหกคน
รีบกระดกรวดเดียวหมด

“รีบกลับเร็วบุลัน เดี่ยวจะมีมนุษย์มาเห็น” ซินตาเรียกน้องสาว
แต่บุลันไม่ตอบ และไม่เดินตามเธอมา

บุลันกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ในที่สุด เธอมองเพื่อนรักทั้งหกคนของ
เธอ หยุดสายตาก็ยี่หวา แล้วร้องไห้ออกมาพร้อม ๆ กัน ยี่หวากางแขน
สองข้างออก รอคอยให้บุลันเดินมา แล้วกอดกันแน่นเป็นครั้งสุดท้าย
ตอนที่ยาพิษยังไม่ออกฤทธิ์

ญา หมิง และอันร้องไห้ตาม ทั้งสามร่วมกอดบุลันด้วย เสียง
ร้องไห้ของพวกเขาดังประสานกันล้นกับเสียงคลื่นซัดเข้าฝั่ง เล็งกับโยยีน
นั่งต่อไปไม่ไหว และเผลอกอดเพื่อน ๆ เพราะใจหาย

ยี่หวาเงยหน้าจากไหล่ของบูลัน เพื่อสบตาเพื่อนรักคนแรกในชีวิตของเธอ และเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“พวกเราจะคิดถึงบูลันนะ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

บทส่งท้าย

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป

นักเรียนหกคนในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่หายตัวไป ๑๕ วัน ปรากฏตัวพร้อมกันทั้งหกคนที่ชายหาดในเกาะใกล้เคียงกับจุดเรือล่ม พวกเขาล้วนร่างกายแข็งแรง ไม่มีร่องรอยบาดเจ็บ หรือความเจ็บป่วย ภายใน กลับแข็งแรงสมบูรณ์อย่างไม่น่าเชื่อ

สื่อต่างตั้งคำถามว่า พวกเขาหายไปไหนนานถึงครึ่งเดือน คนรอบตัวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่รู้ว่าทั้งหกคนเป็นใคร กับผู้คนมากมายจากโลกออนไลน์ต่างสงสัยและอยากรู้ให้ได้เหมือนกำลังติดตามเรื่องลึกลับจากภาพยนตร์หรือซีรีส์ ซึ่งนั่นทำให้พวกเขาทั้งหกคนถูกกดดันอยู่กลาย ๆ

เพราะพวกเขาตอบอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจากคำว่าไม่รู้ เด็กหญิงและเด็กชายอายุสิบสี่ปีจำเหตุการณ์หลังเรือล่มไม่ได้ พวกเขาอยู่ในสภาพผิมนิ่ง สับสน บางคนบุคลิกเปลี่ยนไปจากเดิม บางคนเก็บตัว เงียบไม่พูดกับใครนอกจากพ่อแม่ จิตแพทย์จึงไม่ซักถามเพิ่มเติม และให้เหตุผลว่าถึงแม้ร่างกายของพวกเขาจะแข็งแรงดี แต่สุขภาพจิตนั้น ตรงกันข้าม ต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิด

หลาย ๆ ฝ่ายสนใจสืบหาคำตอบของความลึกลับนี้ แต่พวกเขาปฏิเสธทั้งหมด จากนั้นเริ่มมีกระแสอีกด้านหนึ่งในโซเชียลมีเดียออกมารณรงค์ว่าไม่ควรซักถามพวกเขามากเกินไป เพราะอาจกระทบจิตใจที่บอบช้ำอย่างหนัก

แต่สำหรับเด็ก ๆ ในโรงเรียนเดียวกัน กับเพื่อนที่ไปค่ายอุทยาน แห่งชาติตะรุเตาย่อมสงสัยและไม่อาจยังปากตัวเองไว้ได้ ยี่หว่าจึงไม่กล้า เดินเข้าประตูโรงเรียนในวันเปิดภาคเรียนที่ ๒ นำหุจดหิดที่พวกเขาหาย ตัวไปแล้ว แต่ยังคงกลับมาทันวันเปิดภาคเรียนวันแรกอยู่

“มีอะไรรับโทรมาหามาเลยนะยี่” ทั้งครอบครัวของยี่หว่ามาส่ง เธอที่หน้าโรงเรียน พี่สาวของเธอพักการเรียนตั้งแต่รู้ว่ายี่หว่าหายตัวไป และมาส่งเธอในวันนี้ด้วย

“หนูไม่เป็นไร” ยี่หว่าพูดแบบนี้กับป้ามาและพี่สาวหลายครั้ง แล้ว แต่ทุกคนยังเป็นห่วง

“ตอนเย็นพี่มารับนะ” พี่สาวพูด ยี่หว่าจึงพยักหน้าตอบ แล้วหัน ไปบอกลาป้ามา

ยี่หว่ามองรอบตัวด้วยความรู้สึกที่แปลกประหลาดยิ่งกว่าครั้ง ไหน ๆ เธอไม่ชอบการมาโรงเรียนเป็นทุนเดิม แต่ครั้งนี้เธอกลับยิ่งกว่า เมื่อก่อน

ยี่หว่าเดินก้มหน้าเข้าโรงเรียนให้ผมหน้าม้าบังใบหน้าเอาไว้ จับ สายกระเป่าเป้หนัก ๆ ที่อัดแน่นด้วยหนังสือเรียน สมุด และเครื่องเขียน เหมือนกับทุกครั้ง พยายามก้มมองแต่ปลายเท้าตัวเองแล้ว แต่ยังรู้สึกถึง สายตาคนอื่น ๆ ที่จ้องมองเธออยู่ และทำให้ยี่หว่าอึดอัดจนคิดอยากวิ่ง กลับไปที่รถ

เธอยืนต่อแถวที่ทางเดินเข้าโรงเรียนกับนักเรียนคนอื่น ๆ เพื่อให้ครูเวรหน้าประตูตรวจเครื่องแต่งกาย รองเท้าสันสูงสีดำของครู หุยุดอยู่ตรงหน้าเธอ ยี่หว่าจึงกลั้นหายใจ ไม่ใช่เพราะเธอทำผิดระเบียบ

แต่เพราะเธอไม่ยอมให้ใครสนใจเธอ ไม่ยอมให้ใครมาถามว่าที่ผ่านมา เธอหายไปไหน

“ไปได้ค่ะ” ครูบอกนักเรียนทุกคนในแถว

“สวัสดิ์ค่ะ” ยี่หวายกมือไหว้ กล่าวสวัสดิ์พร้อม ๆ กับนักเรียนคนอื่น และเดินก้มหน้าเข้าโรงเรียน

ระหว่างนั้นยี่หวายได้ยืมว่าครูเดินไปกระซิบกระซาบบางอย่างกับครูเวรอีกคน แล้วนักเรียนม. ปลายที่อยู่ด้านหลังยี่หวายก็พยายามชะงักมามองหน้าเธออย่างไม่ปิดบัง ยี่หวายกำมือแน่นด้วยความอึดอัด และรีบลับขาเดินหาที่นั่งเงียบ ๆ

“เธอ ๆ ไซยี่หวายปะ” นักเรียนหญิงคนหนึ่งที่ยี่หวายไม่รู้จักเดินมาสะกิดข้างหลัง

“ไซ้” เธอพยักหน้าและพูดเสียงเบา ความอึดอัดยิ่งทวีคูณขึ้น เพราะเธอไม่เคยได้รับความสนใจมากขนาดนี้ และเธอไม่ต้องการ

“ไซ้คนที่หายไปปะ ขอถามไหร่น้อยสิ พวกแกไม่ได้แก้งไซ้ไหม” นักเรียนคนนั้นทำสีหน้าแปลก ๆ คล้ายว่าพยายามเป็นมิตร แต่มีสายตาที่มองกดลงเหมือนกำลังดูถูก

“แก้งอะไร” เสียงของยี่หวายเริ่มสั่น เธอกำมือแน่นขึ้น และหลบตาดูนักเรียนคนนั้นมามองตราโรงเรียนที่อกเสื้อแทน

“แก้งหลอกเล่น ๆ ใจ ถ้าไม่หลอกก็น่าจะจำอะไรได้บ้างสิ หรือมีค่ายหนังมาติดต่อดีจะเอาไปสร้างหนังเลยจ้างไม่ให้พูด”

ถึงไม่ได้มองหน้ายี่หวายก็รับรู้การดูถูกจากน้ำเสียงและคำถ่มนั้น อยู่ดี เธอรีบส่ายหน้าปฏิเสธและสายตาเหลือบไปเห็นกลุ่มนักเรียน

ประมาณห้าคนด้านหลังกำลังจ้องมองมาที่เธอแล้วหัวเราะ เหมือนกำลังส่งตัวแทนมาถามเพราะอยากรู้

“พูดมาเหอะ เราไม่บอกใครหรอก กระจิบก็ได้” นักเรียนคนนี้ยังคงยั้งคะยั้นคะยอไม่เลิก เธอพยายามขยับมาใกล้ยี่หว่าแล้วเอามือป้องหูรอยี่หว่าถอยหลังหนีทันที

“ยี่หว่า!”

เสียงญาตะโกนมาจากทางเดินหน้าประตูโรงเรียน ดังลั่นเสียงจนไม่ใช่แค่อยี่หว่าที่หันมอง แต่ทุกคนบริเวณนั้นมองญาเป็นตาเดียว จากนั้นญาริ่งอย่างรำเรงเกินเหตุมาหา ข้างหลังมีหมีงเดินตามมาและดูสงบเรียบร้อยกว่า

“นี่ว่าจะไม่มาเรียนวันนี้ละเนี่ย” ญาเดินมาแทรกกลางแล้วทักทายยี่หว่าคนเดียว และเมื่อนักเรียนหญิงนิสัยไม่ดีตรงหน้ายี่หว่า

“กินข้าวมายัง” หมีงถามพลางเดินมาประกบข้างยี่หว่าอีกด้าน

“กินแล้ว” ยี่หว่ายังคงใจเล็กน้อยที่เพื่อนสองคนเดินมาทักทายก่อนจึงตอบเสียงสั้น

“หมีงยังไม่กินเหรอ” ญาหันไปถาม ระหว่างนั้นนักเรียนหญิงที่ถูกขัดขวางค่อย ๆ ถอยหลังเดินออกไปเงียบ ๆ

“ยังเลย ไปกินเป็นเพื่อนหน่อยสิ” หมีงพูดเสียงหวานเพื่อขอร้องเพื่อน

“ได้ อยากรับกินไก่ทอดอยู่พอดี” ญาตอบและจูงมือยี่หว่าไปโรงอาหารด้วยกันทั้งสามคนเพื่อให้พ้นจากตรงนี้

ยี่หวมองเพื่อนสองคนสลับกัน ซ้ายมีญา ขวามีหมีง ทั้งคู่
ประกบข้างยี่หว่าไว้ แล้วเดินเซิดหน้าไม่สนใจสายตาคนในโรงเรียนที่
กำลังจ้องมองทั้งสามอยู่อย่างสงสัย

“มีอะไรเหรอ” หมีงหันมาถามยี่หว่า

“เปล่า”

ยี่หว่าตอบหมีงด้วยรอยยิ้ม เดินไปโรงอาหารกับเพื่อน ๆ โดยไม่
ก้มหน้ามองปลายเท้าอีกต่อไป

“นั่งด้วยได้ไหม”

อันมาถึงโรงอาหาร มองเห็นโต๊ะที่มีญา หมีง และยี่หว่านั่งอยู่จึง
เดินเข้ามาถามพร้อมกับรอยยิ้ม อันเป็นคนที่ต้องฝากกลุ่มนักเรียน
ช่างมองช่างสงสัยมาตลอดทางเหมือนกัน

“นั่งสิ นั่งเลย ๆ” ญาตอบอย่างกระตือรือร้น รีบเลื่อนกระเป่า
นักเรียนที่วางอยู่บนเก้าอี้ออกเพื่อให้มีที่วางข้าง ๆ สำหรับอัน

“อัน” หมีงรีบกลืนใจักคำสุดท้ายลงคอแล้วเอ่ยเรียกเพื่อน
เมื่อมองหน้าอันซัด ๆ และเห็นความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

“อะไรเหรอ”

“ทาลีปสี่อะไรอะ สวยจัง” นอกจากหมีงจะถามแล้วยังเอ่ยชม
เธोज้องปากของอันที่มีสีแดงแดงแต่้มกลางปากทำให้เป็นสิริระเรื่อดูเป็น
ธรรมชาติ และครูจับไม่ได้

อันยิ้มกว้างกว่าเดิมอย่างภาคภูมิใจ แล้วยกนิ้วชี้ขึ้นมาบอกให้
รอเดี๋ยว จากนั้นจึงเปิดกระเป๋านักเรียน หยิบกระเป๋าที่มีชิปลายดอก
กุหลาบ เพื่อหยิบลิปสติกเนื้อน้ำแต่งเล็กที่มาจากปากสีระเรื่อให้หมิงดู

หมิงรับมาดูใกล้ ๆ และตอบทสนทนาเรื่องเครื่องสำอางกับ
ความสวยความงามอีกยาว ทั้งสองเพิ่งค้นพบว่าสนใจการแต่งตัว
แต่งหน้าเหมือนกันจึงคุยกันถุกคอ ในขณะที่ญาติกับยี่หวากำลังคุยกัน
เรื่องนักร้องชายชื่อดังที่ชอบอย่างออกรส

“อัน! หมิง! ทุกคน!” เสียงวิ่งหน้าตั้งมาที่โรงอาหาร เรียกเพื่อน
สนิทก่อน แล้วเรียกคนอื่น ๆ เมื่อเห็นว่าทุกคนรวมตัวอยู่ที่นี้ทั้งหมด

“ทำไม ไปเจออะไรมา” อันถามเพื่อนที่เอามือค้ำขาและหอบ
หายใจอย่างหนัก เสียงอ้าปากจะพูดหลายครั้งแต่ก็พูดอะไรไม่ออก เพราะ
เขาวิ่งลงบันไดมาจากชั้นสอง และวิ่งหาพวกเขาทั้งสี่คนเกือบทั่วโรงเรียน

“โย... โยมาโรงเรียน” เสียงพูดออกมาได้ในที่สุด

“แล้วมันแปลกหรือ พวกเราก็ม่า” อันยังไม่เข้าใจความหมายที่
เสียงจะบอก เสียงจึงหายใจเข้าปอดลึก ๆ อีกครั้ง แล้วพูดอย่างขัดถ้อย
ขัดคำ

“โยมาลาออก”

เมื่อทุกคนเข้าใจก็รีบคว้ากระเป๋านักเรียนแล้วลุกจากโต๊ะทันที
หมิงวิ่งเอาซามโຈິกไปเก็บก่อนตามมาสมทบเพื่อน ๆ พวกเขาพากันวิ่ง
ต่อไปที่ห้องพักครูแต่ไม่เจอโยจึงวิ่งไปห้องเรียนม. ๒/๓ ตามที่ครูบอก
พวกเขารีบร้อนเพราะกลัวจะไม่ทันได้บอกลา

โยยีนอยู่ในห้องเรียนคนเดียว นักเรียนคนอื่นยังอยู่ข้างล่าง เพราะต้องรอเวลาเข้าแถว การขึ้นอาคารเรียนก่อนเวลาเป็นการทำผิดกฎ แต่ตอนนี้พวกเขาไม่สนใจสิ่งอื่น

“อ้าว มาเข้าจัง” โยหันไปเห็นเพื่อน ๆ ที่ยืนออกกันหน้าประตู แล้วทักทายอย่างซื่อ ๆ โดยที่ขอบตาของโยยังบวมแดงเล็กน้อย

“นายนั้นแหละมาเข้า” เสียงโต้กลับ เพราะปกติโยไม่มาโรงเรียนเวลานี้

“จะไปเลยหรือ” อันถามเมื่อพวกเขาเดินไปหาโยใกล้ ๆ

ตอนนี้โยยังสวมชุดนักเรียนเพราะเป็นชุดสุภาพที่สุดที่เขามี ซึ่งต่อไปชุดนี้จะถูกแกะด้ายตรงชื่อจริงที่อก และปักทับด้วยชื่อของยอร์ช

“ฮือ มาเดินดูก่อน แล้วจะกลับเลย” โยพูดยิ้ม ๆ

“แล้วได้เดินยึดดอกมาลาออกแบบที่อยากทำไหม” ญูถามเสียงตื่นเต้น เพราะเธอจำคืนรอบกองไฟที่เกาะฮามูล์ ฟีลูได้ดี

“ใช่ เราเดินเข้ามาอย่างนี้เลย” โยยังไม่ทิ้งอารมณ์ขัน เขายึดดอกเชิดหน้าให้เพื่อน ๆ ดู เรียกเสียงหัวเราะให้ทุกคนเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

พวกเขาพูดคุยกันต่อ และผลัดกันบอกลาโยโดยที่ยังมีความหวังอยู่ในคำบอกลา ว่าถึงอย่างไรก็ต้องได้เจอกันอีกไม่ว่าจะในตลาด หรือในห้าง หรือสักที่หนึ่งในจังหวัด

“โย เดี่ยวนะ” ญูพูดเหมือนนึกอะไรออก แล้วเปิดกระเป๋า นักเรียนของตัวเองหยิบปากกาดัดเส้นสีดำออกมาส่งให้โย

“เราให้ เอาไปเปิดร้านสักนะ” ญามอบให้อย่างเต็มใจ เพราะเธอวาดรูปไม่เก่งแต่ซื้อมาด้วยกิเลสล้วน ๆ หากมันอยู่กับเธอปากกาตัวนี้คงนอนอยู่ในกระเป๋าเครื่องเขียนเฉย ๆ อย่างไม่ไร้ประโยชน์

“ขอบใจนะ”

โยรับมันไว้แล้วจ้องปากกาตัดเส้นสีดำที่เขาคงไม่ได้ใช้งานเพราะเขาลาออกจากโรงเรียนแล้ว คงไม่มีการบ้านให้วาดรูปโดยใช้ปากกาตัดเส้น คงไม่มีเพื่อนคนไหนยื่นแขนมาให้แล้วขอให้วาดรูปลงไปเหมือนรอยสัก

และความคิดหนึ่งได้ผุดขึ้นมาในหัวอย่างรวดเร็วจนตาสีดำสนิทของโยลุกวาวเป็นประกาย โยอาจไม่ได้ใช้ปากกาตัวนี้เขียนหนังสือ อาจไม่ได้ใช้วาดรูปบนแขนของเพื่อน แต่มันจุดประกายให้เขาอยากลองเรียนสักลายดูสักครั้ง เพื่อว่าจะเปิดร้านสักได้จริง ๆ

“เด็ก ๆ”

เสียงอ่อนหวานเอื่อยเรียกพวกเขาตั้งมาจากหน้าประตู พวกเขาหันมองพร้อม ๆ กัน และเห็นครูอ้อยอยู่ในชุดข้าราชการยืนอยู่ตรงนั้นด้วยใบหน้าบิดเบี้ยวคล้ายกับจะร้องไห้แต่ต้องกลั้นน้ำตาไว้

ครูอ้อยคือคนเดียวที่รอดจากเหตุการณ์เรือล่ม เพราะเสื้อชูชีพรัดพอดีตัว เธออดทนลอยอยู่บนผิวน้ำ ปล่อยให้คลื่นซัดเข้าฝั่ง กระทั่งมีคนมาพบ

เธอจึงแบกความกดดันมหาศาลจากสังคมภายนอก คนใกล้ชิดตัว และจากตัวเธอเอง เพราะตาเจ็บจนน้ำเสียชีวิต ส่วนเด็กนักเรียนหายตัวไป เธอเกือบจะลาออกเพราะทนความกดดันไม่ไหว แต่มีข่าวว่าเจอพวกเขาทั้งหกคนก่อนเธอจึงได้สวมชุดข้าราชการอยู่ตอนนี้

“ครูอ้อย!” ญายี้มกว้างแล้วเดินนำเพื่อน ๆ ไปหา ครูอ้อยจ้องหน้านักเรียนของเธอทีละคน ทุกคนยังมีแววตาเป็นประกายซุกซน และสดใสด้วยความหวังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

“ขอบคุณนะ ครูขอบคุณที่พวกเธอกลับมา”

“กินเยอะ ๆ นะลูก”

“ขอบคุณครับ” เสียงเอ่ยและรับงานกระเบื้องที่มีข้าวพูนจานมาจากแม่

เสียงมองกับข้าวมือเย็นหลายอย่างที่วางเรียงกันบนโต๊ะจนไม่รู้ว่แค่สามคนจะกินหมดหรือไม่ ทุก ๆ จานแม่ของเขาเป็นคนลงมือทำเอง เพราะพ่อของเสียงกินยาก และไม่ชอบให้ซื้อกับข้าวนอกบ้าน

เสียงกับแม่รอจนพ่อเดินมานั่งที่หัวโต๊ะ แล้วเริ่มกินมือเย็นพร้อมหน้าพร้อมตากันในรอบหลายวัน เสียงยิ้มกว้างตอนตักกึ่งตองน้ำปลามาวางบนข้าวสวย เขาราดน้ำจิ้มซีฟู้ดลงไปเล็กน้อย แล้วตักเข้าปากคำใหญ่

“อร่อยไหม” แม่ถามเสียง แต่เธอได้คำตอบจากสีหน้าของเสียงแล้ว

“อร่อยมากครับ”

“อีกสองปีลูกจะจบม. ๔ แล้วนี่ คิดหรือยังว่าจะเรียนเตรียมทหารที่ไหน ต้องเริ่มคิดได้แล้วนะ จะได้เตรียมร่างกายเตรียมสอบ”

พ่อของเสียงออกคำสั่ง พ่อชอบพูดทำลายบรรยากาศดี ๆ ตอนกินข้าวเสมอ เสียงมักจะอารมณ์เสียใส่พ่อ แต่ครั้งนี้เขานิ่งเพื่อให้แม่ที่นั่งร่วมโต๊ะกินข้าวอยู่ไม่ลำบากใจตอนเห็นพ่อลูกทะเลาะกันอีก

“ผมเลือกแล้วครับ” เสียงตอบพ่อนิ่ง ๆ ต่างจากเมื่อก่อนที่จะหงุดหงิดทุกครั้งเวลาพ่อพูดถึงโรงเรียนเตรียมทหาร พ่อจึงยิ้มดีใจที่ลูกชายกำลังเดินตามทางที่ต้องการ

“เลือกอะไร ทหารบกหรือ หรือว่าทหารเรือ” พ่อถามและจ้องเสียงตาไม่กะพริบ แม่ก็จ้องมาที่เขาเช่นเดียวกันเพราะแปลกใจกับความเปลี่ยนแปลง

“ผมจะเรียนที่เดิมถึงม. ๖ แล้วก็สอบเข้าคณะวิศวกรรมฯ ครับ”

คำตอบของเสียงเหนือความคาดหมายยิ่งกว่า ทั้งพ่อและแม่อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ยิ่งตกใจกว่าเดิมเมื่อเสียงตักกับข้าวเข้าปากโดยไม่มีท่าทีโมโห หรือท่าทางอึมทึมทุกช่วงเวลาพ่อบังคับให้ทำตามคำสั่ง

“พ่อเคยบอกแล้วว่าจะให้เรียนที่นี่ถึงแคม. ๔ แล้วไปสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร จะได้มียศ ได้เลื่อนตำแหน่ง มีสวัสดิการเหมือนพ่อ ไม่เอาหรือ ฮะ”

เสียงของพ่อดังขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่โมโห แต่เสียงไม่ได้ตอบด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกัน เขาค่อย ๆ เคี้ยวข้าวให้ละเอียดและกลืนลงคอก่อนพูดซ้ำ ๆ พร้อมรอยยิ้ม

“ไม่ครับ ผมไม่เป็นเหมือนพ่อ”

ยามสายของวันเสาร์ อันลึกลับจากฟูกนุ่ม ๆ ที่โหยหา พับผ่านวม ให้เรียบร้อย และเดินเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำอุ่น อันอารมณ์ดีขึ้นมาเสีย คือ ๆ แม้เป็นเพียงชีวิตประจำวันแสนธรรมดา แต่การติดเกาะอยู่ครึ่งเดือนทำให้มันพิเศษ

วันนี้อันสั่นไปเที่ยวบ้านหมิง และอันไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงชวน ไปเที่ยวมาก่อนจึงตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ อันอาบน้ำแต่งตัวด้วยชุดที่ส่งออนไลน์มาส่งหน้าบ้านตั้งนานแล้วแต่ไม่กล้าใส่เสียที

กางเกงเอวสูงสีครีม สั้นเหนือเข้าประมาณหนึ่งคืบมือ กับเสื้อยืดทรงสั้นสีชมพูอ่อนที่ปลายเสื้อบรรจบพอดีกับขอบเอวกางเกง อันยังไม่มั่นใจเวลาก่อนแล้วเสื้อจะเล็กขึ้น จึงสวมเสื้อคลุมสีชมพูอ่อนทับ จากนั้นจึงแต่งหน้าแบบง่าย ๆ แค่ว่าปากด้วยลิปแบบน้ำ และตะที่แก้มสองข้างให้พอมีสีระเรื่อ

เมื่อมาอยู่ที่นี้อันยังไม่กล้าประกาศกับทุกคนว่าจะเป็นผู้หญิง และให้ทุกคนยอมรับในฐานะผู้หญิง สังคมยังคงจับตามองและกดทับตัวตนของอันอยู่ แต่ภายในจิตใจของอันไม่เหมือนเดิม

อันกล้าหาญพอที่จะไปซื้อเครื่องสำอางในร้านโดยไม่สนสายตาใคร กล้าหาญพอที่จะสวมชุดสีชมพูแบบนี้ออกจากบ้าน และตื่นเต้นเวลาส่องกระจก น่าเสียดายเพียงอย่างเดียวคืออันต้องตัดผมทรงตรงเพราะเป็นกฎของโรงเรียน

อันเดินลงมาจากห้องนอนที่ชั้นสอง แม่ของอันปกแดงโมอยู่
ด้านล่าง ส่วนพ่อกำลังเหยียดขาดูโทรทัศน์ในวันหยุด ตอนเห็นหน้าพ่อ
แม่อันลั้งเลไม่กล้าเดินลงมาพักหนึ่ง แต่กลับหายใจแล้วก้าวขาต่อไป

“พ่อ แม่ อันไปบ้านเพื่อนนะ” อันพูด และจะเดินผ่านไปเร็ว ๆ
ตอนที่ทั้งสองยังไม่สนใจมากนัก

“เดี๋ยวอัน ไม่กินข้าวเหรอลูก” แม่เรียกไว้ก่อน อันจึงยังเดิน
ออกไปไม่ได้

“ไม่กิน เดี๋ยวไปกินกับเพื่อน” อันตอบแม่แล้วหยิบรองเท้าผ้าใบ
สีขาวมาสวมแบบเหยียบส้นลวก ๆ

“อัน” พ่อเอ่ยเรียก อันจึงหันไปมองและเห็นพ่อกำลังจ้องมา

“จำพ่อ”

“แต่งตัวสดใสดี”

พ่อของอันต้องการจะชม แต่ไม่รู้จะใช้คำอย่างไรดีเมื่อเห็นลูก
แต่งตัวแปลกตาไปจากเมื่อก่อน อันเคยสวมแต่เสื้อผ้าสีเข้ม เสื้อยืดตัว
ใหญ่ ๆ สีดำ กับกางเกงขายาวสีดำ ไม่เคยเห็นใส่สีชมพูสดใสแบบนี้มา
ก่อน คำว่าสดใสจึงผุดขึ้นมาในหัวคำแรกเมื่อพ่อเห็นลูก

อันไม่ได้ตอบแต่ยิ้มเต็มแก้ม อันบอกลาพ่อกับแม่ และเดิน
อมยิ้มไปตลอดทางเมื่อได้รับคำชมจากพ่อแม่ที่พยายามเข้าใจอันอยู่ อัน
จึงไม่สนใจสายตาของคนอื่น ๆ ที่กำลังมองมาระหว่างเดินไปบ้านของ
หมิง เพราะอันมีพ่อกับแม่ที่เข้าใจ และมีเพื่อนที่สนับสนุน

ความตึงเครียดพุ่งกระจายเต็มบ้านของหมิงในยามสายของวันเสาร์ แท็บเล็ตของหมิงวางตั้งไว้ที่โต๊ะอ่านหนังสือ หน้าจอปรากฏนาฬิกาดิจิทัลที่มีเลขวินาทีกำลังเดินอยู่

ห้องนอนของหมิงเงียบกริบมีแต่เสียงเครื่องปรับอากาศ แม้แต่เสียงหายใจของผู้หญิงสามคนในห้องยังแทบไม่ได้ยิน เพราะพวกเขากำลังกลั้นหายใจไว้อยู่ขณะจ้องเลขวินาทีเดินต่อไปเรื่อย ๆ

๕๕... ๕๖... ๕๗... ๕๘...

“รีเฟรชเลย!”

ญาตะโกน จากนั้นพวกเขาสามคนคือญา หมิง และยี่หวาจึงกดปุ่มรีเฟรชพร้อม ๆ กัน ญากับยี่หวากดจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเอง ส่วนหมิงกดคลิกเมาส์และจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่วางตา

วันนี้คือวันสำคัญ และมีภารกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตพอ ๆ กับการสอบเข้าของยี่หวากับญา คือการกดบัตรคอนเสิร์ตเดี่ยวครั้งแรกของนักร้องชื่อว่าจอมทัพ ด้วยชื่อเสียงและกระแสความนิยมของนักร้องคนนี้ทำให้ความต้องการมีมากกว่าจำนวนที่นั่งในคอนเสิร์ต ยี่หวากับญาจึงเครียดเรื่องนี้มาตั้งแต่วันที่รู้ข่าว

ทั้งสองวางแผนว่าจะไปดูคอนเสิร์ตของจอมทัพด้วยกัน แต่ความลำบากคือต้องไปนอนที่กรุงเทพฯ ยี่หวาจึงรีบเสนอให้ญามาอนที่หอพักพี่สาวของเธอ ส่วนพ่อของญาจะเป็นคนขับรถไปส่งเพราะตื่นเต้นที่ลูกสาวได้เจอนักร้องคนโปรดพอกัน

เมื่อวางแผนเรื่องการเดินทาง และนับเงินเก็บที่มีเรียบร้อยแล้วก็เป็นการกตบัตร์ที่ยากที่สุด หมิงอาสาช่วยกดเพราะที่บ้านมีอินเทอร์เน็ตแรง กับคอมพิวเตอร์ราคาแพงที่เร็วมาก ทั้งสามจึงมารวมตัวกันอยู่ในห้องของหมิง

“โอ๊ย! ของเรายังไหลตอยู่เลยอะ ยี่หมาเป็นไง” ญายกมือขยี้หัว เมื่อหน้าจอโทรศัพท์ของเธอมิแต่สีขาว

“ไม่ได้เหมือนกัน จะบ้าตายอยู่แล้ว” ยี่หวามวดคิ้วจนเป็นโบว์วันนี้เธอติดกับเก็บหน้าม้าขึ้นจึงยิ่งเห็นรอยย่นระหว่างหน้าผากแสดงถึงความกังวลอย่างชัดเจน

เวลาผ่านไปสี่สิบวินาทีหลังจากเวลาเปิดให้ซื้อบัตรคอนเสิร์ต แต่หน้าจอของญาและยี่หวยังคงเป็นสีขาว ไม่มีที่ท่าว่าจะไปถึงหน้าเว็บไซต์ซื้อบัตร ยี่หว่าใจเต็งแรงและมีสั่นจนควบคุมไม่ได้ เมื่อเธองยหน้ามองนาฬิกาจากหน้าจอแท็บเล็ตก็พบว่ามันผ่านมาหนึ่งนาที่ ปานนี้ที่นั่งแถวหน้าสุดอาจจะหมดไปแล้ว

“ถึงตรงนี้แล้วทำไงต่อ”

หมิงพูดขึ้นมาท่ามกลางความตึงเครียด เธอหันไปถามเพื่อนทั้งสองที่อยู่ด้านหลังเมื่อน้ำจอคอมพิวเตอร์บอกว่าเป็นขั้นตอนการเลือกวิธีชำระเงิน ญาเงยหน้าจากโทรศัพท์ ส่วนยี่หว่าหันมามองหน้าจคอมพิวเตอร์ตรงหน้าหมิง และตาลุกวาวพร้อม ๆ กัน

“หมิงกดได้หรือ!” ญาตะโกน และกระโดดมายืนข้างเก้าอี้ล้อเลื่อนที่หมิงนั่ง ยี่หว่ากระโดดมายืนประกบอีกข้าง

“น่าจะใช่ซะ” หมิงยังไม่แน่ใจเพราะเธอเพิ่งกดซื้อบัตรคอนเสิร์ตผ่านเว็บไซต์ครั้งแรก และไม่รู้ว่่าเมื่อมาถึงหน้าชำระเงินเท่ากับจงสำเร็จแล้ว

“กดจ่ายเงินสดตรงนี่”

ยี่หว่าชี้นิ้วที่หน้าจอ หมิงกดตาม เลื่อนลงกดยืนยันครั้งสุดท้ายที่ด้านล่างสุด จากนั้นเว็บไซต์ก็ขึ้นบาร์โค้ดสำหรับจ่ายเงินที่ร้านสะดวกซื้อ และรายละเอียดบัตรคอนเสิร์ต

ญากับยี่หว่าจ้องหน้าจออ่านรายละเอียดบัตร เมื่อลากสายตาเห็นว่าบัตรจำนวนสองใบจึงร้องด้วยความดีใจเสียงดัง หมิงเพิ่งรู้ว่ากดบัตรคอนเสิร์ตได้แล้วจึงดีใจกับเพื่อน ๆ ด้วย

“หมิง”

ยี่หว่าเรียกเธอ มือสองข้างของยี่หว่าจับอยู่ที่ไหล่ ส่วนดวงตาก็จ้องมองหมิงเหมือนเด็กกำลังร้องไห้

“ขอบใจนะ”

น้ำตาหยดแรกไหลลงแก้มเมื่อยี่หว่าพูดกับหมิงจบ หมิงยิ้มกว้างแล้วอ้าแขนกอดเพื่อนคนใหม่ แขนอีกข้างของหมิงอ้าออกเพื่อกอดเพื่อนคนเก่าที่ยังคงเป็นเพื่อนกันจนถึงตอนนี้ ทั้งสามคนกอดกันแน่น แล้วรีบคลายกอดเมื่อนึกขึ้นได้ว่าต้องไปจ่ายเงินที่ร้านสะดวกซื้อในเวลาที่กำหนด

“ญา ๆ เอาจักรยานไป” หมิงเซ็นจักรยานของตัวเองออกมาให้เพื่อน เพราะเร็วกว่าการวิ่งไปร้านสะดวกซื้อหน้าหมู่บ้าน

“เราสี่ไม่เป็น” ญาตอบพร้อมเบะปากจะร้องไห้

“ฮะ แก่จีจรรย์านสองล้อไม่เป็นเหรอ” หมิงถามย้าเพราะไม่
อยากเชื่อสิ่งที่ได้ยิน ขณะนั้นยี้หวาเดินมาจับจรรย์านแล้วขึ้นคร่อมอาน

“ญาขึ้นมาเร็ว”

ยี้หวากวักมือเรียกญามาซ้อนท้าย เมื่อเรียบบร้อยดีจึงปั่นออก
จากประตูหน้าบ้าน ปั่นต่อไปได้ไม่เท่าไรยี้หวาก็เหนื่อยหอบจนต้องหยุด
และอันที่อยู่ ในหมู่บ้านเดียวกันกับหมิงเดินมาพอดี

“ไปไหนกันเหรอหมิง” อันหันไปถามหมิงที่ยืนกุมขมับล้นอยู่
หน้าบ้าน

“ไปจ่ายเงินค่าบัตรคอน จะรอดไหมก็ไม่รู้ ญาก็ปั่นไม่เป็น ยี้หวา
ก็ไม่ไหว”

“เราเอง”

อันเอากะเป่าสะพายให้หมิงถือแล้ววิ่งไปช่วยเพื่อนสองคนด้วย
การอาสาปั่นจรรย์านไปส่งที่ร้านสะดวกซื้อ ยี้หวาซ้อนท้ายอันเพราะเป็น
คนถือเงิน ส่วนญารออยู่ที่บ้านกับหมิง

“มีเวลาจ่ายเงินเท่าไรนะ” หมิงถามญา

“ชั่วโมงครึ่ง” ญาตอบโดยที่ยังหอบหายใจจนอกกระเพื่อม

“ฮะ ชั่วโมงครึ่ง! แล้วจะรีบทำไมเราก็นึกว่าครึ่งชั่วโมง”

“ก็มันตื่นเต้นอะ”

ย้อนกลับไปหลายวันก่อน ตอนที่มนุษย์ทั้งหกคนเหยียบอยู่บนหาดทรายของเกาะไม้ไผ่ในยามเย็น ขณะที่พวกเขากำลังสำรวจเกาะระหว่างที่ซิงดาส่งยิ้มชื่นอายุให้เซจิกเพราะทั้งคู่แอบชอบกันมาสักพักในตอนนั้นเองบุลันตักน้ำทะเลใส่กระบอกไม้ไผ่ผสมกับน้ำเห็ดสีน้ำเงิน

เมื่อผสมกันแล้วมันจะกลายเป็นยาพิษทำให้ลืมเหตุการณ์ก่อนหน้า ยายของบุลันตักน้ำทะเลว่าต้องเติมน้ำทะเลให้เต็มกระบอก และพวกมนุษย์ต้องดื่มจนหมด เพื่อให้ลืมเหตุการณ์บนเกาะฮามูล์ ฟีลู

แต่บุลันตักน้ำทะเลแค่กระบอกละนิดละหน่อย มนุษย์ทั้งหกคนจึงหลงลืมแค่เหตุการณ์ตอนถอดลากับบุลัน และตอนโบกมือลาชาวอาชายทั้งสาม

พวกเขาทุกคนยังคงจำบุลันได้ดี จึงอยากปกป้องชาวอาชายด้วยการแกล้งลืมเรื่องทั้งหมด

พวกเขายังคงจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ในเกาะอย่างแจ่มชัด ทั้งที่งดงาม ทั้งที่เศร้าชวนหดหู่ ความเห็นแก่ตัว ความกลัว ความกดดัน ความดีใจที่รู้ว่าพวกเขามีกันและกัน มิตรภาพของพวกเขาทั้งหกคนจึงยังคงอยู่

แม้ต้องกลับมาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คนรอบตัวจับตามองอยู่เสมอ แต่ความคิดของพวกเขาเปลี่ยนไปแล้ว และไม่อาจถอยกลับไปจุดเดิมที่หุ้มเททั้งกายและใจเพื่อเป็นคนที่คนอื่นยอมรับ

บูตันได้ช่วยพวกเขาไว้อย่างไม่รู้ตัว เพราะหากต้องลืมเหตุการณ์
ที่ฮามูล์ พิณ สิ่งที่พวกเขาค้นพบระหว่างเอาตัวรอดในเกาะก็จะมี
ความหมาย ในที่สุดเด็กหญิงและเด็กชายอายุสิบสี่ปีทั้งหกคนก็ได้ใช้ชีวิต
อย่างโล่งใจ ไร้ความคาดหวังที่แบกอยู่บนบ่า

เมื่อได้มองโลกเดิมด้วยมุมมองใหม่

พวกเขาพบว่าความรักสิ่งที่ตัวเองเป็นนั้นมีค่ามากที่สุด

และมีพลังแข็งแกร่งจนแรงกดดันมากมายรอบตัวทำอะไร
พวกเขาไม่ได้อีก

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ขอขอบคุณ...

ผู้อ่านที่ทำให้ตัวละครมีชีวิตโลดแล่นอยู่ในความคิดของทุกคน
ครูหนูที่ให้คำปรึกษา และแนะนำตั้งแต่ต้นจนจบ ครูสาขาวิชา
วรรณกรรมสำหรับเด็กทุกท่านที่ทำให้งานชิ้นนี้เกิดขึ้น นักอ่านกลุ่มแรก
ทั้งสามคนที่อ่านและให้คำแนะนำอย่างกระตือรือร้น ครอบครัว เพื่อน ๆ
รวมถึงศิลปินที่ชอบ ผู้เป็นกำลังใจและแรงผลักดันเสมอมา และ
อู่ เจ้าของลายมือชื่อเรื่องบนหน้าปกและชื่อตอน

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณตัวเองที่ทำให้งานชิ้นนี้สำเร็จ

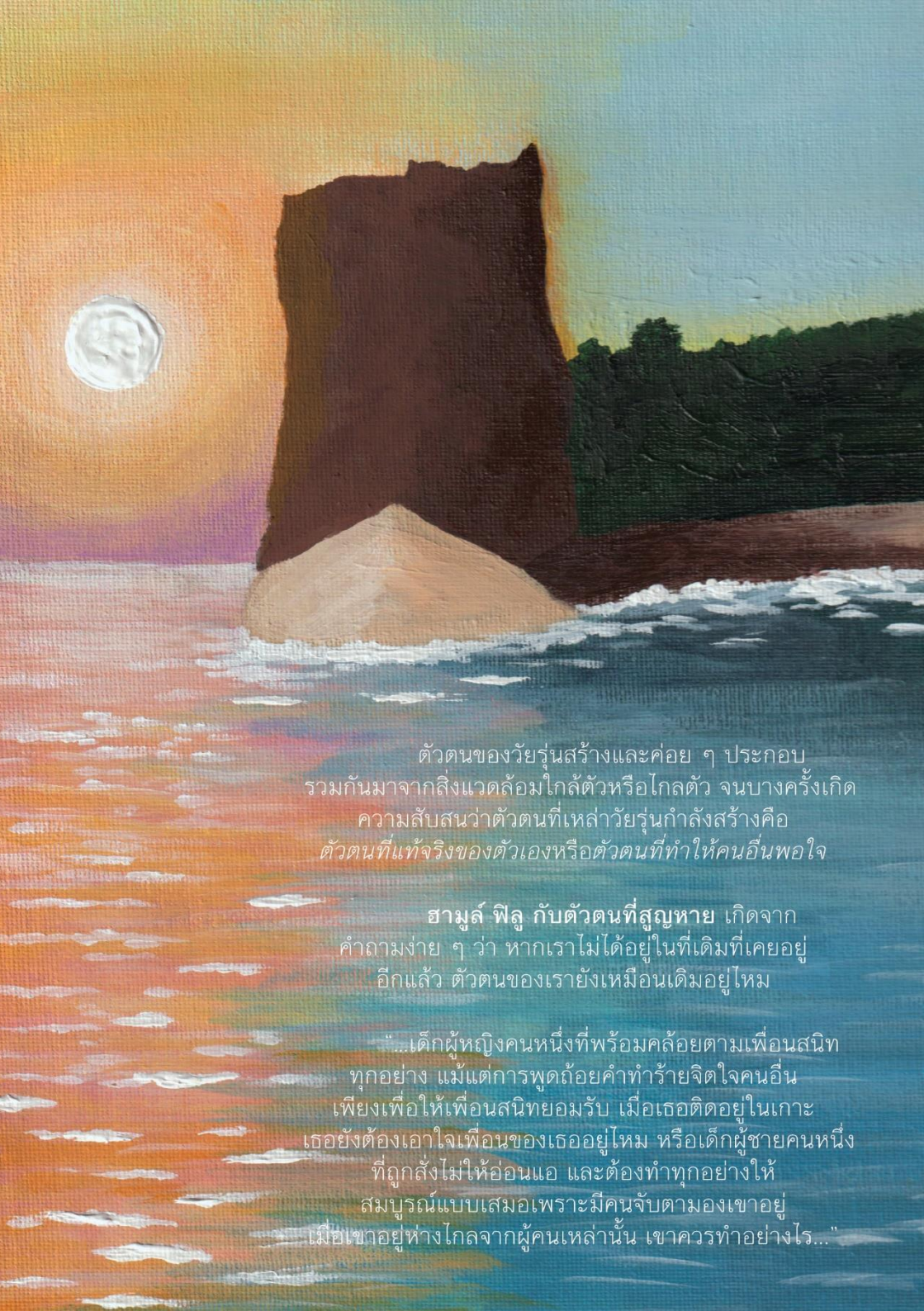
ประวัติผู้เขียน

ศศิกันต์ จรทะผา หรือ เปตอง เกิดวันอังคารที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ นนทบุรี และกำลังจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชอบการเขียนบันทึกประจำวันมาตั้งแต่เด็ก นำไปสู่การเขียนเรื่องราวเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษา มีงานอดิเรกหลายอย่าง เช่น ถักโครเชต์ วาดภาพโดยใช้สีอะคริลิก สีกวอช และชอบเล่นทานจากหนังสือภาพ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
๒๕๖๕

ตัวตนของวัยรุ่นสร้างและค่อย ๆ ประกอบ
รวมกันมาจากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวหรือไกลตัว จนบางครั้งเกิด
ความสับสนว่าตัวตนที่เหล่าวัยรุ่นกำลังสร้างคือ
ตัวตนที่แท้จริงของตัวเองหรือตัวตนที่ทำให้คนอื่นพอใจ

ฮามูล์ ฟิลู กับตัวตนที่สูญหาย เกิดจาก
คำถามง่าย ๆ ว่า หากเราไม่ได้อยู่ในที่เดิมที่เคยอยู่
อีกแล้ว ตัวตนของเราจะเหมือนเดิมอยู่ไหม

“...เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่พร้อมคล้อยตามเพื่อนสนิท
ทุกอย่าง แม้แต่การพูดล้อคำทำร้ายจิตใจคนอื่น
เพียงเพื่อให้เพื่อนสนิทยอมรับ เมื่อเธอติดอยู่ในเกาะ
เธอยังต้องเอาใจเพื่อนของเธออยู่ไหม หรือเด็กผู้ชายคนหนึ่ง
ที่ถูกสั่งไม่ให้อ่อนแอ และต้องทำทุกอย่างให้
สมบูรณ์แบบเสมอเพราะมีคนจับตามองเขาอยู่
เมื่อเขาอยู่ห่างไกลจากผู้คนเหล่านั้น เขาควรทำอย่างไร...”